

'96 Ölüm Orucu

Ölümün Ufkundaki Zafer

yar yayınları

Yar Yayınları: 84

İnceleme Araştırma Dizisi: 12

Türkiye Yayını
YAR YAYINLARI
Haziran, 1998-İstanbul

YAR YAYINLARI

Kuruluş: 1972

Yönetim:

Başmusahip Sokak, 10/1 Cağaloğlu-İstanbul
Telefon: (0212) 511 69 11

98.34.Y.0159.03

Baskı: Başak Ofset

ISBN 975-7530-59-X

'96 Ölüm Orucu

ÖLÜMÜN UFKUNDAKİ ZAFER

Düzenleyen:
Yasemin Okuyucu

yar yayınları

PK 531 - İstanbul

İÇİNDEKİLER

'96 ÖLÜM ORUCU MANİFESTOSU	9
GİRİŞ	17
HER ANI EYLEM OLAN 69 GÜN	47
Halklarımıza	57
ŞEHİTLERİMİZ	109
Aygün Uğur	113
Altan Berdan Kerimgiller	119
İlginç Özkeskin	127
Hüseyin Demircioğlu	135
Ali Ayata	141
Müjdat Yanat	147
Tahsin Yılmaz	155
Ayçe İdil Erkmən	161
Yemliha Kaya	175
Ulaş Hicabi Küçük	185
Osman Akgün	193
Hayati Can	199
HASTANELER SÜRECİ	207
Ölüm Orucu Savaşçılarının Hastanelerle İlgili Gözlemleri	210
Ümraniye Cezaevi'ndeki Ölüm Orucu Savaşçısı Tutsakların Haydarpaşa Numune Hastanesi Değerlendirmelerinden Kesitler	213
Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nden Gözlemler ..	216
Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Gönüllü Doktor ve Hemşirelerinin, Ölüm Orucu Savaşçısı Gülizar Kesici'nin Defterine Yazdıklarından Kesitler	219

Anadolu ve Kürdistan Cezaevlerinin Durumu	221
Ergün Bütüner ve İbrahim Doğan'ın Yanında Refakatçi Kalan Arkadaşlarının Gözlemleri	221
Anadolu Cezaevlerinde Tutsakların Tedavileri Yapılmıyor	222
Hayati Can'ın Durumuna İlişkin Yoldaşlarının Düşünceleri	223
Halkın Sahiplenmesi ve Tepkiler	224
Eylemin İlk aşamasında Durum ve Tepkiler	225
Tutsak ve Kayıp Yakınları Meydanları Mesken Edindiler	231
Cezaevi Önleri Artık Eylem İçin Buluşma Yerleriydi	233
Destek Büyüyor	235
Destek ve Sahiplenme Yeni Örgütlenmeler Yaratıyor	241
Yurtdışında Yükselen Ateş	250
Sahipleniş, Şehitlerimizin Cenazelerinde Daha da Büyüdü	259
Devrimin Savaşçıları Silahın Şiddetiyle Karşıladılar Teslimiyet Politikalarını	266
Zafer Halklarımıza Kutlu Olsun	280
Direnişin ve Zaferin Politik Sonuçları	284
Siper Yoldaşlığı	286
Ve Kadınlarımız Daha da Özgürleştiler	288
Reformizmin Uzlaşmacı Yüzü Daha Net Görüldü	289
Zaferimiz Ezilen Halklara Moral ve Güç Katmıştır	290
Direnişimizin Maddi Kazanımları	291
Kavga Bitmedi Devam Ediyor	291
Son Sözü Direnenler Söyler	294
BELGELER-RESİMLER	297

"Ölüm Orucu Savaşçıları, 69 gün süren eylemleriyle dünyayı Türkiye ve Kürdistan'dan sarsmış; sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinde tarihin onurlu sayfalarında yerlerini almışlardır. Onlar; sıradan bir yaşamın değil, büyük ideallerin insanlarıdır.

Ancak büyük düşünenler anlamlı bir yaşamın sahibi olabilirler. Ölüm Orucu şehitleri, insanlık tarihinin tanık olduğu tüm özgürlük savaşçılarının devamcısı oldular.

Onlar ölümü hücre hücre yenerek Yeni İnsan'ı kişiliklerinde somutlaştırdılar. Çelikleşen bir irade ve büyük bir kahramanlıkla tereddütsüzce ölüme gidişleri, engellenemez bir yeniden doğuştur.

Bu kitap, her anı eylem olan bu büyük direnişte şehit düşen Aygün, Berdan, İlginç, Hüseyin, Ali, Müjdat, Tahsin, İdil, Yemliha, Hicabi, Osman ve Hayati'ye ithaf edilmiştir."

'96 ÖLÜM ORUCU MANİFESTOSU

1996 yılının 20 Mayıs-27 Temmuz tarihleri arası, bugün hala izleri taptaze duran, Türkiye ve Kürdistan'ı sarsan, dünya çapında etkide bulunan önemli bir çarpışmaya; Ölüm Orucu eylemi ve zaferine tanıklık etti.

Bu çarpışma, sadece devrimci tutsaklarla faşist devlet arasında değil, en önde devrimci tutsakların mevzilendiği devrim cephesiyle, MGK etrafında kenetlenmiş karşı-devrim cephesinin açık, dolaysız bir irade savaşıydı.

'96 1 Mayıs'ının da gösterdiği gibi işçiler, emekçiler, gençler, halklarımız her geçen gün devrimcilerle daha fazla bütünleşiyor, onbinlerle, yüzbinlerle devrimci parti ve örgütlerin bayrakları altında birleşerek, feda ruhuyla, düşmana duydukları büyük öfkeyle meydanları zaptediyorlar. "Bir gün varoşlardan gelip boğazımızı kesecekler" diyenler, bu devrimci gelişmenin korkusu ve telaşıyla ANAYOL hükümetiyle birlikte faşist terör ve katliam politikasını çok daha pervasız uygulayacaklarını ilan ettiler. Bu saldırı ilanı ile, devrimci gelişmeyi boğmayı, meydanları zapteden yüzbinleri faşist terörün karanlığında teslim almayı amaçlıyorlardı. Saldırı planının ilk adımını devrimcileri teslim almak oluşturunuyordu; çünkü faşist devlet devrimcileri teslim aldığı anda halkı teslim almanın kolay olacağını düşünüyordu. Bu yüzden kendilerini daha güçlü hissettikleri zindanlara yöneldiler. Devrimci tutsakları teslim alıp, zindanları teslimiyet alanları haline dönüştürdükleri takdirde; dışarıyı teslim almak daha da kolaylaşacaktı.

Devlet, '96 Mart'ında başta Diyarbakır olmak üzere Kürdistan'ın birçok zindanında teslim alma saldırılarına girişti. Yurtsever tutsaklar bunu dönüşümlü ve süresiz açlık grevleriyle yanıtladılar. Bu çarpışma sürerken, faşist çete başlarından Adalet Bakanı Mehmet Ağar döneminde çıkarılan 6-8-10 Mayıs tarihli genelgelerle tüm cezaevlerini kapsayan genel bir saldırı dalgası geliştirildi. Ağar'ın "biraz can yanacak" açıklamasıyla kararlılığını ifade eden devletin Eskişehir tabutluğunu açarak; sürgün-sevk, tecrit, baskı ve işkencelerle dayattığı, devrimci tutsakların diz çökmesiydi; kişiliksizlik, onursuzluk, teslimiyet ve onun en aşağılığı olan itirafçılıktı.

Devrimci tutsaklar bu saldırıyı karşılamaya ve feda ruhuna dayalı bir hücumla hazırıldı. Yanıtları: "ÖLÜRÜZ AMA ASLA TESLİM OLMAYIZ, ÖLÜRÜZ AMA ASLA DİZ ÇÖKMEYİZ" oldu. Tutsaklar düşmanlarını iyi tanıyorlardı, daha önce de sayısız kere saldırmış, kitlesel katliamlar da yapmıştı cezaevlerinde. Ama her seferinde tutsakların direnişleri karşısında etkisiz kaldı saldırıları. Şimdi '82, '84 Diyarbakır ve '84 İstanbul Ölüm Orucu savaşçıların, '89 Eskişehir-Aydın süreci direnişçilerinin, değişik cezaevlerinde ve son olarak da Buca'da, Ümraniye'de saldırılara karşı bedenlerini çelikten aşılmaz bir barikata dönüştürerek ölümsüzleşen savaşçıların yolundan yürünecekti bir kez daha. Savaşın sadece cezaevlerinin değil; özgürlüğün, emeğin, onurun kısaca devrim cephesinin savaşı olduğu bilinciyle hareket eden devrimci tutsaklar; siper yoldaşlığını yaratarak ve birlikte mücadele silahına sarılarak tek bir devrimci irade olarak dikildiler faşizmin karşısına. "Bedeli ne olursa olsun zafer bizim olacak" şiarı ve kararlılığıyla DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, Direniş Hareketi, TİKB, Ekim ve THKP-C/HDÖ davalarından 1500 tutsak 20 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladı. TDP ise Gebze Cezaevi'nde aynı gün SAG'ye başlarken, Bayrampaşa Cezaevi'nde on gün sonra başladı. Artık tarihi manifesto yazılmaya başlanmıştı.

Cezaevlerinde yakılan bu ateş kısa sürede başta analarımız ve tutsak yakınları tarafından alanlara taşındı. Bu süreçte analarımız; tutsak yakınlarının hareketi özel bir misyon üstlendi. "Biz doğurduk size öldürtmeyeceğiz" şiarıyla yürüdüler faşizmin üzerine. Evlatlarıyla birlikte ölüm orucuna yattılar, her sokakta, her meydanda yankılandı sesleri. Faşizmin pervasız saldırılarına uğradılar, ak saçlarından tutulup yerlerde sürüklendiler, coplandılar, gözaltına alınıp işkence gördüler. Ama zafere kadar bir milim dahi gerilemediler. Aksine faşizmin üzerine deha güçlü, daha kararlı yürüdüler her saldırıdan sonra. Bedenleri yaşlıydı ama dirençleri genç ve dipdiri. Faşizme duyulan öfke büyüktü. Onların cesareti, dirençleri, diğer toplumsal kesimleri sarsıp kendilerine getirdi, harekete geçirdi. Sayısal güçlerini kat be kat aşan politik bir rol oynadı analar ve tutsak yakınlarının mücadelesi.

Özgürlükten yana olan tüm güçler her geçen gün daha fazla cezaevlerinde yakılan bu ateş etrafında kenetlenerek, çatışmada yerini aldı. 45. Güne gelindiğinde cezaevlerinde başlatılan Genel Direniş artık işçilerin, emekçilerin, gençlerin, özgürlükten yana tüm güçlerin faşizme karşı birlikte mücadelesine dönüşmüştü. Cezaevlerinde yaratılan siper yoldaşlığı alanlarda kan ve can buldu. Artık saldırı vaktiydi ve 3 Temmuz'da bütün cezaevlerindeki DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi davalarından tutsaklar 159 gönüllü savaşıyla Ölüm Orucu saldırısını başlattılar. Bu saldırı kazanmak dışında başka bir ihtimal bırakmayan görkemli bir zafer yürüyüşüydü. İnsan dalgaları halinde ölümün üzerine yapılan bu saldırı karşısında acizleşen devlet alçakça yalanlarla kendini savunmaya ve kamuoyunu aldatmaya çalışsa da; bu yalanların Ölüm Orucu karşısında zerre kadar etkisi olmadı. Çünkü Ölüm Orucu silahı, faşizmin tankını, topunu, yalan kusan basın-yayınını, kısaca tüm silahlarını etkisiz, çaresiz bırakan bir silahtı. Ölümün üzerine yürüyerek onu yenenlere karşı hangi silahın hükmü olabilirdi, hangi güç bu silahı

kuşananların karşısında durabilirdi. Bu yüzden Ölüm Orucu başlangıcından itibaren çatışmanın merkezine oturdu ve zaferi tayin etti. Dışarıda ise her geçen gün daha militan ve daha kitlesel çıkıldı faşizmin karşısına. Faşist devletin kurumlarına yapılan silahlı saldırılarla da büyütüldü direniş. Cezaevlerinde yeni katılımlarla Ölüm Orucu savaşçılarının sayısı 270'i geçti, binlerce tutsak aynı yoldan yürümeye ve nöbeti devralmaya hazır olduklarını ilan ettiler. Cezaevleri ve alanlar; irade, cüret, inanç ve öfke birleşip yürüdü faşizmin üzerine. Ve zaferin ilk gürleyişi 63. gün Ümraniye Cezaevi'nden geldi. Aygün Uğur zafer şiarıyla patladı düşmanın beynine. Pimi çekilmiş yürekler nihai darbeyi vurmak için art arda atıldılar düşmanın üzerine; Berdan, İlgınç, Hüseyin, Ali, Müjdat, Tahsin, İdil, Hicabi, Osman, Yemliha ve Hayati karşı konulamaz bir hücumla geçtiler. Bugünler cezaevleri ve alanların tek vücut olup zafere kilitlendiği, her anın kavga ateşiyle tutuştuğu, her yerin eylem alanına dönüştüğü günlerdi.

69. gün faşizm diz çöküp, zaferimiz ilan edildiğinde Avrupa'dan Asya'ya, Amerika'dan dünyanın dört bir yanına özgürlükten yana tüm güçler "Biz kazandık" haykırılarıyla selamladılar zaferi kendi dillerinde. "Bizde bu yürek, bu yoldaş sıcaklığı varken" zaferden başka bir sonuç da olamazdı elbette.

Devrim mücadelesinde nihai zafere değin devrim ve karşı-devrim cephesinin sayısız çarpışmaya girdiği; girişeceği bilinir. Ancak öyle çarpışmalar vardır ki, kazanımları, geriye bıraktığı zengin dersler bir yana, yarattığı geleneklerle, bıraktığı mirasla geleceği şekillendirir ve tarihsel bir nitelik kazanırlar.

Bu tarihsel çarpışmaların her biri birer devrimci manifestodur aynı zamanda.

'71 devrimci çıkışı tam da böyledir. Deniz, Mahir ve İbrahimler şahsında simgeleşen bu çıkış, 12 Mart faşist darbesiyle örgütsel bir yenilgi olsa da, 50 yıllık parlamentarizm,

pasifizizm, sosyal şovenizm ve reformizme vurdukları öldürücü darbe, devrimin başından itibaren silahlı ve zora dayalı olacağı pratik gerçeği, devrimci iradenin rolü, feda ruhu, birbirleri için tüm varlıklarını ortaya koyma, birbirleri için ölüme yürüme pratiğinde karşılık bulan siper yoldaşlığı ve daha sayısız yönüyle muazzam bir tarihsel kazanımdır ve sonraki tüm devrimci gelişmenin üzerinde belirleyici, derin etkilerde bulunmuştur. Deniz, Mahir ve İbrahimlerin mücadeleleri ve kendilerini ortaya koyuşlarıyla yazdıkları devrimci manifesto yanıtını bulmuş ve devrimciliğin ölçütü olmuştur. '71'den bugünlere gelinceye kadar da onlarca tarihsel manifesto yazılmıştır.

Ölüm Orucu eylemi ve zaferinin de böylesi bir devrimci perspektifle değerlendirilmesi gerekir. Bu perspektifle bakılmadığı takdirde Ölüm Orucu'nun zaferi de, tarihselliği de, '96 Ölüm Orucu'nu yaratan koşullar da kavranamaz, bu tarihi manifesto anlaşılamaz.

Ölüm Orucu saldırısı ve süresiz açlık grevi direnişinde şehit düşenlerin manifestosu, devrime sonsuz bağlılık ve inancın, halklarımızın kurtuluşu için sonsuz feda ruhunun bildirgesidir. Bu bildirge, dünyada emperyalizmin ve işbirlikçilerinin, "sosyalizm öldü, onur, adalet, özgürlük, devrim vb. hiçbir ideal için ölmeye değmez" propagandalarına verilen güçlü bir yanıt, indirilen güçlü bir darbedir. Ölüm Orucu ve şehitlerimiz, bu burjuva propagandayı dünya halkları önünde paramparça ederek burjuva ideolojisine güçlü bir darbe indirmiş, onur, adalet, bağımsızlık, devrim, sosyalizm mücadelesinin ölmesi bir yana her geçen gün büyüyerek zafere yürüdüğünü göstermiştir ve tüm halklarımıza moral vermiştir. Dünya halklarının yüreklerinin Ölüm Orucu direnişiyle birlikte atmasında, zaferi sahiplenmesinde çarpışmanın bu karakteri durmaktadır.

Ölüm Orucu manifestosu bu temelde işçi ve emekçilere, başta halklarımız olmak üzere tüm dünya halklarına yapılan güçlü bir mücadele ve devrim çağırısı olmuştur.

Ölüm Orucu manifestosuna ruhunu veren, devrimci ideallere sonsuz bağlılık ve feda ruhuyla harmanlanmış siper yoldaşlığıdır. '71'in çok önemli bu geleneği, Ölüm Orucu'yla yeniden kan ve can bulmuş; Ölüm Orucu ve SAG direnişi şehitlerinin ölümsüzlüğe kavuşmasıyla geleceğe, nihai zaferin yoluna da silinmezcesine damgasını basmıştır.

Ölüm Orucu'nu yürüten devrimci parti ve örgütlerin aralarındaki bütün farklılıklara rağmen, birlikte mücadele silahına sarılarak faşizmin karşısına tek bir devrimci irade olarak çıkmaları, birlikte mücadelenin gücünü göstermeleri de bu çarpışmanın çok önemli bir yönüdür. Yaratılan bu birliktelik emekçi halklarımızı etrafında toplayarak genişledi ve faşizme karşı genel direnişe dönüştü. Birlikte mücadele sadece Ölüm Orucu'nun zaferle taçlanmasıyla çok önemli bir silah olmakla kalmadı; aynı zamanda hak almada, devrim kavgasının zafere taşınmasında bu silahın rolünü gösterdi. Şehitlerimizin manifestosu bu anlamda işçilere, memurlara, gençlere, sanatçı ve aydınlara, kısaca bütün emekçi halklarımıza tarihsel bir birlikte mücadele çağrısı oldu.

Ölüm Orucu eylemi ve Şehitlerimiz; faşizme diz çöktürmenin ancak şehitler vererek, bedeller ödeyerek, faşizmle dişe diş bir mücadeleden geçtiğini ve devrimin zafere giden yolunda devrimci iradenin rolünü bir kez daha açığa çıkardı.

Ölüm Orucu sürecinde, gerek karşı-devrimin kalemşörlerinin, gerekse reformist, pasifist cephenin ve onların ağzından Ölüm Orucu'na yönelik eleştiri adına yapılan saldırıların temelinde devrimci yoldan zafer elde edilemeyeceği mesajı durmaktaydı. "Ölmeye gerek yok, ölüm yüceltiliyor, yaşam değerlidir, ölüm kültürü yaratılıyor" vb. daha pek çok saldırı bu mesajı verme, devrimci iradeyi, feda ruhunu, Ölüm Orucu'nun devrimci etkisini gözden düşürme çabasıydı. Oysa yaşamı en çok sevenler, devrimcilikleriyle onu anlamlandıranlardı. Ölüme yürüyenler, onurlu, özgür bir yaşam ve bir dünya için ölüyorlardı. Ölümlerin en kötüsünün teslimiyet olduğunu da iyi biliyorlardı. Ölüm Orucu'nun zaferi,

tüm bu saldırıları paramparça etti. Zafer, reformizm ve pasifizme, devrimci yoldan bir şey elde edilemeyeceği inançsızlık ve umutsuzluğuna, Ölüm Orucu eylemine yönelik her türlü saldırıya güçlü bir darbe vurdu. Şehitlerimizin manifestosu güçlü bir devrimci savaş çağrısı oldu.

Tarihin şimdiden hükmünü verdiği ve sayfalarına onurla kaydettiği Ölüm Orucu zaferinin hangi koşullar altında yaşandığı, kazanıldığı, başlıca dersleri ve 12'lerin manifestosunun nasıl yazıldığıнын kısa bir anlatımı olan bu kitap, tarihsel Ölüm Orucu'nu belgeleme ve gelecek kuşaklara bu mirası taşıma devrimci görevini yerine getirme çabasının bir ürünüdür.

Ölüm Orucu ve zaferi üzerine daha ilk günden başlayarak bugüne değin hemen her kesim pek çok şey söyledi. Bu kitap Ölüm Orucu'na katılan DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi tutsaklarının bu tarihsel sürece ilişkin ortak değerlendirmeleridir. Ölüm Orucu zaferine dair tüm bu değerlendirmelere de ortak bir yanıt niteliği taşımaktadır.

Kitabın her bir bölümü Ölüm Orucu gruplarınca bölüşülüp, kaleme alınmış ve ortak değerlendirmeden geçmiştir. Kolektif bir çabanın ürünü olmasının daha anlamlı olacağı bilinciyle bölümler arasındaki dil ve üslup farklılıklarını önemsemedik. Asıl çabamız; her anı eylem, her anı kavga ve her anı siper yoldaşlığı olan, devrimci mücadelenin bütün ihtişamı ve güzelliğiyle gözler önüne serildiği bu tarihsel süreci bütün ruhu ve canlılığıyla verebilmek; şehitlerimizin manifestosunu, bu güçlü devrimci çağrısı en iyi şekilde yansıtabilmek oldu.

GİRİŞ

Cezaevleri, sınıflar mücadelesi boyunca devrim ile karşı-devrimin çarpışma alanlarından birisi olmuştur. Bu durum, özellikle 1996 yılı içerisinde Ölüm Orucu eylemimiz ve zaferimizle birlikte bir kez daha açığa çıkmıştır. Egemenlerin devrimci tutsakları teslim alma politikası ve isteği, cezaevlerini sınıf mücadelesinin önemli bir mevzisi durumuna getirmiştir. Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi halklarına, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerine karşı bir köleleştirme savaşı sürdüren, bu savaşı giderek şiddetlendiren egemenler, devrimci tutsakları teslim almayı bu savaşı kazanmanın bir koşulu olarak görmektedir. Bu bağlamda, faşist devlet, devrimci ve yurtsever tutsaklara karşı defalarca çeşitli biçim ve şiddette saldırılar düzenlemiştir.

Faşist devletin bu saldırılarından birisi de Mayıs '96'da, 6,8,10 Mayıs tarihli genelgelerle başlattığı saldırdır. Faşist devletin devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik Mayıs saldırısı aylar süren ve tüm toplumun gözü önünde yapılan bir hazırlıktan sonra gerçekleştirildi. Bu yüzden, saldırının başlangıcı, devrimci partiler, örgütler ve toplumun ilerici kesimleri tarafından hiçbir şaşkınlığa yer vermeyen bir soğukkanlılıkla karşılandı. Başta devrimci-yurtsever tutsaklar olmak üzere tüm ilerici kesimler tutsaklara karşı sert ve kapsamlı bir saldırının beklentisi içindeydiler.

Katil ve işkenceci kişiliği Bakan oluşundan önce gelen ve toplumda esas olarak bu ilk iki özelliğiyle tanınan Mehmet Ağar'ın ANAP-DYP koalisyon hükümetinde Adalet Bakanı yapılması, yapılacak saldırı için önemli bir işaretti. Eli onlarca

devrimcinin kanına bulaşmış, işkence seanslarında bizzat bulunan bir kişinin Adalet Bakanı olarak Şubat 96'da kurulan yeni hükümete atanması, faşist devletin ve egemenlerin emekçi halklarımıza bir mesajıydı. Bu mesajda kararlılık ve gözdağı gibi psikolojik savaşın iki temel unsuru vardı. Kısacası, faşist devlet, Mehmet Ağar'ı Adalet Bakanı yapmakla emekçi halklarımıza ve devrimci-yurtsever tutsaklara gözdağı vermeye çalışıp, kararlılık gösterisinde bulunuyordu.

Devletin cezaevlerine saldırısını, sadece egemenlerle devrimci-yurtsever tutsaklar arasındaki bir hesaplaşma sürecinin ürünü olarak görmek, elbette yanıltıcı olacaktır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, egemenler, işçi ve emekçi halklara, ezilen ulus ve milliyetlere karşı başlattığı köleleştirme savaşını kazanmanın bir taktiği olarak devrimci tutsakları teslim almayı hedeflemektedir. Zira, egemenler de biliyor ki, devrimci yurtsever tutsaklar, ulusal ve sınıfsal kurtuluş yoluna giren halkların önemli bir direniş ve moral kaynağı olmuştur.

Egemenlerin devrimci-yurtsever tutsaklara bu bakış ve politikası her fırsatta kendini açığa vurmaktadır. Bu politikanın ve yaklaşımın belirgin yanlarından biri, egemenlerin tutsaklara "rehin" gözüyle bakmasıdır. 12 Eylül faşizminin başı Kenan Evren, egemenlerin ve devletin "rehine" anlayışını "Asmayıp da besleyecek miyiz?" sözleriyle açığa vurmuştur. Nitekim, 12 Eylül'den sonra, faşist devlet ya devrimci tutsakları idam etmiş ya da idam etme tehdidini sürdürerek ezilen ulus ve emekçi halkları sindirmeye çalışmıştır. Kısacası, egemenler ve faşist devletin cezaevlerine, devrimci-yurtsever tutsaklara yaklaşımı sınıf mücadelesiyle sıkı bir ilişki çerçevesinde olmuştur. Böylece, egemenler ile faşist devletin devrimci tutsaklara ve genel olarak cezaevlerine yönelik politikasının iki belirgin yönü ortaya çıkmış bulunuyor. Birincisi, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin geliştiği dönemlerde bu mücadeleyi bastırmak, ezilen ulus ve sınıflara gözdağı vermek için,

devrimci-yurtsever tutsakları “rehine” olarak tutmak; ikincisi, kendisinin saldırıya geçmeye karar verdiği dönemlerde gerçekleştireceği saldırının hazırlığı olarak, ezilen ulus ve sınıfların moral ve direniş kaynaklarından olan devrimci-yurtsever tutsakları teslim alma girişimi...

Bundan dolayıdır ki, egemenler 12 Eylül faşizmini planlarken, kendisinden büyük bir direniş beklediği toplumu teslim alabilmek için önce halklarımızın moral ve direniş kaynaklarını kurutmayı hedeflemiştir. Sonrası bilinmiyor. Örgütlü devrimci güçlerden, işçilerden, emekçilerden, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerden beklediği ve korktuğu ölçüde bir direniş gelmeyince faşizm tüm gücüyle devrimci-yurtsever tutsakları teslim almaya yöneldi. Bunun için sınırsız bir vahşet, dizginsiz bir terör uygulamaya konuldu. Bütün cezaevleri birer işkence merkezine çevrildi. Devrimci-yurtsever tutsaklara siyasi kimliğini inkar ettirmek, itirafçılaştırmak, kişiliksizleştirmek, beynini ve ruhunu teslim almak için akla gelebilecek her türlü işkence, en aşağılık yöntemler uygulandı. İdamlarla ve operasyonlarla devrimci tutsaklar sindirilmeye çalışıldı. Her yerde askeri kurallar dayatıldı. Fakat bu dayatmalar, devrimci-yurtsever tutsaklar tarafından püskürtüldü.

Cezaevleri tarihi, zulüm ve işkenceyle birlikte aynı zamanda direnişlerin de tarihi olmuştur. Faşist devletin işkencelerine, kişiliksizleştirme, teslim alma ve itirafçılaştırma politikalarına karşı direnmek, devrimci onuru ve kişiliği korumak, devrimci-yurtsever tutsakların genel çizgisi olmuştur. Saldırlara kimi zaman pasif direnişler, kimi zaman fiili direnişlerle karşı konulmuştur. Direnişler esas olarak 12 Eylül faşist darbesinin ilk günlerinden itibaren özellikle Metris, Davutpaşa Cezaevlerinde başlamış ve taviz verilmeyerek, adım adım yükseltilerek devam etmiştir. Direnişlerin biçimi değişse de direniş çizgisinin kendisi varlığını hep koruyagelmiştir. Yine de bu direniş çizgisinin öyle kilometre taşları var ki, direniş çizgisini geleceğe daha güçlü, daha kalın ve daha gelişmiş biçimde taşımışlardır. 1982’de

itirafçılaştırma ve teslimiyete karşı Diyarbakır zindanları karanlığını, tutuşturdukları bedenlerinin alevleriyle yırtan Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Necmi Öner ve Mahmut Zengin'in bu direnişi ilk kilometre taşlarından birini oluşturdu. "Dörtlerin Gecesi" olarak anılan ve direniş geleneğinde unutulmaz bir yeri olan eylem, 12 Eylül faşizminin zindan politikasına vurulmuş güçlü bir darbeydi.

Aynı yılın Temmuz ayında, süren vahşete devrimci-yurtsever tutsaklar Ölüm Orucu'yla yanıt verdiler. Bu eylemde PKK'li tutsaklardan Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştüler. Bu Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçlarında kendini feda ruhunun ilk örneği idi. Bundan sonra 1984 yılında Diyarbakır ve İstanbul Cezaevlerinde başlayan Ölüm Orucu direnişleriyle sarsıldı Türkiye ve Kürdistan. Diyarbakır Cezaevi'nde Ocak-Mart aylarında sürdürülen Ölüm Orucu eyleminde devrimci-yurtsever tutsaklardan Cemal Arat ve Orhan Keskin şehit düştüler. İstanbul'da, Metris ve Sağmalcılar Özel Tıp Cezaevlerinde Devrimci Sol ve TİKB tutsaklarının başlattığı ve 75 gün süren Ölüm Orucu eyleminde ise dört devrimci tutsak; Abdullah Meral, Haydar Başbağ, M.Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci şehit düştüler.

Bu eylemler, mücadeleyi geleceğe daha güçlü taşıyan, devrimci - yurtsever tutsakların direnme gücünü arttıran onlara moral, kararlılık, güç ve cüret aşılayan, gidilecek yolu aydınlatan eylemlerdi. Yine, bu Ölüm Orucu eylemleri 12 Eylül'ün faşist generallerinin yüzünde bir şamar gibi patlamıştı. Devrimci-yurtsever tutsakların onurunu, kişiliğini, saygınlığını zedelemek için başvurdukları yalanlar "Bunlar gizli gizli yemek yiyorlar", "Bunlar örgüt liderlerinin zoruyla eyleme gidiyorlar", "Bunlar ölmeyi göze alamazlar" biçimindeki iftiralar paramparça edildi.

Tek tip elbiseyle başlatılan büyük saldırı dalgasına devrimci tutsaklar bedenlerini barikat yaptılar. Elbette, bu eylemlerde ortaya konan kendini feda ruhu, kararlılık ve cüret etkisini sadece cezaevlerinin içinde değil cezaevi

duvarlarının dışında da gösterdi. Faşizmin en ağır baskı koşullarında, binbir güçlük içinde devrimci faaliyeti sürdürmeye çalışan örgütlü güçler de bu kendini feda ruhundan, cüretten, kararlılıktan ilham aldılar moral güç buldular.

Buna rağmen, faşist devlet, devrimci-yurtsever tutsakları teslim alma politikasından vazgeçmedi. Direnişler karşısında geri adım attığında dahi, yeni bir saldırının hazırlıklarına girişmişti. 1988'de kazanılmış tüm hakları gasp etmeye, direnişlerle fiilen kaldırılmış olan tek tip elbiseyi ve cezaevlerini 12 Eylül askeri faşist cuntasının o ilk dönemlerine geri getirmeye yönelik kapsamlı bir saldırı başlattı.

1980'lerin ikinci yarısında, öğrenci eylemleri azımsanmayacak bir etkinliğe kavuşmuş, yılların birikmiş potansiyeli açılan yeni kanallarda hızla akmaya başlamıştı. Önceleri akademik istemler etrafında başlayan hareketlenme, giderek hem siyasallaşmaya hem de radikalleşmeye yönelmişti. Benzer gelişim çizgisi işçi hareketi için de söz konusudur. 12 Eylül askeri faşist darbesiyle her türlü eylemi yasaklanan işçiler, grevlere ve direnişlere başladılar. Yılların azgın baskı ve sömürüsü altında ezilenler artık sokaklardaydı. İşçi hareketi, eylem biçimlerinde alt düzeylerden üst düzeylere doğru gelişerek, istem olarak ekonomik çerçevede olsa da hızla büyük bir kitleselliğe ulaştı. 1989'da artık yüzbinlerce işçi eylem için sokaklara inmişti. Öte yandan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de büyük bir gelişme içindeydi. Kürt halkı korku duvarını aşip gerillaya sahip çıkıyor ve her olanağı değerlendirerek kitlesel gösteriler yapıyordu.

Bütün bunlar, sınıf mücadelesinin daha da sertleşeceğini müjdeliyordu. Egemenler ise hazırlık olarak yasal ve örgütsel düzenlemelere girmişlerdi. Bu hazırlıklar çerçevesinde egemen sınıflar başka alanların yanısıra cezaevlerini de gündeme almıştı. Bu süreçte ANAP hükümeti tarafından cezaevlerine ilişkin çıkarılan 1 Ağustos Genelgesi, halklarımıza yöneltilecek saldırının sertliğini yansıtır

nitelikteydi. 1 Ağustos Genelgesi'yle amaçlanan sadece tek tip elbisenin geri getirilmesi değildi. Onun yanı sıra yalnızlaştırma, tecrit, sürgün-sevk, kişiliksizleştirme ve tüm bunların sonucu olarak itirafçılaştırma devletin hedefleri arasındaydı. Zaten Eskişehir Cezaevi bu hedeflere ulaşmanın bir aracı olarak daha 1987'de açılmıştı. Boyun eğmeyen, teslim olmayan, direnen, egemenlerin kendi deyimleriyle "ıflah olmayan" devrimci tutsakları Eskişehir Cezaevi'ne koyarak diğer tutsak kitlesinden koparmayı, tecrit etmeyi ve terörle sindirmeyi planlamışlardı. Ama direnmeyi bir gelenek haline getiren devrimci tutsaklar karşısında bu planları da suya düştü. Büyük direnişlerin yaşandığı Eskişehir Cezaevi'ni, Ağustos 1989'da kısmen boşaltmak zorunda kaldılar. Aydın ve Nazilli E Tipi Cezaevlerine yapılan sevkler sırasında devrimci-yurtsever tutsaklardan Hüseyin Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçinkaya şehit düştüler.

İşte bu koşullarda 1 Ağustos 1988 Cezaevleri Genelgesi yayınlandı. Ama genelge, direnişi tüm cezaevlerine ve sokaklara taşıyan bir araç oldu. Cezaevlerinde açlık grevleri ve çeşitli fiili direniş biçimleri gelişmeye başladı. Devrimci tutsak yakınları da bu sefer daha güçlü, daha örgütlü ve bilinçli olarak sokaklardaydılar. Haftalar süren mücadeleden sonra genelge fiilen kaldırıldı.

Devlet, çıkardığı genelgeyi tutsakların direnişi karşısında yaşama geçiremedi. 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı tüm cezaevlerinde geliştirilen direnişler, devrimci tutsakların cezaevleri direnişinin yeni bir kilometre taşı oldu. Böylece, devletin devrimci tutsakları teslim alma operasyonlarından birisi daha geri püskürtülmüştü.

1990 ve 1991'de sınıf mücadelesinin pek çok alanında savaş vermek zorunda kalan ve bir hayli de sıkışan egemenler, birer direniş sembolü haline gelen cezaevlerini teslim alma politikasına bir süre için ara verdiler.

Bu yıllarda işçi sınıfı fabrika işgallerine, devlet güçleriyle çatışmalara, Ankara'ya yürümelere ve uzun süreli açlık

grevlerine girişmeye başlamıştı. Zonguldak maden işçilerinin haftalar süren miting ve gösterilerinden sonra Ankara'ya yürümleri, 50 bin işçinin soğuğa ve açlığa aldırmayarak, çevredeki köylünün ve esnafın da desteğiyle büyük bir kararlılık içinde hareket etmeleri egemenleri oldukça korkutmuştu. Eylem kiteselliğiyle, süresiyle ve niteliğiyle derin etkiler yaratmıştı. Fakat egemenlerin imdatlarına her zaman olduğu gibi sendika ağaları yetişmişti.

Ancak devletin içine girdiği ekonomik bunalım kolayca atlatılabilecek cinsten değildi. Devlet, bu bunalımdan kurtulmanın çaresi olarak işten atmalara, yani tensikatlara sarıldı. Bu süreçte, tensikatlara karşı birçok fabrika işgali ve Ankara yürüyüşleri yaşanmaya başladı. Artık işçi sınıfı, eylem biçimlerini daha ileriye sıçratarak mücadelesini geliştiriyordu. Egemenlerin elinde çözüm olarak cop ve süngüden başka bir şey yoktu.

Öğrenci gençlik ise mücadelenin bir başka cephesini oluşturuyordu ve oldukça hareketliydi. İstanbul, Ankara, İzmir ve Bursa gibi üniversite öğrencisinin yoğun olduğu devrimci hareketin nispeten gelişmiş olduğu yerlerde polisle, sivil faşistlerle ve jandarmayla çatışmalar neredeyse öğrenci hareketinin temel doğrultusu olmuştu. İstanbul Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsünde ve Bursa Uludağ Üniversitesi'nde polis desteğindeki sivil faşistlerle ve jandarmalarla onlarca kişinin yaralandığı sert çatışmalar yaşandı. Polisin okuldan atılması için verilen kavga, polislerle yönelik saldırılar biçiminde sürdü.

Hareket halindeki işçi ve öğrencilere, 1990'ların başından itibaren kamu emekçileri de eşlik etmeye başladı. On yıldan beri her türlü örgütlenme ve hak arama yolları, olanakları ortadan kaldırılmış olan emekçi memurlar, önceleri örgütlenme hakkını elde etmek üzere sokağa çıktılar. Önce öğretmenler yasalara rağmen EĞİT-SEN'i kurdular. Öğretmenleri sağlık emekçileri, belediye memurları ve diğerleri izledi. Bütün emekçi kamu çalışanları büyük bir cesaret ve kararlılıkla mücadeleye atıldılar.

Ana hatlarıyla ortaya konulmuş sınıf mücadelesine ilişkin bu tabloyu tamamlamak için söz konusu dönemde ulusal kurtuluş mücadelesinin erişmiş bulunduğu düzeyi, örgütlü devrimci güçlerin faaliyetindeki büyük artışı ortaya koymak gerekir.

Kürt emekçi halkı 1990'lara gelindiğinde, altı yıldır devlete karşı sürdürülen silahlı savaşımı daha açıktan desteklemeye başlamıştı. Önceleri dolaylı yoldan ve çekine çekine verilen destek, silahlı savaşımın başarılı gelişimi, faşist devletin kural tanımaz vahşeti, korku duvarlarının yıkılması gibi etkenlerin sonucu daha doğrudan, daha açık ve daha kitlesel verilmeye başlandı. Savaşçıları sahiplenmeye başlayan halk, yasadışı gösterilerde bizzat yer almaya başladı. Gerilla cenazeleriyle başlayan kitlesel gösteriler giderek arttı ve ard arda gerçekleşir bir durum aldı. Süreç, Kürt emekçi halkının faşist devletten tümünden kopuşmasına doğru ilerledi. Mahkemeler, adalet mekanizması, burjuva gerici-faşist partiler vb. devletin Kürdistan'daki varlığını simgeleyen kurumlar işlevsizleşti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi artık sadece dağda değil, şehirlerde, halkın arasında da etkiliydi. Bu süreçte, devletin parçalanacağı korkusu, devletin tüm politikalarına sindi, egemen oldu ve yön verdi. Özellikle "Serhıldan" adı verilen ayaklanmaların neredeyse silahlı halk ayaklanmalarına dönüşme noktasına gelmesi, egemenlerin ve faşist devletin korkusunu pekiştirdi. Bunun için yüzbinlerce asker en ağır ve en yeni teknolojik silahla donanmış biçimde Kürdisdan'a yerleştirildi. Özel Tim adı verilen MHP'li faşistlerden kurulu, tepeden tırnağa silahlı binlerce kişilik ölüm mangaları Kürdistan şehirlerini işgal etti. Açık infazlar, gözaltında kaybetmeler, köy yakmalar ve toplu kıyım hareketleri, ordu-polis-özel tim-korucu dörtlüsünün başlıca pratikleri haline geldi.

Egemenlerin ve onların politik zor aygıtı olan faşist devletin bu korkusunu büyüten bir başka olgu devrimci örgütlerin faaliyetlerindeki büyük artış ve geliştirilen silahlı mücadele oldu. 12 Eylül'ün faşist generallerinin "kökünü

kazımak"la övündükleri devrimci örgütlü yapılar, bu yıllarda faaliyetlerini iyice arttırmaya başladılar. Yasadışı gösteriler ve askeri eylemler özellikle Türkiye'nin büyük şehirlerinde, İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da sıklaşmaya başladı. Faşist kişilerin, devletin önde gelen kadrolarının, 12 Eylül'de halklara, devrimcilere, yurtseverlere yapılan işkence ve katliamlardan sorumlu polis şeflerinin, generallerin, subayların, polislerin cezalandırılması ve devletin değişik kurumlarına yönelik askeri sabotaj eylemleri gündemden düşmez oldu.

Devrimci gelişmenin bir başka önemli ayağı da, özellikle İstanbul'un gecekondu semtlerindeki yoksul halkın devrimci uyanışı oldu. 12 Eylül faşizmi boyunca, düzene olan tepkilerini ortaya koymaları faşist terörle engellenmiş olan yoksul halk, yıllar boyunca katlanarak süren ekonomik sömürü ve faşist baskı altında dayanma sınırlarına ulaşmıştı. İşsizliğe, pahalılığa, yaşamı yoksullaştıran ve güçleştiren her şeye karşı devrimci öfke ve patlamanın tohumları yıllar boyunca alttan alta birikti durdu. Devletin faşist terörüyle sesi bastırılan, örgütlenme ve tepkisini ortaya koyma yolları kapatılan yoksul emekçi halkın maddi yaşamı sadece işsizlik, pahalılık ve artan sömürüyle çekilmez hale geliyor değildi. Bunlar vardı ama en az bunlar kadar önemli olan, en az bunlar kadar yaşamı giderek güçleştiren başka etmenler de vardı. Özellikle gecekondu semtlerinin etrafındaki arazilerin devletin desteği ve koruması altında faşist çeteler tarafından yağmalanması; belediyenin altyapı yatırımlarının ve sosyal hizmetlerinin yoksul gecekondu semtleri yerine burjuva nüfusun yaşadığı alanlara kaydırılması; yoksul emekçi halkın yaşadığı semtlerin yaşam için gerekli ve zorunlu hizmetlerden dahi yoksun bırakılması gibi daha pek çok unsur bu semtlerdeki devrimci öfke ve patlamanın maddi koşullarını oluşturuyordu. Tüm bu maddi koşulları devrimci örgütlerin bu semtlerdeki çok yönlü faaliyeti ve silahlı eylemlerle birleşince gerçek bir patlamaya dönüşmede gecikmedi. Devrimci örgütler, yıllar boyu süren,

büyük sabır ve özveri isteyen bir çalışmayla emekçi semtlerinin yoksul halkı arasında kök salmayı başarmışlardı. Bu bölgelerde yaşayan halk yavaş yavaş kitle eylemlerine ve kitle gösterilerine başlamakla kalmıyordu; aynı zamanda devrimci örgütlere de önemli bir kadro rezervi haline gelmişti. Pahalılığa, yoksulluğa, gecekondü yıkımlarına vb. sorunlara karşı kitle eylemleri bu semtlerde 1990'ın başından itibaren artmaya başlamıştı. Artık her gecekondü yıkımı bir direnişle karşılaşılıyor; toplumsal yaşamı etkileyen her sorun hükümete, belediyeye ve devlete karşı bir eylemin nedeni haline geliyordu. Devlet zorunun simgesi olan polis, bu semtlere ancak büyük kuvvetler yığarak girmeye cesaret edebiliyordu.

Bu semtlerin başında Küçükarmutlu, Gazi, 1 Mayıs, Okmeydanı, Nürtepe, İkitelli, Gülsuyu, Yenibosna geliyordu. Devrimci örgütlerin bu semtlerdeki çalışmaları ve emekçi halkla kaynaşmaları sonucu, ortaya çıkan herhangi bir toplumsal olay veya çatışmada ilk tepki, ilk sahipleniş ve destek genellikle bu semtlerden gelmekteydi. Gazi olayları sonrası ve Ölüm Orucu eylemimiz sırasında ortaya çıkan durum bunu net olarak göstermiştir. Gazideki katliama ilk tepki, devrimci örgütlerin inisiyatifi altında Okmeydanı, Nürtepe, İkitelli, Gülsuyu, Yenibosna gibi gecekondü semtlerinden gelmiş ve bu bölgelerde yaşayan yoksul halk Gazi'ye yürümek üzere ayağa kalkmıştır. Yine Ölüm Orucu eylemimiz sırasında devrimci tutsaklara sahip çıkma ve eylemi sahiplenme ilk olarak bu semtlerde başlamış, sokak çatışmaları, militan gösteriler, barikatlar hep bu semtlerde gerçekleşmiştir.

Daha 1990'ların başında, ileride durumun bu noktaya geleceğini hisseden egemenler, kaybettiklerini düşündükleri İstanbul'u "kurtarmayı" gündemlerine aldılar. Elbette, bunun için bulduğu tek çözüm yolu katliam, terör ve baskıdır. Emekçi halkların kitle hareketi ile devrimci yapıların daha fazla bütünleşmesi, bunun Kürdistan'da sürdürülen savaşın yükseliş dönemine denk gelmesi, egemenler ve faşist devlet için gerçek bir korku nedeniydi.

Devletin, devrimci örgütlerin faaliyetlerinin işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla buluşmasını önlemek için bulduğu çözüm yolu çerçevesinde ilk işi, İstanbul'daki polis sayısını iki misline çıkarmak oldu. İkinci iş olarak yasal düzenlemelere gitti ve "Terörle Mücadele Yasası"nı çıkardı. Bu yasa ile yeni tutuklanacak devrimcilerin cezasını üç-dört kat arttırarak yıldırma ve korku yoluyla caydırıcı olmaya çalıştı.

Egemenler ve faşist devlet, yukarıda ana çizgileriyle ortaya koyduğumuz tabloda da görüldüğü gibi büyük bir hareketlilik içine giren Kürt ulusu ile Türkiye işçi ve emekçilerine yeni, çok kapsamlı bir savaşı başlatmadan önce onun yasal ve örgütsel hazırlıklarını yapıyordu. Cezaevlerini bir ölçüde boşaltarak demokratikleşme görüntüsü yaymaya ve emekçi halklarda aynı yönde bir beklenti yaratmaya çalışırken, öte yandan artık toplu katliamlar dönemini başlatıyordu. Faşist Kenan Evren'in "asmayıp da besleyelim mi?" sözleriyle dile getirdiği devlet politikası, bu dönemden itibaren "yakalayıp öldürelim" biçimine büründü. Bu yıllarda yapılan yasal-örgütsel, maddi-teknik düzenlemelerden sonra asker ve polis, ellerine tutsak düşecek devrimcileri bir kılıfına uydurup katledeceklerdi. Bu politikanın öncesi olmakla birlikte asıl olarak 1991'den sonra yoğunlaşmaya başladı. Bu politika, '91 öncesinde, 1 Mayıs 1988'den hemen önce Salih Kul ve Öztürk Acarı ve Ekim 1988'de tarihe "Tuzla Katliamı" olarak geçen ve İ. Hakkı Adalı, Reha Şen, Kemal Soğukpınar ve Fevzi Yalçın adlı devrimcilerin katledilmesiyle uygulamaya başlamıştı. 19 Mayıs '91'de Hasanpaşa'da İsmail Oral ve Hatice Dilek'in katledilmesi. Ardından 12 Temmuz 1991'de İstanbul'da Devrimci Sol'un önder kadro ve savaşıçılarında Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Fintöz Dikme, Buluthan Kangalgıl, Bilal Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunırmak katledilerek bu politikayı yoğunlaştırmaya başladılar. Arkasından Adana, Ankara, İzmir ve diğer illerdeki katliamlar gerçekleşti. Kürdistan'daki vahşet ve katliamlar

zaten bütün hızıyla devam ediyordu. Ama devlet demokratikleşme demagojisini elden bırakmıyordu.

Daha önce direnişler sonucu boşaltılan ve tabutluk olarak yeniden açılan Eskişehir Özel Tip Cezaevi işte bu koşullarda ve bu amaçlarla yeni kurulan DYP-SHP Koalisyon Hükümeti döneminde kapatıldı. Kapatılması için büyük mücadeleler verilmiş, büyük acılar çekilmiş Eskişehir Özel Tip Cezaevi, esas olarak direnişler ve mücadeleler sonucunda ve katliamcı politikaları hayata geçirecek olan Demirel-Inönü ikilisinin demokratikleşme demagojilerine malzeme de yapılarak kapatılmıştı.

“Terörle Mücadele Yasası”yla yurtsever tutsaklar cezaevlerinde tutulmakla birlikte, binlerce tutsağın serbest bırakılması, cezaevlerini önemli ölçüde boşalttı. Doğal olarak bu durum, cezaevlerinin ve devrimci tutsakların gündemden düşmesine yol açtı. Fakat bu durum geçiciydi ve ezilen halklarımızın ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşının gelişimine bağlı olarak değişmeye mahkumdu, değişti de...

Egemenler, ekonomik-toplumsal sistemin içinde bulunduğu bunalımı, sistemin kendi dinamiklerine dayanarak çözemedi, çözecek durumu da yoktu. Çözüm olarak bulunduğu, halklara “topyekün savaş” ilanı, sistemin bunalımını daha da derinleştirdi. Toplumsal çelişkiler keskinleşti ve yoğunlaştı. Sömürücü sınıfların dayattığı daha çok açlık, daha çok sömürü politikasına emekçi sınıfların yanıtı mücadele etmek oldu.

Geçmiş yılların mücadele birikimine sahip olarak ve 12 Eylül faşizminin yarattığı korku duvarını aşmış haliyle işçi ve emekçiler haklarını sokakta arıyorlardı. Artık ne eskisi gibi yaşamak ve ne de eskisi gibi yönetilmek istemiyorlardı. Devletin, işçi ve emekçilerin istem ve eğilimlerine yanıtı ise daha çok şiddet, daha çok terör ve katliam oldu. Sivas katliamı, devletin emekçilere dayattığı politikanın açık bir resmi gibi oldu. Tam 35 kişi, asker-polis ve sivil-faşistlerin işbirliğiyle diri diri yakıldı. Devlet, “topyekün savaş” söylemine uygun bir şekilde savaşı dayatıyordu.

Bir ülkede, sınıflar mücadelesinin bir parçası durumundaki cezaevlerinin devrim ile karşı-devrim arasındaki bütün bu mücadelelerden etkilenmemesi ve bunu yansıtmaması düşünülemez. 1991’de Devletin yoğunlaştırdığı faşist terör ve katliam politikası sonraki yıllarda da tüm hızıyla sürdü. İşte bu pratiğin sonucunda, 1991’de “Terörle Mücadele Yasası” ile önemli ölçüde boşaltılan cezaevleri, iki-üç yıl içinde tekrar tıka-basa dolduruldu. Binlerce insan tutuklanıp cezaevlerine atıldı. Özellikle Kürdistan’da tutuklanmak için çok şeye gerek yoktu. Kürt olmak ve faşist devleti destekliyor olmamak, tutuklanmak için yeterli bir gerekçeydi. Dönemin Genelkurmay Başkanı’nın açıkladığı gibi “teröristle sorunu olmayanın devletle sorunu var”dı. Dolayısıyla “düşman” gözüyle baktıkları insanlardan öldürebildiklerini öldürüyor, öldüremediklerini ise tutuklayıp cezaevlerine atıyorlardı.

Bu süreçte devlet, cezaevlerine doldurduğu devrimci-yurtsever tutsakları teslim alma politikasını, merkezi düzeyde ve geniş kapsamlı uygulamanın hazırlıklarına girişti. 1994’te Diyarbakır Cezaevi’nde Ramazan Özüak adlı yurtsever tutsağın ölümüyle ve onlarca tutsağın yaralı halde Antep Özel Tıp Cezaevi’ne sevkiyle sonuçlanan saldırı, devletin saldırı politikalarına tekrar sarıldığına işaret ediyordu. Bu politikanın ilk hazırlığı olarak devlet, adını “Türk tipi” koyduğu cezaevlerinin inşasına girişti. Tutsakları birbirinden tecrit etmek aralarındaki her türlü ilişki ve dayanışmayı yok etmeye göre planlanmış yeni cezaevleri, aylarca, hatta yıllarca tartışıldıktan sonra inşa edilmeye başlandı. Kimisi büyük bir hızla bitirildi de. Yeni cezaevleri için devletin bahane ve yalanları da hazırды: “Eski cezaevlerinde yer kalmadı”, “mahkumlara insanca yaşam koşulları hazırlamak” vb...

Faşist devlet ve egemenleri rahatsız eden bir başka olgu da devrimci-yurtsever tutsakların kendi politik kimliklerine uygun bir pratik içinde olmalarıydı. Devrimci tutsaklar, kendi devrimci kimliklerini ve sınıf mücadelesinin kendilerine yüklediği sorumlulukları unutmadan işçi sınıfı ve emekçi

halka karşı görevlerini yerine getirmek istiyor, yıllarca mücadele sonucu elde ettikleri ve yarattıkları hakları devrim mücadelesine daha çok katkı yapmanın aracı haline getirmeye çalışıyorlardı. Tutsaklık koşullarına aldırmandan, cezaevlerinin de sınıf mücadelesinin bir parçası olduğu gerçeği ve bilinciyle hareket ediyorlardı. Yani devlet ne yapsa ve hangi yöntemle baş vursa da, tutsakları devrim mücadelesinden koparamıyordu. Dışarıdaki mücadeleden koparılıp alınan ve duvarlar arasına konulan yeni tutsak, yaratılmış bulunan koşullar ve sürdürülen yaşam biçimi sayesinde kendini mücadelenin yeni bir alanında buluyordu. Bu bilinç ve sorumlulukla hareket eden devrimci-yurtsever tutsaklar, devletin işçi-emekçilere ve ezilen uluslara karşı her baskı-terör, katliam girişimine cezaevlerinden eylemleriyle yanıt verdiler. Reformist anlayışların vaaz ettiği “Biz tutukluyuz, devlete karşı mücadeleyi sınıf mücadelesini dışarıdakiler yürütür, bizi sadece cezaevlerinin koşulları ilgilendirir” biçimindeki anlayışa prim vermeden cezaevlerinin de devrim mücadelesinin bir parçası olduğu bilinciyle hareket ettiler. Devrimci tutsaklar için önemli olan devrim mücadelesiydi, devlete karşı mücadeleydi. Bu mücadele bazen fabrikalarda, bazen dağlarda, bazen semtlerde, bazen de cezaevlerinde en ileri noktaya sızar; bu alanlardan herhangi biri koşullara bağlı olarak, karşı-devrime güçlü bir darbe indirmenin mevzisi olabilirdi. Üstelik şimdi cezaevleri, binlerce devrimci tutsağıyla önemli bir mücadele potansiyelini barındırıyordu. Böyle güçlü ve bilinçli bir mücadele potansiyeli, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak harekete geçirildiğinde devrim mücadelesine önemli katkılar sağlayacaktı. Devrim cephesinin dışarıdaki güçleri, tutsaklık koşullarında dahi devrime karşı sorumluluklarını yerine getirmeye çalışan, devrim mücadelesinden kopmayan, emekçi halkların ve işçi sınıfının kurtuluş bayrağını yere düşürmeyen devrimci tutsağın mücadelesinden moral güç ve cesaret alıyorlardı. Türkiye ve Kürdistan zindanlarında, devrimci-yurtsever tutsakların boyun eğmeyen, teslim olmayan tutumları; kendilerinin Türkiye ve Kürdistan’da

süren devrim ve kurtuluş mücadelesinin kopmaz bir parçası olduğunu gösteren faaliyetleri, cezaevlerini devrim mücadelesinin birer alanına çevirmişti. 1995'lere gelindiğinde faşist devletin artık tahammül edemeyeceği bir gelişmeydi bu.

1995'e kadar irili-ufaklı pekçok çatışma meydana gelmiş ve bunların tümü emekçi halkın maddi yaşamında en ufak bir düzeltmeye gitmeksizin faşist terör ve baskıyla sona erdirilmişti. Toplaşan öfke bulutlarının patlaması kaçınılmaz bir hal alıyordu.

12 Mart 1995'te, İstanbul Gazi Mahallesi'nde halka yapılan faşist saldırı kısa sürede bir isyana yol açtı. Kısa sürede onbinlerce insan sokaklara aktı barikatlar boy göstermeye başladı. Üç gün boyunca halk sokaklardan ayrılmadı, polisle çatışıldı, çoğu kez polis geri püskürtüldü ve devlet olayları kontrol altına alabilmek için askeri birlikleri çağırmak zorunda kaldı. Gazi ve hemen arkasından patlak veren Ümraniye olayları, sadece İstanbul'u değil tüm Türkiye'yi etkisi altına aldı. Gazi'nin yoksul emekçi halkını desteklemek için Ankara, İzmir, Adana gibi şehirlerde gösteriler düzenlendi. Gazi isyanı, duru gökte çakan bir şimşek değildi. O, bir dizi çatışmanın, eylemin, mücadelenin birikimi üzerine gelen gerçek bir öfke patlaması, bir isyandı. İsyân, aynı zamanda halkın içinde bulunduğu durumun bir aynasıydı. Halk artık eskisi gibi yönetilmek istemiyordu. Gazi isyanının peşisıra patlak veren bir dizi küçük çapta yerel çatışma ve barikat bu isyanın hiç de münferit ve rastlantı sonucu olmadığını; aksine, dipten gelen dalganın bir dışa vurumu; için için kaynayan bir volkanın ciddi bir lav püskürtmesi olduğunu gösteriyordu. Sonrası gelişmeler bu göstergenin doğruluğunu kanıtladı. Bir dizi küçük çapta ve yerel düzeyde çatışmadan sonra Hasan Ocak, Rıdvan Karakoç ve Sibel Yalçın'ın cenaze töreni, arkasından İzmir ve İstanbul'da polise yönelik saldırılar, 1 Mayıs 1995'te, işçi ve emekçilerin İstanbul'da 1 Mayıs'a gösterdiği ilgi ve 1 Mayıs'ta devrimci örgütlerin militan kitleselliği devletin kaygılarını arttıran gelişmelerdi.

Bütün bu gelişmeler, egemenlerin Türkiye ve Kürdistan devrimine ve bu devrimin temel dinamikleri olan işçi sınıfı, emekçi halklar, diğer kesimler ve örgütlü devrimci güçlere karşı yeni bir saldırı dalgası başlatacağını gösteriyordu. Örgütlü devrimci güçlere ve bu güçlerin cezaevlerindeki militanlarına yapılacak saldırıyla önemli bir direniş merkezinin hedeflenmesi egemenler için tercih edilen bir yoldu. Zira, örgütlü devrimci güçlerin öncülüğünden, yol göstericiliğinden yoksun işçi ve emekçileri yenilgiye uğratmak çok daha kolaydı. Bu nedenle, dışarıda örgütlü devrimci güçlere karşı katliam ve tutuklama operasyonlarını yoğunlaştıran devlet, cezaevlerinde de devrimci tutsaklara karşı merkezi ve kapsamlı saldırının hazırlığına başladı. 1994'ün sonlarında Diyarbakır Cezaevi'nde Ramazan Özüak adlı devrimcinin katledilmesiyle sonuçlanan yarım kalmış genel saldırıyı tamamlamak istiyorlardı. Bunun için 1995'in 17 Temmuz'unda Buca Cezaevi'nde dört DHKP-C'li tutsağın özgürlük eylemini bahane eden düşman, başta Buca olmak üzere bütün cezaevlerinde hak gasplarını, baskıları ve kışkırtmaları yoğunlaştırmaya başladı. Mahkeme ve hastanelere gidiş-gelişlerde jandarmanın saldırısı, cezaevleri önlerinde ailelerin keyfi biçimde gözaltına alınmaları, haberleşme olanaklarının kısıtlanması, keyfi aramaların dayatılması vb. pekçok dayatma tüm cezaevlerinde uygulamaya konuldu.

Burjuva basın-yayın ve televizyon kanalları ise geniş çaplı bir saldırı için toplumu psikolojik olarak yönlendirmek ve saldırıyı haklı göstermek için tam bir seferberlik ilan etmişlerdi. Devrimci tutsakları karalamak, onları "birer cani, mutlaka ıslah edilmesi ve bunun için gerekirse zor kullanılması gereken insanlar" olarak gösterebilmek için bütün maddi-teknik olanaklarını seferber ettiler. Burjuva basın-yayın ve TV kanalları aylar boyunca bu yönde yayın yaptılar. Şüphesiz, burjuva basın-yayın ve TV kanalları bu propaganda çalışmasını katil polis müdürlerinin yönlendirmesi ve yönetimi altında yapıyordu. Yani, egemenlerin ideolojik,

politik ve askeri egemenlik araçlarıyla iç içe, tam bir koordinasyon halinde ve şüphesiz koordinasyonun başında MGK olmak üzere çalışıyorlardı. Bütün bunlar, 1991’de Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarına karşı bir savaş hükümeti olarak kurulmuş olan DYP-SHP hükümeti zamanında oluyordu. ‘91’deki DYP-SHP hükümeti dönemindeki halka yönelik saldırılarda saldırı emrini veren ve yöneten kurum, karşı-devrimin ana karargahı olan MGK idi. Dolayısıyla sorun, bir hükümet politikası olmaktan çok bir devlet politikası idi. Yani, hükümetin olup olmaması, devletin cezaevlerine, devrimci-yurtsever tutsaklara ilişkin politikasını etkilemiyordu. Nitekim, hükümetin sapasağlam ayakta olduğu bir dönemde başlatılan ve giderek tırmandırılan saldırılar, hükümet bunalımının doruğa çıktığı, hükümetin yıkılma noktasına geldiği bir aşamada katliama dönüştürüldü.

Faşist devlet, yarım kalan Diyarbakır saldırısından sonra şimdi İstanbul, Ankara ve İzmir’deki tutsakları hedef almıştı. “Koşuş sisteminin sağlığa ve yaşam koşullarına aykırı olduğu” aylarca propaganda edildikten ve böylece toplum yalan ve demagogilerle bir ölçüde hazırlandıktan sonra “beş yıldızlı otel” gibi sunulan Ümraniye Cezaevi açıldı. Tutsakları birbirinden tecrit etme, yalnızlaştırma, teslim alma ve itirafçılaştırma politikası en kaba biçimiyle uygulamaya sokuldu. O güne kadar, cezaevlerinde büyük mücadeleler verilerek ve bedeller ödenerek kazanılmış olan tüm haklar Ümraniye Cezaevi’ne konulan tutsaklara tanınmadı. Temsilcilik kurumundan yayın alımına; koşuşlararası gidiş-gelişlerden havalandırma hakkına kadar akla gelebilecek ne hak varsa gaspedilmişti. İstanbul’da tutuklanan herkesi bundan böyle Ümraniye Cezaevi’ne koyarak, Bayrampaşa Cezaevi’ne yeni tutsak alımını durdurmuşlardı. Böylece, bir türlü teslim alamadıkları, kendi politikalarını uygulayamadıkları Bayrampaşa Cezaevi’ni tasfiyeyi amaçlıyorlardı.

Ümraniye Cezaevi’nin açılmasıyla yaşama geçirilmeye çalışılan politikalar sadece burayla sınırlı olsaydı, genel saldırının bir parçası olarak devletin tüm cezaevlerini hedef

alan merkezi bir saldırısından söz etmek mümkün olmayabilirdi. Fakat durum öyle değildi. Devletin, devrimci-yurtsever tutsakları teslim alma saldırısı tüm cezaevlerine yayılmıştı. Özellikle Erzurum Özel Tıp ve E Tipi Cezaevlerindeki uygulamalar 12 Eylül dönemine benzer bir vahşet düzeyindeydi. Hak gaspları, jandarma ve gardiyan saldırıları Diyarbakır'dan Konya'ya; Malatya' dan İstanbul cezaevlerine kadar uzanıyordu. Zaten İstanbul gibi, devrimci tutsak mücadelesinin her zaman yüksek olduğu, elde edilen hakların hep ileri olduğu yerde dahi Ümraniye Cezaevi gibi bir cezaevi yaratmaya yeltenmesi devletin neleri göze aldığını gösteriyordu.

Nitekim, çok zaman geçmeden devletin niyeti ve saldırının amacı çok net biçimde ortaya çıktı. Daha Ümraniye Cezaevi'nin açılmasının üzerinden birkaç hafta geçmeden Buca Cezaevi'nde ilk katliam gerçekleştirildi. 1996 yılının sonlarında açılması planlanan Ümraniye Cezaevi'nin öngörülen süreden aylar önce açılmasının nedeni böylece daha iyi anlaşılmış oldu. Devlet, planladığı yeni genel saldırının cezaevleri boyutunu daha öne alabilmek için Ümraniye Cezaevi'ni alelacele açmıştı. Bunlar yaşanırken, 21 Eylül 1995 tarihinde Buca Cezaevi'ne asker, özel tim ve gardiyanlar demir çubuklarla saldırdı. Bu katliam, gerçekte aylar öncesinden planlanmış, hazırlanmıştı. Bu yüzden Buca Cezaevi'ndeki ilişkiler hep gergin tutuluyordu. Saldırıdan bir-iki gün önce, İzmir Jandarma Alay Komutanı, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İzmir Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu, İzmir Cumhuriyet Başsavcısı Melih Tarı biraraya gelerek toplantı yapmışlardı. Bu katiller sürüsünün katliamdan bir-iki gün önce biraraya gelmeleri bir rastlantı değildi. Dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, burjuva basın-yayın ve TV kuruluşlarının da devrimci tutsaklar aleyhine dönük kampanyasını bizzat yönlendiren kişiydi. Buca Cezaevi'nde yapılacak katliamın gün ve planı işte bu toplantıda belirlendi. Katliamdan hemen önce yapılan toplantı katliamdan bir-iki gün önce cezaevi savcısının

katliamı haber veren tehditkar konuşmaları her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. DHKP-C davası tutsaklarının bulunduğu koğuşa yapılan gaz ve gözyaşırtıcı bombaların, tazyikli suyun, demir çubuk ve kalın sopaların kullanıldığı saldırı sonunda üç tutsak; Yusuf Bağ, Turan Kılıç ve Uğur Sarıaslan dövülerek katledildi, onlarca tutsak yaralandı.

Bu katliamda devletin ne yapmak istediği ve nasıl bir mesaj verdiği gayet açık bir şekilde ortaya çıktı. O güne kadar çeşitli baskılarla teslim alınamayan devrimci tutsaklar, şimdi katliam politikasıyla teslim alınmak isteniyordu. Mesaj bütün cezaevlerineydi ve bu katliamla devrimci tutsaklarda bir korku, bir panik ve teslimiyet havası yaratmayı amaçlamıştı. Devlet, Buca'da üç devrimciyi katlederek Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki bütün tutsaklara bir gözdağı vermeye çalışıyordu.

Buna karşılık, saldırının kapsamını, amacını ve merkezi karakterini doğru biçimde saptayan devrimci tutsaklar hemen bir genel direniş örgütlenmesi işine koyuldular. Ümraniye Cezaevi'nin açılması ve oradaki uygulamalarla verilen mesaj; arkasından Buca katliamı ve üç devrimci tutsağın katledilmesi, devrimci tutsak kitlesinde zaten varolan öfke ve kini, mücadele istek, azim ve kararlılığını en üst boyuta sıçratmıştı. Devletin bu genel ve merkezi saldırısına genel bir direnişle cevap verilmeliydi.

Bu düşünceye sahip altı devrimci parti ve örgüt, 25 Eylül 1995'te Süresiz Açlık Grevi (SAG) eylemiyle genel direniş başlatmıştı. DHKP-C, MLKP, TKEP-Leninist, Ekim, HKG ve TKP(ML) davalarından tutsaklar ve DY davasından bir tutsak bulundukları bütün cezaevlerinde SAG'ye başlamışlardı. Bu, merkezi ve genel bir direnişti. Bu arada devletin merkezi saldırılarına karşı, hem cezaevlerinde hem de dışarıda güçleri birleştirme ihtiyacı kendini yakıcı bir şekilde hissettiriyordu. Devrimci tutsak yakınlarının güçlerinin birleştirilmesi, onların mücadelesini daha güçlü ve daha etkili kılacaktı. O güne kadar tutsak yakınları hareketinin çok parçalı olması, onu hem güçten düşürüyor hem de aileler

arasındaki dayanışma duygusunu, birlikte hareket etme eğilimini zayıflatıyordu. Buna bir son vermek ve bu alandaki güçlerimizi birleştirmek gerekiyordu. Bunu başardığımızda ailelerin ve yakınlarımızın eylemini daha güçlü kılmakla kalmayacak; aralarındaki dayanışma duygusunu, sıcaklığı arttıracaktık. Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu, kısa adıyla DETUDAP işte bu ihtiyacın ürünü olarak bu süreçte kuruldu. Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun (HÖP), tutsak yakınlarının birlikte mücadelesini örgütlemeye önerisinde hem fikir olan Demokratik Haklar Platformu (DHP), Demokratik Mücadele Platformu (DMP) ve Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri'nce (DETAK) kısa sürede kabul edildi ve bu öneri Tohum Kültür Merkezi (TKM) ile Yapı Sanat Kültür Merkezi'ne (YSKM) götürüldü. YSKM'nin öneriye kısa sürede olumlu yanıt vermesiyle önce beş çevrenin katılımıyla DETUDAP oluşturuldu. Bir süre sonra TKM de platforma katılmak isteğini belirtti ve DETUDAP'ın üyesi oldu. DETUDAP, ortaya koyduğu pratik eylemlilikle, kısa sürede, nicel gücüyle kıyaslanmayacak bir politik etkiye kavuşmuştu. Tutsak yakınlarının, özellikle de anaların "Genel Direniş" süresince eylemden eyleme koşmaları, gözaltı, coplanma, tutuklanma ve hakaretlere rağmen yılmadan, büyük bir kararlılıkla mücadele etmeleri DETUDAP'ı etkili kılan nedenlerin başında geliyor. Tutsak yakınları, "Genel Direniş"e dışarıda verdikleri destek sayesinde birbirine yakınlaşmış, kaynaşmış, dostluk ve dayanışmanın coşkusunu yaşamışlardı. "Genel Direniş"i yarattığı devrimci dostluk ve dayanışmaya dayalı ilişkiler çok geçmeden tutsak yakını aileler arasında da yankısını bulmuştu. Bu mütevazı ama politik bakımdan önemli adım, önümüzdeki mücadele sürecinde devletin merkezi ve planlı saldırılarına karşı devrimci güçler arasında nasıl bir ilişki geliştirilmesi gerektiğini de öğretiyordu.

"Genel Direniş" 43 günlük SAG sonrasında zaferle sonuçlandı. Devrimci tutsaklar devlete tüm istemlerini kabul ettirdiler. Zaferle birlikte Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci

tutsaklar Bayrampaşa Cezaevi'ne sevk edildiler ve yapılan anlaşmayla Ümraniye Cezaevi yeni bir statü kazandı. Buna göre Ümraniye Cezaevi'nin koşulları iyileştirilecek ve bir süre sonra Bayrampaşa Cezaevi'nden belirli sayıda tutsak Ümraniye Cezaevi'ne sevk edilecekti. İstanbul'da tutuklananlar ise Bayrampaşa Cezaevi'ne getirilecekti. Öyle de oldu. Ümraniye Cezaevi'ne anlaşma çerçevesinde sevkler yapıldı. Böylece Ümraniye Cezaevi devrimci tutsaklar için yeni bir mevzi haline gelmişti.

Fakat tüm bunlar, cezaevlerine yönelik saldırıların sona erdiği ya da ereceği anlamına gelmiyordu. Aksine devlet, "Genel Direniş"le uğradığı yenilginin intikamını almak için hazırlıklarına başlamıştı bile. Başından beri işaret ettiğimiz gibi bu mücadele basit bir hak gaspı ve bu gasplara karşı çıkış mücadelesi değildi. Biçimi böyle olsa bile, mücadelenin özü, devrim ile karşı-devrim arasındaki bir mücadele idi ve karşı-devrim güçlerinin devrimci tutsakları teslim almak isteği ve amacı mücadelenin şiddetini artırıyordu. Faşizm, "Genel Direniş"le uğradığı yenilgiyi, attığı geri adımı hazmedememişti. İradesini devrimci tutsaklara kabul ettirmek, bu irade savaşından devrimci tutsaklara boyun eğdirmiş olarak çıkmak, düşman için son derece önemliydi. İşte bu nedenle, genel seçimler dönemine girmiş olmasına aldırmadan, "Genel Direniş"le uğradığı yenilgiyi telafi etmek; bu yenilginin hazımsızlığıyla saldırılarını devam ettirmek için 13 Aralık 1995'te bu sefer Ümraniye Cezaevi'ne saldırdı. Devrimci tutsaklar saldırıya isyanla karşılık verdiler. Devletin intikamcı yüzü bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştı. Tıpkı Buca Cezaevi'nde olduğu gibi, Ümraniye Cezaevi'nde de devlet, devrimci tutsakların sert, onurlu ve kahramanca direnişiyle karşılaştı. Saldırı, barikatlar ve karşı saldırılarla göğüslendi. Düşman bir kez daha amacına ulaşamamıştı. Zafer devrimci tutsaklarındı.

Ama bu yenilgi, düşmanı amaç ve politikalarından vazgeçirmiş değildi. Aksine, bu yenilginin hıncı ve intikam duygusuyla yeni bir saldırı hazırlığını başlattı. "Genel

Direnış"le tutsakların elde ettiği kazanımlara saldırmaya, tutsakları teslim almak için hazırlıklara başladı. İlk sinyaller, yine her zaman olduğu gibi burjuva basın-yayın ve TV kanallarının başlattığı propaganda kampanyasıyla verildi. Bu zaferi içine sindiremeyen devlet, emrindeki basın-yayın ve TV kanallarına yeni bir kampanya başlattırdı. Aynı yalanlar, aynı demagojiler tekrar tekrar yayınlandı. Bayrampaşa Cezaevi bir kez daha öne çıkarıldı. Üzerinden yıllar geçmiş olaylar arşivlerden çıkarıldı ve toplumu yanıltmak amacıyla kullanıldı. Bütün bunlar, "Genel Seçimler" sürecinde olmasına rağmen, düşmanın yeni bir saldırıya büyük bir hızla hazırlandığını gösteriyordu. "Genel Seçimler" nedeniyle hükümet istifa etmiş, bazı bakanlıklar sözümona "tarafsız" kişilerden seçilmişti. Ama bu, devletin politikasında ve pratiğinde herhangi bir değişiklik yaratmamıştı. Çünkü iktidarın ipleri MGK'nin elindeydi.

4 Ocak 1996'da, yani "Genel Seçimler"den 11 gün sonra Ümraniye Cezaevi'ne yapılan katliam amaçlı saldırı, devletin cezaevlerine ilişkin politikasının nasıl yürüdüğünü ve kimler tarafından yürütüldüğünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Ortada doğru dürüst bir hükümet ve Adalet Bakanı yokken, yeni hükümet de henüz kurulmamışken, haftalarca süren bir hazırlıktan sonra saldırı geldi. Manzara, her zamanki manzaraydı: Özel tim, çevik kuvvet polisleri, bini aşkın komando ve gardiyanlar, itfaiye erleri, ellerinde gaz bombaları, demir çubuk ve kalaslar başlarında miğfer ve gaz maskeleriyle tutsaklara saldırdılar. Katliam planı, öldürülecek tutsakların resimlerinin katillere dağıtılmasına kadar en ince ayrıntılarıyla hazırlanmıştı. Faşist devlet, yüzünü örten peçeyi tümünden yırtıp atmıştı bu sefer. Öyle, bahaneler de aramıyordu artık. Katliam amacını açıkça ilan etmişti. Fakat, amaçlarına ulaşmaları pek o kadar kolay değildi. Faşist devlet güçleri ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Saatlerce uğraştıktan sonra girebildiği DHKP-C'li tutsakların kaldığı C-1 koğuşunda Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen ve Gültekin Beyhan'ı katledip

onlarca DHKP-C'li tutsağı ağır yaraladılar. Katliamı gerçekleştirdikten sonra koğuşlardan çıktılar. Ümraniye'de çıkan kıvılcım bir anda pek çok cezaevini tutuşturdu. Ümraniye katliamı duyulur duyulmaz, Ankara Merkez Kapalı, Buca ve Çanakkale Cezaevleri direnişe geçtiler. Saldırının çapı ve amacı anlaşıncı, aynı şiddetle karşılık verildi. Önce Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar sonra Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, cezaevi görevlilerini koğuşlarında rehin alarak barikat kurmuşlardı. Artık, sadece bedel ödenmeyecek aynı zamanda bedel de ödettirilecekti. Bu iki cezaevinin ardından Bayrampaşa ve Bartın Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar cezaevi personelinden rehin alarak barikat kurdular. Kimisi barikat kurdu, rehin aldı, kimisi sayım vermedi. Cezaevleri tam bir savaş alanına dönüşmüştü. Pek çok cezaevinin barikatlarla, sayım vermeme eylemiyle ve rehin almalarla bir-iki gün içinde ayağa kalkması, ölüme meydan okuyan, "varsa cesaretiniz gelin" diyen ama bedel ödemeye de hazır olmasını düşmana söyleyen tutsakların kararlılığı, öfkesi ve direnci düşmanı telaşa sürükledi. Düşman, kendi eliyle cezaevlerini bir savaş alanına çevirmişti ama böylesi dişe diş bir direniş beklemiyordu. Rehlin almalar, barikatlar, sayım vermemeler gibi sert direniş biçimleri düşmanın hesaplarını yerle bir etti. Devrimci tutsaklar her zamanki gibi ölüme hazırdı ama bu kez düşmanın da ölümü göze alması gerekiyordu.

Sadece cezaevleri değil, başta İstanbul olmak üzere büyük şehirler de savaş alanına dönmüştü. Rehine eyleminin sürdüğü dört gün boyunca, yasadışı gösteriler, sokak eylemleri, polise yönelik askeri eylemler ardarda patladı. Türkiye bir kez daha, bu sefer merkezinde cezaevi olan eylemlerle sarsılmıştı. Egemenlerin gelişmelerden duyduğu korkuyu basın-yayın ve TV kanallarından anlamak mümkündü. Bu devrimin, devrimci gelişmenin gücüydü. Cezaevlerindeki devrimci tutsakları teslim alarak devrime iradesini kabul ettirmeye çalışan karşı-devrim bir kez daha boyun eğmek zorunda kalmıştı. 9 Ocak günü, yani tam beş

gün süren şiddetli eylem ve çarpışmalardan sonra, devlet, devrimci tutsakların tüm istemlerini kabul etti. Yine direnişin sonuçlandığı gün eylemlerin ateşi sönmeden yapılan bir askeri eylem, egemenlerin tüm korku ve telaşını ele verdi. Tekellerin en irilerinden biri olan Sabancı ailesinden Özdemir Sabancı ve hizmetkarları Haluk Görgün, Nilgün Hasefe DHKP-C'li savaşçılar tarafından, çok iyi korunduğunu sandığı karargahında cezalandırılmıştı. Cezaevi direnişleri, sokak eylemleri ve gösterileriyle sarsılan egemenler, en has temsilcilerinden birinin, hem de kendi karargahında cezalandırılmasını dehşetle gördü ve bağırmağa başladı: "Bunlar birgün gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler."

Katledilen tutsakların cenaze törenlerine binlerce kişinin katılması ve sahiplenmesi, polisin cenaze törenlerine saldırarak binlerce kişiyi gözaltına alıp stâdlara doldurması ve gözaltına alınan gazeteci Metin Göktepe'nin spor salonunda dövülerek katledilmesiyle birlikte devlet suçüstü yakalandı. Günah çıkarmaya başladılar. Cezaevlerine yönelik katliam saldırılarının ortamını hazırlayan kendileri değilmiş gibi burjuva basın-yayın ve TV kanalları, Metin Göktepe'nin katledilmesiyle birlikte birden "demokrat" kesildiler. Katliamın sorumluluğunu birkaç "kendini bilmez" in üstüne yıkmaya, günah keçileri yaratmaya çalıştılar.

Egemenlerin, Korku ve telaşını büyüten şey "Birgün gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler" sözleriyle açığa çıkan devrimci gelişmenin korkusuydu. Gazi'de emekçi halkın öfkesi ve gücünden duyduğu korku, cezaevleri direnişleri sırasında tekrar depreşti. Karşı-devrim, iradesini devrim güçlerine kabul ettirememişti ve işte şimdi, devrimci gelişmenin yankısı sokaklardan, cezaevlerinden, Türkiye ve Kürdistan dağlarından, emekçi semtlerinden daha gür duyuluyordu. Bu ses, egemenlerin ve faşist devletin korku ve telaşını daha da büyötmüştü. Bu korku, egemenlerin bundan sonraki bütün politikalarında etkisini daha güçlü hissettirecekti.

Öte yandan devrimci tutsaklar, 4 Ocak'ın son saldırı olmadığını; bunu daha büyük ve daha örgütlü saldırıların izleyeceğini biliyorlardı. Bunun için 9 Ocak zaferinden hemen sonra, sonraki sürecin mücadele hazırlıklarını yapmaya koyuldular. İlk iş olarak güçlerini birleştirmenin arayışına girdiler. Eylül '95'te başlayıp Kasım '95'te biten "Genel Direniş", güçleri birleştirmenin, birlikte mücadele etmenin ne kadar önemli olduğunu pratikte göstermişti. "Genel Direniş" sırasında doğan devrimci dostluk ve dayanışma, bu dostluk ve dayanışmanın tutsak yakınları mücadelesi üzerinde yarattığı olumlu etki zaferimizi hızlandırmış ve daha etkili kılmıştı. Tutsakların mücadele birliği, tutsak yakınlarını da kaynaştırmış ve birleştirmişti. Bu olumlu süreç, daha bilinçli ve örgütlü biçimde geliştirilmeliydi. Bu arada, devletin merkezi, planlı, tek elden yönetilen saldırılarına karşı, mümkün olduğunca çok sayıda cezaevinde karşı koymanın ne kadar etkili olduğunu 4 Ocak eylemi tüm gerçekliğiyle ortaya koydu. Devrimci tutsaklar, saldırıların merkezi, planlı ve sistemli olduğunu saptamışlardı. Bundan hareketle, bu merkezi saldırılara merkezi politikalarla ve örgütlü, birleşik bir güçle karşı koyulmalıydı. "Genel Direniş"ten elde edilen deneyimlerle bu zorunluluk, devrimci tutsakları, bütün cezaevlerinin aynı anda, aynı politikalar, aynı kararlar etrafında birleşmiş bir güç halinde harekete geçirebilecek örgütlülük arayışına itti. Zira, 4-9 Ocak cezaevleri direnişleri sonrası uğradığı yenilgiyi karşı-devrim daha kapsamlı bir saldırıyla telafi etmeye çalışacaktı. Bu, gün gibi açık bir gerçektir. İşte bu ihtiyacın sonucu, DHKP-C'li tutsakların önerisiyle TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, MLKP, Direniş Hareketi, TİKB, HKG ve Ekim davası tutsakları biraraya gelerek tüm cezaevleri için bağlayıcılığı olan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu kurdular. Bu örgütlülükle devrimci tutsaklar artık daha güçlüydü. Çünkü, bu birleşik güçle, tüm cezaevlerinin aynı anda düşmana karşı harekete geçirilmesinin koşulları da yaratılmış oldu. Bu birleşik güç, sadece cezaevlerinde değil, tutsak yakınları hareketi üzerinde ve diğer alanlarda da birleştirici ve kaynaştırıcı bir etki yaratacaktı.

Devrimci tutsaklar bu hazırlıkları yaparken karşı-devrim cephesi de boş durmuyordu. Bir farkla ki, karşı-devrimin örgütlü gücü olarak devlet, sadece cezaevlerine değil; ezilen ulus, azınlık milliyetler ve tüm emekçi halklara saldırının hazırlığını yapıyordu. Devletin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara sürekli saldırıları, ancak onun emekçi halklara olan saldırısının bir yerine oturtulduğunda kavranabilir. Çünkü, devrimci tutsaklara saldırı, Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden emekçi halklar yapılan saldırının, sürdürülen haksız savaşın bir devamı, doğrudan uzantısıdır. Faşist devlet, bir süredir bu savaşı yoğunlaştıranın, sertleştirmenin, maddi-teknik, askeri hazırlıklarını tüm hızıyla yapıyordu. Çünkü bu savaş faşist devletin, egemenlerin genel olarak varolma-yokolma savaşıydı. Gazi'den beri duymakta oldukları korkuyu şimdi daha yakından duyar olmuşlardı ve bu sesler onların korkusunu pekiştiriyordu.

1996 yılının ikinci ayında, büyük pazarlıklar sonucu kurulan ANAP-DYP Koalisyon Hükümeti bu savaşın yeni bir aşamaya girmekte olduğunun işaretiydi. ANAP-DYP Koalisyon Hükümeti, tıpkı öncekiler gibi, Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden emekçi halklara karşı kurulmuş bir savaş hükümetiydi. Bu savaş hükümetinde Mehmet Ağar gibi elinden devrimci kanı damlayan bir katilin Adalet Bakanı yapılması, devletin devrimci tutsaklara karşı izleyeceği politikayı anlatıyordu. Esasında bu politikada nitelik anlamda yeni bir şey yoktu. Fakat, faşizmin tipik karakterlerinden biri olan Mehmet Ağar gibi herkesçe bilinen bir katilin Adalet Bakanı yapılması, süregelen politikaların kapsamı ve yoğunluğu hakkında bir fikir veriyordu. O güne kadar izlenen katliamcı politika şimdi daha da yoğunlaştırılmış ve sertleştirilmiş haliyle uygulanacaktı.

Yoğunlaştırılmış katliam politikasını uygulayabilecek kadrolaşmanın gerçekleştirilmesiyle işe başladılar. Buca'da üç, Ümraniye'de ise dört devrimci tutsağın katline imza atmış olan bürokratlar yetersiz bulunmuş olacak ki, yeni katil bürokratlar Adalet Bakanlığı'nın kilit noktalarına atandılar.

Devrimci tutsakları siyanürle kitlesel olarak katletmeyi isteyen faşist Cemal Sahir Gürçay Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü yapıldı. Eskişehir-Aydın ölüm yolculuğunda Hüseyin Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya adlı devrimci tutsakların ölümü, onlarcasının sakat kalması ve yüzlercesinin gördüğü sınırsız işkencenin doğrudan sorumlusu olan Uğur İbrahim Hakkıoğlu Adalet Bakanlığı Müsteşarı yapıldı. Bunları başka faşist kadroların kilit noktalara atanması izledi. Böylece, hazırlıkların ilk adımı tamamlanmış oldu. Sıra, yasal düzenlemelere gelmişti.

Fakat, yasal düzenlemelerden hemen önce, egemenlerin korkusunu büyüten bir gelişme daha olmuştu; 1 Mayıs 1996. Bu yılın 1 Mayıs'ında, önceki yıllardan farklı olarak, onbinlerce işçi ve emekçi sel olup meydanlara akmışlardı. Sömürü sistemine, açlığa, yoksulluğa, horlanmışlığa, faşist teröre olan hınç ve öfkesiyle 1978'den bu yana onbinlerce insan, ilk defa bu kadar kitlesel olarak devrimci örgütlerin pankartları altında meydanlara inmişlerdi. Sömürü düzenine olan öfkelerini, onu simgeleyen tüm kurumlara saldırarak, polisle saatlerce çatışarak ortaya koymuşlardı. Egemenlerin, 1 Mayıs 1996'nın devrimci parti ve örgütlerin egemenliği ve yönlendiriciliğiyle bu şekilde kutlanmasından nasıl bir korku ve telaşa kapıldığını tahmin etmek zor değildir. İstanbul'da Hasan Albayrak, Dursun Odabaş ve Yalçın Levent adlı devrimcilerin; Ankara'da ise Akın Rençber adlı emekçinin katledilmesine rağmen binlerce insanın saatlerce polisle çatışması, ona zor anlar yaşatması, egemenlerin uykularını bir kez daha kaçırmıştı. Bir kez daha emekçi sınıflar dev gövdelerini sömürücü sınıflara göstermişti.

Emekçi sınıfların devrimci gelişmesinden duyulan bu büyük korku, egemenlerin saldırganlığını daha da artırdı, 1 Mayıs'tan hemen sonra Cumhurbaşkanı'ndan Emniyet Müdürüne kadar devletin kilit noktalarında, karar mekanizmalarında kim varsa, hepsi peşpeşe işçi ve emekçi sınıflara, örgütlü devrimci güçlere tehditler savurmaya başladılar. Tehdit ve meydan okuma, devrim ile karşı-devrim arasındaki kapişmanın, savaşın artık çok daha sert geçeceğini gösteriyordu. Sömürücü sınıflarıyla,

burjuva sendikacılarıyla, gerici-faşist basınıyla, militarist kurumlarıyla ve siyasi partileriyle karşı-devrim cephesi devrime karşı birleşmişti. Bütün bunlar, korkusu büyüyen egemenlerin çok daha saldırganlaşacağını ifadesiydi.

Bu saldırganlığının ilk yöneleceği yerlerden birisi, cezaevlerini birer devrim okuluna çevirmiş ve kendileri de devrim cephesinin bir parçası olan devrimci-yurtsever tutsaklardı. Bunun için, zaten başlatmış olduğu hazırlıkları hızlandırdı ve yasal kılıfı uydurmak için 6,8,10 Mayıs genelgelerini yayınladı. Bu genelgelerin yayınlanması devrimci tutsaklara ve halklarımıza karşı yürütülen savaşın bir uzantısı ve devamıydı. "Biraz can yanacak" diyen işkenceci ve katil kişiliğiyle ünlü M. Ağar, doğrusu sözüne uygun davranıyordu. 6, 8, 10 Mayıs Genelgeleri yayınlanmadan önce, Nisan '96 sonlarında Diyarbakır Cezaevi'nde PKK'li yurtsever tutsaklar, devletin itirafçılaştırma politikalarına, baskılara, işkencelere ve hak gasplarına karşı Süresiz Açlık Grevi'ne başlamışlardı.

1 Mayıs '96'nın korkusunu henüz üzerinden atmadan yayınlanan Mayıs Genelgeleri, devrimci tutsakları tam teslim alma amacına uygun hazırlanmıştı. Büyük mücadeleler ve bedeller ödenerek '91'de kapatılan "Eskişehir Tabutluğu" şimdi yeniden devrimci tutsaklara açılmıştı. İstanbul'da yeni tutuklananları tecrit etmek, baskı ve işkenceyle itirafçılığı dayatmak, politik kimliğinden soyundurup pişman ettirmek için "Eskişehir Tabutluğu"na götürmeye karar verdiler. Böylece, sadece yeni tutuklanan devrimcileri değil, Ümraniye ve Bayrampaşa Cezaevlerine yeni tutuklu almayarak bu iki cezaevindeki devrimci tutsakları da tecrit etmeyi ve giderek bu iki cezaevini tasfiye etmeyi planladılar. Aynı politikayı İzmir-Buca ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi için de uygulamaya koyuldular. Tutsaklar arasındaki ilişkiyi keserek dayanışmayı yoketmek, yalnızlaştırmak, bunun için komün yapısını parçalamak, bireyselliğe itmek ve böylece devrimci-politik kimliğinden soyundurmak, arkasından teslimiyet ve itirafçılığı dayatmak uygulamalarına girdiler.

Devrimci tutsakları teslim almaya yönelik bu saldırının Kürt-Türk ve azınlık milliyetlerden emekçi halklara saldırının bir parçası olduğu her halinden bellidir. Devrimci tutsaklar, daha başından beri saldırının bu karakterinin ve kapsamının bilinciyle hareket ettiler. Bu, karşı-devrimin devrime bir saldırısıydı; öyleyse karşı koyuş da buna uygun olmalıydı. Devrimci tutsakların karşı koyuşu, karşı-devrimin devrime saldırısına bir baraj oluşturacaktı. Eğer bu baraj aşılsa, faşist devletin devrim güçleri üzerinde, işçi-emekçi halk üzerinde, Kürt ulusu üzerinde dizginlerinden boşalmış faşist terörü tırmandıracağı gün gibi aşıkardı. Bu gerçek, devrimci tutsakların sorumluluğunu, omuzlarındaki yükü bir kat daha arttırıyordu. Devrimci tutsaklar ise tarihe, devrime ve emekçi halklara karşı sorumluluğun gereklerini yerine getirmeye hazırdılar. Karar verildi; Direneceğiz ama asla teslim olmayacağız; bedeller ödeyeceğiz ama asla teslim olmayacağız; öleceğiz ama faşizme geri adım attıracak ve zaferi elde edeceğiz...

İşte bu bilinç ve kararlılıkla 20 Mayıs 1996'da Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu kararıyla DHKP-C, TKP (ML), TKEP-Leninist, MLKP, TKP/ML, TİKB, Ekim, Direniş Hareketi ve Koordinasyon'un kararına katılan THKP-C/HDÖ davası tutsakları süresiz Açlık Grevi'ne başladı. Merkezi Koordinasyon içerisinde olmayan TDP ise Gebze Cezaevi'nde aynı gün SAG'ye başlarken, Bayramapaşa Cezaevi'nde on gün sonra başladı. Böylece 1500'e yakın tutsak Süresiz Açlık Grevi'ne başlamıştı.

Artık son sözü direnenler söyleyecekti.

HER ANI EYLEM OLAN 69 GÜN

20 Mayıs

Duvarları titreten eyleme başlama anonsu ve sloganlarla birlikte halaylar çekiliyor. Havalandırmanın ortasındaki ateş öcekelere oranla daha gür yanıyır şimdi. Direnişe başlayan tüm tutsaklar hep birlikte zor bir kavgaya girmenin, bu kavgada omuz omuza olmanın coşkısını yaşıyorlar.

Eyleme başlama programı sona erdiğinde tutsaklar koğuşlarına çekiliyor.

Saatler geceyarısını geçmesine rağmen koğuşlarda sohbetler devam ediyor. Sohbetler genellikle düşmanın politikaları, saldırıları ve direnişin üzerine yoğunlaşıyor. Birlikte direnişe girmenin coşkusu yaşıyor.

21 Mayıs

Bugün ziyaret günü. Görüş kabinleri hareketli. Süresiz Açlık Grevi'ne başlandığı ailelere anlatılıyor. Tutsaklar direnişin coşkısını aileleri ve yakınlarıyla paylaşıyorlar. Zaferi kazanacaklarından eminler.

Saat 11.00. Alınan ortak karar gereği tüm direnişçi tutsaklar ziyaret kabinlerinde ve koridorda slogan atıyor.

“DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ”

“TUTSAK AİLELERİNE KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ”

“ESKİŞEHİR TABUTLUĞUNU YIKACAĞIZ”

Tutsakların sesi cezaevi duvarlarını aşıyor. Ailelerine ve halka ulaşıyor. Coşku, direniş ve zafer duygusu taşıyor. Ziyaretçiler de aynı coşkuyla cevap veriyorlar bu sese.

“DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR”

“ZİNDANLAR BOŞALSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK”

Ailelerin sloganları tutsaklara gurur veriyor. Uzun süre alkışlıyorlar onları.

23 Mayıs

Diyarbakır Cezaevi'nde yurtsever tutsaklara saldırıldığı haberi geliyor. Haberler net değil. Yangın çıkarılmış ve 6 şehitten söz ediliyor. Tüm cezaevlerinde tansiyon yükseliyor. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu karar alıyor. Akşam ve sabah sayım verilmeyecek. Ayrıca yarınki avukat görüşü sırasında slogan atılacak. “Diyarbakır Saldırısının Hesabını Soracağız” sloganı da diğer sloganlarla birlikte atılacak.

Bir süre sonra Diyarbakır'dan net haberler geliyor. Olay şöyle gelişmiş; düşman Süresiz Açlık Grevi'ni bitirmek ve zorla tedavi uygulamak için direnişçileri hastaneye götürmeye çalışıyor. Tutsaklar saldırıya karşı direnişe geçiyorlar. Barikat kuruluyor. Düşman barikatları yıkıyor ve coplarla, kalaslarla tutsaklara saldırarak hastaneye götürüyor. Bu sırada tutsaklar yangın çıkarıyor. Şehit yok. Sadece iki tutsakta kısmi yanıklar var. Direnişçiler tedavi kabul etmiyorlar.

Malatya Cezaevi'nde de tutsaklara saldırı oluyor. İdare iki tutsağı hücreye atmak isteyince direniş ve barikat tavrı geliyor. Fazla yaralı yok. Düşman barikatları aşamayınca geri çekiliyor.

3 Haziran

Düşman birçok yerde devrimci-yurtsever tutsaklara saldırılarını arttırıyor. Bayrampaşa Cezaevi'nde de askerler mahkemeden dönen tutsaklara saldırıyor. Saldırı daha bitmeden tutsaklar son kapıyı da patlatıp askerleri avluda kovalıyorlar. Askerler coplarını, keplerini bırakıp kaçıyor. Direnişçi kitlenin morali oldukça yüksek. Herkesin elinde sopa, demir çubuk var. Saldırıyı püskürtmenin coşkusu yaşanıyor.

Bir yandan yaralıların tedavileri sürerken diğer yandan slogan atılıyor.

“TUTSAKLARA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ”, “YAŞASIN GENEL DİRENİŞİMİZ”. Yaralılardan ikisinin durumu ağır. Beyin travması geçiriyorlar. Hemen Cerrahpaşa Hastanesi’ne sevk ediliyorlar.

Bu hafta ziyarete çıkmama eylemi de başladı. Aileler de Eskişehir tabutluğu önüne gitmek ve tutsaklarla görüşmek için hazırlıklara başladılar.

6 Haziran

Aileler 5 Haziran günü Eskişehir tabutluğu önüne gidiyorlar. Grup grup içeriye giriyor ve tutsaklarla görüşüyorlar. Cezaevi önünde basın açıklaması yapıp halaylar çekiyorlar. Sloganlarıyla devrimci tutsakların teslim alınamayacağını haykırıyorlar.

Tutsaklar da ailelere sloganlarıyla karşılık veriyor. Tutsakların sloganları ailelere kadar ulaşıyor.

7 Haziran

Süresiz Açlık Grevi Direnişi’ne destekler çoğalıyor. Halk tutsakların direnişini desteklediğini, sahiplendiğini gösteriyor.

Bugün ziyarete çıkmama eyleminin son günü. Bayrampaşa Cezaevi’nin etrafı polis tarafından kuşatılmış. Bayrampaşa Meydanı’ndan itibaren araç yolunu trafiğe kapatmışlar. Cezaevi önünde basın açıklaması yapmak isteyen yüze yakın sendikacı ve işçi tartaklanarak gözaltına alınıyorlar.

Demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin Sirkeci Postanesi önündeki telgraf çekme eylemine de saldırı oluyor ve pekçok insan gözaltına alınıyor.

Yine Taksim’de düzenlenen bir gösteri de gözaltılarla son buluyor.

8 Haziran

"İSTANBUL'DA SIKIYÖNETİM", "TAKSİM KUŞATMA ALTINDA" İstanbul'da adı konmamış bir sıkıyönetim uygulaması yaşıyor. İnönü Stadyumu II Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı askerler tarafından çevrilmiş ve kitlesel gözaltılar için hazır bekletiliyor. Gümüşsuyu, Tarlabası, Harbiye'de bir arada yürüyen üç kişi görölse gözaltına alınıyor. Belediye otobüsleri, dolmuşlar, taksiler aranıyor. "Şüpheliler" hemen gözaltına alınıyor. Bu görüntüler cunta yıllarındaki İstanbul'u hatırlatıyor.

Demokratik kitle örgütleri, sendikalar, işçiler, memurlar, öğrenciler Taksim'deler. Devrimci tutsakların direnişini, kayıp ve tutsak yakınlarının Galatasaray'daki eylemini destekliyorlar. Taksim bir savaş alanı gibi. 70-75 yaşındaki analar sürüklenerek gözaltına alınıyorlar. Kayıp analarına getirilen karanfiller bile postallarla çiğneniyor. İstanbul'daki tüm demokratik kitle örgütleri, sendikalar, ÇHD, İHD, Pir Sultan Kültür Demekleri, kültür merkezleri hepsi kuşatılmış. Binalar çevrilmiş, kimseyi dışarıya bırakmıyorlar.

Bugünlerde HABİTAT toplantısı sürüyor. "6 Milyar Dünyalı İstanbul'da" sloganıyla yüz milyarlar harcanarak emperyalistlerin temsilcileri, diplomatlar ağırlandırılıyor. İstanbul'da, Taksim, Levent ve Karaköy-Ortaköy bölgesi işgal altında. Orada halka yer yok. HABİTAT'ın güvenliğini de Birleşmiş Milletler'in kolluk güçleri sağlıyor. Günler öncesinden kaldırımlar yenileniyor, her yere çiçekler ve ağaçlar konuluyor. Işıklıdirmalar yapıyor. Seyyar satıcılar, açıkta yatan evsiz-barksızlar gözaltına alınıp daha bir hafta önce bölgeden uzaklaştırılıyorlar. Her şey "6 milyar dünyalı"ya şirin gözükme için.

Ancak bu şirin tabloyu halk bozuyor. HABİTAT toplantısı için gelen tüm haber kanalları, gazeteciler Taksim'deler. Devletin saldırsını, vahşetini tüm dünya görüyor. O kadar pervasızlar ki, onlara karşı koyan, vahşetlerine engel olmak isteyen başka ülke insanlarını da tartaklayarak gözaltına alıyorlar. 1500-2000 civarında insan gözaltına alınıyor.

Yabancı televizyon kanalları Türkiye faşizminin terörünü tüm dünyaya görüntülüyorlar. Tutsaklar televizyondan haberleri bazen coşkuyla, bazen gülerек, bazen de öfkeyle izliyorlar. Direnişin etkisini, gücünü görüyor ve zafere doğru bir adım daha atmanın sevincini yaşıyorlar.

Devletin Taksim'deki vahşi saldırısını kitlesel gözaltıları ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 70 gardiyanın iki tutsağı saldırmalarını protesto etmek için Bayrampaşa Cezaevi'nde tutsaklar akşam sayımını vermiyorlar.

9 Haziran

Faşizmin "6 milyar dünyalı"ya şirinlik gösterisi tam bir fiyaskoya dönüşüyor. Bir gün önce kadın-erkek, yaşlı-genç demeden emekçi halka yapılan vahşi saldırılar HABİTAT'a katılan çeşitli DKÖ'ler tarafından protesto ediliyor.

Yurtdışında da direnişe destek eylemleri sürüyor. Çeşitli parti ve örgütlerin bir araya gelerek oluşturduğu "Cezaevlerindeki Açlık Grevleriyle Dayanışma Komitesi" tarafından Paris'te bir kilise işgal ediliyor. Direnişin etkisi, gücü tüm dünyaya ulaşmaya başlıyor.

12 Haziran

Bugün demokratik kitle örgütleri direnişçileri ziyaret ediyorlar. Düşüncelerini, direnişin gerekçelerini öğrenmek için sorular soruyorlar. Cevaplanıyor. Düünden bugüne ülkemizdeki cezaevleri gerçeği anlatılıyor. 12 Eylül sonrası Diyarbakır Ölüm Orucu, '84 Ölüm Orucu şehitlerini, yakın süreçte Buca, Ümraniye katliamlarını ve bugün 6,8,10 Mayıs Genelgeleri, tabutluklar, itirafçılaştırma saldırıları anlatılıyor. Fakat direnişin asıl hedefinin cezaevlerinde yaşanan sorunlar olmadığı, esas olarak devletin 1 Mayıs sonrası halka karşı başlattığı topyekün saldırıyı geri püskürtmek olduğu söyleniyor. Çok şaşıyorlar. Anlaşılmaz bir şey gibi görünüyor onlara.

Dört duvar arasında bile halk için direnmek ve ölebilmek...

Emperyalizmin ve düzenin yıllardır pompaladığı bilinçlere kazımaya çalıştığı “hiçbir şey için ölmeye değmez” düşüncesine, bireyci, bencil toplum yaratma çabasına rağmen hâlâ birileri halkı için kırdâ, şehirde, dört duvar arasında ölebiliyor.

İstanbul Tabip Odası İnsan Hakları Komisyonu'ndan doktorlar bugün direnişçileri ziyaret ediyorlar. Direnişe ilişkin bilgi ve belgeler istiyorlar. Kendilerine Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun hazırladığı dosyalar veriliyor.

Temsilciler İstanbul Tabip Odası heyetine gerek devletin halklarımıza yönelik saldırısı gerekse de bu saldırının hedeflerinden biri olan cezaevleriyle ilgili bilgi veriyor. Direnişçi kitlenin direniş öncesi ve sonrası sağlık durumları da anlatılıyor. Doktorlar başarı dilekleriyle ayrılıyorlar.

Tutsaklar zafere kadar mahkemelere çıkmama kararı aldı. Bu tavra PKK dahil cezaevlerindeki tüm tutsaklar katılıyor.

Diyarbakır Cezaevi'nde PKK'li tutsaklar 51 gün sürdürdükleri Süresiz Açlık Grevi'ni sona erdirdi ve tedavi kabul ettiler. Düşman “Diyarbakır'daki direniş bitti, diğer açlık grevleri de bitecek.” demagojileri yapıyor. Kararlılıkla bu demagojiler boşa çıkartılacak, asla uzlaşmayacak, teslim olunmayacak, zafer mutlaka kazanılacak... Tutsaklar inançlı ve kararlılar.

13 Haziran

TDKP, HKG, DY ve TKEP destek amaçlı SAG'ye başladılar.

15-16 Haziran

15 Haziran Cumartesi günü DHKP-C tutsakları cezaevlerinde direnişin, teslim olmamanın manifestosunu yazan '84 Ölüm Orucu şehitleri Abdullah Meral, Haydar Başbağ, M. Fatih Öktülmüş, Hasan Telci'yi anma toplantısı düzenliyor.

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki tüm tutsaklar anmaya katılıyorlar.

Anma programında yer alan '84 Ölüm Orucu direnişini anlatan oyun ve program orada bulunan tüm tutsakları etkiliyor. Anma direniş ve zafer sloganlarıyla bitiriliyor.

Program arasında ve anma bitiminde konuşulan tek konu 12 yıl sonra tekrar ölüm orucu.

12 yıl sonra tekrar şanlı bir tarih yazma şansı.

12 yıl sonra cezaevlerinde cepheden sürdürülecek bir irade savaşı. Sohbetler, voltalar her şey ölüm orucu üzerine.

Faşizm nabız yoklamaya başladı. Başsavcı temsilcilerle tek tek görüşmek için geliyor. Fakat Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu görüşmeyi kabul etmiyor.

20 Haziran

Artık Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nda ve tutsaklar arasında sürece ve gelinen aşamaya ilişkin tahliller, tespitler yapılıyor.

Ölüm Orucu hazırlıkları sürüyor. Kendilerini şanslı hissedenler, Ölüm Orucu'nda yer alacaklarını düşünenler hazırlıklarını yapıyorlar.

Genel Direniş de günden güne büyüyor ve destekler artıyor. Destek eylemleri İstanbul, Ankara, İzmir sınırlarını aşıyor, tüm ülkeye yayılıyor.

22 Haziran

Televizyon kanallarından DHKC savaşçılarının Kağıthane DYP İlçe Binası'na saldırı düzenlediği ve çatışma çıktığı haberi veriliyor. Çatışmada bir bekçi ölmüş, üç polis yaralanmış. Bir şehitten söz ediliyor. İsmi henüz bilinmiyor. Eylemin anlatılış tarzına bakılırsa sokak sokak çatışmış ve kahramanca şehit düşmüş.

Ölüm Orucu'na hazırlanan devrimci tutsaklar için ölümü böylesine kucaklamak ancak kahramanlara yakışır.

Daha sonra şehidin DHKC savaşçısı Adalet Yıldırım olduğu öğreniliyor. Adalet Yıldırım Genel Direniş'in ilk şehidi oluyor.

Ayrıca, Köln'de Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin çağrısıyla yapılan yürüyüşe binlerce kişi katıldı. Türkiyeli işçiler, Avrupa'nın devrimci-demokrat kamuoyu tutsaklarla birlikteydi. İşgallerle, yürüyüşlerle ve birçok eylemle Avrupa'dan tutsaklara moral verdiler, direnişin oradaki sesi oldular.

25 Haziran

Ölüm Orucu hazırlıkları tamamlanmak üzere. Katılacak örgüt ve partiler, Ölüm Orucu gönüllüleri, değerlendirmeler herşey hemen hemen netleşmek üzere. Devrimci tutsaklar tüm dünyaya Ölüm Orucu eylemini ilan etme, emperyalizme ve faşizme meydan okuma duygusu yaşıyorlar.

28 Haziran

Genel Direniş'in 40'inci günü. Bugün Ölüm Orucu'na katılacak parti ve örgütler netleşti. DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, Direniş Hareketi ve TDP tutsakları Ölüm Orucu'na başlayacak. TIKB, HDÖ ve Ekim ise Süresiz Açlık Grevine devam ediyor.(*)

Adalet Bakanı Mehmet Ağar ailelere Sağmalcılar'a bir heyet göndereceğini, eski genelgeyi değiştirip yeni genelge yayınlayacağını söylüyor.

Ölüm Orucu'na başlanacağını hissetmiş olmalılar. Ya teslim olup yenilgiyi kabul edecekler ya da tutsaklar şehitleriyle onlara tüm dünyanın gözleri önünde diz çöktürecekler.

(*) HDÖ tutsakları SAG eylemini 55. Günde bıraktılar.

29 Haziran

Başsavcı'yı devreye sokarak niyetlerini açık ediyorlar. "Artık uzatmayın, hükümet değişikliği oldu, ara verin." diyerek direnişi kırmaya çalışıyorlar.

Kopacak fırtınayı hissettiler aslında. Korkularını yansıtıyorlar. Rüşvetin, yolsuzluğun, devlet eliyle yapılan soygunların, kayıpların, katliamların sorumluları neyle karşı karşıya olduklarını kavrayamamışlar daha. Yüzlerce beden çıkarmış göğüs kafeslerinden yüreğini bir bomba gibi elinde tutuyor. "Gelin" diyor, "Gelin halk düşmanları, zalimler sürüsü, gelin de hesaplaşalım."

Katiller sürüsü kayıp ve tutsak yakınlarına tekrar saldırıyor. İrade savaşı dışarıda da sürüyor. Onlar her Cumartesi panzerleri, silahları, copları ve kalkanlarıyla işgal ediyorlar Galatasaray'ı. Kayıp ve tutsak yakınlarının silahı ise sadece inançları ve kararlılıkları. Bir savaş daha yaşanıyor Galatasaray'da. Kazanan yine halk; kaybeden her zamanki gibi faşizm oluyor.

30 Haziran

Sivas'tan bir haber geliyor bugün. Pir Sultanlar'ın diyarından. Cezaevlerindeki direnişi desteklemek için DHKC gerillaları Sivas Emniyet Müdürlüğü'ne bir saldırı düzenliyor. Düşmanla sürdürülen irade savaşı içeride, dışarıda şiddetinden hiçbir şey kaybetmeksizin kararlılıkla sürüyor.

Bir barikat da Gülsuyu'ndan. Anadolu yakasının bu emekçi yoksul semti cezaevlerindeki zulme daha fazla dayanamıyor. Yüzlerce insan yol boyunca barikat kuruyor, direniş ateşleri yakıyorlar.

Koşuşlar, bugünlerde her zamankinden daha hareketli. Sürekli bir koşuşturma hakim. Aynı hareketlilik, aynı coşku, aynı beklenti dışarıda da yaşanıyor.

Bir doğum sancısı gibi sanki; bir kelebeğin kazasından ayrılması gibi...

1 Temmuz

Tutsak aileleri ve yakınları Ankara'yı hergün birbirine katıyorlar. Bir gün Yüksel Caddesi'ndeyseler, bir başka gün Adalet Bakanlığı, Başbakanlık önündeler. Bir başka gün Pir Sultan derneklerinin şölenindeler. Her yerde, her koşulda tutsakların sesi, soluğu almaya devam ediyorlar. Burjuva partilerinin binalarını işgal ediyorlar, huzurlarını bozuyorlar. Ankara'daki tüm büyükelçilikleri, konsoloslukları, Birleşmiş Milletler Temsilciliği'ni rahatsız ediyorlar.

"Evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları ailelerin dilinden düşmüyor. Haklılık ve meşruluklarına olan güvenleriyle, kararlilikla direniş e sahip çıkıyor, tutsakları yalnız bırakmıyorlar.

...

Bugün Alman Yeşiller Partisi üyesi bir grup parlamenter ve onlarla birlikte CHP il ve ilçe yöneticileri Bayrampaşa Cezaevi'ne gidiyorlar. CHP milletvekili eski İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Algan Hacaloğlu ile birlikte basın açıklaması yapmak istiyorlar. Polis engel oluyor ve CHP yöneticileriyle Alman parlamenterlerden oluşan heyet gözaltına alınıyor. Faşist devlet devrimci tutsakları destekleyen en küçük bir eylemi hazmedemiyor, pervasızca saldırıyor.

3 Temmuz

Bugün tutsaklar için diğer günlerden daha farklı bir anlam taşıyor. Ölüm Orucu eylemi bugün başlayacak. Duygu ve düşünceler, ölüme hazır ve kenetlenmiş durumda. Ölüm Orucu savaşıları tarihin sayfalarına Kemal Pir, Hayri, Orhan, Apo, Haydar, Fatih, Hasan gibi hücreleriyle nakşedecekler yenilmezliğin adını.

Bugün devrime giden yolda adımları daha da sıklaştırmının onuru yaşıyor. Savaşılacak. Emperyalizm bu topraklardan kovulana, işbirlikçi tekellerin, namussuzların polis devleti

yıkılana kadar savaşılabacak. Ve bu savaş iktidarı almakla da bitmeyecek. Tüm dünyadaki ezilen halkların nihai kurtuluşuna kadar, emperyalizm tarih sahnesinden silinene kadar bu savaş sürecektir.

Sabah tutsaklar çaylarını, ıhlamurlarını içiyor. Ölüm Orucu savaşçıları ise bu içecekleri son kez içiyorlar. Onlar bundan sonra sadece su, şeker ve tuz alacaklar.

Ölüm Orucu'na başlanmadan önce eyleme katılan siyasetler eylem içerisinde savaşçıların hiçbir şekilde hastaneye, sağlık kuruluşuna vb. yerlere gönderilmeyeceği kararı almıştı. Yine bu karara göre savaşçılar günde dört bardak şekerli ve tuzlu su alacaklar. Savaşçıların hergün sabah akşam tansiyonları, sağlıkçı tutsaklar tarafından kontrol edilecek, bunun dışında hiçbir tıbbi müdahale yapılmayacak.

Demokrasi ve Evrensel gazetelerinde Ölüm Orucu'na başlama ilanları çıkmış.

“HALKLARIMIZA

Kazanacağımıza olan kesin inancımızla, 44 gündür Süresiz Açlık Grevi temelinde sürdürdüğümüz Genel Direniş'imizi 45. gün olan 3 Temmuz 1996 Çarşamba tarihinden itibaren;

Bayrampaşa Cezaevi'nde; DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP, Direniş Hareketi davası tutsakları,

Ümraniye Cezaevi'nde; DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML davası tutsakları,

Sakarya Cezaevi'nde; DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML davası tutsakları olarak Ölüm Orucuna dönüştürüyoruz...

Taleplerimiz yerine getirilene kadar eylemimiz devam edecektir:

1) Tabutluk genelgeleri iptal edilsin. İtirafçılaştırma dayatmalarına ve sürgünlere son verilsin. Başta Eskişehir olmak üzere bütün tabutluklar kapatılsın.

2) Tutsak yakınlarına yönelik saldırılara son verilsin.

3) Savunma hakkımız ve tutsakların tedavileri önündeki engeller kaldırılsın.

4) Kayıplara, infazlara, katliamlara, işkencelere son verilsin. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçilere yönelik devlet terörüne son verilsin.

Erzurum ve Diyarbakır zindanlarındaki vahşet son bulsun.

Halkımız baskılarla ve katliamlarla teslim alınamaz. Devrimci tutsaklar teslim alınamaz.

Yaşasın sarsılmaz bir kararlılıkla boyutlanan Genel Direnişimiz.

Zaferi şehitlerimizle ve halkımızın desteğiyle kazanacağız.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ.

DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP, Direniş Hareketi davası tutsakları adına;

Şadi Özbolat, Ökkeş Karaoğlu, M. Ali Çelebi, Ümit Onursal Özat, Mehmet Yeşilçalı, Bülent Parmaksız, Ramazan Sadıkoğulları."

İlanda Ölüm Orucu eyleminin talepleri açıklanıyor. Ölüm Orucu eylemi devletin tüm dünyada teşhir olmasını sağlayacak, halkların, devrimcilerin mücadelesi karşısında zalimlerin direnmesi boş bir çabanın ötesine geçmeyecek. Halk, haklıları ve haksızları, zalimleri ve onlara karşı başeğmeyip direnenleri, savaşanları görecektir. Karanlığın, adaletsizliğin ve sahtekarlığın temsilcileriyle, onurun, namusun, adaletin, dürüstlüğün temsilcileri arasındaki fark herkesin göreceği şekilde netleşecek ve halkın kurtuluş umudu büyüyecektir.

Ailelerin bir çoğu gazete ve radyolardan Ölüm Orucu'nun başladığını öğreniyor. Bu yüzden oldukça heyecanlı ve meraklılar. Tutsak aileleri düşmanın zulmüne boyun eğmediler bugüne kadar. Tutsakların onuru oldular. Gurur duyular devrimci tutsaklar onlarla.

Ölüm Orucu eyleminin yine en büyük destekçileri, sahipleneni onlar olacaklar. Eyleme güç ve kararlılık katacaklar.

Bazı aileler ise oldukça duygusal yaklaşıyorlar. Tedirginler. “Ölmezseniz olmaz mı?”, “Devlet, zaten ölmenizi istiyor” türünden şeyler söylüyorlar. Tutsaklar ailelere Süresiz Açlık Grevi direnişini neden Ölüm Orucu’na çevirdiklerini ve Ölüm Orucu eyleminin taleplerini anlatıyorlar. Aileler karşıdaki kabinleri dolduruyorlar. Arada görüş kabinlerinin camları ve demir parmaklıklar olsa da yürekler birlikte. Anaların gözleri doluyor; babalar ise daha metin; kardeşler neşeli, yerlerinde duramıyorlar. Sevinç, coşku, gözyaşı tam bir duygu seli. Tutsak aileleri devrim tarihinde açılan yepyeni bir sayfanın tanıkları bugün. Türküler, marşlar hep birlikte söyleniyor. Ümraniye, Bayrampaşa ve Sakarya Cezaevi’ndeki Ölüm Orucu savaşıçılarının slogan ve marşları bütünleşiyor.

Ölüm Orucu’ndaki erkek savaşıçıların kalacağı 13. ve 14. koğuşlar titizlikle temizleniyor. Direniş koğuşları pırl pırl oluyor. Koğuşların alt katları pankartlar, direnişe katılan parti ve örgütlerin bayrakları, amblemleriyle ve şehit fotoğraflarıyla düzenleniyor. 13-14 koğuşları havalandırmasına “YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ” pankartı asılıyor. Artık eylem koğuşları ve havalandırması her şeyiyle eyleme uygun şekilde hazırlanmış durumda.

Saat 22.00 sıralarında 13.-14. Koğuşların havalandırmasında Ölüm Orucu’na katılan siyasetlerin tutsakları bir araya geliyorlar. Hep birlikte anons yaparak Ölüm Orucu’na başladıklarını ilan edecekler.

Havalandırmanın ortasında büyük bir ateş yanıyor.

Ateş isyan...

Ateş sıcak...

Kavganın sıcaklığı var ateşte...

Ateş çekiyor kendine...

Ateş isyan...

Halk düşmanları bu ateşten korkuyorlar. İsyan ateşleri yakacak halk düşmanlarını. Anons yapılıyor. Anonsla Ölüm

Orucu'na başlayan siyasetlerin isimleri ve eylemin talepleri yer alıyor ve sloganlar haykırılıyor.

"DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ"

"ZAFERİ ŞEHİTLERİMİZLE KAZACAĞIZ"

"YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ"

Siper yoldaşlığı, dostluk, dayanışma ve halklarımızın gücüyle düşman yenilecek. Birlik güç; güç zafer olacak. Ölüme birlikte koşulacak, ölüm paylaşılacak zafer şehitlerle kazanılacak. Türkiye devrimci hareketinin dinamiklerinin gücü, Ölüm Orucu eyleminde odaklaşacak ve bu gücün hiç de küçümsenmeyecek boyutlarda olduğu görülecek.

Sloganlardan sonra tutsaklar hep birlikte halaya başlıyor. Bu halay siper yoldaşlığının, Ölüm Orucu'nun halayı. Ölümsüzlük halayı, zafer halayı. Halaydan sonra sohbetler başlıyor. Ölüm Orucu savaşçıları birbirlerini kutluyorlar.

Eylem programı gereği Ölüm Orucu savaşçıları ve destekçiler dışındaki kitle Süresiz Açlık Grevi'ne 10 gün ara verecekler.

3 Temmuz 1996 tarihe cezaevleri ve sınıflar mücadelesinde yeni ve tarihsel bir sayfanın açılışının başlangıcı olarak geçiyor.

4 Temmuz

Ölüm Orucu savaşçıları sabah kalkıyor, tuz ve şekerli sularını alıyorlar. Daha sonra havalandırmaya çıkıyor, volta atıyorlar. Voltadaki sohbetler daha çok eylemin üzerinde yoğunlaşıyor. Gazeteler geliyor, hemen okumaya başlıyorlar. Gazetelerde ailelerin Refah Partisi Genel Merkezi'nde Ölüm Orucu'na başladıkları haberi var. Ali Rıza Eroğlu, Nadire Çelik ve Güzel Şahin Ölüm Orucu'na başlamışlar.

Aileler oğulları, kızları ile birlikte ölümü paylaşıyorlar. Onlarla birlikte bedenlerini ölüme yatırıyorlar. Onurlu, özverili, ölümün üzerine kahramanca yürüyen aileler onlar.

Saat 14.00'te C blok koridoruna Ölüm Orucu'na katılan örgüt ve partilerden tutsaklar Ölüm Orucu ile ilgili sloganları

atmaya gidiyor. Ölüm Orucu eyleminin ikinci günü. Ölüm Orucu'na katılmayan, eyleme ara veren tutsaklar oldukça üzgün. Ölüm Orucu savaşçılarıyla ilgileniyorlar.

Başbakanlık önünde oturma eylemi yapan tutsak ailelerine saldırılıyor. Düşman, yaşlı bedenlere azgınca saldırıyor. Tutsakları sahiplenmekten vazgeçirmek istiyor. Aileler ise "Evlatlarımız Onurumuzdur" diyerek sahipleniyorlar evlatlarını. Yıllardır "onlar terörist", "onların ziyaretine gitmeyin, onlara para vermeyin" diyen düşman, ailelerin tutsakları sahiplenmesini ve bu mücadele içerisinde gerçekleri görmelerini engelleyemedi. Çekilen hiçbir acı boşuna çekilmiyordu.

Eylemin yankıları ve etkileri her geçen gün büyüyor. Daha ikinci günü olmasına rağmen tutsak aileleri, demokratik kurumlar, devrimci ve yurtseverler eyleme sahip çıkıyorlar. Kızılay Meydanı'nda aileler trafiği durduruyorlar. Polis yine saldırıyor. Aileler ise tüm yaratıcılıklarıyla yeni eylem biçimlerini hayata geçiriyorlar. Dışarıdaki destek eylemlerinin motor gücü durumundalar. Anaların yüreklerindeki dünyalar çoğalıyor. "Evlatlarımız uğruna canımız feda" diyorlar.

Gece saat 21.30 sıralarında 14. koğuştaki DHK-C Ölüm Orucu savaşçıları 13. koğuştaki Ölüm Orucu savaşçılarını ziyaret ediyorlar. Siper yoldaşlığının coşkusu ve sıcaklığıyla kucaklaşıyorlar. Sohbetler direniş, siper yoldaşlığı, halkın mücadelesi ve düşmanın politikaları üzerine yoğunlaşıyor.

Kadın Ölüm Orucu savaşçıları da birbirlerini ziyaret ediyorlar. Aynı duygular yaşanıyor, moraller çok yüksek. Yılların ezilmişliği ve acıları ancak devrimci savaş içerisinde giderilip devrimci kadın yaratılabilir. Bu mesajlarını tüm emekçi, işçi ve köylü kadınlara ulaştırıyorlar.

5 Temmuz

Bugün ziyaret günü.

Tutsak aileleri, yakınları hiçbir zaman tutsakları yalnız bırakmadılar. Tutsaklar ailelerine Ölüm Orucu'nu anlatıyor. Bazı aileler duygusallıklarını atamadılar. Bunu kırmaya

alışıyorlar. Ailelerle sohbetlere özel önem veriyorlar. Düşman özellikle eylemin destek gücüne, halkın eylemi sahiplenmesine saldırarak ve buna özel önem verecek. Yaptıkları karşı-devrimci propaganda ve uyguladıkları faşist terör aileleri ve halkı sindirme amacı taşıyor. Hatta bazı aileleri tutsaklara karşı kullanmaya çalışacak. Fakat burjuvazinin aileleri kandırmasına izin verilmeyecek.

Bazı sanatçılar da ortak karar alıp tutsakları ziyaret ediyorlar. Ziyaretçiler Grup Yorum, Grup zgrlk Türküsü, Kızılırmak ve Suna Aras.

Ziyaret bitiyor, koğuşlara geri dönülüyor. Ölüm Orucu savaşçıları Havalandırmada sohbet ediyorlar. TKEP ve DY'liler ziyarete geliyor. Genelde sağlık durumları ve gelişmeler üzerine sohbet oluyor.

Berdan'ın rahatsızlığı sürüyor. Dün gece başlayan kusmaları bugün de sürdü. Saфра kusuyor. Su iemiyor, midesi bulanıyor.

"İpi gğsleyeceğim, kimseye bırakmayacağım" diyor Berdan.

Düşman cephesi demagojilerini ve kararlılık gösterilerini bugün de sürdürdü. Adalet Bakanı şevket Kazan; "Güven oylamasından önce bir açıklama yapacağım" diyor. Siyasi çıkar hesapları ve kağıtılık hükümetin gerçek yüzüdür. Ayrıca şevket Kazan lm Orucu'nun taleplerinin "savaş esirliği, genel af" olduğunu ve bunları kabul etmeyeceklerini söylüyor. Refahyol Hükümeti iktidarda ne yapacağını açıklayarak MGK'yı ve burjuvaziye rahatlatıyor. Refah Partisi "rştm ispatlamaya hazırım" diyor.

Ayrıca bugün gazetelerde Buca, Bursa, Eskişehir, Çanakkale, Gebze ve Aydın Cezaevlerinde lm Orucu haberleri yayınlandı.

DHKP-C tutsakları Buca, Bursa, Eskişehir, Çanakkale, Aydın

TKP(ML) tutsakları; Buca, Bursa, Çanakkale.

MLKP tutsakları; Buca, Eskişehir.

TKP/ML tutsakları; Bursa, Eskişehir.

TKEP-Leninist tutsakları; Eskişehir, Bursa, Çanakkale.

TDP tutsakları; Gebze.

Direnış Hareketi Tutsakları; Gebze Cezaevi'nde Süresiz Açlık Grevi'ni Ölüm Orucu'na dönüştürdüler.

6 Temmuz

Ölüm Orucu savaşıları sabah kalkıyor, şekerli sularını içiyor ve havalandırmaya çıkıyorlar. Temiz hava iyi geliyor, rahatlatıyor.

Bugün tatil olduğu için gazeteler geç geliyor. Okumaya başlıyorlar. Ankara Yüksel Caddesi'nde eylem yapan aileler "Ölüm hoş geldi sefa geldi, cop geldi sefa geldi" sloganlarını atmışlar.

Tutsak anaları korkuyu yenerek savaşın içinde yer aldıklarını, işkenceye meydan okuyarak insanlık onurunu yücelttiklerini dosta, düşmana gösteriyorlar. Tutsaklar sevinçli ve gururlular. Zindanlarda ölümüne yükseltelen savaş sloganları her kesimi sarıp sarmalıyor. Bu sahneler, direnişin kararlılığı ilerleyen günlerde daha çok görülecek ve hissedilecek. Tutsaklar ölüme böylesine kararlı ve rahat gidiyorlar.

Bugün hafta sonu olduğu için kadın Ölüm Orucu savaşıları erkek yoldaşlarını ziyaret ediyorlar.

Ölüm Orucu'na katılan parti ve örgütlerin Ölüm Orucu savaşılarından birer temsilciyle röportajlar ve video çekimi yapılıyor. Her siyasetin temsilcisi görüşlerini açıklıyor. Havalandırmadaki "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" yazılı pankartın altında Bayrampaşa Cezaevi'ndeki tüm Ölüm Orucu savaşıları toplu fotoğraf çekiliyorlar.

Kadın tutsaklar koşuşlarına geri dönüyor.

Hava oldukça serin, Temmuzda üşüyor direnişçiler. Vücutları en küçük hava değişikliğinden etkileniyor. Birkaç gün önce havalandırma ne kadar sıcaktı oysa. Bugün ise üşüyorlar.

Akşam haberlerinde İçişleri Bakanı faşist katil, mafyacı Mehmet Ağar dün tutsak ailelerinin coplanması "Kanunsuz gösteri yapmasınlar." diyerek savunurken anaları tehdit ediyor. Devlet saldırırken aynı zamanda savunmada şimdi. Ölüm Orucu taarruzu tam bir kararlılıkla geliştirilerek sürdürülecek.

Düşman politikalarını ve taktiklerini nasıl sürdüreceğini faşist kadrolarıyla aşağıdan yukarıya doğru toplantılar yaparak konuşuyor. Adalet Bakanı Şevket Kazan başsavcılarla toplantı yapıyor.

Refahiyol'un maskesi çabuk düşüyor. Refah Partili yöneticiler dün, ailelere "misafirimizsiniz, açlık grevini çözeceğiz" deyip sahtekarca davrandılar. Bugün her şey daha açık. Uşaklıklarını açıktan yapıyorlar.

7 Temmuz

Gazetelerde bazı köşe yazarları ailelerin Ölüm Orucu'nu destekleyen eylemlerde coplanmasıyla ilgili yazılar yazmışlar. Faşizmin zulmü burjuva basın köşe yazarlarına "bu kadar da olmaz ki" dedirtiyor.

Gazetelerde Ankara Merkez Kapalı, Bartın Yozgat,

Çankırı, Malatya, Konya ve İskenderun Cezaevlerinde Ölüm Orucu ilanları çıkmaya devam ediyor.

DHKP-C tutsakları; Ankara Merkez Kapalı, Bartın,

Çankırı, Yozgat,

TKP(ML) tutsakları; Ankara Merkez Kapalı, Yozgat, Konya;

MLKP tutsakları; Ankara Merkez Kapalı, Malatya, İskenderun Cezaevlerinde Ölüm Orucu'na başlıyorlar. Böylece tüm ilanlar çıkmış oluyor.

Ölüm Orucu Ekipleri 159 savaşıyla eylemi sürdürüyor.

Bayrampaşa Cezaevi personeline hitaben Ölüm Orucu'na katılan yedi parti ve örgüt imzasıyla bir bildiri hazırlanıyor.

Bildiride cezaevlerindeki direnişler, '84 Ölüm Orucu ve '96 Ölüm Orucu anlatılıyor. Ayrıca faşizmin saldırı politikaları.

bu saldırının amacı vurgulanıyor. Personele devletin gönüllü askerleri olmamaları, kendilerinin birer insan oldukları belirtiliyor.

Cezaevi personeline hatta askerlere propaganda yapmak önemlidir. Düşman personelini genel olarak tutsaklara karşı şartlandırmış ve tutsaklara işkence yapma hatta katliamların maşası haline getirme politikası her dönem olmuştur. Önceki direnişlerden ve bu büyük irade savaşından etkilenen düşmanın ideolojik etkisinin altından çıkıp devrimcilerle yakınlaşan en azından tarafsızlaşan personel hep olmuştur.

8 Temmuz

Koğuşlararası ziyaretler sürüyor. Bugün 13. Koğuştaki Ölüm Orucu'nda olan örgütlerin temsilcileri 14. koğuşu ziyaret ediyorlar. Siper yoldaşlığının sıcak duyguları ve sahiplenme yaşanıyor.

Temmuz sıcaklığı koğuşları, havalandırmayı kavuruyor. Ölüm Orucu savaşçıları korunmaya çalışıyorlar. Güneşi nasıl da severlerdi oysa. Fakat Temmuz sıcaklığı kavuruyor. Beton ve demir yağını bine güneşi emiyor. Savaşçılara bir fırın gibi geliyor.

Sıcaklar baygınlık verip nefes almayı güçleştiriyor. Havalandırmaya çıkıp gölgeye geçilse bile sıcak öylesine fazla ki güneş orada da rahatsız ediyor.

Tutsak aileleri güvenoylaması sırasında Meclis'in önüne tabut koyup gösteri yapıyorlar. Aileler yine gözaltına alınıyor. Tutsaklardan biri "Ailelerimiz Meclis'in önüne tabut koymuş bugün" diyor.

Tabut...

Ölüm...

Yaşam...

Ölüm buz gibi soğuk...

Yaşam sıcak...

Ölüm ve yaşam...

Savaş...

Savaş ve şehit düşmek...

Şehit düşmek ve zafer

Zafer ve devrim... Tüm duygular birbirine karışıyor, ölüm yaklaşıyor.

Yaşamı çok seviyorlar. Yaşamak ve yaşatmak için savaşıyorlar. Halkımız özgür olsun istiyorlar. Eşitlik, kardeşlik için, onur, adalet için kavganın içindeler.

Ölüm soğuk...

Ölümün soğuk elleri ellerinde...

Silah...

Silah bedenler

Silah hücreler

Silah irade

Silah her şey...

Niçin yaşıyorlar? Niçin savaşıyorlar? Niçin ölüyorlar? Savaş, ölüm ve yaşam...

Yitip giden bir can mı ölüm, yoksa soluksuz mu kalmak özgürlük savaşında?

Savaş devam etmek için ölmek

Savaş devam etmek için ölmek

Ölmek için yaşamak...

Yaşamak için ölmek...

Yaşamak ve yaşatmak için ölüme gidiyorlar. Ölümsüzlüğe gidiyorlar. Şehit düştüklerinde ölmeyecek, halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde yaşayacaklar. Bu ölüm sonsuz bir yaşam olacak. Sonsuz yaşam ölümü içlemektir. Ölüm, Ölüm Orucu savaşçıların gözlerinde içleşiyor, küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor...

İstiyorlar; yeryüzü üzerinde haksızlık son bulsun... İstiyorlar; adaletsizlik son bulsun...

İstiyorlar; insanlar katledilmesin, işkenceler olmasın, kayıplar olmasın... halklarımız özgür olsun...

Analar ağlamasın, cefa çekmesin. Çocuklar okullarda özgürce okusunlar. Namussuzlar olmasın aramızda.

Bunları istedikleri ve bu uğurda savaşmışları için ölüme gülerek koşuyorlar.

Ölüm hoş gelsin, sefa gelsin... Son nefesimize kadar halklarımızın kurtuluşu için, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için, devrim için yapmamız gerekenleri yapmaya devam edeceğimiz diyorlar.

Refahiyol Hükümeti bugün 265 oya karşı 278 oyla güvenoyu aldı. Refahiyol Hükümeti de halka karşı savaşın sürdürücüsü olacak. Kendinden önceki hükümetleri aratmayacak kadar saldırgan olacağı ve terör uygulayacağı kesin.

9 Temmuz

Eski 6, 8, 10 Mayıs tarihli genelgeler kaldırılıp yeni bir genelge yayınlanıyor. Adalet Bakanı imzalı 9 Temmuz 1996 tarihli genelgeyi Şevket Kazan düzenlediği bir basın toplantısıyla kamuoyuna açıklıyor. Güven oylamasından sonra Refahiyol Hükümeti gecikmeden manevraya başvuruyor.

Refah Partisi de Osmanlı kültüründen gelen bir parti. Osmanlı'da oyun çoktur. Bir oyun tutmazsa başka bir oyun. Oyunların her türlüşü oynanır. Pis, kirli, iğrenç oyunlardır bunlar. Sultanlar kardeşini, anasını öldürmüş tahta oturabilmek için. Osmanlı saltanatları zulüm ve kanla sürer.

9 Temmuz Genelgesi Mehmet Ağar'ın genelgelerinden farklı değil. Eskişehir tabutluğu kapatılmıyor. İtirafçılaştırma dayatmaları sürüyor. 6, 8, 10 Mayıs genelgeleri bir genelgede toplanmış.

Ölüm Orucu'ndaki parti ve örgütler bu durumu değerlendiriyor ve kamuoyuna bunun bir aldatmaca olduğunu, eylemin devam ettiğini duyuruyorlar. Ölüm Orucu savaşçıları artık kan kusmaya başladı. Vücutlar iradeye isyana başladı.

Siper yoldaşları havalandırmaya yatak ve battaniye çıkarıyor. Akşam serinliğinde rahatsız olan savaşçıları da havalandırmaya çıkarıyorlar. Temiz hava onlara da iyi geliyor.

Artık her Ölüm Orucu savaşçısında halsizlik var. Sigara içemiyorlar. Gittikçe tiksinti veriyor. Sigara dumanı rahatsız ediyor.

Gazetelerde Diyarbakır Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının anlaştıkları yer alıyor. Ölüm Orucu sürerken düşmanın bir oyunda kabul ediyor gözüktüğü talepler ya uzun bir süre hayata geçirilmeyecek ya da hemen eylem sonrasında sorunlar çıkmaya devam edecektir. Düşman, karşısındaki cepheyi daraltmak istiyor ve kamuoyuna "Diyarbakır'ı çözdük, 9 Temmuz Genelgesi çıkardık, sorun yok" mesajlarını vermeye çalışacak. Asıl hedeflenen kamuoyu ve Ölüm Orucu eylemi içinde zaaf yaratıp eylemi çözmektir.

Akşam haberlerinde bazı televizyon kanalları Ölüm Orucu'na çözüm bulunduğunu, genelgelerin kalktığını söylüyor. Bir TV kanalı Ölüm Orucu'nun devam ettiğini, Eskişehir Cezaevi'nin kapatılması konusunda kararlılığımızı ifade ediyor.

İnsan Hakları Derneği yöneticilerinden Avukat Hüsnü Öndül ve Adalet Bakanı Şevket Kazan ile röportaj yapıyor. Avukat Hüsnü Öndül, yeni genelgenin çözüm getirmediğini, Eskişehir Cezaevi'nin kapatılması gerektiğini söylüyor. Şevket Kazan "yiyecek stoku yapmışlar" diyor. Korkuyor. "Bu huzursuzluğun büyümemesi için diğer partilerden milletvekillerini çağırdım. Cezaevlerine gidecekler" diyor.

"Kantini boşaltmışlar"

"Yiyecek stoku yapmışlar"

Yalancılar

Sahtekarlar

Alçak ve şerefsiz olarak yaşıyorlar

Birer ölümler

Ne zaman yaşadılar ki? Din bezirganlığı yaparak, halka yalan üzerine kurulan politikalarla gitmenin dışında, halka sömürü ve zulüm dışında nasıl yaklaştılar ki? İkiyüzlülük, ahlaksızlık bünyelerini sarmış. Ölümüne zafere vurulan bedenler sizi teslim alacak. Zafer kazanılmadan eylem bitmeyecek.

Hangi güçleriyle, nasıl gelirlerse gelsinler. Ordusuyla, polisiyle her türlü silahlarıyla gelsinler. Vazgeçirebilecek

misiniz? Buna RP'nin, hükümetinizin, devletinizin, emperyalizmin gücü yetmez. Daha ilk günden kaybettiğiniz bir savaşın içindesiniz. Sizin gibilerini savaş alanında teslim almak boynumuzun borcudur. Öfke, kararlılık, inanç... Ölüm Orucu savaşçıları sarsmaya devam ediyor.

10 Temmuz

Ankara tutsak aileleri ve yakınlarının hergün bir eylem gerçekleştirdikleri üs durumunda. Birçok tutsak ailesi-yakını, demokratik kurum ve kuruluşların temsilcileri, üyeleri Ankara'da.

Ankara hareketli. Ankara daha büyük kavgalara gebe.

Ankara zafere tanık olacak. Hergün bir başka eylem. Hergün kavga. Devlet başkentinden korkuyor. Rahat değil artık.

Bugün tutsakların görüş günüydü. Ziyaretten sonra evlerine ya da Ankara'ya gidecek olan aileler yolda gözaltına alınıyorlar. Düşman uzun süredir ziyarete giden tutsak yakınlarını her hafta Vatan Caddesi'ndeki işkencehaneye taşıdı. 70 yaşındaki analar çınlıçıplak soyuldular, işkencelerden geçirildiler. Tutsakların ziyaretine gitmemeleri için tehdit edildiler. Ancak onlar yılmadı, evlatlarını yalnız bırakmadılar. İşte yine evlatlarıyla birlikteler. Bugün işçi sınıfının, devrimci işçilerin, sendikacıların Ölüm Orucu eylemi karşısında aldıkları ve alacakları tavır tarihsel görevlerini yerine getirip getirmediklerinin kıstası olacak. Bugün İstanbul belediye işçileri açlık grevi ve Ölüm Orucu'na başladılar. Devrimci sendikacılar Ölüm Orucu silahına sarılarak, devrimci tutsakları desteklemek için ölüme yattılar. Bu onurdur. Bu onur işçi sınıfınındır. Bu onur halklarımızındır. Onur her zaman yükseklerde tutulmalıdır. İşçi sınıfı kavgasını yükselterek, birliğini sağlayarak iktidara yürüyecektir.

Eylem tüm dünyaya duyurulmalı, yaşananlar tüm dünya halklarına anlatılmalıydı. Bunun yollarından birisi de Ölüm Orucu savaşçılarının görüntülerini ve seslerini insanlığa

ulaştırmaktı. Gece bunun için hazırlık yapılıyor. Savaşçıların, alınlarında kızıl bantlarla görüntüleri alınıyor. Cezaevi direnişlerinde şehit düşen devrimci ve yurtseverlerin fotoğraflarının görüntüleri alınıyor. Ölüm Orucu'na katılan parti ve örgütlerden birer savaşçı eylemi anlatıyor.

11 Temmuz

Dün akşam ve bugün şevket Kazan'ın "yemek yiyorlar" demagojisi ve yalanlarını protesto etmek için Bayrampaşa Cezaevi'nde sayım verilmedi. Ayrıca, tıbbi bir heyetin savaşçıları gelip incelemesi, kan ve idrar tahlili yapılması istendi.

12 Temmuz

Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nden doktor heyeti gelip lm Orucu savaşçılarından kan alıyor. Ayrıca cezaevi doktorları da geliyor, tansiyon ölüp nabız alıyorlar. Savaşçıların rahatsızlıklarını kaydediyorlar. Kiloları tartılıyor. Bunlar şevket Kazan'ın yalanlarına karşı istenmişti. şevket Kazan gibileri her türlü sahtekarlığı yapabilen bir kişiliğe sahiptir. Tıbbi tahlilleri bile arpıtabilirler. Kamuoyunu kendi yalanlarıyla yanıltmak isteyen devlet çok değil bir hafta on gün sonra ölümleri nasıl gizleyecek? "Yemek yiyorlar" yalanlarına halkı nasıl inandıracak?

13 Temmuz

Bugün ikinci lm Orucu ekipleri ve direnişe 45. gün ara veren tutsaklar eyleme başlıyor. Bayrampaşa, Ümraniye, Buca, Çanakkale, Ankara Merkez Kapalı, Bartın Cezaevlerindeki 44 DHKP-C tutsağı; Bayrampaşa, Ümraniye, Buca, Bursa, Malatya Cezaevlerinde 12 TKP(ML) tutsağı; Bayrampaşa, Çanakkale ve Eskişehir Cezaevlerinde 6 TKEP-Leninist tutsağı ikinci ekipleriyle lm Orucu'na başlıyor.

Ölüm Orucu eylemi daha geniş katılımlı olarak devam ediyor. Düşmanın karşısına dikilmiş, üzerine üzerine giden

ve düşmanın tutunduğu mevzileri dar edecek olan taarruz eyleminde alnı kızıl bantlıların sayısı şimdi 221 oldu.

Ayrıca, TDP, TKP/ML, Direniş Hareketi ve MLKP tutsaklarından 45. gün ara verenler bugün yeniden süresiz açlık grevine başladılar. İkinci Ölüm Orucu ekipleri ve yeniden SAG'ye başlanması 9 Temmuz Genelgesi'ne verilmiş cevap oluyor. Gazetelerde Bayrampaşa ve Ümraniye ikinci Ölüm Orucu ekiplerinin ilanı ve TDP, TKP/ML, Direniş Hareketi, MLKP tutsaklarının Süresiz Açlık Grevi ilanı yayınlanıyor.

Ölüm küçüldü, hiçleştirdi gözümüzde.

Geliyoruz dalgalar gibi.

Ellerimizde silahlarımız.

Ölüyoruz yaşatmak için.

Özgürlük uğruna dökülen kanız.

Bugün zafer bize gelmeseydi bile.

Yarınki kavgada yine biz varız.

Saat 24. 00.

İkinci Ölüm Orucu ekiplerinin eyleme başlama anonsu 13-14. Koşuşların havalandırmasında yapılıyor. Sloganlar atılıyor. İnancıyla, kararlılıkla Ölüm Orucu eylemi büyüyor.

Bugün ayrıca 55. güne kadar eyleme devam eden destekçiler de ara veriyorlar.

14 Temmuz

Ölüm Orucu eylemi siyasi gündemin, siyasi gelişmenin temel tartışma konusu. Hergün gazetelerde, TV'lerde ilk haber olarak veriliyor. Kamuoyu eylemi tartışıyor; aydınlar, yazarlar, köşe yazarları ve devlet eylemi tartışıyor, değerlendiriyor. Yalan, demagoji ve çarpıtmaya rağmen eylemin yarattığı siyasal etkiyi kimse reddedemiyor. Bu Ölüm Orucu'nun politik etki gücü ve bu gücün yarattığı sonuçtur.

Gazetelerde Ölüm Orucu'na yeni başlayan ikinci ekiplerin ve yeniden açlık grevine başlama ilanları yer alıyor.

Kamuoyuna eylemin yeni katılımlarla daha da güçlenerek ve büyüyerek sürdüğü duyuruluyor.

Sağlık durumları kötüleşen Ölüm Orucu savaşçılarının fotoğrafları gazetelerde yayınlanmaya devam ediyor. Ayrıca sağlık durumları bozulan açlık grevindeki tutsakların isimleri de yayınlanıyor.

Bugün Bayrampaşa Cezaevi'ne gelen ÇHD'lerle görüşülüyor. Dün de gelmişler fakat içeriye alınmamışlar. Düşman Ölüm Orucu'nun günden güne boyutlanması ve sahiplenilmesinden oldukça rahatsız durumda. ÇHD'lilerin görüşmelerine dün engel oldular fakat bugün engelleyemiyorlar. Ölüm Orucu eylemi her kesimi sarsıyor, harekete geçiriyor. Hiçbir kesim eyleme duyarsız kalamıyor.

Bununla birlikte çeşitli reformist çevreler Ölüm Orucu savaşçılarına "eylemi bırakın" içeriğinde çağrı metinleri yayınlıyor ve devlete verdikleri mesajla da Ölüm Orucu eylemini yıpratmaya çalışan bir konuma düşüyorlar.

Bazı kesimler ise insani temelde, vicdani olarak eylemi sahiplenip destek oldular. Bu kesimler reformizme uzak değiller ama onları reformizmin etki alanından çıkaran devrimci savaşın yükseliyor oluşu ve Ölüm Orucu eyleminin ideolojik, politik etki gücü oluyor. Ölüm Orucu eylemi burjuvaziye ideolojik, politik olarak darbeler vurdukça birçok kesim burjuvazinin ideolojik etki alanının dışına çıkıyor. Uzlaşmacı-reformist anlayışlar da yedikleri darbeler sonucu duyarsız kalamayacak. Bu reformizmin, burjuva ideolojisinin güçsüzlüğüdür. Doğru olan ve zafer kazanan her zaman Marksizm-Leninizm olmuştur.

Bugün DHKP-C tutsakları 12 Temmuz'da ketledilen yoldaşlarının anmasını yapıyorlar. 12 Temmuz 1991'de devlet İstanbul'da ilk kez bu boyutta katliam yapmış ve 12 Devrimci Sol önder ve savaşçısını katletmişti. Bu direniş içerisinde onları anmak, onuru, kararlılığı ve inancı daha fazla büyütüyor.

Akşam haberlerde Ölüm Orucu eylemi ilk sırada veriliyor. Bir TV kanalı yarınki ana haber bülteninde Ölüm Orucu

savaşçılarının görüntü ve konuşmalarını yayınlayacağını söylüyor. Çok kısa görüntüler ve Berdan'ın hücre hücre ölümün üzerine yürüyüşünün görüntülerini veriyor.

Gece haberlerinde 300 kişinin Gaziosmanpaşa'da merkeze kadar yürüyüp oturma eylemi yaptığı söyleniyor. Ayrıca Gazi Cemevi'nde açlık grevine başlanmış.

Ölüm Orucu savaşçılarının sağlık durumu gittikçe kötüleşiyor. Kusmayan direnişçi hemen hemen kalmadı. Uyuyamıyor, ayağa kalkamıyorlar, tansiyonları saat saat değişiyor, kan kusuyorlar.

Bugün Bayrampaşa Cezaevi 2. Müdürü ile cezaevi doktorları Ölüm Orucu savaşçılarının, tedavi kabul edip etmeyeceklerini sormaya geliyor. Onları Başsavcı göndermiş. Cevaplarını alıyorlar. Bir daha bu şekilde gelmemeleri söyleniyor. Düşman ölümlerin sorumluluğunu kaldıracak güçte değil. Bunun için "Biz tedavi etmek istedik, kabul etmedi" diyecekler. Değil tedavi kabul etmek, diz çökecekler. Onlara bu basit taktikleri de bir şey kazandırmıyor, battıkça batıyorlar.

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü Yardımcılığı'na atanan Yusuf Öymen tarafından hazırlanan rapor Şevket Kazan'a sunulmuş. Raporda Eskişehir Cezaevi'nin kapatılması gerektiği belirtilmiş. Artık yenilgiye yaklaştıklarını düşman, kimi bürokratlarının ağzından yavaş yavaş itiraf etmeye başladı. Yarın tümü yenilgiyi kabul edecek.

15 Temmuz

Dün gece 01.00 sıralarında DHKC'nin kalabalık bir gerilla birliği Gültepe'de, başta polis karakolu olmak üzere 11 düşman hedefine silahlı baskın düzenliyor. Gültepe Polis Karakolu'ndan iki polis yaralanıyor. Karakolun önünde bulunan ekip otosu da tahrip ediliyor.

Eylemde 4 DHKC savaşçısı şehit düşüyor. Baskın Ölüm Orucu eylemini desteklemek ve iktidarı cezaevleri politikasına karşı uyarı amacıyla yapılıyor.

Düşmanın "teslim ol" çağrılarına karşı;

“Korkaklar, hadi gelin: Gelin de alın: Devrimciler ölür ama teslim olmaz.”

“Bu vatan sizin değil”

“Gelin alın” diye haykırarak son mermilerine kadar savaşıyorlar karşılık verdiler.

Onlar halkın iradesi, halkın kararlılığı oldular. Onlar Ölüm Orucu savaşçılarının kararlılığı ve iradesi oldular.

Hasan Hüseyin Onat, Emine Tunçal, Gülizar Şimşek ve Ali Ertürk şehit düşüyor...

Onlar şehit...

Ölüm Orucu savaşçıları yaşıyor...

Henüz şehit düşmediler...

Düşman bugün Çemberlitaş'ta tutsak ailelerine, demokratik kitle örgütlerine, gazetecilere saldırdı. Aileleri gözaltına aldılar. Tutsak yakınları bu savaştaki onurlu yerlerini koruyorlar.

İnter Star'ın ana haber bülteninde yayınlayacağı Ölüm Orucu ile ilgili programa Başbakanlık emriyle sansür konuluyor. Eylemin görüntüleri ve savaşçıların sesleri bugün yayınlanacaktı. Adalet Bakanı Şevket Kazan Başbakan Necmettin Erbakan'a başvurarak “devletin güvenliğine zarar verdiği” için programın yayından kaldırılmasını istiyor. Ve yasak konuyor. Türkiye'deki faşist iktidar tüm dünyada teşhir olmaktan korkuyor. Eylemden, halkın mücadelesinden korkuyor. Faşizm alelacele böyle bir kararla yediği darbeyi gizlemek istiyor. Gerici-faşist iktidar Ölüm Orucu savaşçılarının sesinin, görüntülerinin ülkemiz ve dünya halklarına ulaşmasını istemiyor.

Korkuyorlar...

Yurtdışında Ölüm Orucu'na destek için işgaller yapılıyor. Eylemin sesi tüm dünyaya yayılıyor, duyuruluyor. Faşist iktidar sıkıştıkça sıkışıyor: Düşman cephesi bugün yasak ve sansürü yukarıdan aşağıya tüm kurumları aracılığıyla sürdürüyor. Başsavcı içeriye fotoğrafçı girmesini yasaklamış. Gereğesi Ölüm Orucu savaşçılarının fotoğraflarının dışarıya gönderilmesi. Faşist devletin kurumlarına tam bir

korku hakim ve bu korkuları ilerleyen günlerde artarak sürecektir.

Bugün de ikinci müdürler ve doktorlar tedavi kabul edilip edilmeyeceğini sormaya geldiler. Bir daha böyle gelmemeleri söylenip geri gönderiliyorlar.

Temsilciler birinci müdürü çağırıp konuşuyorlar. Birinci müdür "Adalet Bakanlığı'ndan cezaevlerindeki sorunları dinlemek için oluşturulan kriz masasına yazın" diyor.

Temsilciler gerekli cevabı verip birinci müdürü gönderiyorlar.

Kriz masası...

Bu devletin krizi...

Bu krizi her geçen gün daha da derinleşecektir.

Adalet Bakanı Kazan Eskişehir tabutluğunda incelemelerde bulunuyor. Bakan'a göre Eskişehir Cezaevi Batı'ya göre daha güzel ve eşi olmayan bir cezaevi.

"Cezaevleri otel değildir" diyerek kararlılık gösterisi yapıyor. Devletin "kararlılık" gösterisi krizi, krizi ise çözümsüzlüğüdür.

Savaş çetin ve sert geçiyor. Düşman iradeyi sınamaya, gücü ölçmeye devam ediyor. Çok yakında hakettiği cevabı şehitlerle alacaklar. Devrimciler bu zorlu kavgaya bilerek, severek girdi. Faşizm hiçbir zaman başaramayacak. Kazanan devrimciler olacak. Halk olacak.

16 Temmuz

Ölüm Orucu savaşçılarının sağlık durumları kötüleşti. Ayakta durmaları zorlaştı. Kusmalar arttı. Günde 5-6 kez, bazıları ise daha fazla kusuyorlar. Ölüm Orucu savaşçıları ziyaretlerine gelen yoldaşlarını rahatsız etmek istemiyorlar. Bu durumda dahi kendilerini değil, yoldaşlarını düşünüyorlar.

Onlar ölüme koşuyor. Umudu büyütüyor. Halka en güçlü silahı, kararlılığı ve iradeyi sunuyorlar.

Öğretiyorlar, öğreniyorlar. Öğreniyorlar, öğretiyorlar...

Halktan alıp halka veriyorlar.

Onlar halkın kurtuluşu için yaşadı. Nasıl ki, yaşadı ve yaşatıyorlarsa, halkları için ölmesini de biliyorlar.

Hücre hücre yansalar da, görmese de gözleri, duymasa da kulakları, bedenleri yok olsa da saniye saniye, dakika dakika, saat saat direnmek ve savaşmak, bayrağı yücelere taşımak en son görevleri olsa da, bu görevlerini onurla, gururla, gülererek yerine getiriyorlar.

Bugün ziyaret günü...

Saat 12.00'de ziyaret kabinlerinde Ölüm Orucu eylemi ile ilgili slogan atılıyor. Aileler sloganlara karşılık veriyorlar. Ölüm Orucu savaşçılarının ziyarete çıkmaları güçleşiyor. Bazı savaşçılar ancak sedye ile ziyarete çıkabiliyorlar.

Havalar çok sıcak ve sıcak rahatsız ediyor.

Bugün Adalet Bakanı ile, Avukat Metin Narin, Avukat Şanal Saruhan ve Akin Birdal görüşüyor. Kazan, "Bayrampaşa ve Ümraniye'de devletin iradesi olmadığı için buralara tutuklu götürülemez" diyor. Yarın Avukat Ahmet Düzgün Yüksel ve Avukat Zeki Rüzgar Kazan'la görüşecekler.

Kazan, bedel istediğini açıkça ifade ediyor. Talepleri çok iyi biliyorlar. Aynı zamanda bir hafta süre istiyorlar. Eylemin 58. günü. Bugün-yarın şehitler verilecek. İşte o zaman zulüm kuşatılıp teslim alınacak ve diz çökecekler.

Saat 19.00. Havalandırmanın üzerinde basın helikopteri dolaşüyor. Bu helikopter bir haftadır hergün dolaşılıyor.

Haberlerde Ankara'daki ailelerden bazılarının gözaltına alındığını haber veriyor. Zulüm diz çökmeden önce yine saldırıp, aileleri yıldırma istiyor. Ne aileler ne de eyleme destek olanlar yılmıyor. İnsanlık onuruna sahip çıkma mücadelesinden vazgeçmiyorlar.

17 Temmuz

Bugün ziyaret günü. Saat 11.00'de şebekede sloganlar atılıyor. Sloganlara aileler de destek veriyor. Tutsaklar aileleriyle sloganları aracılığıyla selamlaşıyorlar. Ziyarete gelip gitmek artık çok güç. Sedyeyle ancak çıkabiliyorlar.

Devrimci tutsakların düşman saldırılarına bedenleriyle, hücreleriyle kurduğu barikat ve taarruz Gazi Mahallesi'nin emekçi halkı tarafından bu akşam kurulan barikatlarla

bütünleşiyor. Gazi halkı bugüne kadar onlarca evladını şehit, yüzlerce evladını da tutsak verdi. Gazi halkı yiğit ve direngendir. Onurunu korumak için katledilmiş, zulme boyun eğmemiştir. Gazi'nin yoksul emekçileri '95 12 Mart'ında faşizmin katliamına karşı savaştı. Düşmana aman vermedi, geri çekilmedi. Gazi'de yakılan kıvılcımla Türkiye ve Kürdistan tutuşmuş, her yer Gazi olmuştu.

Bugün Gazi Cemevi'nde Ölüm Orucu eylemine destek vermek için 15 aile açlık grevine başlıyor. Ailelerin basın açıklaması yapacağı sırada bir ajan, provokasyon yaratmak için cemevine geliyor. Durumu tespit edilen ajan hemen tutuklanıyor.

Cemevi önünde toplanan halk devrimcilerin önderliğinde İsmetpaşa Caddesi'nin iki girişine barikatlar kuruyor.

Artık Gazi'de direniş barikatları bu kez devrimci tutsaklar için kuruluyor. Cemevinde, halk eylem komitesi tarafından sürekli bilgilendiriliyor. Barikatlar güçlendiriliyor.

İsyan ateşleri Gazi'nin sokaklarında yükselirken " Özgür Tutsaklar Yalnız Değildir " sloganı ile Ölüm Orucu eylemi sahipleniliyor.

Sloganlar, türküler, marşlar, halaylarla barikat direnişi sürdürülüyor.

Barikat savaşçılarının temel talebi, Ölüm Orucu eyleminin taleplerinin kabul edilmesi.

Halkın devrimcileri sahiplenmesi egemenlerin "terörist" demagojisini boşa çıkarıyor, asıl teröristin devletin kendisi olduğu gerçeği halka yönelik saldırıyla gözler önüne seriliyor.

Gazi'de, Okmeydanı'nda, Nuretepe'de, Armutlu'da, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Yenibosna'da... İstanbul'un gecekondü mahallelerinin kalbi özgür tutsaklarla atıyor.

Savaş kararlılıkla, iradenin gücüyle yaygınlaşıyor, daha da büyüyor. Halkı sarıp sarmalıyor.

Düşman ne yapacağını düşünüyor, bir yandan "çözüm" yolları arıyor, bir yandan da devrimci tutsakları oyalama yoluna gidiyor.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün Yüksel ve Zeki Rüzgar Şevket Kazan'la görüşüyorlar. Görüşme çok kısa geçiyor. Avukatlar 1500 tutsağın ve Ölüm Orucu eyleminin taleplerini, cezaevlerinin durumunu anlatıyorlar. Bakan daha önce söylediklerini tekrarlıyor, "Bayrampaşa, Ümraniye ve Buca'da devlet otoritesi kalmadı. Oralara tutuklu koyamayız" diyor.

Başsavcı ve vekili Halil Avukat nabız almak, tutsakların iradesini, gücünü ölçmek, kararlılıklarını yoklamak için görüşmeye geliyor, "Tutuklular Gebze ve Ümraniye Cezaevlerine gelseler olur mu" diye soruyorlar. Daha dün kararlılık gösterisi yapan düşman şimdi manevralar yapıyor.

Yarın 60'ıncı güne girecek. Ölümün sınırı aşılalı günler oldu. Şehitlerin verileceği günler belki de saatler yaşıyor.

18 Temmuz

Gazi'de barikat bugün de sürüyor. Barikat direnişçileri barikatları olası bir saldırıya karşı güçlendiriyorlar.

Öğle saatlerinde halka ve basına eylem komitesi tarafından bir açıklama yapıldı. Komite yaptığı açıklamada, cezaevlerinde ölümüne direnen direnişçilerin haklı taleplerini desteklerini, devrimci tutsakların yalnız olmadığını belirtirken, devamında "... şunu bilsinler ki, biz kendimizi hiçbirşeyden sakınmayacağız. O insanlar insanlık için kavga ettiler.

Onlar güzel yarınlar için şimdi bedenlerini ölüme yatırmışlar. Bizim onlara karşı görevimiz var. Biz onları öldürtmeyeceğiz" diyerek kararlılıklarını ortaya koydular.

Eyleme destek vermek için gelenler engelleniyor ve gözaltına alınıyorlar. Akşam üzeri barikatların arkasında 2500'ü aşkın insan var. Sloganlar yükseliyor. "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Özgür Tutsaklar Teslim Alınamaz", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Eskişehir Tabutluğu Kapatılsın" ... Okmeydanı'ndan, Alibeyköy'den, Nurtepe'den halk barikatlara akıyor.

Gazi'de barikat direnişini sürerken, Nurtepe ve Okmeydanı'nda tutsakların Ölüm Orucu eylemini desteklemek için gösteri yapıyor.

Yanan hücreler, bedenlerin ateşi, Gazi'nin, Nurtepe'nin, Okmeydanı'nın ateşi ile birlikte göklere yükseliyor.

Tuzla'da işçiler bir kez daha iş bıraktı. Tuzla işçileri başından itibaren işbırakmalarla, yürüyüşlerle tutsaklarla birlikteydi.

Esnaflar da öyle... Alibeyköy, Gülsuyu, İkitelli... İzmir Yamanlar ve pek çok yerde esnaflar direnişe destek olmak ve faşizmi protesto için kepenk kapatıyor.

Halklarımızın yüreği Ölüm Orucu'yla birlikte atıyordu.

Savaşçıların bünyelerinde hassaslıklar daha da artıyor. Sese, ışığa karşı bedenler çok hassas. Uykular çok kısa süreli ve en küçük bir seste uyanıyorlar. Bazı savaşçılar gözlerini göz bantı ile kapatıyorlar.

Tutsaklar ziyaretlerine gelen İHD İstanbul şubesi Başkanı Avukat Ercan Kanar ve Avukat Sevilal Demir'le konuşuyor. Avukatlar tutsakları Ümraniye ve Gebze Cezaevleri konusunda "ikna" etmeye çalışıyorlar. Temsilciler Bayrampaşa ve Buca konusundaki ısrarlarını belirtiyorlar.

Barolar Birliği talepler doğrultusunda Adalet Bakanlığı'na faks çekmiş. binlerce avukat üyesi olan Barolar Birliği'nin tepkisi çok cılız ve zayıf durumda. Eylemin karşısında bu denli tepkisiz kalmak, halkın davasının yanında hukuk görevini, avukatlık görevini yerine getirmemektir. Halk katledilirken, köylerinden sürülürken, yoksulluk içinde ve zulmün pençesi altında yaşarken, halkın yanında olmamak bir hukuk adamı olmanın ilkeleriyle bağdaşmayan bir şeydir.

DYP milletvekili Abdülmelik Fırat da bugün Bayrampaşa Cezaevi'ne gelip tutsaklarla görüşenler arasındaydı.

Tutsaklar kararlılıklarını ve kazanacaklarına olan inançlarını anlatıyorlar ona da.

19 Temmuz

Saat 11.00'de kabinlerde slogan atılıyor. Birinci ekipten az sayıda savaşçı slogan atmaya gidebiliyor.

Gazetelerin tümünde yoğun olarak Gazi ile ilgili haberler var. Gazi ve Ölüm Orucu eylemi gazetelerin temel konusu.

Bugün Tabipler Odası'ndan Bayrampaşa Cezaevi'ne bir heyet geliyor. Başsavcıdan sadece avukat mahallinde görüşme izni alabilmişler. Yardımcı olmak istediklerini söylemişler. Koğuşlara girmek için izin alamamışlar. Birkaç Ölüm Orucu direnişçisi sedye ile gidip görüşüyorlar. Yatağından kalkamayan savaşçıların sedye ile gidip gelmeleri bünyelerini iyice yoruyor.

Düşman hain, zalim ve alçak...

Zalim ve alçaklardan bunların hesabı mutlaka sorulacak.

Berdan'ın zaman zaman bilinci gidip gelmeye başladı. Gece sayıklamaya başlıyor. Sayıklamalarında hiçbir pürüz yok. İnancını ve kararlılığını anlatıyor. Gözleri yanına gelenleri tanıyamayacak kadar bozuldu.

Yemliha'nın da durumu gittikçe kötüleşiyor. İlginç bir gözünü kapatarak yanına gelenleri seçebiliyor çift görüyor, görüntüler iyice bulanıklaştı. Yanıbaşında tuttuğu radyosunu el yordamıyla bulabiliyor. Sese karşı çok duyarlı. Bir ses onun ani hareket etmesine yol açabiliyor.

Bugün 15.30 sıralarında polis panzerleri Gazi'deki barikatlara doğru gidiyor. Direnişçiler barikatları ateşe veriyor. Polis barikatı dağıtıyor. Ara sokaklara dağılan direnişçiler taş, sopa, molotoflarla karşılık veriyorlar. Bir süre sonra çevik kuvvet ve özel tim caddeyi işgal edip terör estirmeye başlıyor. Bazı direnişçiler cemevine giriyorlar. Polis panzerlerle cemevine saldırıyor, kepenklerini parçalayarak içeri giriyorlar. Cemevindeki direnişçiler daha sonra gözaltına alınıyorlar. Cemevi kırılıp dökülüp talana uğruyor. Polis birçok insanı rastgele gözaltına alıyor.

Faşizm eylemi sahiplenilen halka azgınca saldırarak yıldırma ve teslim almayı hesaplıyor. Tutsaklar kararlı; faşizm bu hedefine ulaşamayacak.

Öğleden sonra Kazan basın toplantısı yaparak Sağmalcılar, Buca ve Ümraniye Cezaevlerini hedef gösterdi. Bazı faksları okuyarak ısrarla “Sağmalcılar ve Ümraniye Cezaevi'nde devlet denetimi yok”, “Ölüm Orucu'na zorla gidiyorlar” diyor Kazan. Anlaşılan o ki, bütün karalama, yalan propagandalarla daha fazla saldıracaklar.

Kazan oyunlarına devam ediyor ve “102 kişilik Eskişehir Cezaevi'ni gezdim. Batı standartlarından üstündür. Bayrampaşa ve Ümraniye Cezaevlerine gitmek istiyorlar. Onlara Sakarya Cezaevi'nde 102 kişilik yer ayırdım. Mahkemelere gitmeleri kolaylaşacak. Sakarya'ya gitmek istemeyenlere zorla sevk yapılmayacak. Kendilerinin gitmek istediklerine dair yazı istenecek. Vermezlerse tutanak tutulduktan sonra Eskişehir'de kalmalarına izin verilecek” diyor.

Düşman Eskişehir'i siyasi tutsaklara kapatmanın bu tür yolunu buluyor. “Çözdüm “ havası verecek kamuoyuna. Halk, devletin ve Kazan'ın sahtekarlıklarını hergün yaşayarak gördüğü için hiçbir sözüne inanmıyor. Tutsaklarla görüşüp talepleri kabul etmeden hiçbir sonuca varamayacaklar. Düşmanın sahtekarlık ve yalanla halkı yanıltmasına izin verilmeyecek. Ölüm Orucu eyleminin kararlılığı faşizmin bu oyunlarını da bozacak.

Düşman daha dün “Ümraniye, Gebze Cezaevleri olsa olur mu?” diyordu. Eylemin çözülmesini, eylemin bitirilmesini, birliğin bozulmasını amaçlıyordu. Faşizmin politikası yalan, tehdit ve karalama üzerine kurulu. Kazan bu tür şovlarını savaşımların kararlılığı karşısında fazla sürdüremeyecek.

Gece Bağcılar Yenimahalle'de, Gazi'de polislin barikatlara saldırılarını protesto etmek ve Ölüm Orucu eylemini desteklemek için Namık Kemal Caddesi'nde barikat kuruldu ve gösteri yapıldı. “Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük”, “Tutsaklara Kalkan elleri Kırdık Kıracağız” sloganları atıldı. Barikatın geri çekilmesi sırasında Kurtuluş okuru ve dağıtımcısı Levent Doğan polislin hedef gözeterek ateş açmasıyla katledildi.

Levent Doğan, Adalet ve Gültepe şehitlerinden sonra Ölüm Orucu eyleminin dışarıdaki altıncı şehidi oldu.

Ölüm Orucu eyleminin zaferi ile Levent'in hesabı da sorulacak.

20 Temmuz

Tutsaklar gazeteleri okuyor...

Gazetelerde Gazi'ye polis saldırısı, Cemevi'ne panzerin girişi, yarattığı tahribat ve Bağcılar'daki gösteride şehit düşen Levent Doğan'la Ölüm Orucu eylemiyle ilgili haberler var.

Aileler Ankara'da İnsan Hakları Anıtı önünde başlatacakları açlık grevi için bugün öğlen saatlerinde Yüksel Caddesi'nde toplanmaya başlıyorlar. DYP önünde oturma eylemine başlayan ailelere çevik kuvvet, sivil polisler ve DYP'li faşistler azgınca saldırıyorlar. Yaklaşık 130 kişi gözüaltına alınıyor.

DYP Önündeki tutsak aileleri ve değişik alanlardan emekçiler devletin saldırıları karşısında direniyor, çatışıyorlar. Taş, sopa, barikatlarla direnmek devlet kurumları üzerine yürüyerek ülkemiz koşullarında demokratik mücadelenin şekillenmesi olmuştur.

Tutsak aileleri ve yakınları, DKÖ'lerin üyeleri defalarca gözüaltına alınmalarına rağmen mücadeleden vazgeçmeyerek; ısrarla hergün yeni eylem biçimleriyle devlete kafa tutarak, haklılık ve meşruluklarını gösterdiler.

Yarın, sonraki gün, bir sonraki gün halkımız faşizmin karşısına çıkarak yiğitliğini ve fedakarlığını gösterdi. Zulmün üzerine korkusuzca yürüyen yiğit anaların çektikleri hiçbir acı, gördükleri işkenceler boşuna yaşanmadı... Faşizm yenileceğini biliyor, korkusu, zulmü ondandır: Yaşlı ana ve babalar kavgaya omuz vererek kavganın içinde yer alarak tarihsel sorumluluklarını yerine getirmektedir.

Demokratik kitle örgütleri, demokratlar, yurtseverler ve tüm ezilenler bu onurlu kavgaya izleyici kalmıyor savaşın içinde yer alıyorlar.

Şevket Kazan'ın Eskişehir'deki tutsaklar Sakarya Cezaevi'ne sevk edilmesi, Buca, Ümraniye ve Bayrampaşa ile ilgili yalan ve demagogilerine karşılık basın açıklamaları yapılıyor.

21 Temmuz

Bugün eylemin 63. Günü...

'84 Ölüm Orucu'nda Abdullah Meral bugün şehit düştü.

'96 Ölüm Orucu'nda 63. Gün...

Aygün Uğur, TKP(ML) Ölüm Orucu savaşçısı, bereketli devrim toprağına şehit düştü.

Aygün şehit...

Aygün...

Aygün...

Aygün şehit.

Şehit...

Yüzyıllardır egemenlere, krallara ve saltanatlara karşı, ezen sınıflara karşı halk ayaklandı, savaştı ve katledildi.

Anadolu topraklarında zulme boyun eğmeyen, ortaklaşa kardeşçe bir yaşam kurmak için onbinlerce emekçi toprağına düştü.

Pir Sultan, Şeyh Bedreddin, Börklüce Mustafa, Torlak Kemal... ve daha niceleri bunun için savaştılar, bunun için Şehit düştüler, zulme boyun eğmediler, isyan ettiler, haklı bir savaş yürüttüler.

Unutulmadılar.

Seyit Rızalar Kürt ulusunun katledilmesine, zulüm görmesine karşı savaştılar, toprağına düştüler. Kürt ulusunun isyanında bayraklaştılar. Emperyalist işgale karşı savaşan, kanlarını akıtan Anadolu köylüleri ve emekçileri şehit düştüler.

Mustafa Suphiler Karadeniz'de katledilinceye kadar yüreklerinde emperyalist işgalden kurtulmuş Anadolu sevgisiyle yaşadılar, sosyalizm için şehit düştüler.

Unutulmadı...

Mahir, Deniz ve İbolar faşizme karşı devrim için savaştılar, gelenekler yaratarak kurtuluş bayrağını kendilerinden sonra gelenlere bıraktılar.

Yaşıyorlar.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasında, binlerce devrimci şehit düştü.

Toprağa düşen her şehit halkın, devrimcilerin değeridir. Bugün Ölüm Orucu savaşçıları onlardan güç alıyor, onlardan öğreniyor. Onlar bu kavgaya ışık tutuyorlar.

Aygün Uğur bugün şehit düştü...

Aygün şehit...

Ölüm Orucu eyleminde tutsakların en güçlü olduğu gün bugün...

En güçlü oldukları en bu an...

Aygün'le zafer yaklaşıyor. Hergün şehit düşülecek ve hergün kazanılacak.

Aygün Ölüm Orucu eyleminin ilk şehidi. Hepsi ilk şehit olmak istiyordu. Aygün içlerinden en şanslısı oldu. Toprağa ilk düşen ve zaferi ilk kucaklayan oldu.

Şehit ve zafer...

Zafer şehitlerle kazanılacaktı. İlk zafer Aygün'le kazanılıyor. Aygün'le birlikte ölecekler. Bugün değilse de yarın, yarın değilse de sonraki gün Aygün'le birlikte olacaklar. "Malen, bakır le le" Buca katliamından sonra genel direniş zaferle sonuçlanmıştı ve zafer halayının başında "Malen bakır le le" türküsü ile Aygün vardı.

Aygün düşman mevzilerinin orta yerinde patlayan bir bomba oldu. Yürekerinin pimini çekip düşmanın üzerine atmak; direnişlerde, barikatlarda, dağlarda, karşı-devrimin karargahlarında düşmana kurşun sıkmak, ne kadar halk düşmanı, faşist varsa beynini dağıtmak için öfke kabarıyor.

Eylemin zaferini düşünüyorlar. Şehit olmayı, zaferi kazanmayı düşünüyorlar... Savaş sürüyor, sürecek, şehitler kervanına daha çok katılanlar olacak.

Devlet “yemek yiyorlar”, “kantinleri boşaltmışlar”, “stok yapmışlar”, “Ölmezler” demagogileri ile halkı kandırmaya çalıştı. Ölüm Orucu eylemine gölge düşürmeye çalıştı. Düşmanın yalanları şehitlerle yerle bir oluyor. İnançları, ve davası uğruna günlerce aç kalmayı ve ölmenin yüceliğini halk kavlıyor, anlıyor.

Ölüm Orucu’ nda ölümü paylaşmak...

İnsanlık onurunu yüceltmek... Devrimci dostluğu, dayanışmayı güçlendirmek...

Şehitlerin mücadelesini sürdürme kararlılığında, hesabını sorma bilincinde ve inancında olmak.

Ölümü ortaklaştırarak düşmanın üzerine birlikte yürümek, düşmana karşı taarruza geçmek, ortak bir ruh yakalamak... Özveri, savaş yalınlığı ve mütevazılık içinde birlikte ölüme yürümek. Bunlar Ölüm Orucu eyleminin önemli özellikleri olmuştur.

Saat 16.00... Aygün için son görevlerini yerine getirecekler.

Maltada anma düzenleniyor. Direnişteki tutsak kitlesi maltada. Adli tutuklular B blokta camlardalar.

Maltada duvarlar Aygün Uğur’un resimleriyle donatılmış durumda. Anma başlıyor. Bütün devrim şehitleri ve Aygün için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuluyor. Gözler düşmana duyulan öfke ile dolu, yürekler düşmana duyulan kinle patlamaya hazır bomba gibi.

Saygı duruşundan sonra Aygün’ün yoldaşlarından biri konuşmayı başlıyor. Konuşma birden kesiliyor, boşlar sesin geldiği tarafa dönüyor. Arada “sedye” lafları dolaşıyor.

Anmaya gelen Ölüm Orucu savaşçılarından biri rahatsızlanıyor. Koğuşa geri götürülüyor. Konuşmacı kaldığı yerden gür bir sesle tekrar başlıyor Aygün’ü anlatmaya. Aygün’ün kendisi, uğruna ölüme yattığı mücadelesi şehit düşmeden önce söylediği son sözlerini aktarıyor. “bizde bu yoldaşlık sıcaklığı, bu yürek oldukça, başaramayacağımız hiç bir şey yoktur.” Yürekler kabarıyor, öfke doruğa çıkıyor. Konuşmalardan sonra şiirler okunuyor. Anma sloganlarla

bitirilecek. Sesin son gücüyle haykırılan sloganlarla bütün cezaevi zaptediliyor. Sloganlar kararlılığı haykırıyor. "Aygün Uğur Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"

"Aygün'ün Hesabını Soracağız". Herkes tek yürek haykırıyor... Anma bitiyor. Koşuşlara dönülüyor. O sırada "Ölüm Orucu Şehidi Aygün Ölümsüzdür" sloganı tekrar duyuluyor. Adli tutuklular... Slogan atarak zafer işareti yapıyorlar.

Akşam haberlerde Aygün'ün cenazesini almak için Ümraniye Cezaevi önünde biriken öfkeli ailelerin görüntüleri veriliyor. Kalabalık gittikçe artıyor.

Ümraniye Cezaevi önünde Aygün'ün babası haykırıyor: "Ben işçiyim, emekçiyim, benim çocuğum işçi, emekçi olduğu için katlettiler. Engin Civan'a bir şey yapmazlar. Bugün oğlumu öldürdüler" diyor. Aygün'ün annesi "Bir bomba getirin bunların hepsini öldüreceğim." diye bağırarak öfkesini ve kinini dile getiriyor. Türkülerle, marşlarla, sloganlarla Ümraniye Cezaevi önü bir gösteri alanına dönüşüyor.

Ümraniye Cezaevi'nde tutsklar Aygün için anma yapıyor. Aygün'ün cenazesi saat 20.00'de dışarıya verilecek. Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsaklar tarafından yazılan basın açıklaması okunuyor. "Adalet Bakanı kararlılığımızı ölçüyorsa yanıtımız Aygün Uğur'la oldu. Yeni şehitlerimizle devam edeceğiz." deniyor açıklamada.

Fotoğraf çeken birinden şüphelenilmesi üzerine kimliği soruluyor. Bu kişi basın kimliğini göstermiyor ve üzerinden silah çıkıyor. Sivil polis olduğu anlaşılıyor ve dövülüyor. Silahına el konuluyor. "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganı atılıyor. Polis geliyor. Arama yapıyor, tehditler savuruyor. "Varsa Cesaretiniz Gelin" marşıyla karşılık veriliyor katillere. Polis ailelere saldırmakla gözaltına alıyor.

Ümraniye Cezaevi'nden Aygün'ün cenazesi dışarıya çıkarıldıktan sonra polis cenazeyi kaçıır. Daha sonra Aygün Mersin'in Mezitli Beldesi'nde toprağa veriliyor.

Aygün'ün şehit düştüğünün duyulmasından sonra Gülsuyu, Sarıgazi ve Gültepe'de resmi araçlar yakılıyor,

gösteriler yapılıyor, molotofla bir polis yaralanıyor. Gösterilerde silahlı çatışma çıkıyor.

Ölümlere hızla yaklaşıyor. Berdan'daki bilinç kaybı daha uzun süreli ve daha sık yaşanmaya başladı. İlginç ve Yemliha'nın sağlık durumları da ağırlaşıyor: Ölüm Orucu'ndaki kadın savaşçıların tümü yataktan kalkamıyorlar.

Düşmanın "kararlılık" gösterilerine tutsaklar yeni bir Ölüm Orucu ekibiyle karşılık veriyor. DHKP-C, TKP(ML), Direniş Hareketi, MLKP, TKEP-Leninist "nöbet yerleri boş kalmaz" diyerek yeni Ölüm Orucu savaşçıları ile karşılık veriyorlar.

Adalet Bakanlığı Ölüm Orucu'nun sürdüğü tüm cezaevlerine aynı talimatı göndermiş. "Müdürler içeri girmeyecek." Bunun üzerine cezaevi müdürleri tutsakların bulunduğu bölüme girmiyor.

Aygün'ün şehit düşmesinden sonra düşmanın korkusu daha da büyüyor.

22 Temmuz

Berdan ölümsüzlüğe hızla koşuyor. Bilinci gidip geliyor. Vücudu artık fazla hareket edemiyor. Ateşler içinde yanıyor. Elinde ıslak bir havlu ile yüzünü silmeye çalışıyor. Berdan son gününde bu işi de kendisi yapmaya çalışıyor. Bilinci gidip geliyor. Yoldaşları siyasi gelişmeleri ve halkımızın eylemimizi sahiplenmesini anlatıyor. Bunları duydukça gözlerinin içi gülüyor, seviniyor, "yaşasın..." diyor.

Berdan hücre hücre, saniye saniye ölüme koşuyor. Yoldaşları acılarını acılarına katıyor. O acılarını hissettirmemeye çalışıyor. Hep "iyiyim" diyor. Teker teker yoldaşlarının ellerini sıkıyor. Adeta şehit ben olacağım sizler yaşayın diyor. "Sadece öne geçtim" demişti eylemin ilk haftasında. Şimdi en önde ipi göğüslemeye koşuyor. Savaşçıların en şanslılarından...

Şanslı, Şanslısın Berdan, ölümü sen de yere çalacaksın. Bir zafer de sen hediye edeceksin halklarımıza, yoldaşlarına, siper yoldaşlarına...

Öğleden sonra bilinci tekrar kapanıyor Berdan'ın. Sayıklıyor zaman zaman. Anlaşılmıyor konuştukları. Artık yüz hatlarına ve mimiklerine hakim olamıyor. Adım adım hedefine yaklaşıyor. Ölümü yenmenin huzurunu yaşıyor.

Bilinci gidip geliyor, tansiyonu sürekli inip çıkıyor. Nabızı zayıf, düzensiz ve hızlı.

Konuşmaları teybe kaydediliyor. Devrimin, sosyalizmin propagandasını yapıyor.

Akşam üzeri 3-4. koşuların havalandırmasında Aygün Uğur'un anması yapılıyor.

Havalandırmada her yer bayraklar, pankartlar ve Aygün'ün resimleriyle bezenmiş. Resmin altında savaşçılara şiar olan

"BİZDE BU YOLDAŞLIK SICAKLIĞI, BU YÜREK OLDUKÇA BAŞARAMAYACAĞIMIZ HİÇBİR ŞEY YOK" yazılı. Bu sözler Aygün'ün şehit düşerken söylediği son sözleri. Saygı duruşu ile başlıyor tören. Ardından son kez konuşmalar yapılıyor Aygün için... Sloganlar bir kez daha haykırılıyor.

Akşam her zamanki gibi haberleri izliyor tutsaklar.

Ankara Küçükcesat'ta DHKC tarafından bir ekip otosu taranıyor. İki işkenceci katil yaralı olarak kurtuluyor.

Gültepe'de 15 Temmuz'da 4 DHKC savaşçısının şehit düştüğü evin sahibi olan Hanım Gül yaralı olarak gözaltına alındıktan sonra hastanenin üst katından işkenceciler tarafından aşağı atılıyor. Hanım Gül de şehitler kervanına katılıyor.

Bu sabah avukatlar cezaevine geliyor, içeri alınmıyorlar. 1. Müdür ve 2. müdürlerle avukat mahallinde görüşülüyor. Avukat almamaları, içeriye girmemeleri, hasta ziyaretinde kapıları kilitlemeleri konuşuluyor. -İçeri girmemeleri Bakanlık talimatıylaymış. Bu şekilde tutanak hazırlayıp vermeleri isteniyor. Kabul etmiyorlar. Düşmanın hiçbir meşruluğu yok. Bakanlarının talimatlarını bile savunamıyorlar.

23 Temmuz

Saat 08.32...

DHKP-C Ölüm Orucu Savaşçısı Altan Berdan Kerimgiller şehit düştü...

Berdan gece boyunca konuştu, sayıkladı, sloganlar attı. Bilinci yerinde bir insan gibi konuşuyordu. Eylemin, savaşın propagandasını yapıyordu. Bu zafer inancının, M-L Devrim ideolojisinin büyüklüğüydü.

Sabaha doğru ilerleyen saatlerde kelimeleri telaffuz edemez oldu ama yine de dudaklarını oynatarak birşeyler söylemeye çalışıyordu. En son sözleri:

"Yaşasın Küba, Yaşasın Ölüm Orucu eylemimiz" oldu.

Yavaş yavaş vücudu el ve ayaklarından soğumaya başladı, nefesleri derinleşti. Sabah saat 07.00-08.00 arası iyice sessizleşti. İnemeler dışında hiçbir ses çıkmıyordu.

Günlerden Salıydı. Saat sekizi otuziki dakika geçe Berdan şehit düştü.

Üstü değiştirildi. Üzerine kırmızı tişört, tişörtün içine kalbinin üzerine gelecek şekilde DHKP'nin ve DHKC'nin bayrakları konuldu. Bu onun en son isteğiydi. İsteği yoldaşları tarafından yerine getirildi.

Berdan'ın şehit düştüğü tüm tutsaklara duyuruldu.

Yoldaşları tarafından yıkanarak kefenine yerleştirildi Berdan...

Alt kata katafalka konmak üzere indirildi. Berdan DHKP ve DHKC bayraklarının ortasında önderi Dursun Karataş'ın resminin bulunduğu duvarın önündeki katafalkta yatıyor şimdi.

Ve üzerine DHKC bayrağı örtülüyor. Üzeri karanfillerle donatılıyor.

Berdan'ın Katafalkının başında 2. Ölüm Orucu Ekibi'ndeki savaşçılar nöbet tutuyor.

Anma töreni için hazırlıklara başlanıyor.

Saat 14.00 sıralarında eylemdeki tüm tutsak kitlesi C 13-14 havalandırmasına toplanıyor. Tam bir sessizlik var havalandırmada. Önce DHKP-C'nin 1. 2. 3. Ölüm Orucu ekipleri giriyor tören salonuna.

Ardından "Varsa Cesaretiniz Gelin" marşıyla şebekeye gidiliyor.

Ölümsüzlük böyle yaşanıyor. Savaş sloganlarıyla, türkülerle, marşlarla uğurlanıyor Berdan.

Avukat mahalline götürülüyor Berdan. Savcı bir takım resmi prosedürleri tamamlayacak. Avukat mahallinin önünde, sloganlara, marşlara devam ediliyor.

"Bir türküdür direniş

Boy verir zindanlarda"

Direnişi bir türkü gibi yaşayanlar, yeniyorlar düşmanı.

"Berdan Yoldaş Ölümsüzdür"

"Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür"

"Şehitlerimizin Hesabını Sorduk Soracağız" sloganlarıyla Berdan'ı ölümsüzlüğe uğurluyorlar.

İnanç, irade, kararlılık ve zafer...

Marşlarla, sloganlarla geri dönülüyor. Yeni Ölüm Orucu ekibinde toplam 51 savaşçı görev alıyor. Ölüm Orucu'nda toplam 272 savaşçı var şimdi... Aygün ve Berdan şehit düştü. Düşmana taarruz yükselerek, daha kitlesel sürüyor. Ölümüne gönüllü yüzlerce savaşçı var daha, düşmanın üzerine atılmak için sabırsızlıkla bekleyen.

Daha bugün şehit verdiler, düşmanın karşısına yeni Ölüm Orucu savaşçılarıyla çıkıyorlar. Düşmanın her türlü yalan ve demagojisine rağmen yoldan dönülmüyor. Düşmanın üzerine yürüyerek, boyutlanarak sürüyor savaş. Kararlılık, öfke, zafer inancı daha da artıyor.

Gece 24.00'de yeni Ölüm Orucu savaşçıları eyleme başlamasıyla ilgili anons yapılıyor. Ölüm Orucu eyleminin kararlılığı karşısında düşman tam bir panik yaşıyor...

Berdan'ın da şehit olmasının ardından Adalet Bakanı Şevket Kazan çaresizlik, telaş ve korku içinde açıklama yapıyor. MGK'nın yeni politikalarını uygulamak için hazırlık yapıyor. Yalancılık ve sahtekarlığını yeniden sergiliyor. Kamuoyunu yanıltmaya çalışıyor.

“Cezaevlerine hakim değiliz. Bazı hükümlülere zorla Ölüm Orucu tutturuluyor. Cezaevleri savcılarının ve yöneticilerinin ifadelerini alıyoruz. Eylemleri asgari zararla bitirmek istiyoruz” diyor.

Cezaevine Bakanlıktan iki müfettiş geliyor. Temsilcilerle görüşmek istiyor. Temsilcilerle görüşüyorlar. Yetkilerinin olmadığını ve talepleri öğrenmeye geldiklerini söylüyorlar. “Taleplerimiz biliniyor, yetkiniz yoksa yapacak bir şey yok” diyor temsilciler.

Kararlılığı anlamaya çalışıyor düşman.

Şehitler kararlılıktır. Kararlılığı daha da görmeye devam edecekler. “Hazır olun, sırada bekliyoruz. 1. Ölüm Orucu ekibindeki 150’den fazla savişçıyız biz. Sırasını bekleyen 2. Ölüm Orucu ekibinde 62 savaşı. Bugün görev alıp sıraya geçen yeni Ölüm Orucu ekiplerinde 51 savaşıyız biz” diyorlar.

Kararlılık ve iradenin gücünü daha da görecekler.

Berdan’ın Şehit düşmesinden sonra “sıra bende” dedi İlginç.

Sıraya geçerek yerini aldı...

İlginç en hızlı koşusunda şimdi...

“Ben doktorum” dedi İlginç.

“Ölümü yok etmesini iyi bilirim...”

“İnsanım ölümü yenerim...”

“Ben dava adamıyım ...”

“Ben görev adamıyım ...”

“Davamdan dönmem, görevimi yaparım...”

“Ölüm vız gelir...”

“Ölümü yeneceğim...”

“Zaferimiz kutlu olsun halkımıza” dedi İlginç...

İlginç öğleden sonra söylenenleri yüksek sesle ancak anlayabiliyordu. Cevabı da yüksek sesle oluyordu. Öğleden sonra ise bilinci kapandı. Akşama doğru soluk alıp vermesi hızlandı, inlemesi duyuluyordu yalnızca. Gözleri sürekli

kapalı, nabızı çok düzensiz, hızlı ve zayıf atıyor. Tansiyonu inip-çıkıyor. Saat 19.00 sıralarında Berdan'ı almaya gelen Avukat Ahmet Düzgün Yüksel konuşmaya çalışıyor İlginç ile. İlginç konuşmuyor, tanıdığını belirten gülüşü var. Bir dost, bir kardeş, sevgi gülüşü yalnızca...

Yemliha fazla konuşamıyor ama çevresine kapalı değil. Konuşulanları anlayabiliyor. Halka, yoksul gecekondulara halkına tanıdıklarına son mesajlarını yazmak istiyor. Mesajını söylüyor ve yazdırıyor. Halkını, gece konduları canından çok seven Yemo, son nefesini vermeden önce son sözlerini, mesajını iletiyor halkına.

24 Temmuz

Bugün direnişin üçüncü şehidi veriliyor. DHKP-C ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇISI İlginç Özkeskin ölümsüzlüğe uğurlanıyor.

Sabah saat 08.05'te İlginç son nefesini vererek şehitliğe ulaşıyor... 18 yıllık devrimci yaşamını ölümsüzlüğüyle taçlandırıyor.

Görev, sorumluluk ve İlginç...

Yılgınlığa, korkuya, umutsuzluğa kapılmadı hiç.

12 Eylül yıllarında ihanetin, kaçkınlığın kol gezdiği dönemde O görevlerine sarılmış, savaşın içinde yer almıştı.

Uzun tutsaklık yıllarından sonra tekrar mücadeleye koşmuştu.

İlginç Ölüm Orucu eyleminde Ölüm Orucu savaşçısı olmayı görev olarak görmüş, açık yüreklilikle bu görevi omuzlamıştı.

İlginç, saflık ve dürüstlük... İlginç rahat ve huzurlu olmaktı.

Berdan'ın şehit düşmesinden sonra tevazu sahibi olarak sakince ve sessiz bir şekilde bir devrimcinin her zaman ulaşmak istediği mertebeye ulaşmak için koşusunu hızlandırmıştı.

24 Temmuz günü sabahın ilk saatlerinden itibaren el ve ayaklarından başlayarak bedeni soğumayı başladı. Nefesleri sıklaştı. Gözlerini açamıyordu artık. Nabız düzensiz ve zayıf.

Nefesleri iyice derin, hırıltılı bir hale geldi. Bu adım adım şehitliğe doğru giden bir yoldu. Ve bir süre sonra İlginç şehit düşerek tarihin sayfalarındaki onurlu yerini aldı.

İlginç; şehit düşmesinden sonra yıkanıyor. DHKP ve DHKC flamaları göğsüne yerleştiriliyor ve kalbinin üzerinde kokart bulunan kırmızı tişört giydirilip kefene sarılıyor. Ve sedyeye alınıyor. İlginç aşağıda hazırlanan katafalka götürülüp özenle üzerine yerleştiriliyor. DHKC bayrağı üzerine örtülüyor. Katafalk karanfillerle süsleniyor.

İlginç için tören ve anma yapılacak. Anma için devrimci tutsaklar 14. koğuşun altındalar. DHKP-C Ölüm Orucu savaşçıların temsilcisi saygı duruşu ile töreni başlatıyor. Birlikte ölüm yolculuğuna çıktılar İlginç'le. Aynı duyguları, aynı düşünceleri, aynı idealleri taşıdılar. Saygı duruşundan sonra konuşmasını yapıyor. Konuşmasını "YA ZAFER YA ÖLÜM" diyerek bitiriyor. YA ZAFER YA ÖLÜM eylemin temel ilkesidir. Zaferi kazanmak için ölünecek. Öldükçe zafer kazanılacak.

Şehitler zaferi müjdeliyor. Halkı biraz daha zafere yakınlaştırıyor. Bunun için peş peşe veriliyor şehitler. Bunun için yüzlerce devrimci Ölüm Orucu'na gönüllü oldu. Onlar için doğal bir refleks gibi, mesela nefes alıp vermek gibi sessizce, mütevazice şehit düşüyor yoldaşları.

"Ölüm soğuktur" denir. 70-80 yaşına bile gelse insanlar bir gün daha fazla yaşamayı ister.

"İnsanlar neden bile bile ölüme giderler? Kuşatıldıklarında, çatışır teslim olmazlar? Zindanlarda bedenlerini açlığa yatırır, teslim olmazlar?"

Birçok insan bu soruların cevabını, nedenlerini, niçinlerini yeterince kavrayamayacak. Ne kadar gençmiş diyecekler. Bazı insanlar ise ölümüne bağlanan inancı anlamaya çalışacak. Bazıları ise "ölmekten başka çare yok muydu acaba" diye soracak. Ama onlara taşınan ölümsüzlük mesajı devrimcilerle aralarındaki kopmayan bir bağ olacak.

Toprağa düşen her şehit eylemi güçlendiriyor. Zaferi yakınlaştırıyor.

İlginç'in kızıl bantlı alnını öperken dolu dolu attığı kahkahaları geliyor akıllarına.

Önce 1. Ölüm Orucu ekibinden gelebilenler, gidiyor İlginç'in yanına alnını öpüyor, sol yumrukları havada selam verip ayrılıyorlar. 2. ve 3. Ölüm Orucu ekipleri de İlginç'e karşı son görevlerini yerine getiriyorlar.

İlginç'i uğurlamak için kortej oluşturuluyor. İlginç'in bayrağa sarılı bedeni omuzlarda. "BİZE ÖLÜM YOK" marşı söyleniyor.

Beyinlerde YA ZAFER YA ÖLÜM sloganı.

Dillerde VARSA CESARETİNİZ GELİN marşı.

Cezaevindeki görevliler saygıyla bakıyorlar İlginç'in ardından. Tanıyanlar ağlamaklı. Avukat mahallinde İlginç'i almak için işlemler yapılıyor. "İlginç'in hesabını soracağız" diye haykırılıyor bir kez daha. Ve marşlar söyleniyor.

Savaşçılar artık ışıktan, sestten ve kokudan çok çabuk etkileniyor. Işıқта gözlerini açmaları zorlaşıyor. Net göremiyorlar. Bazı savaşçılar göz bantı taktılar.

Yemliha'da zaman zaman bilinç kaybı oluyor. Gözleri tamamen görmüyor. Kulakları çok zor duyuyor, konuşmakta güçlük çekiyor.

1. Ölüm Orucu ekibindeki kadın savaşçıların da sağlık durumları ağırlaşıyor. Sese ve ışığa karşı duyarlılık, kulaklarda çınlama, uğultu, baş ağrısı artıyor. Tansiyon ve nabızları ani olarak yükseliyor.

Dün gece yapılan eylemlerle İstanbul yangın yerine çevriliyor. 70'e yakın eylem yapılıyor.

Düşman her geçen gün sıkışıyor.

Şevket Kazan, kararlılık gösterilerini sürdürmeye çalışıyor. Geçmiş direnişlerde kazanılan hakları da pazarlık konusu yapmaya çalışıyor. "Bizim gösterdiğimiz anlayışa cevap vermeleri lazım. İş i tatsızlığa götürmek istemiyoruz", "Operasyon yok sabrımızı devam ettireceğiz" diyor. Ve tehdidini dolaylı olarak sürdürüyor. Ölüm Orucu eyleminin gücü karşısında Şevket Kazan'ın sözleri etkisiz.

Cezaevine 3 kişilik bir heyet geliyor.

Cezaevleri Genel Müdür Yardımcısı Yusuf Öğmen, Tetkik Hakimler Yılmaz Soylu, Necati.... görüşmek istediklerini belirtiyorlar. Temsilciler, avukatlar olmadan görüşülmeyeceğini söylüyorlar. Halkın Hukuk Bürosu avukatı Ahmet Düzgün Yüksel ve ÇHD İstanbul şube Başkanı Mustafa Üçdere'nin de hazır bulunduğu görüşme sürüyor. Düşman görüşmede mahkeme ve hastane sevkleri, ailelerin gözaltına alınmasının engellenmesine ilişkin talepleri kabul ediyor. Eskişehir tabutluğunun kapatılması konusunda ise bir sonuca varılamadı, görüşme tıkanı. Temsilciler bir kez daha eylemin taleplerini yazılı olarak gelen heyete veriyor ve görüşmeden ayrılıyorlar.

25 Temmuz

Geride 66 koca gün bırakıldı... Neler yok ki...

Aygün, Berdan, İğinc'ten sonra bugün saat 09.30... Peşpeşe 2 şehit haberi, iki zafer haberi daha geliyor. Ankara'da MLKP Ölüm Orucu Savaşçısı Hüseyin Demircioğlu. Bursa'da TKP(ML) Ölüm Orucu Savaşçısı Ali Ayata...

Bir şehit bir zafer...

Hergün şehit, hergün zafer...

Düşmanın yalan ve demagojileri tuz-buz oluyor. Kazanılıyor. Her saniye, her dakika, her saat... Kazandıkça düşman geriliyor. Ölümün karşısında küçülüyor.

Hüseyin Demircioğlu uzun yıllar mücadele içindeydi. Zindanlar mücadeleden kopartamadı onu... Çıkar çıkmaz yine mücadeleye koştu. Şimdi ölüme koştuğu gibi...

'96 yılında tekrar tutsak düştü. Henüz yeni gelmişti cezaevine. Ama tereddüt etmeden en önde yer olmak istiyordu.

İnanmıştı zaferin şehitlerle kazanılacağına...

Şehit düşmesinin ardından eşinin sözleri "Onunla gurur duyuyorum. Şimdi ağlama zamanı değil. Devlet bu yaptıklarının hesabını verecektir." oldu.

67 gün sonra gün gün ölümü kovalayarak yendi. Diğer Ölüm Orucu şehitlerini yalnız bırakmadı.

Hergüne bir şehit yetmez diyerek 67. günün 2. Şehidi oldu ali Ayata.

Ali Ayata devletin katliamlarının, köy yakmalarının ve boşaltmaların en yoğun alarak sürdüğü yerlerden Dersim'in yiğit çocuğu... Halkına yapılan zulüm hikayeleri ile büyüdü... Dağlara sevdalı bir devrimci oldu.

Ölüm Orucu'nda Bursa Cezaevi'ndedir. Ölüm Orucu'nu cesaretle, umutla ve o güzel gülüşüyle karşıladı.

Ölüm Oruççularının sağlıkları iyice bozuldu. En küçük bir sese hemen uyanıyorlar. Bunu anlamak zor ama gazetenin sayfalarını çevirirken çıkan ses bir gök gürültüsü gibi geliyor.

Süresiz Açlık Grevi'nde olan TİKB tutsağı Tahsin Yılmaz'ın durumu ağırlaşıyor ve bilincini yitiriyor.

Saat 13.30...

Koca bir çınar daha devriliyor zulmün üstüne.

DHKP-C Ölüm Orucu Savaşçısı Müjdat Yanat Aydın Cezaevi'nde şehit düştü. Aydın'dan ses geldi. O ses ki, devrimin müjdecisi.

Hayır ölmedi, yeniden doğdu Müjdat...

Böyle demiyor muydu?

"Bu ölüm de bizim yeniden doğuşumuz olacak..."

38 yıllık koca bir yaşam... '76 yılından bu yana kavgada Müjdat. Savaşın neferi, hamalı oldu. Çalıştı, çalıştı, durmadan çalıştı.

'92 yılında Manisa'da kır gerillası için çalışma yürütürken tutsak düştü. Tutsaklık yaşamı da aynı emekçilikle örülüdür. Aldığı tüm görevleri sahiplenir, görev aldıysa görev bitmiş sayılırdı.

Ölüm Orucu gündeme geldiğinde, tek isteği Ölüm Orucu Savaşçısı olmaktı. 20 yıllık devrimci yaşamı geride bırakarak ölümsüzleşti.

Zafere giderken yeni canlar katılıyor ölümü yenenlerin arasına.

Bugün yaklaşık 10 kişilik bir doktor heyeti gelerek Ölüm Orucu'ndakileri muayene etmek istedi. Bakanlığın gönderdiği bu heyet kabul edilmeyerek geri gönderildi.

Hızla şehitleri anmak için tören hazırlıkları başlıyor. Ali, Hüseyin, Müjdat ölümsüzlüğe uğurlanacak, artık şehitlerin törenleri yapılırken yeni şehitler bekleniyor.

Saygı duruşundan sonra TKP(ML), MLKP, DHKP-C'den birer tutsak şehitleri anlatıyor.

Şehitlerin savaş çağısı... şehitlerin isyan çağrısı...

Ali, Hüseyin, Müjdat'la onur yüceliyor, umut büyüyor, zafer yakınlaşıyor.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde Hüseyin Demircioğlu, yapılan törenden sonra cezaevi kapısında bekleyen ailelere veriliyor.

Sloganlar, zılgıtlar, anaların feryadı. Ankara sokakları gösterilere tanık oluyor. Katil polis azgınca saldırılarına devam ediyor, copluyor kadınları, anaları, gençleri. Öfke dolu herkes, olanca gücüyle bağırarak, haykırmak istiyor. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganı öfke ve kinle çıkıyor ağızlardan.

Bursa Cezaevi önündeler bu kez. Ali Ayata'yı karşılıyor aileler. Anaların öfkesi feryatları yeri göğü deliyor adeta.

Bu sefer öfke Sultanahmet Adliyesi'nin önünde. Zaptolmuyor 3 bin yürek... 3 bin kişi katillere öfkesini haykırıyor.

Halkın mücadelesi coşturuyor, onurlandırıyor.

Berdan, doğduğu topraklarda Arap halkıyla buluşuyor.

"Altan ölmedi, yaşıyor" diyor Altan'ın annesi mezar başında. "Mücadele içinde şehit düşmesi onu ölümsüzleştirdi" diyor daha sonra. Gurur veriyor, onurlandırıyor.

Binler Sultanahmet'te, Tarsus'ta selamlıyorlar kahramanları.

Alkışlar zılgıtlara, zılgıtlar sloganlara karışıyor.

Yoldaşları, siper yoldaşları hesap sorma peşinde...

Eylemler eylemleri kovalıyor...

Televizyonlar vermekle yetişemiyor.

İstanbul sokakları, her biri savaş alanı...

Hesap veriyorlar birer birer...

Büyüyor halkın umudu, büyüyor halkın savaşı...

Yenibosna Zafer Mahallesi...

Adı gibi zaferler yazıyor... Barikatlar kuruluyor düşmana...

Tutsakların isyan çağrısı halkın özgürlük ateşi oluyor.

Ateş düşmanı yakıyor.

"Bu suça hepiniz ortaksınız" diye haykırıyor halk.

Sarıyer kırmızıya kesiyor, yakılan araçların alevleri göğe yükseliyor.

Seyrantepe, 4. Levent Yapı Kredi Şubesi bombalardan kurtulamıyor.

Az önce haber almışlar. Öyle söylüyor televizyon spikeri.

Alibeyköy Saya Yokuşundaki işkenceci polisler otolarında DHKC-MLKP-TKP(ML)-DY tarafından cezalandırılıyor. Bir başkomser, bir polis iki işkenceci daha devrimci adalete hesap veriyor.

Suluk soluğa "şu anda yok ama korsan gösteriler çıkmak üzere" diyor spiker...

Düşman şaşkın... Dört bir yandan gelen eylem haberleri korkularını büyütüyor.

"Cezaevleri kan ağlıyor. Koşulları düzeltmek için Ölüm Orucu'ndan başka çareleri yoktu" türünden onlarca haber veriyor televizyon kanalları.

Adeta "Bir an önce bitsin de kurtulalım" demek istiyorlar. Asıl korkuları devrim onların...

"Bu insanlar artık kararlılar... Bu noktadan sonra vazgeçerlerse, ölmüş arkadaşlarına ihanet etmiş olurlar zaten. Bu insanlar teker teker ölecekler. Ve ölen bir insanın ardından maalesef çok insan ölecek..." diyor Livaneli.

"Her ölen insanla, Türkiye bir daha ölüyor... Her ölen insanla boyuna ölecek Türkiye. Türkiye gökyüzünde

yaşamıyor. Türkiye insan camiası içinde bir ülkedir. Ve kabul etmez bunu insanoğlu."

Kabul etmiyor Yaşar Kemal... Aydınlar, yazarlar, insan olmanın onuruna kavuştuklarını söylüyorlar. Geç de olsa eyleme sahip çıkıyorlar.

Tutsaklar televizyon izlemekten kendini alamıyor. Bu savaşı onlar yürütüyor, halk yürütüyor ve televizyonlar canlı veriyor.

Çağlayan'da, İzmir'de, ve daha birçok yerde eylemler...

Yurtdışı da ses veriyor destek eylemleriyle. Tüm dünya ayakta. Dünya halklarının gözleri Ölüm Orucu eyleminin üzerinde.

Eylem umut oluyor tüm dünya halklarına.

Sosyalizm bayrağı yükseklerde dalgalanıyor.

Zaten böyle kazanılacak zafer. Zaferin göstergeleri bunlar.

Düşmanın çabaları boşuna...

Düşman güçleri şaşkın ve çaresizlik içinde. Bugün neredeyse hepsi İstanbul'da...

Bir suçlu armaya devam ediyorlar.

Ağar, Kazan, Seyfi Oktay, Moğultay adeta herkes topu birbirine atıyor.

Televizyon canlı yayında Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna'yı veriyor. Devleti sahiplenemiyor, "Kişi olarak konuşuyorum" diyor. "İnsan hakları", "devletin görevi" vb. diyerek sorumluluk almaktan kaçıyor.

Zafere, zafere ilerleniyor.

Kazanacağız... diyor tutsaklar.

26 Temmuz

Yemliha bugün iyice ağırlaştı. Dış dünya ile bağı tamamen kesildi. Nabızı çok zayıf ve düzensiz atıyor. Kulakları artık hiç duymuyor, gözleri görmüyor. Nefes alıp vermesi sık ve hırıltılı. Şehit düşmesi an meselesi.

Ölüm Orucu savaşçılarında halsizlik, ayağa kalkamama, kusma, mide kanaması, vücudun çeşitli yerlerinde ağrı ve kramplar gittikçe artıyor.

Bugün ziyaret günü.

Ölüm Orucu savaşçıların çoğu ziyarete çıkabilecek durumda değiller. Ziyaretçilerle görüşebilenler, eylemi ve şehitleri anlatıyorlar. Eylem ziyaretçileri dönüştürüyor, sarsıyor.

Bugün bir doktor heyeti gelecek. Bu heyet Tabipler Odası'ndan geliyor. Heyet düşmanın yalan ve demagojilerini boşa çıkarmak için kabul ediliyor. Neden kabul edildikleri anlatılıyor. Savaşçıların kararlılığı onları da etkiliyor. Bunu kendileri de açıkça ifade ediyorlar. Saygılılar. Savaşçıların durumunu gözlemliyorlar, tedaviyi kabul etmeyeceklerini baştan söylemişlerdi, onun için sorun çıkartmıyorlar.

Ölüm Orucu savaşçıların kaldığı 13. ve 14. Koğuşları geziyorlar. Bir grup da TİKB'lilerin kaldığı 3. koğuşta.

TİKB tutsağı, Süresiz Açlık Grevi direnişçisi Tahsin Yılmaz, heyet orada iken şehit düşüyor.

TİKB'lilerin kaldığı koğuşa gelen heyet Tahsin'i görmeye girdiğinde, Tahsin son dakikalarını yaşıyordu. Kontrolden sonra durumunun iyi olmadığı ve kısa bir süresi kaldığını ifade ediyorlar. Heyet koğuştan ayrılıp karşı koğuşa geçtikten hemen sonra Tahsin'in durumu daha da ağırlaşıyor. Nabızı ölçülemiyor, kalp atışları zor duyuluyor. Tahsin Yılmaz direnişin 68. gününe kadar, son günleri oldukça ağır geçen bir direniş sergiledi. Koğuşundan çıkanların gözleri dolu. Onunla son günlerini geçirenler "bir umut"la bekleyişlerinin son bulduğunu ve artık ölümü yenen Tahsin'in bedenen yanlarında olmadığını acısıyla etraflarına bakıyorlar. Tahsin'in son günleri bir bilinç yitimi ile beraber ölüme meydan okuyan bir direniş türküsü oldu. Ve bu türkü mateme tahammül edemeyecek kadar görkemliydi. Şehitler kervanına Tahsin de katılıyor.

Radyolardan bir haber daha geçiyor.

Ayçe İdil Erkmen... Evet, İdil şehit düştü.

Zafere kanla-canla koşuluyor. Birer birer şehitler veriliyor toprağa...

Kavganın tam orta yerinde, devrimci kadının devrimci bir sanatçının şehit düşmesi büyük bir onur.

Bugün 2 şehit ölümsüzlüğe birlikte uğurlanıyor. C 3-4 havalandırmasında tutsaklar Tahsin'in başındalar. Saygı duruşunda bulunuyorlar sıra ile. TİKB temsilcisi konuşma yapıyor. Daha sonra İdil için DHKP-C kadın tutsaklarından biri konuşuyor. Törene tüm örgüt ve partiler katılıyor. Tutsaklar Tahsin'i tek tek alnından öpüyor ve yumruklar havaya kalkıyor, saygı duruşunda bulunuluyor. Tören sloganlarla bitiriliyor.

Tahsin bu akşam burada kalıyor.

Çanakkale de İdil'i bağrına basıyor. TKEP-Leninist savaşçısı Aynil Oktar Belediye hoparlöründen Çanakkale halkına, şehidimizi duyuruyor, cenazesine katılmaya çağırıyor.

"Mitralyöz" dedi İdil.

Yoldaşı "kim", "ne" diye sorunca;

"Ben" evet "ben mitralyözüm" dedi İdil...

İdil için tören yapılıyor. Yoldaşları onun kendi yazılarını okuyor yanıbaşında.

İdil Ölüm Orucu eyleminin ilk kadın şehidi. Dünyada da ilk kadın Ölüm Orucu şehidi olma onuruna erişiyor. Kadınların kurtuluşunu sosyalizmde gördü. Davasına sarıldı, mücadele etti. Bir sanatçıydı İdil. Kavganın sanatını yaptı. Sanatçılara yol gösterdi. Böyle kazanılır savaş, devrim böyle yapılacak dedi.

Düşman çaresizleşiyor. Operasyon tehditleri savuruyor. Gelsinler, gelsinler de görsünler diyor tutsaklar. Bir helikopter ile çekim yapıyorlar. TV kanalları olabilir. Ölüm Orucu Savaşçılarından bazıları havalandırmadaki yataklardalar. Helikopter ile bunları çekiyorlar.

Tutsaklar akşam haberlerini izliyor.

Ankara'da, İstanbul'da peşpeşe eylemler oluyor. Molotoflama, bombalama ve kitle gösterileri.

Analar Ankara sokaklarını yine sarsıyor. 2 bini aşkın kitle ile Başbakanlığa yürüyorlar. Yine çatışma yaşanıyor, polis saldırıyor. Artık Ankara sokakları eylem sokakları oluyor.

Eylemin etkisi çok çeşitli biçimlerde tüm dünyada yankısını buluyor. Herkesi bir şeyler söylemek zorunda bırakıyor.

Avrupa'da eyleme karşı oluşan duyarlılık, dayanışma, eylemler ve sahiplenme emperyalistleri de zorluyor.

Çeşitli Avrupa ülkeleri, TC Hükümeti'ne "İnsan haklarına uygun davranılsın" biçiminde uyarılar gönderiyor.

Atina'da bir gösteri yapılarak Ölüm Orucu eylemimize destek veriliyor. Almanya, İtalya, Avrupa Birliği uyarıyor; "Gümrük Birliği'ne giremezsiniz, yardımları aşama aşama durduracağız" diyorlar.

Ölüm Orucu eylemi dünya halklarını etkiliyor.

Düşman çaresizlik içinde "kararlılık" gösterisi yapmaya devam ediyor. Bugün düşman cephesi çok hareketli. Bu işin içinden nasıl çıkacaklarını, nasıl kurtulacaklarını düşünmekle meşguller. MGK toplantısının ana gündem maddesi Ölüm Orucu. Toplantıya Şevket Kazan da çağrılı. Cezaevlerinde son durum ve alınacak önlemler tartışılmış...

Kazan basın toplantısı yapıyor.

Her zaman olduğu gibi birçok tehdit, yalan ve demagojiye başvuruyor.

"Bayrampaşa, Buca, Ümraniye'yi yeni tutuklu girişine açmayacağız, nakillere açmayacağız diyoruz. Kesin kararımızdır. Herkes bilsin."

12 Eylül yıllarında faşizmin paşaları da, generalleri de böyle söylüyordu. Ama hep kazananlar direnenler oldu. Göreceğiz... Dizlerinin üzerine çökecekler. Bu da tutsakların, halkın sözü.

"... Artık müdahale etmek zorunda kalırız. Elbette bir takım sıkıntılar verebilir bu müdahale... Müdahale edersek hukuki bir mesneti de var. Gereken müdahaleyi yapacağız, İlk önce küçük yerlerden başlamak gerekiyor. Cezaevleri operasyonu kolay değil..."

Şevket Kazan tehditleriyle, operasyonlarıyla tutsakları teslim alabileceğini sanıyor.

Gelin... Katledebilirsiniz ama teslim alamazsınız.

Ölümle korkutmaya çalışıyor. Gerçekten de en çok gülünen konu da bu oluyor. Zafer yaklaşıyor, kararlılık ve inanç büyüyor.

Umut büyüyor içlerinde...

Umut büyüyor savaşlarıyla...

Yemliha ölümün üzerine yürüyor.

Yemliha şehit olmaya koşuyor.

Yemliha zafere koşuyor.

27 Temmuz

Gecenin ilk saatleri...

Yoldaşları Yemliha'nın başucundalar.

Sabaha kadar soluk alışını dahi kaçırmamaya çalıştılar.

Şehitlik... Bu savaşta en yüce mertebe... Hele Ölüm Oruçlarında hücre hücre ölmek daha da anlamlı... Devrime akıyor Yemliha, ölüme değil...

Gece boyunca hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyor. Nefes almakta güçlük çekiyor. Soluk alıp vermesi gittikçe derinleşiyor. Nabız oldukça yüksek, zayıf ve düzensiz. Sabaha doğru vücudu elleri ve ayaklarından başlayarak soğumaya başlıyor.

Sabah saat 08.20'de kalp atışları ve nefes alış-verişleri durdu. Çok kısa bir süre sonra kalbi yeniden vurmaya başladı. Oldukça hızlı ve güçlü atıyor yüreği. Hırıltılı ve derin nefes alıyor.

Saat 09.32...

Ölüm bir kez daha yeniliyor.

Canevinden vuruluyor ölüm.

Yemliha ölümsüz artık.

Ölüm şaşkın, çaresiz...

Düşmanın zulüm kaleleri ha patladı ha patlayacak...

Yakışıyor böyle ölümler bizimkilere...

Kahramanlarımızsınız ve onurumuzsunuz...

İnançla, kinle doluyor yürekler... Yemo... Yemo... diyor.

Şehitler halka zaferi taşıyor, devrime taşıyor. Halkı devrime kazandırıyor.

Düşler zaferde şimdi Yemo...

Bağlılık demek Yemo...

Fedakarlık demek.

Halk sevgisi, halka bağlılık demek...

Yemliha ile güç büyüyor, kararlılık büyüyor. O şehitlerden güç aldı. Şimdi sıraya geçenlere güç veriyor.

Böyle giriliyor 69. güne...

69. gün daha yüzlerce savaşçı var sırada...

Avukatlar geliyor Tahsin'i alacaklar...

Sağmalcılar'ın 2 ayrı havalandırmasında iki şehit...

Cezaevi maltası Tahsin'i uğurlayacakların akınıyla doluyor. Enternasyonal söyleniyor şimdi. Tahsin'in katafalkı eller üstünde. Avukat görüş yerinde masalar üzerine konuluyor katafalk. Kızıl satenle sarılı bir beden. Uğurlanıyor bu beden alnından öpülerek, düşmana duyulan kinle, "BİZ KAZANACAĞIZ" sloganlarıyla.

Tahsin uğurlanıyor.

Cezaevi daha bir hareketli şimdi. Başsavcı gelmiş ve PKK temsilcisiyle görüşmüş. PKK'lileri Kırklareli Cezaevi'ne götürmeyi teklif etmiş. Operasyon çekileceğini, kendisinin son bir çözüm arayışı için geldiğini söylemiş. PKK temsilcisi bu teklifi reddediyor.

Gelen avukatlarda da cezaevine operasyon çekileceği havası hakim.

Gelişmeleri değerlendirmek için Ölüm Orucu ve süresiz açlık grevinde olan siyasetler olarak bir toplantı yapılıyor. Operasyon tehdidi altında anlaşma olmaz kararı alınıyor.

Bir şehit haberi daha... Ümraniye Cezaevi'nden TİKB tutsağı Osman Akgün... Ümraniye isyanının şehitleriyle, Aygün'le kucaklaşıyor Osman...

Şehitler kervanına hergün yeni şehitler ekleniyor. Ve bu kervan yürüyor zafer yolunda.

Düşman darbe üstüne darbe yiyor. Şehitler peşpeşe düşüyor toprağa... Zaferler de peşpeşe geliyor.

Bursa Cezaevi'nden TİKB tutsağı Hicabi Küçük şehit düşüyor.

Kanla-canla besleniyor Genel Direniş...

Cezaevine bir heyet geliyor. Milletvekilleri, sanatçılar, aydınlar ve Başsavcıdan oluşuyor. Faşizmin diz çöküşünü kabul etmeye gelen heyet bu.

Yemliha için tören hazırlıkları sürdürülüyor. Berdan ve İlginç için yapılan törenler gibi, görkemli bir tören de Yemliha için yapılıyor.

Törenin ardından Yemliha'yı son yolculuğuna uğurlayınca kadar 2. ve 3. ekipteki Ölüm Orucu savaşçıları ikişerli gruplar halinde saygı nöbeti tutuyorlar.

Cezaevine gelen aydın-sanatçı, avukat ve milletvekillerinden oluşan heyet Ölüm Orucu koğuşlarını ziyaret ediyor. Aynı anda Yemliha'nın koğuşta olması derinden etkiliyor onları.

Ölüm Orucu savaşçılarını tek tek ziyaret ediyorlar. Eşber Yağmurdereli, Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli ve avukatlar Yemliha'nın yanına geliyorlar, saygılılar.

Yaşar Kemal, "yüzünü görmek istiyorum, açabilir misiniz?" diyor. Bir avukat Yemliha'nın yüzünü açıyor. Yaşar Kemal'in "keşke hiç görmek istemeseydim" sözleri duygularını açığa vuruyor. Gözleri doluyor, ağlıyor... İnsanlık onurunu yüceltenlere, halkımızın davasına sahip çıkanlara son görevini yerine getirirken ağlıyor...

Başsavcı ve milletvekili Mukadder Başeğmez Yemliha'nın başucunda dua okuyorlar.

Halil Ergün Yemliha'nın yanına giderken bile duygusallaşıyor, sonrasında o da ağlıyor.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün Yüksel, Yemo'nun alnından öperek uğurluyor ölümsüzlüğe.

Ölüm Orucu savaşçıları, şehitler birçok insanı derinden etkiliyor, etkilemeye devam edecek...

Heyetin Ölüm Orucu koğuşundan ayrılmasından bir süre sonra Yemliha son yolculuğuna uğurlanıyor.

Direnişin temsil heyeti ile faşizmin heyeti ve faşizmin diz çöküşüne tanıklık etmek için orada bulunan avukatlar, aydınlar-sanatçılar görüşmelere bir koğuşta devam ediyor...

Ölüm Orucu savaşçıların omuzlarında Yemliha maltaya çıkarıldı. Önde Yemliha ardında 2. ve yeni ekipteki Ölüm Orucu savaşçıları ve tutsakların oluşturduğu kortej 14. koğuşun önünden “Bize Ölüm Yok” marşıyla ağır ağır ilerlemeye başlıyor. Marşın ardından “Bize Ölüm Yok” sloganı haykırılıyor. “Bize Ölüm Yok”. Bu sesle iniliyor cezaevi...

Adli tutuklular yine camlarda. Alkışlarla ve sloganlarla törene katılıyorlar.

Avukat mahallinin önünde Yemliha'yı almak için işlemler başladığı sırada sloganlar atılıyor, marşlar art arda söyleniyor.

Yemo faşizmin teslimiyeti kabul ettiği, boyun eğdiği görüşme sırasında “Bize Ölüm Yok” sloganlarıyla uğurlanıyor...

Bir telaş... Bir hareketlilik... Koşuşturma...

Hızlı giriyor koğuşa yoldaşları. Yanlarında doktorlar var.

Zaferi kazandıklarını Ölüm Orucu eylemini bitirdiklerini söylüyorlar...

ZAFER, ZAFER, ZAFER...

KAZANDIK YOLDAŞLAR, BİZ KAZANDIK, HALKLARIMIZ KAZANDI...

Duygularına hakim olamayan tutsaklar, gözyaşlarını tutamıyor. Sevincin, yanibaşlarında şehit düşen yoldaşlarının burukluğunu yaşamamanın gözyaşları bunlar.

Serumlar takılıyor, yoldaş sıcaklığı serumla birlikte direnişçilerin kanına karışıyor.

12. şehit haberi de geliyor. Zaferin sonrasında 1 şehit daha veriliyor.

Hayati Can... Hastaneye varamadan şehit düşmüş...

Şehitlerimiz 12'ler oldu...

12'ler oldunuz...

Zaferi halklarımıza armağan ettiniz...

Zaferi Şehitlerimizle Kazandık.

Şehitlerimizin üzerimizdeki bakışları zafer andımızdır.

Onları halkımızın yüreğinde, bilincinde yaşatacağız.

Onları yaşatmak, devrim için savaşmak, devrimi istemek, devrim iddiamızı büyüttür.

Türkiye ve Kürdistan halkları yıllardır süren zulmün saltanatını yıkacaktır. Halklarımız şehitlerimizin açtığı yolda, devrimcilerin öncülüğünde mutlaka; ama mutlaka devrimi yapacaktır.

Kazandığımız bu zafer o büyük günü muştuluyor. Devrim iddiamız şehitlerimizle daha da güçleniyor, büyüyor.

Devrimimizle, Türkiye ve Kürdistan toprakları ilk kez insana yakışan bir düzene kavuşacaktır.

O büyük gün kırlarda, şehirlerde, alanlarda, devrimin muzaffer savaşçıları silah tarakalarıyla, kentlisi, köylüsü ile, yoksullar, ezilenler tüm sevinç ve neşeleriyle zafer halayına duracaklar.

Analarımız, babalarımız, ak sakallı, ak saçlı ihtiyar dedelerimiz, ninelerimiz, son savaştan sağ kalan gazilerimiz, yetimlerimiz hak edilmiş bir mutluluğun gözyaşları ile çekilen hiçbir acının boşuna olmadığını görerek, yüzyılların hasretiyle sarılacaklar ülkemizin özgür topraklarına.

Çocuklarımız kendilerine devrimi armağan edenlere karşı şükran duygularıyla ve ellerinde emekçilerin orak-çekiç ve yıldızlarıyla o güne kadar hiç işitilmemiş, şarkılar eşliğinde oyunlar oynayacaklar.

Ve o gün, şakaklarında taze kanlar, kan ve barut kokusu arasından alınlarındaki kızıl bantlarla doğrulacak şehitlerimiz. Zafer sloganlarıyla devrim halayımızın başına geçecekler.

Borcumuzu ödemiş, sözümüzü tutmuş olmanın huzuruyla kucaklayacağız kahraman şehitlerimizi...

ŞEHİTLERİMİZ

Birkaç sayfa ileride resimleriyle karşılaşacağınız şehitlerin yüzlerini hafızanıza iyice kazıyın. Kimisi neşeyle gülen, kimisi çatık kaşlı, kimisi delen bakışlarını gözlerimize dikmiş, kimisi hüzünlü, kimisi hınçla bakan bu yüzleri unutmayın. Pek çoğumuzla aynı koşullarda, belki de aynı yerlerde doğup bizlere benzer şartlarda yetişen bu insanlar, can yoldaşlarımız, kavga dostlarımız...

Onlar Deniz, Mahir, İbolar'dan Mustafa Suphilere, Pir Sultanlara, Baba İshaklara, Şeyh Bedreddinlere kadar ülkemiz toprağının derinliklerine; Rosa Luxemburg'dan, Tupac Amarus'tan Bruno'ya, Spartaküs'e kadar yeryüzünün dört bir yanına uzanan köklere sahiptir. Bugün insanoğlunun yeryüzünde ve ülkemizde sahip olduğu iyi ve güzel olan ne varsa, en sıradan demokratik haklardan en ileri maddi-kültürel değerlere kadar hepsinde bu kahramanlıkların emeği gizlidir. Kuşaktan kuşağa insanın insan olma kavgasını sürdüren ve ismi bilinmeyen bu sayısız kahramanı tarihten çıkarttığınızda, bırakın gelişme ve ilerlemeyi, geride insanlıktan eser kalmaz.

Onların tarihi, insanlık tarihi kadar eski, devraldıkları miras o kadar zengin, geleceğe bıraktıkları değerler ise devraldıklarından daha büyüktür. Bizler aynı köklü ve onurlu tarihin bir parçası, aynı ailenin geleceğe doğru yürüyen fertleri olmaktan sadece gurur duyabiliriz. 1996 Ölüm Orucu şehitlerimizin feda ruhuna sahip olmalarını sağlayan şey nedir? Yaşamlarına ve ölümlerine bakın, bunu anlarsınız.

Hiçbirisi hatasız, yanlışsız ve mükemmel değildir. Ama onlar, büyük ülküler uğruna büyük bir kavganın çağdaş yürütücüleri olma onurunu taşımaktadırlar. Birbirinden farklı siyasal hareketlere mensup bu şehitlerin kısa yaşam öykülerini okuduğunuzda, Türkiye devrimci hareketinin birbirini tamamlayan değer ve deney zenginliklerini de göreceksiniz. Siper yoldaşlığı kavramının da anlamca zenginleştiği bu büyük direnişte, bu deney birikimi ve bu değerler halklarımızın en değerli hazinesidir. şehitleri sonsuza kadar yaşatacak olan şey, kendilerinden önceki sayısız şehidin emek ürünü olan ve Ölüm Orucu şehitlerimizin kendilerinde cisimleştirip bize büyüterek devrettikleri bu birikime yenilerini ekleyerek kavganın hizmetine koşmamız olacaktır.

Ölüm Orucu eyleminde bir an bile zayıflamayan sarsılmaz bir zafer inancı ve bu inanç temelinde zafer uğrunda kesin bir ölme kararlılığı olmaksızın, bu yavaşlatılmış ölüm yolculuğu sürdürülemez. Ölümle zaferin iç içe geçtiği, devrimcinin her an her ikisine birden biraz daha yaklaştığı bir yolculuktur bu. Bir gün, bir saat daha fazla ayakta kalmak direnişi bir o kadar daha uzun sürdürmek demektir.

Eylemin ruhu yaşamaktan vazgeçmek değil, sonu ölümle de sonuçlansa ASLA TESLİM OLMAMAKTIR... Bu kadar uzun süren açlığa rağmen Ölüm Orucu savaşçılarının ölümün üzerine kararlılıkla yürümelerini açıklayamayan tıp otoritelerinin anlayamadığı şey, işte bu büyük iradedir. Bu devrimci iradenin gücüdür...

Zaferi şehitlerimizle kazanacaktık... Öyle de oldu...

Direnme iradesi, ölümün kıyısında bilinç puslarını yararak çıkan bir tek anlamlı sözcükte, yoldaşça bir dokunuşta, bir parmak kıpırtısıyla ya da derin bir solukla verilen küçük bir cevapta kendisini bütün ihtişamıyla ifade eder. Giderek kaybolan bilincin sisleri arasında, o günle, o mekanla bağlantısız rüyalarda, sayıklamalarda bile eylemci ya işkencede, ya bir çatışmada, ya bir örgüt faaliyetinde, ya da başka bir ülkede bir başka ulustan devrimci olarak direnmeye

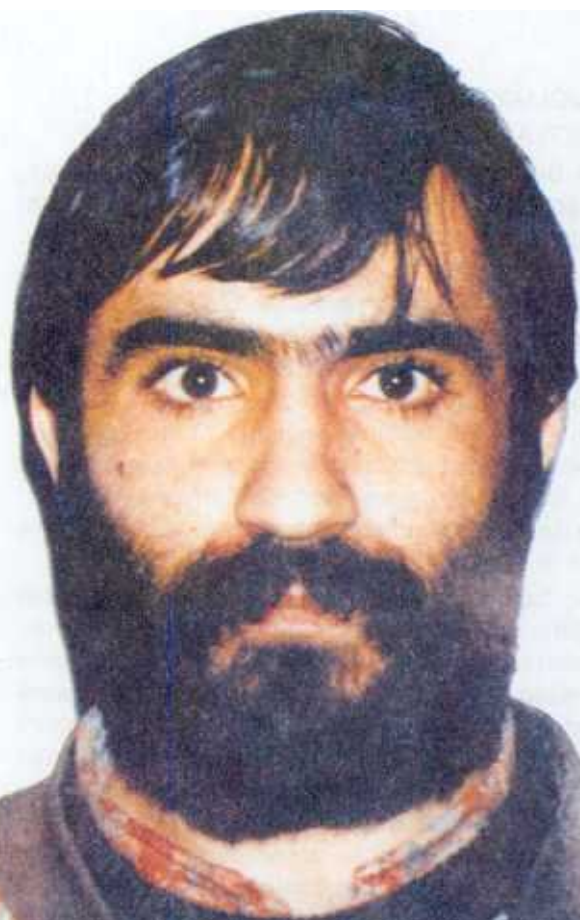
devam ediyordur. Bilinci sürdürdüğü eylemden koptuğunda ve ölümün kapısı aralandığında bile. Belki başka zamanlarda, başka mekanlarda ama direnen bir irade vardır orada, zaferi kazanma inancının, iradesinin bu en üst noktasında savaşı nihayet ölümü yenmiştir. Zafer devrimci iradenindir. Ölüm tükenmiş, geriye devrimci insan iradesinin, bilincinin ve inançlarının her şeye egemen sonsuz gücü kalmıştır. Eylemcinin sonsuz bir yaşama attığı ilk adımdır bu. O artık ölümsüzdür.

1996 Ölüm Orucu şehitlerimiz, halklarımızın baskı, zorbalık işkence, işsizlik, açlık ve ölümle karşı karşıya bırakıldığı, insanı insan kılan erdemlerden soyundurulup teslim alınmaya çalışıldığı bir dünyada ve böyle bir Türkiye’de insanda yeni bir doğuşun kıvılcımı oldular. Derin bir maddi ve manevi kriz içinde sığınacak liman, tutunacak dal arayan ezilmiş, yalnızlaştırılmış, sömürülen yığınlara insanın her şeye muktedir büyük gücünü kanıtladılar.

Yaşamı anlamsızlaştıran, uğruna ölünecek hiçbir değer olmadığını tekrarlayan egemenlerin, insani değerleri yok etmeye yönelik saldırısı karşısında insanlığa hayatın gerçek değerini öğretiler.

Şehitlerimiz, burjuva ideolojisi karşısında Marksist-Leninist ideolojiye kesin bir zafer kazandırmakla kalmadılar, aynı zamanda devrimi halklarımız nezdinde daha da sahiplenerek devrimci maneviyatı ve yeni bir moral değerler sistemini güçlendirip büyüterek halklarımıza mal ettiler.

Onların halkların bilincinde yarattığı sarsıntı gün geçtikçe daha da derinleşecek ve halklarımızın kurtuluş umudu daha da büyüyecektir.

Aygün Uğur

(21 Temmuz 1996)

TKP(ML) Ümraniye Cezaevi 63. gün

AYGÜN UĞUR TKP (ML)

KABINA SIĞMAYAN COŞKUN BİR IRMAKTI AYGÜN

“Bizde bu yoldaşlık sıcaklığı, bu yürek oldukça, başarmayacağımız hiçbir şey yoktur.” diyen Aygün Uğur, Ölüm Orucu direnişimizin ilk şehidi olma onurunu yakaladı.

Aygün, her zamanki gibi yine halayın başına geçmiş, en coşkulu türkülerini okuyordu. Zindanlardaki tüm yoldaşlarının, tüm siper yoldaşlarının gözünde canlanan ilk Aygün hatırası, O’nun bir tahliye töreninde, bir şehidin anma töreninde ya da bir kutlama etkinliğinde mendili kaparak şen ve coşkulu türküleriyle halayın başına geçişidir. Yine kendisini kıskandıracak şekilde halayın başına geçmişti Aygün. Alnına bağladığı kızıl bantıyla ve “Kocadağ’ım dağlar bizim” türküsüyle direniş halayının başına geçmiş, yeni bir direniş türküsünün ilk mısralarını yazıyordu Aygün.

Hem de “bunları ıslah edeceğiz” diye icat edilen demir parmaklıkların, kalın duvarların, karanlık hücrelerin içinde. Yani, yarınları olmayanların, yarınları tutsak almak için çare olarak gördüğü kendi inlerinde, Esir kamplarında yükseldi bu umudun türküsü. Güneşi kucaklamak için söylediği tam 63 gün bedeninde hücre hücre notaya dökerek, saatin yelkovanını, akrebinin kovaladığı zamanın her diliminde, ölümü acizleştirerek bedeninde ölümü çizgi çizgi, desen desen yaşama dönüştürerek. İnsanlaşmak için verilen özgürlük kavgasında yalnızca ölebilmek cesareti ile değil, aynı zamanda kendi ölümünü ilmek ilmek işleyebilme cesaretine sahip olarak zaferi kucaklamanın ve ölümü küçültmenin türküsünü yazdı Aygün.

En çok da Aygün’ün şu sözleri kulaklarımızda çınlamakta: “Biz devrimciler yaşamayı severiz, ama gerektiğinde

ölmesini de. Bu gün de ölmek gerekiyorsa, onu seve seve yaparım.” Devrimci sorumluluğun ve görev bilincinin ne olduğunu en özlü şekilde bu sözleriyle ifade eden Aygün, ölüm ve yaşam arasındaki diyalektiğin de nasıl kurulması gerektiğini anlatıyordu bizlere. Aygün, nasıl ki devletin yalanları ve demagogileri üzerinde tahrip gücü yüksek bir bomba gibi patlamışsa, bu sözleriyle “bunlar mistiktir, ölüm kültürüyle hareket ediyorlar” diyen reformizmin üzerinde de aynı şiddetle patlıyordu.

Aygün, “Siyasal iktidar namlunun ucundadır” evrensel gerçeğinden hareket eden yiğit bir komünistti. TKP(ML)’nin üyesi, Ölüm Orucu direnişimizin ilk şehit savaşçısıydı. Dersim’in Mazgirt ilçesine bağlı Beroç köyünde doğan Aygün, henüz yirmialtı yaşındaydı. Yoksul bir Kürt köylüsünün çocuğu olarak doğdu. TKP(ML) ile ilk kez Dersim’de liseyi okurken tanıştı. 1990 yılında İzmit’e gelip işçi olarak çalışmaya başladı. Bu yıllarda TKP (ML) saflarında profesyonel mücadeleye katıldı. İşçi sınıfı ve semt emekçileri içinde faaliyet yürüttü. 30 Mart 1993’te Askeri Komite üyesi olarak düşmana esir düştü. Ölüm Orucu’ndaki kararlılığını işkence seansları sırasında da karanlık odaların karanlık yüzlerine tükürerek gösterdi. Devletin Güvenlik Mahkemelerince örgüt üyesi olmaktan “suç”lanıp onikibuçuk yıla “mahkum” edildi.

Ama O, “o duvarlarınız vız gelir bize vız” diyenlerin geleneğindendi. Bu yüzden onikibuçuk yıl yatmayı hiçbir zaman düşünmedi. O, özgürlüğe tutkundu, ayrıca zindanlardan firar ederek özgürlüğe kavuşmak partisi tarafından esir savaşçıların önüne konulmuş bir görevdi. Bu yüzden, nasıl ki ölümü ilmek ilmek örerek devrimci iradenin nelere kadir olduğunu göstermişse, metrelerce betonu delip toprağı kazarak açtığı Özgürlük tünellerinde de devrimci iradenin nelere kadir olduğunu göstermişti.

Açığa çıkan özgürlük eyleminden sonra, deldikleri betonu önünde çektiardıkları fotoğrafta zafer işareti yaparak gülümsüyordu. Hangi zafere işaret ediyorlardı acaba?

Özgürlük eyleminin zaferine mi; yoksa Ölüm Orucu direnişinin zaferine mi? Yoksa daha da ilerisine, devrime mi işaret ediyorlardı? Tek tek olaylarda kazandıkları zafer ve defalarca gösterdikleri güçlü iradelerine bakılırsa daha ilerisine, yani devrimin zaferine işaret ediyorlardı.

Aygün, son konuşmalarında “burjuvaziyi yeniyoruz ve yeneceğiz. Kim ki onlar ya: Bizde bu irade, bu yoldaşlık varken” diyordu. İşte; bu konuşmalarıyla neyin zaferine işaret ettiğini kendi sözleriyle anlatıyor ve devrime nasıl yürüyeceğimizi öğretiyordu.

Bir yoldaşı Aygün’ü anlatırken “Çingenem” diye hitap ediyordu. Nedenini sorduğumuzda şöyle anlattı: “Aygün İzmit’te işçilik yaptığı döneme dürüstlüğüyle dikkatleri çekiyordu. Teninin renginden ötürü Çingenelere benzediği için çevre sakinleri onu anlatırken “böyle dürüst çingene çocuğu görmedik” diyordu. Bundan dolayı Çingenem diyorum.” Evet, Aygün bir Çingene çocuğu değildi ama kimbilir belki de bu dürüstlüğü Çingene olan önder yoldaşı Rıza Sökmen’den öğrenmiştir. Kimbilir sadece dürüstlüğü değil başeğmez, direnişçiliği de Çingene yoldaşı Rıza’dan öğrenmiştir... Çünkü Aygün’ün çevre sakinleri gibi Çingeneleri hor gören bir bakış açısı yoktu. Değil Çingeneleri, hiçbir halkı hor görmezdi O. Çünkü O, halkların kurtuluşu ve kardeşliği için mücadeleye tutuşmuş yiğit bir devrimciydi.

Aygün havalandırmada top oynarken canlanıyor gözümüzde şimdi, savrulan saçları ve kan-ter içinde kalmış bedeni. Sonra bir etkinlikte şiir okuyor Aygün: “Ödü patlak tavşanların can havli telaşıyla söylenir mi ihtilalin türküsü”. Ve sonra bir türkü okuyor Aygün: “Şu Munzur’un dağlarında öten bülbül olaydım.” Olaydım derken sıkılı yumruğu ve titreyen bileği canlanıyor gözümüzde. En çok da dağlara vurgundu Çingenem, “O dağlar bana mesken olacak” diyordu. Ve artık ölümü avucunun içine aldığı günlerde dahi “Beraber Karadeniz’e gideceğiz” diyen yoldaşına “Bundan hiç şüphelen olmasın” diye cevap veriyordu.

Aygün her eyleminde; süresiz açlık grevlerinde, barikat direnişlerinde, tünel girişimlerinde ve Ölüm Orucu direnişinde ama her eyleminde tutkun olduğu dağların coşkusuyla yaşıyor ve özgürlüğü o mekanlarda tatmanın heyecanıyla yanıp tutuşuyordu.

Şahin bakışlı gözleri sürekli olarak Munzurları, Amedleri ve Kaçkarları gözlüyordu.

İşte, Aygün, o dağları gözleyen bakışlarıyla ölümün üzerine atılmış ve düşmanına gözünün yaşına bakmadan diz çöktürmüştür. Aygün, ölümü küçültenlerin çektiği halayın başına geçerek, görmek istemeyen körlerin bile gözünü açma becerisini göstermiş ve dünyada yüksek şiddette bir depremin gerçekleşmesine sebep olmuştur.

Direnişleriyle nasıl bir etki yarattıklarını sözlüsünün Aygün'e yazdığı ama Aygün'ün okuma fırsatını bulamadığı mektubunda okuyalım; "Direniş mücadeleniz, yürüttüğünüz onurlu hak alma mücadeleniz, beyin hücrelerimde şekillenip, sizlerle onurunuzla yaşadığımı hatırlamak istiyorum. Giderek insanlığa kök salan zindanlardaki bu direnişiniz, bu direniş abideniz insan olanın içini kemiren bir duygu zelzelesi oluvermiştir. Ki, bu konuda ısrarla kör olmayı yeğleyenin kirpikleri gözbebeğini iğnelemekte, sağırlaşan insanların ise, kulak zarlarını patlatırcasına yükselen ses, onurlu yaşam için ölüm çığlıklarınız uykularını kaçırıp kulaklarını çınlatmaktadır aklanmaları için."

Ozan bir türküsünde şöyle diyor;

"Onlar kavgamızın bayraklarıdır

Onur anıtları yüz aklarıdır"

Aygün ise onların ilkidir, ipi ilk göğüsleyenidir. Ve onlar direniş sürecinde gösterdikleri kararlılıkları, zafere kilitlenmiş bilinçleriyle ve çözülmez iradeleriyle sadece bizim değil dünyanın tüm ezilen halkları için birer bayrak ve birer onur anıtlarıdır.

Aygün artık 60. güne girildiğinde hiçbir şey konuşmaz ve hiçbir şeye tepki göstermez durumdaydı. Ancak tek bir durum ve tek bir an hariç. O anı yoldaşları anlatıyor; "... Fakat

60. güne girilen bu gece artık konuşmalara ve sorulan sorulara da hiçbir tepki vermemeye başladı. O an doktor çağırdık. Durumu hakkında daha net bilgi sahibi olmak düşüncesiyle. Doktor durumu hakkında bilgi sahibi olmak için vücudunun çeşitli yerlerini muayene etmeye çalışırken, o an Aygün yoldaştan bir tepki geldi. Bizim kendisini hırpalarcasına muayene etmemize bir şey demezken doktoru tanımış olmalı ki, doktorun muayene etmesini elinin tersi ile geri itti.”

Son anında dahi bu tepkiyi veren irade zafere kilitlemiş olan iradedir. Son anında dahi bu tepkiyi veren bilinç geleceğe olan inancın tutkusuyla kavrulan devrimci bilinçtir. Yoldaşlarının anlattığı bu durum göstermektedir ki, Aygün Uğur son günlerinde dahi yüksek sesle söyleyemese de içten içe “An serkeftin, an mirin!” diye haykırıyordu.

Çok söz söylemeye gerek yok artık, bir yıldız daha kaydı. Bir yıldız daha zaferin muştusu olarak şehitler kervanına katıldı. Ve bir yıldız daha tarihimizi güzelleştirmek için bu günü en onurlu, en yüce yaşayarak ölüme diz çöktürdü. Direnişin basılmadık bir karış toprağını bırakmadan tohum olup yarınlar adına filizlenmek adına konuşanların şahin gözleri, dorukları fethetti. Yarınlardan korkanlar ise her zamanki gibi devrimcilerin kahredici iradeleri karşısında büzüldü, sustu, şaşırды ve gideceği çöplüğe bir adım daha yaklaşmanın çaresizliğini yaşadı.

Tıpkı Aygün'ün söylediği gibi “Halkımız, analarımız böyle evlatlar doğurduktan sonra...” daha nice direnişler görecektir bu ülke toprakları. Ve daha nice Aygün görecektir dünya gericiliği ve dünya halkları.

Ozan ne söylemişti:

“Sanılmasın onlar unutuldular
Her sabahın şafağında onlar var.
Onlar akan suda, onlar ışıpta
Onlar ballı petek, yüklü başakta”

Not. Bu bölüm TKP(ML) tutsakları tarafından hazırlanmıştır.

Altan Berdan Kerimgiller

(23 Temmuz 1996)

DHKP-C Sağmalcılar Cezaevi 65. gün

ALTAN BERDAN KERİMGİLLER (DHKP-C)

1968 yılı 26 Ekim'inde Tarsus'ta doğdu. Arap-Alevi bir ailenin beşinci ve en küçük çocuğudur. İlk ve orta öğrenimini Tarsus ve Adana'da yaptı. Adana Anadolu Lisesi'nden mezun olduktan sonra 1987-88 öğretim döneminde Ankara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümü'ne girdi. Burada DEV-GENÇ saflarında mücadeleye başladı. 1989 yılı başına kadar DEV-GENÇ içerisinde yer aldı. '89'dan itibaren Ankara Yeni Çözüm bürosunda çalışmaya başladı. Devrimci Sol'un '90 Atılım Kararları'ndan sonra Ankara DEV-GENÇ Komitesi'nde istihdam edildi. '90 Eylül'ünde mahalli alanda çalışmaya başladı. Bir süre sonra polis tarafından afişe edilmesi üzerine bu görevinden ayrılmak zorunda kaldı. 10 defa gözaltına alındı. '91 Nisan'ında İstanbul SDB'lerinde savaşçı olarak görev aldı. 1992 Eylül'ünde Ege Kır Gerilla Birliği operasyonunda yine Ölüm Orucu şehitlerimizden Müjdat Yanat, Karadeniz şehitlerimizden Bülent Pak'ın da içinde bulunduğu bir grup yoldaşıyla tutsak düştü. Buca, Aydın ve en son olarak da Bayrampaşa Hapishanesi'nde kaldı. Halen iki davadan yargılanması devam ediyordu. 22 Temmuz günü, Ölüm Orucu'nun 65. günü sabah saat 08.32'de şehit düştü.

ALTAN BERDAN KERİMGİLLER'İN TÖREN KONUŞMASI

Yoldaşlar,

Burada bulunan pek çok yoldaşımızın, ülkemizin zindanlarında yatan yüzlerce tutsağın, yoldaşlarımızın Ölüm Orucu gönüllüsü olduğunu biliyorum.

Bu büyük bir güçtür...

İdeolojimizin, önderliğimizin yol göstericiliğinde, tarihimizin ve tarihimizde yaratılan geleneklerin açığa çıkardığı bu gücün bizlerce ölümsüzlüğe taşınacağından emin olabilirsiniz.

Partimizin alınlarımıza taktığı bu kızıl bantlara and olsun ki;
Umudun adı Parti-Cephemize and olsun ki;
Bayraklarımıza ve şehitlerimize and olsun ki;
Zaferi biz kazanacağız...

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-
CEPHESİ

3 Temmuz 1996

*Süresiz Açlık Grevi'nin 37. Gününde Ölüm Orucu Gönüllülerinin
Duygu, Düşünce ve Değerlendirmelerini Anlattıkları
Toplantıda:*

ALTAN BERDAN KERİMGİLLER'İN KONUŞMALARINDAN

Bugüne kadar tartışmalarımızda, gerek tarihimizi öğrenirken gerekse gelinen süreçte yaptığımız tartışmalarda bugün yoldaşlarımızın anlatımlarında; Ölüm Orucu gibi bir eylemin siyasal açıdan ne kadar önemli olduğu, (...) ne kadar büyük olduğu tartışmasız bir şekilde ortadadır.

Ölüm Orucu eyleminin siyasal olarak değerlendirilmesine ilişkin şöyle bir şey söyleyebilirim; Benim Devrimci Sol saflarına katılmamda; '84 Ölüm Orucu direnişinin çok önemli bir payı vardır. O direnişin anlatıldığı "Direniş Ölüm Yaşam" kitabını okumam, diyebilirim ki; devrimci olmamda çok büyük bir pay sahibidir. Yine aynı süreçte saflarımıza katılan pek çok insanı örgütlemek için yaptığımız belki de tek şey, belki de ilk şey "Direniş Ölüm Yaşam" kitabını onlarla okumak ve tartışmak olmuştur. Orada yaratılan değerleri, feda ruhunu gördükçe, andıkça insanlarımızın saflarımıza aktığını gördüm. O yaratılan değerlere sarılan insanların süreç içerisinde o değerleri nasıl geliştirdiklerini, o değerlerle tanışıp devrimci olan yoldaşlarımızın şehitliği nasıl kucakladıklarına defalarca tanık olduk. Bu yanı sıra cezaevlerinde yaratılan bu direniş manifestosunun ülkemiz halklarının mücadelesine sunduğu katkılar gerçekten çok büyük.

(...)

Bugün çok daha güçlüyüz.(...)

Bugün halklarımızın içinde bulunduğu durum ortadadır. Halklarımızın devrim umudunun her geçen gün nasıl büyüdüğünü, faşizm karşısında bedel ödemeye nasıl hazır olduğunu her geçen gün yaratılan örneklerle görüyoruz. Yine, savaşımızın Parti-Cepheli sürece evrilmesiyle beraber yarattığı etkileri görüyoruz.

Cezaevi süreci benim açımdan savaşımızı çok yakından tanıdığım bir süreç oldu. Hareketimizin cezaevlerini insanların kendisini yeniden yaratması için, savaşı tanınması için nasıl bir devrim okuluna dönüştürdüğüne kendi pratiğimle tanık oldum. Bu süreç içerisinde Parti-Cepheli sürecimizle birlikte Parti-Cephemle daha çok bütünleştiğime inanıyorum. Onun bir parçası olarak kendimi hissediyorum. Dolayısıyla Parti-Cephemizin veya genel olarak savaşımızın önündeki engelleri aşmak, ne pahasına olursa olsun aşmak tüm yoldaşlarım için olduğu gibi, benim için de bir görev. Bu görevi layıkıyla yerine getireceğime inanıyorum.

Ölüm Orucu Şehidi Altan Berdan Kerimgiller'i Yoldaşları Anlatıyor...

KENDİNİ AŞA AŞA ÖLÜME KOŞTU

İnsan ilişkilerinde çok güçlüydü. Sıradan insanlarla çok çabuk diyalog kurup onları etkileyebilen bir yapıya sahipti.

(...)

Her yönüyle açık yürekli ve samimiydi. Sevincini, coşkusunu, üzüntülerini dolu dolu yaşar-yaşatırdı. Esprileri, hoş sohbetleri ile insanı saran sıcaklığı ile her süreçte neşe ve moral kaynağı olurdu.

(...)

Onun için söylenebilecek en güzel şey bir devrim hamalı olmasıydı. O aramızdan biriydi.

(...)

Yeni insanlara harcadığı emek özellikle vurgulamamız gereken bir özelliği idi. Saatlerce sabırla dinler, ilgilenir, dönüştürebilmek için büyük bir emek harcardı. Bunu yaparken mütevazılığı elden bırakmaz, devrimciliğin görevlerinden biri olduğu bilinciyle büyük bir istekle yapardı...

İRADENİN GÜCÜ, İKTİDAR VE DEVRİM

(...)

Berdan yoldaş yataktan yardımsız çıkamıyordu. Yoldaşımızı yataktan ancak kucakta çıkarabiliyorduk. Şekerli su, tuz, sıvı alamıyordu. Sıvı aldığı zaman tekrar çıkarıyordu. Midesi sıvıyı kabul etmiyor, devamlı çıkarmak zorunda kalıyor ve acı çekiyordu. Vücudunda, bacaklarında, kollarında, sırt bölgelerinde ağrılar hissediyordu. Durumu gün geçtikçe fiziksel olarak zayıflıyordu. Ama buna rağmen iradesi sapa sağlamdı. Tüm bu acılar içerisinde yoldaşlarına karşı saygılı ve düşünceli davranışlarından hiçbir şey kaybetmiyordu.

İpi göğüslemesine birkaç saati var. Anlaşılır bir şekilde slogan atıyor. “Yaşasın Küba, Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz” sloganının normal kurduğu cümlelerden daha yüksek bir şekilde atıyor. Slogan atarken sol elini kaldırmaya çalışıyor. Ama hafif bir şekilde ancak kaldırabiliyor. Bu sloganında sosyalizme olan inancını ve Ölüm Orucu eylemimizin zaferini haykırıyordu.

“SADECE ÖNE GEÇTİM”

30 Mart - 17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günlerinde düzenlediğimiz anmalarda onu okuduğu şiirleriyle, gür ve coşkulu sesiyle tanıdık.

“Bir mermi de benden aslanım

Bir mermi de benden

Bir mermi de benden zafer topları, mukaddes namlular

Daha gelmesin mi bahar, daha gülmesin mi ağlayanlar

Şimdi gözyadın etme zamanıdır.

Yeni bir dünya doğuyor

Şorul şorul giden kan pahası”

Bu şiiri hemen her anmamızda ve kutlama günlerimizde ondan büyük zevk ve coşkuyla dinledik. Yoldaşımız düşmanlarımızın beynine sıkılan bir mermi olmuş, son şiirini yaşamıyla söylemişti.

Berdan yoldaş tutsaklık sürecini en verimli, üretken, yoldaşlarıyla hep sıcak ilişkiler kuran, kendisini ve yoldaşlarını geliştiren oldu. O zeki, çalışkan ve her geçen gün güçlenen, iradesi sağlam bir yoldaşımız oldu.

Eğitim ve üretim çalışmalarımızda Pir Sultanları, Baba İshakları, Şeyh Bedreddinleri, Anadolu'daki halk ayaklanmalarını, halk önderlerini; Alişerleri... Seyit Rızalardı araştırarak halkımızın isyanlarını öğrenerek tarih bilincini geliştirdi.

Tiyatro oyunları yazıyordu. Halk önderleriyle ilgili olarak yazılan oyunlarda oynuyordu. Bu oyunlarda Şeyh Bedreddin'le, Torlak Kemal'le, Börklüce Mustafa ile ortak yaşam düzeni kurmanın mutluluğunu yaşıyor, onlarla birlikte savaşıyor, acılar, ızdıraplar çekiyordu. Ve onlarla birlikte şehit oluyordu. Her oyundan sonra sırlı sıklam terliyordu. Ve bunu ifade ediyordu.

(...)

Daha 47. Günde, 5 Temmuz günü öğleden sonra vücudu ilk isyanlara başlamış, ona düşmanlaşmıştı. Safra ve kan kusuyordu. Ona espri yapıyorduk; "Berdan yoldaş, ipi göğüsleme sıramızı şaşıрма, ilk üç sıramız dolu, seni daha sonra sıraya aldık. Çalım atıp öne geçmeye çalışma" diyorduk. O her zamanki rahatlığıyla;; "Ben sizlerin sırasını almadım ki, çalım da atmadım, aranızda da girmedim, SADECE ÖNE GEÇTİM.

Not: Bu bölüm DHKP-C tutsakları tarafından hazırlanmıştır

İlginç Özkeskin

(24 Temmuz 1996)

DHKP-C Sağmalcılar Cezaevi 66. gün

İLGİNÇ ÖZKESKİN (DHKP-C)

14 Şubat 1961'de İstanbul'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğan İlginç Özkeskin yoldaş, demokrat bir aile ortamında yetişti. Sosyalist düşüncelerle tanışması 1977 1 Mayıs katliamında şehit düşen Jale Yeşilnil'den sonra gelişmeye başladı. Çok sevdiği bir insanın, kontrgerillanın, emeğin bayramını kana bulaması sırasında şehit düşmesi onu etkilemişti.

Sistemi sorguladı. Okudu, sorguladı ve çevresinde gelişen devrimci mücadeleye yakınlığı başladı. 1 Mayıs katliamını protesto amaçlı etkinliklere, okuduğu lisede katıldı.

1978 yılında İstanbul'un Çapa Tıp Fakültesi'ne girdi. Üniversite yıllarında mediko-sosyal faaliyetleri içerisindeyken DEV-GENÇ'in düşünceleriyle tanıştı. Çeşitli görevler üstlendi. 1980 Ağustos ayında Alemdağ Polis Karakolu'nda 21 günlük ilk gözaltı süresini yaşadı.

Cunta süreci sonrasında da devrimci hareketle çeşitli düzeylerde ilişki sürdürdü. Devrimci muhalefeti ezmek, yok etmek isteyen cuntacılar karşı mücadele etmek için tereddüt etmedi. Bu süreç İlginç yoldaşın kendini aşması için bir dönüm noktası oldu.

Hareketi ve ülke gerçeğini, solun içinde bulunduğu durumu bizzat yaşayarak öğrendi. Hareketine karşı daha bir güven duyarak mücadeleye sarıldı.

Boş durmadı. Yeni ilişkiler, yeni örgütlenme alanlarının açılması çabaları hep sürdü. Bu dönemde düşman güçleri tarafından aranmaya başlandı. Okulunu bırakmak durumunda kaldı. '84 yılında cezaevlerinde süren faşizmin vahşetini durdurmak, Ölüm Orucu Eylemine destek için hareketine intihar eylemleri de dahil her türlü eyleme hazır olduğunu bildirdi.

Yoldaşları ve halkı için her zaman kendini feda etme bilinciyle yaşadı. Kararlı ve cesur kişiliğiyle İlginç yoldaşın kişiliği ve yaşam tarzı hep örnekti. Çeşitli dönemlerde mahalli alan ve gençlik örgütlenmesinde sorumluluklar üstlendi.

30 Nisan 1987'de devrimci bir eyleme giderken gözaltına alındı. Devrimci Sol timinden bir işkenceci kendisini tanıyana kadar ismini söyletemediler ona.

Tutuklanarak Sağmalcılar Hapishanesi'ne konuldu. Burada irili-ufaklı birçok direnişte yer aldı. Hapishanelerdeki baskı politikalarını protesto etmek amacıyla örgütlenen 50 günlük Süresiz Açlık Grevi direnişçilerinden biriydi İlginç yoldaş.

'90 yılının Ağustos ayında Bursa Hapishanesi'ne sevk edildi. Bu süreçte her devrimcinin yapması gerektiği biçimiyle kendini sorgulamasını başardı. Bir süre hapishane temsilciliğini yürüttü.

Eskişehir tabutluğunun açılmasıyla yaşanan sürgünler sırasında direnişe geçerek tavrı koydu. Operasyon sonucunda Eskişehir'e gitti. Türkiye çapında örgütlenen Süresiz Açlık Grevi direnişinde yer aldı. Ve 27 gün sonra tabutluğun kapatılmasıyla yeniden Bursa Hapishanesi'ne döndü.

16-17 Nisan direnişlerinden dolayı yüreği kin doluydu.

İliklerinde çok sevdiği yoldaşları vardı. Hareketine karşı bağlılığı daha da arttı. Var olan eksikliklerini aşma ve mücadelede tereddütsüz olma sözünü verdi. Ve bunu aşma; ve mücadelede tereddütsüz olma sözünü verdi. Ve bunu başardı İlginç yoldaş.

Tutsakken darbeci ihanetini duydu. Tereddüt etmeden darbecilere tavrı aldı. "Benim yerim her zaman önderimin yanındır..." diyerek kararlılığını ifade etti.

'93 Mayıs'ında tahliye oldu. Yeniden mücadeleye katılmak için hareketinin saflarına koştu. Yaşanan darbecilik ihanetiyle birlikte zor günler yaşayan hareketin yeniden toparlanmasında önemli görevler üstlendi.

'94 yılında yeniden tutsak düştü. Zorlu bir sınavdan geçti. İşkencecileri ininde bir kez daha yenilgiye uğrattı.

Tutuklandığında o çok iyi bildiği Sağmalcılar'a konuldu. Burada sağlık, hukuk alanında sorumluluklar üstlendi. Kısa bir süre Ümraniye Hapishanesi yaşamı oldu. Dört yoldaşının şehit düştüğü direnişin en ön saflarındaydı. 4 Ocak direnişinin ardından yeniden Bayrampaşa' ya getirildi. Kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın cezaevlerine yeni bir saldırıyı başlatması sonucunda Süresiz Açlık Grevi direnişinde yer aldı. 45. günden sonra eyleminin Ölüm Orucu'na dönüşmesiyle, direnişin gönüllü savaşçısı olarak öne çıktı. Ölüm Orucu eyleminin birinci ekibinde bedenini yoldaşlarına siper eden İlginç yoldaş 65. günde şehit düştü. Yaşamı ve kararlı kişiliği örnek olacaktır. Seni unutmayacak, unutturmayacağız...

TÖREN KONUŞMASI

Yoldaşlar,

Bugün düşmanın saldırılarını biliyoruz. Bu saldırılarının sadece bize değil tüm halka yönelik olduğunun hepimiz farkındayız.

Bugün ben de bir Ölüm Oruççusu olarak bu halka yönelik saldırıları, dışarıda olduğu gibi, püskürtmekte bir görev üstlendim. Hepimiz bu direniş içinde görev aldık. Bu direnişe hepimiz katıldık. Bugün bizler de Ölüm Orucu gönüllüsü olarak bu saldırıyı püskürtmekte görev üstleniyoruz. Bu gücü başta bütün geleneklerimizin yaratıcısı olan önderimizden, tarihimizden, halkımızdan alıyoruz. Ben de diğer yoldaşlarımızın söylediği gibi zaferi kazanacağımıza inanıyorum. Bu uğurda diğer yoldaşlarım gibi ben de şehit düşeceğim.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

**YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-
CEPHESİ!**

*İlginç Özkeskin
3 Temmuz 1996*

ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ İLGİNÇ ÖZKESKİN'İN AİLESİNE YAZDIĞI MEKTUP

Aileme,

Hepiniz biliyorsunuz ki, 1979 sonlarından beri devrimci mücadele içindeyim ve hemen hemen hiç aralıksız içinde yer aldım. Birçok zorluklarla, sıkıntılarla karşılaştığım dönemler oldu. Ama bunları göğüslemeyi ve aşmayı bir görev olarak gördüm. Bunları biliyorsunuz. Bildiğiniz bir şey de bu uğurda pek çok şeyi, hatta ölümü göze almış olmamdır. Daha önce söylemedim ama daha önceki süreçlerde de intihar eylemi niteliği taşıyan bazı eylemlere gönüllü olmuştum. Bugün de Ölüm Orucu gönüllüsüyüm.

Bunları niye yazdım? Bu benim ölümle ilk karşı karşıya gelişim değil. Kaldı ki dışarıda savaşın içinde de şehit düşebilirdim. Cezaevinde yattığım sekiz sene içinde bunları zaman zaman konuştuk. Ana-baba duygusallığıyla ya da düzenin yanlış şartlandığı düşüncelerin etkisiyle pek anlamak istemediniz ya da “sana bir şey olursa ne yaparız, aile dağılır” vb. gibi dediniz. Hatta bazen daha olumsuz tavırlarınız oldu. Size Türkiye ve cezaevi gerçeğini yine düşman gösterdi. Ümraniye katliamı sizin için önemli bir olgu oldu. Ama yine de kavganın değerini, güzelliğini, gerektiğinde ölümü göze alabilmek gerektiğini anlamadınız.

Bugün niye Ölüm Orucu yapıyoruz, böyle bir direnişte gönüllü olabiliyoruz? Hiçbir aile kendi kızı ya da oğlunun şehit olmasını istemez. Ama şunu düşünmelisiniz sorumluluk duyduğumuz, uğruna savaştığımız bir halkımız var. Direnişin önemi de burada. Düşman açısından sorun sadece Eskişehir sorunu değil. Saldırı cezaevlerinde yoğunlaşmış olsa da tüm bir halka yönelik. Devlet en küçük hak arayışına bile nasıl vahşice saldırıyor hergün görüyorsunuz. Cezaevi önünden alınmaları ise kendiniz yaşadınız, hiçbir anlam veremediniz. Bir işçi eylemi, bir

köylünün taban fiyat eylemi, öğrencilerin bir eylemi nasıl saldırıya uğruyor, herkes gibi siz de biliyorsunuz. Kısaca halkın her hak arayışı ciddi saldırılarla karşılaşılıyor.

Bu bir rastlantı mı? Elbette değil. Devlet çözüm üretemeyecek kadar tıkanmış olduğundan, hergün yeni yolsuzlukları ortaya çıkarmaktan, yeni milletvekili pazarları kurmaktan başka bir şey yapmadığından saldırıp, sindirmeye çalışmaktan başka yol bulamıyor. Devletin çalışan tek kurumu, şiddet üreten kurumları desek hiç abartı olmaz. Bu kadar büyük bir kriz yaşanıyor. İşte cezaevlerine yönelik saldırılar da bunun bir parçası. Çünkü devlet çok iyi biliyor ki, tutsaklar halklarımız için her zaman bir moral değer olmuşlardır. Devrimci tutsaklar sindirilmeden halkı sindirmek, devrimci mücadeleyi yok etmek olanaksızdır. Bu nedenle bugün de halka yönelik saldırının ilk hedeflerinden biri cezaevleri olmuştur.

İşte saldırıların amacı budur. Amaç devrimci mücadeleden koparmak, itirafçılaştırmak. Bizi sindirirlerse halkı sindirmeleri daha kolay olacak.

Benim Ölüm Orucu gönüllüsü olmamı böyle düşünmelisiniz. Bizim bu direnişimiz zafere ulaştığında tüm bir halka yönelik saldırıların önünde set olacaktır. Bu anlamda ben de böyle bir direnişte yer almayı görev olarak gördüm. Tümüyle gönüllü olarak katılmayı istedim. Siz üzölmeyin diyemem. Mutlaka üzöleceksiniz. Ama yine de neden katıldığımı ve niçin şehit olduğumu bu çerçevede anlamaya çalışın. Böyle bir ölüm, ölüm değil, ölümsüzlüktür.

Hepinizi seviyorum.

Yoldaşları Ölüm Orucu Şehidi İlginç Özkeskin'i Anlatıyor.

“YALINLIĞI, İÇTENLİĞİYLE MÜTEVAZİ BİR KAVGA ADAMI İLGİNÇ”

İlginç'i tanıyanlar onun saflığını, yalınlığını ve olgunluğunu bilirler. O bulunduğu her ortamda bu özellikleriyle birlikte öne çıkar ve insanlarla kısa sürede kaynaşırdı.

İnsan ilişkilerinde her zaman içten, sevgi dolu bir insandı. Her meslekten, her sınıftan ve her yaştan birçok insanla ilişkisi olmuştur. Bu ilişkilerde her zaman kendini kabul ettiren, sevdiren, saydıran, dinleten biri olmuştur.

Halk ilişkilerine öylesine güven vermiştir ki, insanlar aile içi sorunlarını, hatta en özel diyebileceğimiz sorunlarını bile ona açmaktan, onunla konuşmaktan kaçınmazlardı. “İlginç dinlerse bir çözüm bulur” mantığı ve güveni vardır onu tanıyanlarda.

Onun yaşamı ve uzun devrimcilik yılları aynı zamanda da kendini aşmanın, yenilenmenin, hata ve zaaflarıyla da ciddi olarak hesaplaşarak kendini yeniden yaratmanın güzel bir örneğidir de.

Onun mantığında “yoruldum, dinleneyim” yoktur, olmamıştır. Onun anlayışında küçük burjuvazinin sorunlar karşısındaki çaresizliği ve kaçıışı yoktur. O her zaman ailemize layık olmaya çalışmış ve yaşamıyla, yaptıklarıyla da bunu göstermiştir.

Onu günün her saatinde bir şeyler yaparken bulmak mümkündü. Onun hiç boş zamanı olmamıştır. Hiçbir zaman küçük iş, büyük iş ayrımı yapmamış, devrim için, mücadelenin ihtiyaçlarının karşılanması için gerekli her yere, her işe koşmasını bilmiştir.

Not: Bu bölüm DHKP-C tutsakları tarafından hazırlanmıştır.

Hüseyin Demircioğlu

(25 Temmuz 1996)

MLKP Ankara Merkez Kapalı Gezaevi 67. gün

HÜSEYİN DEMİRCİOĞLU (M L K P)

DEVİRİMLE ÖZDEŞLEŞMİŞ BİR YAŞAM

Ölüm Orucu saldırımızın Ankara siperinde şehit düşen Hüseyin Demircioğlu yoldaş, Bingöl'ün Kiğı ilçesi Sütluçe köyünde merhaba dedi dünyaya. Kürt ulusundan yoksul köylü bir aileye mensuptu. Devrimci düşüncelerle tanıştığı anda neredeyse çocuk yaştaydı. Bu ağırbaşlı ve çalışkan öğrenci kısa sürede boykot, işgal ve gösterilerdeki militanlığıyla öne çıktı. Ve o dönemden itibaren ömrünün tam 23 yılını devrimci yaşama adadı. Hüseyin yoldaş, 1976'da öğretmen okulunu terkederek başladığı profesyonel devrimci yaşamı içinde, bir daha yüzünü geriye dönmedi, O, devrimciliği asla kolay dönemlerin, moda halindeki bir uğraşı olarak görmedi. Bir dava adamı olarak tüm ömrünü boydan boya devrime adadı. Uzun mücadele yılları içinde yaralandı, gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, zindanlara atıldı, fakat asla boyun eğmedi.

Türk ve Kürt coğrafyasında yaşayan tüm işçilere, emekçilere ve gençlere sömürü ve zulüm cenderesinde sonsuz yoksulluklar ve acılar çektiren, Kürt ulusuna sömürgeci boyunduruk vuran işbirlikçi kapitalist düzene ve faşist rejime karşı mücadelesini 12 Eylül cuntası sonrasında da tereddütsüzce sürdürdü. Tasfiyecilik ve mültecilik salgınıyla arasına sınır çekti. Yürüttüğü devrimci faaliyetleri nedeniyle 1981'de gözaltına alındı. Faşist cellatlar onu 45 gün boyunca en ağır işkencelerden geçirdiler. Hüseyin Demircioğlu yoldaş onlara, direniş bayrağını yükseklerde tutarak, devrimci ve yoldaşlarına bağlılığını haykırarak yanıt verdi. İşkenceciler ondan sır almanın olanaksızlığını gördüler ve inlerinde boyun eğdiler.

Çıkarıldığı mahkemece tutuklandı. Cunta mahkemesi daha sonra bozulan idam hükmü kesti O'na. Hazırdı, aldımadı. Alemdağ, Sultanahmet ve Sağmalcılar zindanlarında geçirdiği yedi yıl boyunca kendini daha büyük kavgalara hazırladı. Zindandan çıktığı 1987'den başlayarak yeniden atıldı sınıf mücadelesi denizine. Olanaksızlıklar, türlü güçlükler, omuzlarına binen ağır mı ağır yükler bir an bile tereddüde düşürmedi Hüseyin yoldaşı. 1990'da gözaltına alındı, bir süre tutuklu kaldıktan sonra, salıverildi. Yine cezaevlerinden dosdoğru mücadelenin, örgütlü yaşamın kollarına atıldı. Daha sonraki yıllarda bir yandan önderleri arasında yer aldığı örgütün gelişmesi, sınıf mücadelesinde etkin bir güç haline gelmesi için tüm yeteneklerini seferber ederken, diğer yandan komünistlerin birliği tartışmalarına yakın durdu; atılan adımları dikkatle izledi, sonuçta da yüzünü bütünüyle birliğe döndü. Bilgisini, deneylerini ve enerjisini bu uğurda seferber etti. Proletaryanın çıkarları dışında hiçbir çıkarı olmayanların yeni ve daha güçlü bir mücadele birliğini yaratmaları onurunu paylaştı.

MLKP kurucu üyesi Hüseyin Demircioğlu yoldaş, 1994 Eylül'ünde gerçekleştirilen MLKP-K 1. (Parti ve Birlik) Konferansı delegeleri arasında yer aldı. Birlik devriminin ürünü olan parti, O'nun yeteneklerinin tümüyle açığa çıkmasını, enerjisinin misliyle artmasını, coşku ve yüksek moralinin sınır tanımaz hale gelmesini sağlamıştı adeta.

Parti Merkez Komite üyeliğine seçilen Hüseyin Demircioğlu yoldaş, faşizmin saldırılarıyla zayıflayan, güç kaybeden Ankara örgütünü yeniden kurup geliştirmek, diktatörlüğün Başkentinde devrim yangınına büyütmek için görev başına koştı. Parti tarzı, parti çizgisi ve parti ruhuyla coşan yüreği, ideallerine ve onların bayraktarı partisine onsuz bağlılıkla bilenen bilinciyle, kısa sürede üstün başarılar kazandı. Engel tanıımıyordu. Onu bazen Merkez Komite üyesi olarak, devrimci gelişmenin genel sorunları üzerine çalışırken, bazen Ankara İl Komitesi Sekreteri olarak parti toplantısında, bazen gizli basım merkezinin titizlikle kurulması işinin

emekçiliğinde, bazen çok sayıda silahın ve patlayıcının karargahına ulaştırılması pratiğinde görebilirdiniz. Teorik çalışmayla günlük pratik devrimci çalışmayı birleştirmek onun tarzının temel bir özelliği idi. Hüseyin yoldaş, MLKP'nin "Parti devrim için vardır, kadro devrimi büyütme, geliştirmek için yaşar" anlayışının cisimleşmiş ifadelerinden biri oldu. İdeolojik sorunlara kafa yormayı, politika üretmeyi, örgütçü, devrim hamalı ve riskli görevlerin militanı olmayı, sınıf mücadelesinin gerçek ihtiyaçları bunlardan hangisini öne çıkarmışsa o sipere koşmayı yaşam biçimi kıldı.

Faşist düşmana son kez 1995 Mart'ında Ankara'da tutsak düştü. İki hafta boyunca azgın işkencelerden geçirildi. Gözaltında olduğu ilk bir hafta boyunca kabul edilmedi. Ölüm tehditleriyle ve infaz provalarının gölgesinde sorgulandı. Diz çökmedi, tek sözcük ifade vermedi. Cellatların suratına irademizin gücüyle tükürdü. Ankara polisi, en ağır işkencelerden sonra, O'nun öldüğünü sanarak, bedenini gizlice yol kenarına bıraktı, ancak hala yaşamakta direttiğini farkedince, yeniden işkence merkezine götürdü. Onbeş günlük yalın çarpışmada, kazanan devrimdi, partisiydi, Hüseyin'di. Tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konuldu.

İşkenceli sorgulardan sol kolu felçli, kaburgaları kırık ve iç organlarının bir bölümü tahrip edilmiş halde çıkmıştı. Şikayet etmedi, yoldaşlarından çok kendisiyle uğraşmak ona göre değildi. Hemen yoldaşlarının yaşamını planlamaya, siyasal ve ideolojik eğitimini örgütlemeye girdi.

Genel direniş başladığında, Hüseyin yoldaşın ciddi sağlık sorunları henüz bütünüyle ortadan kalkmış değildi. Oysa o, tıpkı dışarıda ve işkence merkezlerinde olduğu gibi, bu direnişin de en ön siperlerinde dövüşmeye kararlıydı. Ölüm Orucunun kaçınılmaz bir mücadele biçimi olarak gündeme geleceğini en erken kavrayanlardandı ve bedenini ölüme yatırma konusunda başından beri tereddütsüzdü. Partisine şöyle sesleniyordu:

"Bu sürecin tereddütsüz bir savaşçısı olmaya adaylığımı daha işin başında kararlaştırmıştım. Duygularımı yansıtmak gerekiyorsa; ilk ben yatıracığım bedenimi açlığa ve ölüme. En önde çarpışan ben olmalıyım. Fedakarlıkta ve can fedalılıkta sıranın başında yer almalıyım. Ölüm Orucu direnişine tartışmasız, tereddütsüz katılacağımı yinelerken, bu kararımın her türlü tartışma, öneri ve seçeneklerinin dışında tutulmasını, engelleme çabalarına şiddetle karşı duracağımı ve tahammülsüzlüğümü belirtmek istiyorum."

Müfrezelerimizin başında yer almadaki talebini ve soruna bakışını bu kararlılık ve coşkuyla duyuran yoldaşımız, Ölüm Orucu saldırımızın 67. gününde 12 Şimşek kanatlı yıldızımızın dördüncüsü olarak şehit düşerek ölümsüzlüğü fethetti ve göndere çekilmiş bayrağımız oldu. O, partisinin ilk Ölüm Orucu şehidi ve dört duvar arasında faşizmin karargahlarına can bedeli saldırının simgesi olarak yalnızca bilincimizde ve gönlümüzde yaşamakla kalmayacak, aynı zamanda meydanlarda, fabrikalarda, okullarda ve kırlarda hesap soruşun andı olacaktır. Kavgamızın demir yumruğu, partisinin önder militanı, devrimin usta öğretmeni, her yerde sürecek ve iktidarın devrimci fethiyle taçlanacak savaşımızda bayrak bayrak gülümseyecektir.

Hüseyin Demircioğlu yoldaş dava adamlığının, feda ruhunun; savaş azmimizin ve cüretin nakış nakış işlendiği yaşamını, ölümsüzlüğü fethederek sonsuza değin devrime armağan etmeden önce yazdığı mektupta duygu, düşünce ve isteklerini şu sözlerle ifadelendiriyordu:

"Yoldaşlar canlarım,

İrade ve kararlılık, cesaret ve azim, -su verilmiş bir çeliğin sertliği gibi- partinin eliyle bizi de çelikleştirmektedir her geçen gün. Parti insanı olmak, onun kültürüne bezenmek, kavganın da ustası ve zor anların dava adamı demektir. Öbek öbek mücadelenin ateşini körüklemek ve büyütme savaş, ezilenlerin ordusunu partileştirmek, silahlandırıp devrimle tanıştırmak, ölüme meydan okuyan komünist militanın işidir. Çürüyüp can çekişen düzenin parçalanması ve yerine

yeninin konulması, marksist leninist komünist savaşçının ustalığı ile olanaklıdır. Eğer parti yoksa, onun kuvvetleri savaşmaya hazır değilse, donanımında yetersizlikler varsa bırakalım yıkılmaya yüz tutan faşist rejimi yıkmak, kuru bir dalı dahi koparmak güçtür.

Ölüm Orucuna yenik düşersem eğer, bedenimi Gazi'deki "Parti mezarlığı"na gömün.

Her bahar orada kavgada olmak istiyorum. Bayraklarla, şakıyan silahlarımızla, yeri göğü çınlatan şiarlarımızla adım adım devrimi orada görmek istiyorum. Kardelenlerimizin özgürce aşka durup dans ettikleri güne değin... Fabrikalardaki işçinin, kanter içindeki emekçinin, faşizme ve köleci kapitalizme ölümcül darbeler indirip iktidara gelinceye kadar..."

Bu sözler hiç unutulmayacak. Devrimin zaferine kilitlemiş olarak and içeriz ki;

Hüseyin yoldaş; Daima Bizimlesin Daima Seninleyiz

Not: Bu bölüm MLKP Tutsakları tarafından yazılmıştır.

Ali Ayata

(25 Temmuz 1956)

TKP(ML) Bursa Cezaevi 67. gün

ALİ AYATA TKP(ML)

İNCECİK BEDENİNLE KOCA BİR DEV GİBİ YÜRÜDÜN ÖLÜMÜN ÜZERİNE

“Gördüler
Yedi cihan
İn, cin, kaf dağının ardındakiler
Kıtlık da kıran da olsa
Gördüler analar neler doğurur
Aman aman hey...”

“Ölüm Orucu direnişimizin bu kadar uzamasında ortaya çıkan şu gerçeği görmeliyiz; devlet bizden ölü istiyor. Ölü verilecek, belki ilk ben olabilirim, kazanmak için birinin ölmesi gerekiyor, bizden bunu istiyorlar. Yoldaşların yaşaması için bu şart.”

Ölüm Orucu’nun 60. gününde yanında bulunan bir yoldaşına söylemişti bu sözleri Ali Ayata. Oysa düşman bir değil 12 can istiyormuş bizden ama bedel 12 can da olsa “kazanmak için ölmek gerekiyor” diyen bilinç kazanmak zorundaydı. Bu bilinçle hareket eden Ali Ayata 67. günde beşinci Şehit savaşçı olarak yapıştı düşmanın yakasına. Devlet, her yakasına yapışan şehidimizle daha bir boğuldu, ta ki zafere kadar.

Zafer zorlu olacaktı... Zafere şehitlerimizle yürüyecektik... Her savaşçımız ve her şehidimiz bu bilinçle hareket ediyordu. Ali Ayata, kendisine su içirmek isteyen yoldaşının “Yoldaş yakında zafer bizim olacak, en fazla iki gün sonra direnişimizi zaferle taçlandıracağız. O yüzden şu suyunu içmelisin” deyişine 57. günde şöyle cevap veriyordu: “Yaşamam gerektiğini, bunun için direnmem gerektiğini biliyorum. Ama yaşama isteğime bağlı olarak tüm gücümle direnmeme rağmen, direnişin varacağı boyut; kısa süreli bir direnişle kazanılacak bir zafer olmadığını bilmelisin. Hem devlet faşist diyeceksin hem de kalkıp kısa sürede direnişin zaferle

sonuçlanacağından bahsedeceksin, böyle olmaz. Bu yaklaşım devleti tanımamaktır. Bu Ölüm Orucu daha sürecek ve şehitler vererek zafere yürüyeceğiz. Bunu şimdiden bilmekte yarar var.”

Ölüm Orucu’nun 67. gününde, saat sabahın 07.42’sini gösterirken ölümüne son tebessümünü yapan Ali Ayata’yla birlikte sarsıldı Bursa zindanları. Zafere olan inancıyla ölümüne küçülten Ali, 1965, Dersim’in Ovacık ilçesi Yeşilyazı köyü doğumludur. Devrimci mücadeleye ilk kez Devrimci Halkın Birliği saflarında katılır. 1979 yıllarında ise TKP(ML) saflarına geçerek mücadelesine devam eder. 1989’da ise TKP(ML)’ye bağlı Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) bünyesinde gerilla mücadelesine başlar. Uzun süre Dersim bölgesinde gerilla faaliyeti yürüten Ali Ayata, 1992 yılında TKP(ML)’ye üye olur. Aynı yılın yaz aylarında Karadeniz bölgesine geçerek gerilla faaliyetlerine devam eder. 1994 yılında gerilla faaliyetlerini yeni bölgelere taşıma perspektifi üzerine Çukurova Alt Bölge Komite üyesi olarak atanır.

Gerilla faaliyeti için ön çalışmalar yaparken 1994 yılında esir düşer ve Konya “Esir Kampına” kapatılır. Ali Ayata her ne kadar şubede istenilen direngenliği gösterememiş olsa da partisine, halkına ve devrime karşı samimi tavrından ötürü kısa sürede zaaflarını aşarak kendisini yenilemiş ve gerek faşist mahkemeler karşısındaki tutumuyla gerekse de zindanlardaki faşist saldırılara karşı direngenliğiyle devrim mücadelesinde olması gereken yerini almıştır. Ali, Konya ve Bursa zindanlarındaki uzun süreli açlık grevlerinde yerini alırken hiçbir fiili direnişten de geri kalmamıştır. En son Ölüm Orucu direnişine gönüllü olarak katılma isteğini belirtmiş ve bu isteği üzerine partisi tarafından Ölüm Orucu Savaşçısı olarak görevlendirilmiştir.

Direnişimizin, beşinci şehit savaşçısı Ali Ayata ya da dağlarda tanınan ismiyle Yaşo, incecik bedenine rağmen koca bir dev gibi yürüdü ölümün üzerine. Öylesine ince bir bedeni vardı ki, direnişimizin onikinci şehit savaşçısı Komutan Deniz bu durumu “Önce ben ve Yaşo şehit

düşeceğiz” diye ifade ediyor ve ölüme karşı kahkaha atıyorlardı. İlk olamadılar ama düşen dörtlükleri yazdılar.

Yaşo’dan bahseden her yoldaşı ilk önce onun espritüel kişiliğini anlatıyor ve Yeşo’nun espri yüklü anılar birer birer anlatılmaya başlanıyor. Dersim’in ve Karadeniz’in en esprili gerillası desek yanılmış olmayız. O kadar espri yüklü sevecen bir kişilikti ki Ali, artık köylüler dahi onu esprileriyle tanıyordu. O tıpkı Anadolu köylüsü gibi en zor şartlarda dahi nar gibi gülmeyi beceren yiğit bir gerilla ve yiğit bir devrimciydi. Ölümün üzerine yürürken dahi bu özelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Ali, kardeşinin yerel bir radyoda yaptığı konuşmaya ilişkin yoldaşlarının “nasıl buldun” sorusuna, “Nasıl olacak; konuşmaktan çok ağlıyor” diye takılmıştı. Oysa kızkardeşi güzel bir konuşma yapmıştı, kendisi de, yazdığı faksta “Acemi kız; acemi biri için fena değildin” şeklinde beğenisini ifade etmişti.

Esprili anılarla dolu gerilla yaşamı anlatılırken Yaşo’nun bir yoldaşı ise, “Yaşo, yeniden yekiniip ayağa kalkmanın adıdır aynı zamanda” belirlemesi yapıyordu. Yaşo’nun mücadele tarihine baktığımızda söylenenin gerçek olduğunu görüyoruz. Devrim mücadelesinin Nevski’nin bulvarı gibi dümdüz olmadığı, sürekli olarak söylenir. Gerçekten de devrim mücadelesi inişli-çıkışlı bir mücadeledir. Ancak devrim mücadelesi için geçerli olan bu belirleme bir devrimcinin yaşamı için de bir o kadar doğrudur. Bir devrimcinin yaşamında da inişleri-çıkışları görmek mümkündür. Bu iniş-çıkışlar kimilerinde çok belirgin iken kimilerinde düşük düzeydedir. İşte Ali Ayata’da kavga dolu yaşamının şube kesitinde yenilgi almış ve önderi Kaypakkayı’nın bu alandaki pratiğinin takipçisi olamamıştır. Ali için bu bir yenilgiydi. Ancak bu yenilgi dünyanın sonu olmadığı gibi devrimci mücadelenin de sonu değildir. Önemli olan yenilgilerimizin nedenlerini iyi sorgulayıp kaynaklarını yakalayabilmektir. Ali Ayata, yenilgi sonrasında bu muhasebeyi iyi yapmış ve yeniden, yekiniip ayağa kalkma becerisini göstermiştir. Tıpkı M. Zeki Şerit, İsmail Oral ve

Emre Bilgin yoldaşları gibi. Ali, şube yenilgisini psikolojik sorun haline getirip boğulmaktansa ideolojik köklerini tespit edip son olarak Bursa zindanlarında Komutan Deniz ile birlikte ölümü küçültmenin tadına varmıştır.

Ne mutlu ona ki, ölümü küçültmenin yanında bir devrimcinin yenilgiler içermesinden, yekini yeniden ayağa kalkabileceğini de öğretmiştir.

Ne mutlu ona ki, Mehmet Ağar alçağının "Şubede çözülenleri Ölüm Orucu'na koyuyorlar" demagojisine rağmen bir devrimcinin yenilgiler içerisinde yeniden boy verip bir roketatar heybetiyle düşmanın burçlarını dağıtabileceğini öğretmiştir.

Haykır Acını Ey Halk...

Yerel bir radyoda Ölüm Orucu savaşçıları için okunan bir şiirdi bu. Haykır acını ey halk... 62. günde, dönem dönem gidip gelen bilincine rağmen radyodaki sesle birlikte Ali Ayata'nın da okumaya çalıştığı bir şiirdi bu. Haykır acını ey halk!.. Ali Ayata'nın kollarını kaldıracak gücü kalmadığı için yatağına uzanmış bir vaziyette zafer işareti yaparak okumaya çalıştığı bir şiirdi bu.

Haykır Acını Ey Halk!..

Toprağa düşen her bedenimizde yükselen çılglık senin çığlığındır. Duy bu çığlığı ve haykır: Şimdi bu söz bir şiirin dizesi olmaktan çıkmış, şehitlerimizin, canlarımızı ve Ali'lerimizin birer vasiyeti olmuş duruyor karşında.

Haykır Acını Ey Halk!...

Haykır ki, Ölüm Orucu'nda şehit düşen savaşçılarımızın bayraklaştırdıkları direniş ruhu ülkemizin her tarafını sarıp sarmalasın. Dünyayı sarsın 69 gün ve 69 gün süren hücre hücre ölüm dünya halklarını sarıp sarmalayan birer alev olup ışılsın.

Ve artık ölüm bir kez daha küçülmek için Yaşo'nun etrafında dolaşmaya başlamıştı. Yaşo, devleti ve onun Osmanlı'dan gelen binbir türlü numaracı geleneğini iyi biliyordu. Ki, devletin Ölüm Orucu direnişine ilişkin yaptığı binbir türlü demagoji bunun en iyi kanıtıdır. Yaşo, bunları iyi

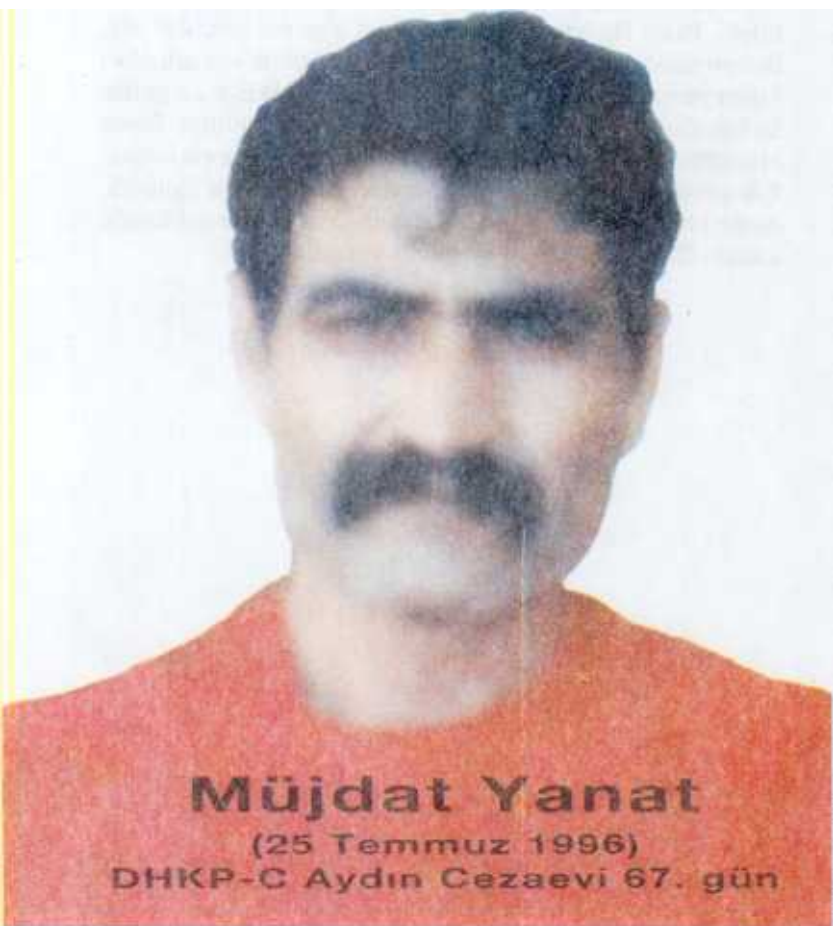
bildiğinden, iki elini ölümün yakasına götürdüğünde herhangi bir Osmanlı oyununa fırsat vermemek için yoldaşlarına şu uyarıyı yapmıştı: “Yoldaş, kendimi iyi hissetmiyorum. Doktorlara yanlış birşey söyleyebilirim, beni onlarla konuşturma, sen ne söyleyeceğini biliyorsun. Tedavi kabul etmiyorum, bilincim tünden gitse de böyle söyle; ölümse ölüm.”

Ölümse ölüm... Bu iki kelimelik sözde gizliydi her şey ve bu söz hiçbir Dersimli'ye yabancı değildi. Tarihi boyunca katliamlarla karşılaşmış Dersim köylüsü kendisine dayatılan ölüm karşısında bu sözü vecizleştirmişti. Ali Ayata da Dersim'de büyümüş bir devrimci ya da Dersim'de faaliyet yürütmüş bir gerilla olarak halkından öğrendiği bu sözü kendisine rehber edinmiştir. Yaşama olan tutkunluğumuz karşısında bize dayatılan ölümse hiçbir devrimci bedenini sakınmayacaktır. Ali, bunu bize bir kez daha öğretti.

Gazetenin bir sayfasında, Munzur dağıyla anlatmış bir yoldaşı onu. Ve Ahmet Telli'nin bir şiiriyle tarif etmiş Ali Ayata'yı. Şiirin dizelerinde, “İstesekte kalmazdı vakti gelince” diyor. Vakti gelmişti Ali'nin, istese de kalmazdı artık o. Devletin diz çökmesi için bir şehit daha gerekiyor 67. günde. Ali, buna çoktan hazır, tek bir eksiği var o da vasiyeti. Yoldaşlarını yanına çağırıyor ve son eksiğini de tamamlıyor. Ali: “Ajandamla kalemimi eşime verirsiniz. Beni kendi koğuşumuzun havalandırmasında yapılacak bir törenle, parti bayrağı ile sloganlarımız eşliğinde uğurlarsınız...”

Sen rahat uyu yiğidim, her şey vasiyetine uygun yapıldı.

Not: Bu bölüm TKP(ML) tutsakla tarafından hazırlandı.

Müjdat Yanat

(25 Temmuz 1996)

DHKP-C Aydın Cezaevi 67. gün

MÜJDAT YANAT **(DHKP-C)**

1959 İzmir Urla doğumlu. Genç yaşta mücadele ile tanıştı. 1988 yılında Yeni Çözüm dergisinde temsilcilik yaptı. Bu görevi yürütürken sık sık işkencelerle tanıştı. 1989 1 Ağustos Genelgesi'ni protesto eden bir eylemde tutsak düştü. Buca Hapishanesi'nde birçok direnişe öncülük etti. İki ayrı davadan 3,5 yıl ceza aldı. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra yeniden mücadeleye koştu. 1992 yılında Ege kıy gerilla birliğindeyken tutsak düştü. Tutuklu bulunduğu Buca Hapishanesi'nde özgürlük eylemlerinin çalışmalarına katıldı. Çalışmaların açığa çıkmasıyla eylemi tek başına üstlendi. Aydın Hapishanesi'ne sürüldü. Ölüm Orucu'na tereddütsüz katıldı. Ölüm Orucu'nun 67. gününde şehit düştü.

Ölüm Orucu Savaşçısı Müjdat Yanat'ın Yoldaşlarına Yazdığı Mesaj:

Merhaba yoldaşlar,

Yeni Ölüm Oruçları, yeni şehitler ve gazilerle; yeni zaferi kucaklamak için yola çıktık. Yıllardır, halkın umudunu teslim almaya çalışanlar, bir kez daha yenildiklerini görecekler. Devrimci irade ve kararlılığın önünde duramayacaklarını bir kez daha beyinlerine kazıyacağız.

Önderimizin, halkımızın ve tüm şehitlerimizin gözleri bizlerin üzerinde. Bugüne kadar halkımızı ve şehitlerimizi utandırmadık. Zaferlerle örülü tarihimize yeni bir zafer halkası daha eklemenin sevinç ve coşkusunu bugünden yaşıyoruz. İnanıyorum ki; zafere kilitlenmiş bedenlerimizle düşmanın Eskişehir tabutluğunu dağıtacağız.

Bu süreç aynı zamanda; partileşmede güçlü adımlar atıldığı bir süreç olacaktır. Düzenin kir ve pasından, bencilliklerinden arındığımız; partiye, önderliğe, halklarımıza ve şehitlerimize çok daha güçlü bağlarla bağlandığımız bir süreç olacaktır yaşadığımız.

Evet yoldaşlar; zaferi ve partileşmeyi kazanacağız. Herkes bu onurlu koşuda ipi ilk göğüsleyen olma heyecanıyla koşuyor. Birgün bu havalandıma-şehitlerimizle- zafer halayına tanık olacak; türkülerimiz, marşlarımız ve sloganlarımız çok daha güçlü şekilde haykırılacak... Bir kez daha kazanmanın mutluluğunu hep birlikte yaşayacağız. Bu inanç ve kararlılıkla tüm yoldaşlarımızı ve Partimi coşkuyla selamlıyorum.

YAŞASIN DİRENİŞ YAŞASIN ZAFER

**YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-
CEPHESİ**

Müjdat Yanat

06.07.1996

ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ MÜJDAT YANAT'IN ANNESİNE YAZDIĞI MEKTUP

Canım Anneme, Merhaba, Bu mektup eline geçtiğinde büyük olasılıkla ben aranızda olmayacağım.

Bugüne kadar seninle bu konuyu birçok kez konuştum, seni ölümüne hazırlamaya çalıştım. Ama bir ananın, evladının ölümüne alışması kadar zor olan bir şey yoktur, bunu biliyorum.

Senin olan ilişkilerimiz; bir ana-oğul ilişkisinden daha ziyade, arkadaş-dost ilişkisi gibi yürüdü. Emeğinle, fedakarlığın ve sevginle hep yanımda oldun. Kendinden önce hep beni düşündün, hep benim için çırpındın.

Cezaevi sürecinde, beni ve yoldaşlarımı daha iyi tanıdın, niçin mücadele ettiğimi kavradın.

Bugün bir Ölüm Orucu direnişçisi olarak, bu satırları kaleme alırken, söyleyecek çok şey olmasına rağmen fazla birşey söylemek istemiyorum.

Şunları eklemek istiyorum; Partim ve yoldaşlarım, senin umudun ve geleceğindir, yüreğini Partime açık tut. Yoldaşlarım senin evladındır; en az beni sevdiğin kadar onları da sev.

Abim, yeğenlerim, ablam hepsini mücadeleye çağırıyorum. Hepiniz bu kavgaya katılmalısınız. Zira bu onur savaşıdır. Ben bu onur savaşında şehadete ulaşma mutluluğunu yaşarken, hepimiz benden onur duymalısınız.

Sizleri çok seviyorum.

Mektubumu bitirirken, ellerinden özlemle öper, seni kucaklarım.

Sevgilerimle,

Oğlun
Müjdat Yanat
06.07.1996

**Ölüm Orucu Şehidi. Müjdat Yanat'ın
Şehit Düşmeden Önceki Duygu ve Düşünceleri;**

**"BU ÖLÜM DE BİZİM YENİDEN
DOĞUŞUMUZ OLACAK"**

"Bazen insanın içinden acayip şeyler geçiyor. Direnişin boyutlarını düşünüyorum. Büyük idealler... Bir yandan da bu işin şehitlerle-cesetlerimizle yapılacağını bildiğimizden, beklemek sıkıyor insanı. Gel be, gel ölüm diyorsun.

Keşke dedim ölümüm çabuk olmasa da olayları, gelişmeleri biraz daha görsem. Sonra da hala daha bencilce düşünüyorum diye aklımdan geçirdim. Şunu içimde hissediyorum, yaşıyorum gerçekten. Özellikle şu son zamanlarda Kahraman'ın dediği gibi 'şerefimle ölmenin doruğundayım'.

Bu ölüm de bizim yeniden doğuşumuz olacak... Ölmez kalırsak da yine bizim yeniden doğuşumuz olacak. Ölürsen çok güzel bir sürecin şehidi olacağım."

Müjdat konuşmaya devam ediyor:

"Son üç gün, en dolu geçen süreç. Her şeyi yeni baştan yaşadım. Haz duyuyorum. Yoldaşlık duygusunu son günlerde böylesine yoğun yaşamamıştım. Direniş bittikten sonra da gireceğimiz süreç, çok daha güçlü ve verimli bir süreç olacak. Hepimiz açısından bu böyle, ben kalsam da kalmasam da bu böyle... Herkes kendisini daha iyi sorgulasın. Yaptıklarını, yapamadıklarını... Artık çocukluğumuzu aşp büyüme evresindeyiz.

Her şeyin en temiz, en arısı, en safı, en durusu, tüm duyguların arındığı bir direniş süreci. Bu mücadele, tek tek hak alma mücadelesi değil. Bir siyasal mücadele. İçerisi,

dışarısı boyutuyla düşünülüğünde ta başından beri böyle. Bu yanıyla bu savaşı kazandık diyebilirim. Şimdi sorun masaya oturmakta. Şehitler pahasına da olsa bunu da başaracağız. Geline aşamada ister öyle ister böyle zaferi kazandık. Faşizmin önüne set olduk. Sokakları kazandık, alanları zaptettik. Analarımız da bu sürecin öznesi oldular. Düşmana kök söktürdüler. Coplari, tankları, tüfekleri, köpekleri.... Hiçbir şeyleri kar etmedi. Anaların hakkını ancak zaferi altın tepside sunarak ödeyebiliriz. Bize direnme gücü verdiler.

Vücudumda ağrılar çok yoğun. Ancak direnişin görkemi karşısında acılarımı duymaz oluyorum. Son dört beş gündür yoğun, dopdolu duygular yaşıyorum. Bunları düşündükçe öylesine mutlu oluyorum ki; tek tek hak alma o denli önem arzetmiyor. Önderimizin dediği gibi, 'Bu direniş, tek başına hak alma mücadelesi değil'. Önderlik bunu sürecin başında boşuna dememişti. Her şeyi sınava soktuğumuz bir süreç. Duygu, düşünce, hisler, ilişkiler... Talepler benim için ilgilenilecek bir alan olmaktan çıkmış. Haberlerde çıkıyor; 'şunlar kabul edildi, bunlar şöyle oldu' gibi. Hiç dikkatimi çekmiyor artık. Biz bu savaşı kazandık artık."

"Ölüm Orucu ekibine bakıyorum, en yaşlısı Mehmet abi. Değişik yaşta, değişik yerlerde yığınla insan hep aynı şeyleri yaşıyoruz. Gerçekten de düşmanı rezil kepaze etti. Şu anda artık bu savaş bizim için protokol aşamasına geldi. Düşmanın da gelmek istemediği, gelmediği nokta burası. Yoksa düşman bu savaşta yenildi. Düşman yarın bir genelge yayınlasa da, istediğimiz bir genelge yayınlasa bile masaya oturup, hakların üçte birini, dörtte birini alsak, o genelgeden daha önemli. Çünkü sorun artık masaya oturma oturmama sorunu. Şu anda Eskişehir Cezaevi'ndeki savaşı kazandık. Söküp attık düşmanı, adım adım söküyoruz. Asıl olan protokol masasına oturmak, şu ya da bu biçimde. Biz de her şeye hazırız.

(...)

Gözlerim seçmiyor, beynimin içi arı kovarı gibi ama önemli değil... şehit düşersen, yoldaşlarım gerekli her şeyi

yaparlar. Başucumda olan yoldaşlarımız, ölümümü anons eder. Temizliği yaparlar. En güzel elbiselerimi giydirebilirler. Herhalde havalandırmaya çıkartıp tören yaparlar. Sonra naaşıımı aileme teslim ederler.”

(...)

“İki gündür tanıdığım tanımadığım Şehitleri düşünüyorum. Umut’u, Sibel’i, Ali Rıza’yı... Onlara bu kadar yakın olmak... Direnişin bir güzelliği de bu. Sonra şu an bir arada olduğum yoldaşları düşünüyorum. Başka yerde olanlar. Muhasebe çıkarıyorum. Ne yaptım, ne yapacağım?..

İkincisi, yoldaşlığı bu kadar yoğun yaşamak. Yoldaşlarım bir anadan daha sıcak, üzerime titriyorlar. Yani burada, yatakta olmakla orada yatak dışında olmak arasında fark yok. Hepimiz de direnişin bir parçasıyız. Herkes üzerine düşeni yapmaya çalışıyor.

İster yatakta olalım, ister yatağın kenarında olalım aynı duyguları yaşıyoruz. Aynı değerleri yaşıyoruz. Yoldaş kavramını çok kullanmadık konuşmalarımızda belki. Ama bu kavramı dolu dolu yaşadığımızı düşünüyorum. Hissediyorum. Ondandan sonra da büyük mutluluk hissediyorum. İyi ki Devrimci Solcu olmuşum, iyi ki devrimci oldum diye. Bundan daha güzel, daha büyük bir mutluluk olmaz. İyi ki yoldaşlarımin yanındayım. İşte en özrü ifadesiyle duygu ve düşüncelerim bunlar.

Şöyle düşündüm. Burada her şey var. Şehitler, değerler, Parti-Cephe, her şey burada. Her şeyin en güzelini yaşıyorum. O kadar güzel duygular yaşıyorum ki, bazen gerçekten de bitmesini istemiyorum. Bazen tek başıma kaldığımda, yatağa şehitlerimizi konuk ediyorum. Zaman zaman Ali Rıza’yla, Umut’la, Recep’le...onarla yaşadıklarını düşünüyorum. Size layık olmanın savaşını veriyoruz, sizlerle.

Bazen kopuk kopuk oluyor ama aklıma geldikçe anlatıyorum.

Gözlerim artık hiç görmemeye başladı. Kulaklarım da duymamaya başladı. Kendimi şehitlere daha yakın hissediyorum. Bizim yaptığımız çok büyük bir şey değil. Her Parti-Cephe savaşçısının yapması gereken bir görevi yerine getiriyorum. Bizim yerimize sizler de olabilirdiniz. Eğer sağ kalırsak çok şeyler yapacağız. Yani artık direniş şu gün biter, bu gün biter diye bir hesap da yok. Ölümle hesaplaşa hesaplaşa yürüyoruz.

Ben şu an zaferin büyük coşkusu yaşıyorum. Biz artık kazanılan zafere noktayı koyuyoruz. Biz şehitlerimizle noktayı koyacağız. Direnişimiz şehitlerini vermiştir zaten. Dışarıda yoldaşlarımız şehit düştü. Biz zaferi her yönüyle kazandık. Şehitlerimizle kazandık. Bu direnişimizde her şehit, ZAFER TAHTASINA ÇAKILAN BİR ÇİVİDİR... Mücadeleye, kavgaya, zafere, ölüme, yoldaşlara bağlılığımız... yalınlığımız, beynimiz, vücudumuz, tüm organlarımız öylesine rahat, öylesine sevdalı, öylesine savaşçı kılıyor ki, her şey anlamını buluyor.

(...)

Yoldaşlarımın arasında direnmek öylesine güzel, rahat ve onurlu ki, tüy gibi hafifim, bir kuş bile beni kaldırabilir. Böylesine bir direnişin ve zaferin öznesi olmaktan onur duyuyorum. Sizleri, yoldaşlarımı, halkımızı, önderimizi çok seviyorum.

Çektiğim bunca acıyı, sıkıntıyı, bunca zulmü Partiye, önderime, yoldaşıma, halkıma olan bağlılığın en güzel, en görkemli, en gümbür gümbür anı olarak görüyorum. Hiçbir acı, ister vücudumun bütün organları gitsin, bu yataкта, bu yoldaşların arasında, partinin direnişin saflarında bulunmaktan... ya işte direniş, onur, onurlu yaşam ve öylesine güzel, öylesine rahat, öylesine rahat...

Ben her şeyden arındım. Değil mi ki bir şehit verdik, artık zafer şehitlerle ilerleyen sürece girdi."

Not: Bu bölüm DHKP-C tutsakları tarafından hazırlanmıştır.

Tahsin Yılmaz

(26 Temmuz 1996)

TIKB Sağmalcılar Cezaevi

Süresiz Açlık Grevi Direnişi'nin 68. günü

TAHSİN YILMAZ (TİKB)

1957 yılında Kars'ın Selim ilçesinde doğdu. Demokrat nitelikli emekçi bir ailenin oğluydu. 15 yaşına kadar simitçilik ve boyacılık yaparak ailesine katkıda bulundu. 1970 yılında bir polyester atölyesinde işçi olarak çalışmaya başladı.

1973'de devrimci mücadeleyle tanıştı. Ve o tarihten itibaren devrimci, sosyalist düşünceleri benimseyerek örgütlü mücadeleye atılmıştı. 1978 Şanlı Tariş Direnişi'nde bir işçi önderi olarak O'da vardı. '80'li yıllara gelindiğinde aranmaya başlamıştı. 1980 Şubat'ta üzerinde mermilerle yakalanarak tutuklandı: 1,5 yıla yakın tutuklu kaldı. Örgütte yeniden buluştuğunda yazdığı notta;

"Örgüte zarar verecek hiçbir hatam olmamıştır. Devrim, sosyalizm değerlerini her zaman savundum" demişti.

Tahsin Yılmaz daha sonralarda birçok kez gözaltı ve tutuklamalar yaşamış ve hepsinden de başı dik alını açık olarak çıkmıştı.

O tam anlamıyla bir görev adamıydı. Belirlemiş görevleri yüklenir, sabır, ısrar ve inatçılıkla eksiksiz yerine getirmeye çalışır. Proleter disiplinini örgüt yaşamını taşıması.

O sadece işçi sınıfı içinde değil emekçi semtlerde de çalışmalar yapmış, emekçi semtlerin sevilen, aranan devrimcisi haline gelmişti. Özellikle İzmir'de de direnişlerde yalın kişiliğiyle bir militan olarak yer almıştı.

Yine 80 sonrası ortalıkta yılğınlık rüzgarları eserken o mücadeleye daha sıkı sarılmış, yeni mücadeleye katılanları, motive eden, onları örgütleyen, mücadele saflarına çeken bir devrim emekçisi halini almıştı.

Tahsin Yılmaz tam bir dava adamı, örgüt adamıydı. Onun için hiçbir işin büyüğü küçüğü yoktu. O her işe koştururdu. Çalışmaların yükü büyük oranda sırtında olmasına rağmen,

tek bir kere sızlanması olmamıştı. Disiplinsizliğe, dağınıklığa, tembelliğe ve gevşekliğe karşı acımasız ama bir o kadar da kavraticıydı. Günün büyük bir bölümünü yürüyerek geçirirdi, ayak tabanları hep şişer ama yoruldu demezdi. Örgütün olanaklarını gerekli yerlerde kullanmak için harcamalarını büyük ölçüde kıstı. Sadeliği ve mütevazılığı ile tam bir proleterdi.

Nerede bir yıkım var Tahsin oradaydı. Nerede bir direniş var Tahsin oradaydı. Bir silahla gösteri mi düzenlenecekti, Tahsin vardı ya, Tahsin vardı ya başkasına ne gerek vardı. Bütün direnişlerin ve grevlerin içinde mutlaka Tahsin vardı.

1989 yılında tekrar gözaltına alındı ama yine başı dik olarak çıktı. Ama tutuklandı. Tahsin cezaevlerini yatılıp çıkılan yerler olarak görmedi ve cezaevlerini kendisi için değerlendirdi. İdeolojik eğitimden, kendi eksikliklerini bulma, çözümleme yapma ve eksiklerini giderme uğraşı içinde oldu, hiçbir şekilde boş zaman kavramını kabul etmiyordu.

1991 yılında tahliye olduktan sonra yine ortalıkta pekçok dönemin citir attığı, sosyalizm öldü naralarının atıldığı bir dönemde yine tereddütsüz sıcak mücadeleye katılarak davasına sarıldı. En son TİKB Merkezi Örgütlenme Komitesinde yer alan Tahsin, bütün enerjisiyle görevinin hakkını vermeye çalıştı.

İşte sen işte resmin
Bir sıcaklığın eksik yanında
Bir de sesin
Yeşilde tutuşan saçlarınla
Kış günü Temmuz yakalamış
Tatlı bir rüzgar gibisin
Her yavaşta ayrı bir şafak
Bu şafaklı rüzgarda neredesin

Tahsin Yılmaz 1996 Mayıs'ında tekrar tutuklanarak Bayrampaşa cezaevine geldi. Yeni tutsak düşmesine rağmen oligarşinin halka açtığı savaşta tereddütsüz yer aldı. Şehit düşmeden önce son konuşmalarının birinde;

“... yüzümüz düşmana dönük çatışarak ölelim... Direnişle ilgili uzun söze gerek yok... Yaşam kendini konuşturuyor... BİZ KAZANACAĞIZ...” diyerek kararlılığını ve mütevazılığını gösteriyordu.

Tahsin Yılmaz '84 Ölüm Orucu şehidi M. Fatih Öktülmüş'le kavilleştiğini söylüyordu. 61. günde geçirdiği bir kriz sonrasında “sözümü tutamayacağım, erken gidiyorum” diye hayıflanıyordu. Ama her zamanki inatçılığıyla, devrimci kararlılığıyla verdiği sözü fazlasıyla tuttu. Yine bilincini yitirmeden önce “durmak yok, dizlerde titreme yok, kazanana kadar direneceğiz” diyerek son ana kadar kararlılığını gösteriyordu.

Yine 62. gün bedeninin şiddetli kuzmalarla sarsıldığı bir gündü. Bunlardan birinin ardında başını yastığa verdi ve yoldaşına;

“Bayrağı hazırlayın. Fatih yoldaşla randevulaştım, galiba o güne ulaşamayacağım” demişti. Ama o güne ulaştı. Genel Direnişin 68. gününde çok sevdiği Fatih yoldaşının yanına giderek ölümsüzler kervanına karıştı. 22 yıllık kesintisiz bir devrimci, önder, devrimin hamalı, 68 gün hücre hücre öterek, kendini halka karşı saldırının önüne barikat yaparak şehadete ulaştı. Ve yeni kuşaklara adını yazdırdı.

Bir Yoldaşı Tahsin Yılmaz'ı Anlatıyor;

Tahsin yoldaşla iki yıla aşkın bir süre beraber mücadele yürüttük... Tahsin yoldaşın İzmir'in emekçi semtleri ve fabrikalarında yarattığı sempati bende hayranlık ve şaşkınlık yaratıyordu. Hemen hemen tüm tekel ve depo fabrikalarındaki işçiler onu tanıyor, hangi çevreden olursa olsun büyük sempati duyarlardı... Bir çok işçi ve emekçi ile Tahsin'den dolayı TİKB'yi tanır, Tahsin'den dolayı TİKB'lilere güvenle kapılarını aralarlar.

Bölge örgütünün sık sık darbelenmesi ve her seferinde güçlerle birlikte olanaklarının zayıflaması karşısında ihtiyaç

duyulan ne varsa adeta yarattırdı Tahsin Yoldaş. Görev ve sorumluluklarını kitlenin, yoğunlaşan ve koparıp almaya çalışan tam bir görev adamıydı.

()

Tahsin Yoldaş proleter disiplinin devrimci tarzda kullanılıp geliştirilmesinde olduğu kadar mütevazılıkta da örnek bir kişilikti. O'nun yaşamında hava ve gösterişe yer yoktu, süslü püslü laflar etmeyi pek sevmezdi... emekçi insanın bir çok özelliğini, ML ideoloji, politik derinlik, devrimci ruh ve coşkunun en güzelini ancak o zaman görebilirdin. Randevu yerleri, zamanı, kullanımları, kılık kıyafete kadar titizlenir, eleştirileri kendi üslubuyla yapardı. ...hatalara karşı burada randevu olduğunu karakola yazıyla bildirdin mi "her tarafında randevuya gider havası var ve ben buradayım diye bağırıyor" eleştirileri karşısında sarsılır düşünürdük, sonra da kendisinin de bu konuda geçmişteki eksiklerini anlatırdı. Bu alçak gönüllülük karşısında O hataları bir daha yapmamak için büyük bir çaba sarfederdik.

Şimdi çok sevdiği yoldaşı Eralp'in yanında Bornova sırtlarındaki İzmir proletaryasını ve yoldaşlarını seyrediyor.

Not: Bu bölüm Alınteri Gazetesinden derlenerek yazılmıştır.

Ayçe İdil Erkmen

(26 Temmuz 1996)

DHKP-C Çanakkale Cezaevi 68. gün

AYÇE İDİL ERKMEN (DHKP-C)

1970 Kırklareli doğumlu. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde okuduğu yıllarda devrimci düşüncelerle tanıştı. Üniversitede okuduğu ilk yıllarda akademik-demokratik üniversite mücadelesinde yer aldı. İYÖDER'liydi. 1990 yılında Ortaköy Kültür Merkezi'nde çalışmaya başladı. Özgürlük Türküsü müzik topluluğunun ilk elemanlarındandı. OKM içinde çalıştığı yıllardı, oyunculuk ve yazarlık yeteneğiyle Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nde oyunculuk, Kültür ve Sanatta Tavrı dergisinde yazarlık yaptı.

1994 yılının Ekim ayında, Almanya'dan döndüğünde Ankara'da Mehmet Topaç'ın cezalandırılması üzerine başlatılan operasyonda gözaltına alındı. Onbeş günlük işkenceli sorgulardan sonra tutuklandı. Çıkarıldığı ilk mahkemede savunması bile alınmadan hakkında 3 yıl 9 ay ceza verildi. İlk Ölüm Orucu ekibindendi. Ve direnişin 68. Gününde 26 Temmuz Cuma günü, ilk kadın Ölüm Orucu Şehidi olma onuruna erişerek ölümsüzleşti.

Ölüm Orucu Şehidi Ayçe İdil Erkmen'in Yoldaşlarına Yazdığı Mesaj;

“Canım yoldaşlarım,

Sizlerle yaklaşık 1,5 yıldır aynı cezaevini paylaşıyoruz. Birlikte pekçok şey yaşadık, sevinçlerimiz, üzüntülerimiz, direnişlerimiz. Bu geçen süre bana çok şey öğretti. Herbirinizden çok şey öğrendim. Ve şimdi onurlu bir direnişin içinde sizleri selamlıyorum.”

“Bu direniş kendini yenileme, yoldaşlık sevgisi, bağlılık, kararlılık ve tarif edilemeyecek birçok duygu ve düşüncüyü yaşattı. Bana, bunu yaşatan sizlersiniz. Partime duyduğum güven...”

“Direnişimiz şehitlerimizle zafere ulaşacak. Bunun coşkusunu yaşıyorum. Herbirinizle belki dolu dolu geiremedik zamanımızı. Belki birbirimizi üzdük, belki kırdık, belki daha çok emek harcamayı öğrendik. şimdi bütün yaşananlar, bunların çok ötesinde duygular ve düşünceler. Sizleri çok seviyorum. Gözlerinizdeki pırıltılı bakışlar, en büyük güç kaynağı. Herbirinizi Ölüm Orucu direnişine başladığımız günkü gibi sımsıkı kucaklıyorum. Zafer bizim olacak.”

YAşASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİşİMİZ
YAşASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUş PARTİSİ-
CEPHESİ

Aye İdil Erkmen
16.07.1996

Parti-Cepheli Kadın Tutsaklardan

İdil Yoldaş...

Tutsak kadın yoldaşların olarak seni selamlıyoruz.

Tutsaklık koşullarında zincirlerini kırarak boyun eğmeyen, taarruza geçen ve düşmanı yenen yoldaşımız.

Sen bu ülkede bir kadındın. Savaşmalıydın. Bu savaşın en önünde yer almalıydın.

Susamazdın, çünkü; onurluydun, namusluydun. Senin yerin bu savaştaydı, yerini aldın.

Tutsaklık savaşımızın bir gerçekliği idi. Bu savaşta tutsak düştün. Ama sen Özgür kadın tutsaktın.

Artık yeni bir misyonun vardı. Direnecek, düşmanın zulüm kalelerinde onurun, namusun, yeni ahlakın, yeni kültürün yaratıcısı olacaktın. Gelecek Özgür toplumun, sosyalizmin küçük aynası gibi...

Hep susması istenen, haksızlığa uğrayan kadına başkaldırı çağırısıydın, isyandın...

Kirletilemeyen temiz ahlakın taşıyıcısıydın. Onun için hedeftin. Saldırdılar. Tıpkı Metris'te, Buca'da, Ümraniye'de olduğu gibi.

Köyü yakılan, katledilen, sürülen Kürt kadını; "umudum sende" diyordu.

Çocukları kaybolan analarımız, "şimdi çocuklarımız sizin soluklarınızda yaşıyor diren" diyordu.

Bu savaşta ölümsüzleşen kadın yoldaşların "zafer yakın, diren" diyordu.

Ezilen, sömürülen halkımız "aşımız, ekmeğimiz için, bizim için diren" diyordu.

Zafere yürüyüş başladığında en öne atıldın. Kırmadın umutları, utandırmadın...

Yalındın, olması gerekendin. Bir sıra neferiydin. Seni bu noktaya getiren bir gelenektir. Sabolardan Sibellere uzanan, Adaletlerle, Gülizarlarla büyüyen bir gelenektir...

Zaferi kazandın. Senin kimliğinde, Türk, Kürt tüm ezilen halklarımızın kadınları kazandı. Özgür kadın tutsak kazandı.

Sana söz veriyoruz;

Hücrelerinle arındırdığın kadın kimliğinin takipçisiyiz. Bağlılığı, yeni ahlakı, yeni insan kimliğini öğrendiğimiz kahraman yoldaşımız; sen rahat ol...

Devrim yürüyüşümüz zafere kadar sürecek, sürdüreceğiz...

Ölüm Orucu Şehidi Ayçe İdil Erkmen'i Çanakkale Cezaevi'ndeki Siper Yoldaşları Anlatıyor;

(...) Türkiye devrim tarihinde ilk defa böylesine bir siper yoldaşlığında bayan olarak ikimiz vardık. Ayçe ve ben.

Biz Ölüm Orucu'na başlarken birbirimize saygımız, sevgimiz, yaklaşımımız çok farklılaştı. İnsanların elleri üzerimize her değişinde, onları nasıl daha çok yaşatırım telaşı ve inceliğindeydi, bu bizi çok derinden etkiliyordu. Bu anlatılamaz. Ayçe ile çok şey yaşadım. Mükemmel bir devrimciydi. Her şeyinde, tartışmalarda özverili, çok sevdiğim, saydığım değerli bir insandı.

Ayçe çok rahattı, kararlı, örgütüne, davasına bağlıydı. Tek şey bazen her şeyi söyler, ifade eder. Son sözü hep direnenler söyler. Sadece Türkiye değil tüm dünya ayağa kalktı. Ve sonunda kazanan direnenler oldu.

(...) Bu direnişte siper yoldaşlığının en güzel örneğini yaşadık. Ayçe'nin gösterdiği kararlılıkta müthiş kazanma bilincini hissettik, gördük, en derin, en yüksek duyguları hissettik ve tüm güzellikleri bu ölümüne direniş bize gösterdi.

İLK KADIN ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ AYÇE İDİL ERKMEN

Zorlu bir savaştı. Savaşın bu kesiti, amansız bir hesaplaşmaya sahne olacaktı. O da yüzlerce yoldaşı gibi öne atıldı; “Ben de varım, bu çatışmada en ön siperde yer almak istiyorum” dedi. Ama onun “çoğunluktan” bir farkı vardı. O bir kadındı. Ve bir ayrıcalığı daha vardı onun; sanatçıydı...

Ayçe İdil Erkmen bu amansız savaştan, oligarşiyle bu hesaplaşmadan ülkemizdeki ilk kadın Ölüm Orucu şehidi olma onuruyla çıktı. Ölümün hücre hücre yenildiği bir savaşın ilk kadın kahramanı oldu.

Düşmanla böylesine açık bir çatışma içinde şehit düşen ilk sanatçıydı.

Sanatçı İdil, kadın İdil, Parti-Cepheli İdil...şimdi kimilerinin yaptığı gibi “ Hangi kimliği önde geliyor “ diye mi sormalıyız? Bu soruyu sormak ve şu ya da bu diye cevap vermek onun direnişini, şehit oluşunu anlamamak olur.

Kadın İdil

Kadınların devrim mücadelesinde yer alışları da elbette devrimler kadar eskiye, yüzyıllara uzanıyor. Ama içinde yaşanılan topluma, döneme göre yer alış farklılıklar arz ediyor. “Dünya devriminde kadın” gibi bir konuya girmek değil niyetimiz. Ama Ayşe Gülenlerin, İdillerin, bu tarih içinde Rosaların, Clara Zetkinlerin, Tanyaların mirasını sürdürenler olduğunu anlatmamalıdır kimse. Ülkemiz aydını çifte standartları ile ünlüdür. Filistin intifadasına övgüler dizerken burnunun dibindeki kendi halkının kurtuluş savaşını görmez. Leyla Kasım’lara şiirler yazarken ülkemizde silah elde savaşanlara gözlerini kapatır. Rosaların, Tanyaların şiirlerini

başucuna asar ama Ayşe Gülen'i görmez. İşte bu körlüğün, işte bu çifte standardın ortadan kalkması için İdillerin yüzyılların kadın mücadelesini, devrim savaşında yer alan o kahraman, o bilge, o özverili kadınların bugüne bağlayan halka olduğunu görmelidirler.

Ülkemiz kadınının 70'lere kadar devrime katılımı ancak entelektüel düzeydedir. İstisnalar dışında sosyalist harekette yer alanlar, hareketin genel niteliğine de uygun olarak küçük-burjuva aydın çevrelerindendirler. '70 bu süreci dönüştürür. Üniversite mitinglerinde, toprak işgallerinde artık kadınlar daha fazladır. Artık onlar da polisle, jandarmayla çatışmanın içindedirler. Bu kimliğin değişimidir. '80'lere doğru bu süreç ilerler. Ama henüz olması gerekenden uzaktır. İstisnalar dışında devrimdeki rolleri de ikincildir onların. Burjuva, feodal kültürün onlara biçtiği rol, devrimci hareketin içinde de yıkılamamıştır henüz. Ama kabuklar kırılmıştır. Yol açılmıştır.

Asıl büyük gelişim '80 sonrasıdır. İşkencehanelerden geçen, Cezaevleri önünde direnen kadın, mücadeledeki büyük katılımın da öncüsü olmuştur.

Toplumu her açıdan sindirmeyi, olmazsa iğdiş etmeyi hedefleyenler, terörün yanında ideolojik saldırıyı da gündeme getirdiler. Kadınlar artık hemen her gösterinin, her eylemin yarısını, bazen çoğunluğunu oluştururken, her türlü sapkın ideolojinin yeşertildiği gibi, kadınlar cephesinde de feminizm denen burjuva akımın zehri akıtılmaya çalışıldı. Çeşitli çevreler hatta siyasi hareketler nezdinde de etkisi oldu bu zehrin. Kadın kimliği, kadın özgürlüğü kavramları belirsizleştirildi, yozlaştırıldı. Ama bu da kadının büyük devrimci gelişimini durduramadı.

Sabolar, Edalar, Hamiyetler; Olcaylar, Sibeller, Ayşe Gülenler, Esmalar, Adaletler, Gülizarlar bu gelişimin ifadesi oldular. Onların savaşında ve direnişinde, onların cesareti ve özverisinde kadına dair yaratılmaya çalışılan ne kadar yanılsama varsa yerle bir oldu. Burjuvazinin ideolojisi büyük darbeler yedi. Kadının devrimcileşmesi ve buna paralel olarak özgürleşmesi hız kazandı.

Ölüm Orucu'nda kadın savaşıçılarının yer alması ve bunlardan birinin şehit düşmesi bu gelişim açısından tarihsel uğraklardan biridir. Kadının özgürlüğünü, kimliğini kimlerin savunabileceğini, bunu kimlerin temsil ettiğini tartışma götürmez bir biçimde ortaya koymuştur İdil.

Kadın haklarını, kadın kimliğini savunmanın şampiyonluğunu kimseye bırakmayanların yüzü bir kez daha tüm çıplaklığıyla görüldü. Neredeydi o mor iğneciler? O Pazartesiciler neredeydi? Direnişinde yanında olmadılar, peki bir kadın olarak hiç değilse cenazesine sahip çıktılar mı?

Orada bir kadın var, savaşıyor; özgürlük için savaşıyor, bu savaşın yalnız erkeklerin savaşı olmadığını anlatırcasına, kanıtlarcasına savaşıyor, neredeydiniz? Ölümü hücre hücre yenmek, burjuvazinin ideolojisinin güçsüz, iradesiz gösterdiği kadının gücünü kanıtlaması değil mi? Bu zorlu savaşta, kadının onurunu yücelten bu savaşta neredeydiniz?

Kadın hakları onların gözünde yalnız "cinsel özgürlük" ve yalnız suni eşitlikler üzerine kuruludur. Kadın hakkı, bu ülkenin geleceğinde söz sahibi olmaktır. Sabolardan İdil'e uzanan çizgide savunulan, hayata geçirilen buydu. Evet, onlar erkeklerle yanyana, eşit bir biçimde, omuz omuza bu ülkenin geleceğini birlikte biçimlendiriyorlar.

Böyle bir mücadele içinde yer almaksızın kadın ne hakkını savunabilir ne feodalizmin, burjuvazinin ezdiği kimliğini özgürleştirebilir. Bunun dışında bir yol savunuların kadın haklarını, kadının özgürlüğünü, kurtuluşunu savunmaları sahtedir, ikiye bölünmüştür. Kadın haklarını savunmak yalnızca iğneli eylemler yapmak mıdır? Genelevlerde açıklamalar yapmak mıdır? Toplumu böylesine yozlaştıran, fuhuşu böylesine teşvik eden bu düzene karşı mücadele etmeden, onlara karşı gerçekten mücadele edilebilir mi?

Trevestiler için Beyoğlu'nda yürüyen, mor iğneli gösterilerle şov yapan kadın hakları savunucuları; kayıp anaları her hafta dayak yerken neredeydiniz? Onlar kadın değil miydi? Onlarca kadın Ölüm Orucu Savaşıcısı ölüme

koşarken neredeydiniz? Ölüm Orucu'na girince, düzene karşı savaşıncı kadından saymıyor musunuz onları? Bir ana olarak sahiplenmediniz onları, sizin bir kadın olarak annelik duygusunu bildiğiniz tartışılır. Hemcinsleriniz olarak bile sahiplenmediniz onları; kadınlık duygularınızın ne menem bir duygu olduğu da tartışılır.

Ülkemizin kadınları, genç kızları, bu düzenin size reva gördüğü "ikinci sınıf insan" konumundan, bu düzenin sizi cinsel metalar haline getirmesinden kurtulmak, özgürleşmek istiyorsanız, izleyeceğiniz örnek Sabolar, Hamiyetler, Esmeler, Olcaylar, Sibeller, İdillerdir. Barbara Anna Kistler'ler, Meral Yakar'lar, Şengül Boran'lar, Serap Kolukırık'lar, Aynil Oktar'lar, Zeynep Kınacı'lardır. Kadınların, genç kızlarımızın gerçek temsilcileri onlardır.

Sanatçı İdil

Bir sanatçıydı o. Bir müzisyen, yetenekli bir tiyatrocu. Ve yazar. Ama bunlar tek başına ne ifade eder ki? Ne söylüyor, neyi oynuyor, ne yazıyor bunlar cevaplanmadan bunların tek başına önemi, işlevi nedir?

O mücadelenin sanatçısıydı. Halkımızın türkülerini söylüyor; türkülerinde, oyunlarında, yazılarında mücadelenin sanatını yapıyordu.

Ülkemizde sanatçılar örgütsüzlüğün teorisini yapmışlardır hep. Örnekler onları yalanlamasına ve hala da yalanlıyor olmasına rağmen onlar, örgütlü olmanın yaratıcılığı öldürdüğünü, üretkenliği bastırdığını savuna geldiler.

İdil'in gelişimi, bunu yalanlıyor. İdil'in sanatçı oluşuyla devrimci oluşu aynı süreçtir. Devrimcileştikçe sanatı yetkinleşir. Sanatı yetkinleştikçe mücadelede, örgütlülükte ilerler.

Önce devrimci mi, önce sanatçı mı? Ayşe Gülen'den İdil'e uzanan gelenek küçük-burjuva aydınının bu sahte ikileminin aşınmasıdır.

Bu ikilem, henüz yatağına oturmamış bir suyun sağa sola amaçsızca akışı gibidir. Kah oraya; kah buraya gider gelir.

Devrimci sanatçı yatağını bulmuş, akacağı yeri bilen sanatçıdır. Devrimcilik ve sanatçılık artık onun için birbirinden ayrılamaz, birbirinin karşısına getirilemez. Önce şudur, budur demez o. Devrimcilik bir insanın tüm yaşamını biçimlendiren bir nitelik belirlemesidir. Örgütlülük ise sanatçı için engel değil güçtür. Parti-Cepheli sanatçı üretkendir; çünkü Parti-Cephe'nin ortamı sanatçının üretkenliğini besleyen sınırsız bir kaynaktır. Sanatçı, Parti-Cephe'nin tüm duygularının aktığı, tüm üretkenliğinin aktığı bir güzergahın kesişme noktasıdır. Bu kaynaktan maddi olarak, manevi olarak sürekli beslenir.

Ayşe Gülen'den İdil'e uzanan, içinde Grup Yorumların, Grup Ekinlerin, Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin harmanlandığı, gelişip büyüdüğü örgütlü sanatçılık çizgisi, devrimci sanatçının çizgisidir. Bu çizgi bu noktada yürütülen pekçok soyut tartışmanın da cevabıdır. Bugüne kadar bunu anlamayanlar, görmeyenler için İdil öğreticidir. Onun böylesi amansız bir savaşta yer almasını belirleyen yalnızca siyasi niteliği olmayan bir sanatçı duyarlılığı değildir. Sanatı duyarlılığı, devrimci duyarlılıkla, halka, devrime karşı sorumlulukla bütünleşmedikçe bu kadarına yetmez. Böyle bir kahramanlık ancak böyle bir bütünlük içinde mümkün olur.

Parti-Cepheli İdil

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nde kadın tartışması yoktur. Bu tartışmayı kadınlar kendi mücadeleleriyle bitirmişlerdir. Erkeklerle savaşarak değil, oligarşiyle savaşarak bitirmişlerdir bu tartışmayı.

Devrimci kadın, savaşın geri cephelerinden mücadele ederek, bedel ödeyerek en ön siperlere gelmiştir. Artık yalnız "cephane taşıyan kadın" değildir o. Silahı taşıyan ve kullandır. Yalnız talimatları uygulayan değil, talimat verendir. Yalnız okuyan değil, yazandır. Feodal, burjuva kültürün-ideolojisinin ona biçtiği role karşı, toplumsal baskıları ve şartlanmışlıklara karşı savaşarak, mücadele içinde, erkeklerin feodal bakışlarından kaynaklanan engellemeleri

aşarak başarmışlardır bunu. Kadınlar DHKP-C'de savaşın en ön cephesinde, örgütsel konumların en ilerisinde bulunmuşlardır. Ve bulunmaktadır. Savaşan, dövüşen, halkının ve onun bir parçası olarak cinsinin özgürlüğü için savaşına tüm kapılar açıktır.

Örgüt içinde kadın hakları, negatif, pozitif ayrımcılık vb. Tartışmaları geridir-çığdır. Devrimci bir savaş yürütülürken “pozitif ayrımcılık” bilmem ne adına “kotalar” koymak kadının zayıflığını, güçsüzlüğünü kurumlaştırmak demektir. “Siz kendi başınıza, kendi iradenizle bu yerleri dolduramazsınız” demektir. Onların DHKP-C içinde bir yerlere gelirken bu türden kotalara ihtiyaçları olmadı. Sorun “kota doldurmak” değil, oligarşiye karşı savaşta devrimin saflarını doldurmakta çünkü. Onlar bunu yaptılar, bunu başardılar.

İdil bir İstisna mı?

İdil bir istisna olarak çıkmamıştır. Onun çıkışı kadınların DHKP-C saflarındaki tarihsel gelişimlerinin bir ürünüdür. Kadınlar savaşarak, dövüşerek yerlerini büyütüyorlar. Dışarıdakinin ne ölçüsünü, ne rakamını vermek mümkün değildir ama bu gelişmeyi görmek istemeyenlere hapishaneleri, savaş içerisinde şehit olma onuruna erişenleri gösterebiliriz. 12 Eylül 1980'in hapishanelerdeki DHKP-C (Devrimci Sol) kadın tutsakları, bu süreçteki savaşın kadın şehitlerini sayısı; bugünkü kadın tutsakların sayısı ve kadın şehitlerinin sayısını karşılaştıran biri, kadınların devrimimizdeki bu devasa gelişimini görebilir.

Onlarca ve onlarca kadın savaşçımız çatışarak, direnerek şehit düştüler. Adlarını tarihimize kanla yazdılar. Özveriyle yazdılar. Yalnızca gerilla olarak, komutan ve savaşçılar olarak yazılan bir tarih değil bu. 12 Eylül'ün depolitizasyonunun kırılmasında, o karanlıktan çıkışta, bakın hep önde kadınlarımız vardı. Bu tarih görmezlikten gelinemez. Bu tarih görülmeden Sibeller, Ayşe Gülenler, İdiller anlaşılamaz. Bu gelişmenin niye bir başka yerde değil DHKP-C saflarında böylesi görkemli bir noktaya geldiği anlaşılamaz.

Devrimin kendisi bir sanattır. O öyle birşeydir ki, tek başına politikalarla, tek başına askeri güçle kazanılmaz, ancak gün gün, mevzi mevzi bir sanatçı duyarlılığıyla işlendiğinde kazanılır zafer. Tablo ancak o zaman biter. Ve bu tabloyu ancak, kadın ve erkek eli birlikte yaratır, güzelleştirir. DHKP-C, soyut teoriyle değil, devrimci bir ruhla, devrimci bir duyarlılıkla savaşılan bir örgüttür. Gelenekler yaratan olması boşuna değildir. Böyle yaratılmaktadır değerler. Dövüşür gibi okuyoruz şiirlerimizi ve şiir okur gibi dövüşüyoruz. Kadının ve erkeğimizin eli devrim hamurunu birlikte yoğuruyor; devrim tetiği birlikte çekiliyor. Kahramanlıkların beslendiği kaynak budur işte.

Ülkemizin Kadınları, Sanatçıları

Şimdi İdil olmak zamanı. İdil olmak kadın olarak özgürleşmektir. İdil olmak, sanatın doruğuna çıkmaktır.

İdil, fabrikadaki kadının, tarladaki kadının, gecekondulu, okullu genç kızlarımızın onurudur. O güçsüzlüğü, iradesizliği, narinliği, erkeğin hep bir adım peşinden gitmeyi reddedmiştir. Erkekle yan yana oluştur. O özgürleşmedir. Kendi yaşamını kendi belirlemektedir. O özgürlüktür.

İdil, türkülerini, resimlerini bu halk için yapan, bu halk için yazan sanatçılarımızın onurudur. Son türküsü, son oyunu öyle bir oyundur ki, İdil gibi olmadan söylenemez, yaratılamaz. O halkımızın sanatçısına duyduğu güvenin adı olacaktır artık. Onu halkımıza anlatmak, tanıtmak, siz yaşayan sanatçıların görevidir. Halkımızın gözünde onunla birlikte sanatçılar büyüyecektir.

Şimdi İdil olmak zamanıdır. Şimdi türkülerimizi onun gibi söylemek, onun gibi bir "kadın" olmak zamanıdır...

Not: Bu bölüm DHKP-C tutsakları tarafından hazırlanmıştır.

Yemliha Kaya

(27 Temmuz 1996)

DHKP-C Sağmalcılar Cezaevi

69. gün

YEMLIHA KAYA (DHKP-C)

1968 Maraş, Elbistan Yalıpınar köyünde doğdu. Alevi Kürt bir ailenin çocuğuydu. İlk ve orta öğrenimini Elbistan'ın Sevdilli köyünde bitirdi.

Ailesinin yaşadığı ekonomik sorunlardan dolayı lise öğrenimini çeşitli illerdeki okullarda sürdürmek zorunda kaldı. Bu yıllarda bir yandan pazarlarda işportacılık yapıyor, bir yandan da okuyordu. Erzincan ve Trabzon'da süren lise yılları İstanbul Kocasınan Lisesi'nde son buldu.

1985 yılında ailesiyle birlikte İstanbul'a geldi. Lise sonrası da işportacılık yapmaya devam etti. Bu mesleğin insanları düzenle, düzenin yozluklarıyla bütünleştiğini bilen Yemliha, kendini bunlardan korudu, çevresini de eğitmeye ve korumaya çalıştı.

Bu süreçte Beyazıt'ta bulunan EMEKAD (Emekçiler Sosyal Kültürel Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği) ile ilişki kurarak saflarımıza katıldı. Çevresini de taşımayı bildi.

'89 yılında işportacıların örgütlenmesinde, demekleşmesinde ve aktif olarak mücadeleye katılmalarında öncü rolü üstlendi ve İŞPOR-DER'in yöneticiliğini yaptı.

90-91 yılları, Yemliha yoldaşın hızla geliştiği ve hareketimizle bütünleştiği yıllardı. '91 Mart sonrasında İstanbul Anadolu yakasında mahalli alan çalışmalarında çeşitli sorumluluklar aldı.

O artık yoksul gecekondu halkının ve yoldaşlarının YEMO'suydu.

'93 başlarında hareketimizde yaşanan darbe olayını öğrenen Yemo, 'tereddütsüz bir şekilde hareketimiz ve önderimizin yanında yer aldı, sahiplendi. Darbeciliğin mahalli alanda ezilmesinde önemli bir paya sahip oldu. Hareketimizin

bu zor günlerini aşmasında önemli bir paya sahip olan Yemo, bir çok görevi bir arada yürütmek zorunda kaldı. Mahalli alanda önemli sorumluluklar yüklendi.

Rıza Güneşer'in darbeciler tarafından katledilmesi üzerine Halkın Gücü gazetesinin yazışları müdürlüğü ve sahipliğini de yürütmeye başladı. Halkın Gücü'nü Rıza'dan kalan bir değer olarak gören Yemo, tutsak düştüğü ana kadar gazetenin kapısına kilit vurdurmayarak bu değere sahip çıktı. Rıza'dan sonra Yemo'nun yoldaşlarına vasiyetidir artık HALKIN GÜCÜ...

Mücadele yaşamı boyunca 7 kez gözaltını alındı. Hepsinden de alınının akıyla çıkmasını bildi. Hareketimizin şehitler pahası yarattığı değerlerimize sahip çıktı, onurunu korudu.

Şubat 1995'te ikinci kez tutsaklık yaşamına başladı. Yemliha cezaevinde özgür tutsak kişiliğini geliştiren, yoldaşlarına örnek olan, sürekli yoldaşlarından öğrenen, öğreten bir yaşama sahip oldu.

Ölüm Orucu için tereddütsüz gönüllüler arasında yer aldı. Yemo 27 Temmuz günü Ölüm Orucu'nun 69. gününde Parti-Cephe'sine, Önderine bağlılığını, sarsılmaz inanç ve kararlılığını ölümü kucaklayarak gösterdi...

TÖREN KONUŞMASI

Yoldaşlar,

Bugün tarihsel bir görevle karşı karşıyayız, Bu görev kontrgerilla devletin halklarımıza karşı yönelttiği saldırı politikasına karşı onurlu bir şekilde, namuslu bir şekilde set oluşturmaktır. Ve saldırıya geçmektir.

Düşmanın halklarımıza karşı yönelttiği saldırıların temel odağını oluşturan cezaevleri bugün özgür tutsakları yok etme politikasıdır. Özgür tutsakları yok edemeyeceğini 1984 Ölüm Orucu şehitleri geleneği yaratmıştır. Bugün ben de 1984 Ölüm Orucu şehitlerimizin yarattığı gelenekle ve şehitlerimizin verdiği güçle, destekle Ölüm Orucu direnişinde gönüllü olarak görev aldım. Ölüme tilili çeken Güner Şarlardan, "Biz nerede teslim olduk" diyen Sibel Yalçınlar'dan "Bayrağımız ülkenin dört bir yanında dalgalanacak" diyen Sabolar'dan güç alıyorum bugün ve ben bu gücümle bir kez daha haykırıyorum.

Halkıma layık olacağım, Partime layık olacağım,

Yoldaşlarıma layık olacağım.

Partim ve Cephem benim için en büyük güç ve destektir. Yoldaşlarım, şehitlerimiz benim için en büyük güç, en büyük destektir.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

**YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-
CEPHESİ!**

3 Temmuz 1996

Yemliha Kava

ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARININ 54. GÜNDE YAPTIKLARI SOHBET TOPLANTISINDA YEMLİHA YOLDAŞIN KONUŞMALARINDAN

(...) ANAP-DYP hükümeti kurulduğunda cezaevlerine yönelik, halklarımıza yönelik ciddi saldırıların olacağı yayınlarımızda olsun, tartışmalarımızda olsun açık bir şekilde görülüyordu. Saldırıları karşı P-C'li olarak, bir insan olarak, üzerime düşen görevlerin olduğunun bilincindeydim. 45 günlük açlık grevi direnişinden sonra Ölüm Orucu direnişi gündeme geldiğinde, ben zaten gönüllüydüm. Gönüllü olmak benim için diğer yürüttüğüm görevlerden farklı bir görev değildi. (...) Ailem ve ziyaretçilerle sohbetlerimde niye sen diye soruyorlar.

Açıktır söylüyorum. Ben tam yedi sene önce P-C saflarına, daha doğrusu Devrimci Sol saflarında mücadeleye katıldığım, her an bıçak sırtında gezen bir insandım. Yoldaşlarımız sokak ortasında katledilip gözaltında kaybediliyordu. Niye bunlardan biri ben olmayaydım. (...) Bu görevi Parti-Cephemin bana verdiği bir değer olarak kavradım ve öyle içselleştirdim. (...)

Parti-Cephem beni bu göreve layık gördü. (...) Ziyaretçilerimle görüştüğümde "onur duyuyoruz" diyerek zafer işaretleri yapıyorlar, "Biz kazanacağız" diyorlar. Biz kazanacağız derken benim sağ kalmam önemli değil. Halklarımız bizlerin şehit düşmesiyle zaferi kazanacaklarını görüyor. Bizler de öyle görebilmeliyiz. Şehit olsak da biz kazanacağız. (...)

Bugün biz eğer Ölüm Orucu'na yatırırsak bizim nezdimizde Parti-Cephemin halklarımıza verdiği bir değerdir. Ölüm Orucu eylemi saldırılara karşı gurur verici bir direniş, bir eylem biçimidir. Bunun için ben bir kez daha şunu belirtiyorum; şehitlerimizden, Parti-Cephemizden aldığımız güçle bu direnişi zaferle taçlandıracağız. Bize verilen değere layık olacağım. Bize verilen emeklere layık olacağım.

YEMLİHA KAYA'NIN 20 TEMMUZ 1996 TARİHLİ YOLDAŞLARINA SESLENDİĞİ SON YAZISI

Merhaba Yoldaşlar,

(...) Burada, Parti-Cephe, şehitlerimiz, halklarımız, önderliğimiz, yoldaşlarımız nezdinde bana bir değer biçmiştir.

Bu değer herşeyden önce yedi senelik mücadele sürecimdeki Devrimci Sol'dan Parti-Cephe'ye kadarki mücadelemde yarattığım güvendir. (...)

'84 Ölüm Orucu şehitlerimizin yaratmış olduğu gelenek Buca, Ümraniye şehitleriyle bayraklaşarak cezaevleri cephesinde bize taşınmıştır. Yine dışarıda savaşçılarımızın ölüme tilililerle gitmeleri, düşmana "Varsa cesaretiniz gelin" demeleri, Sibel'in "Biz hiç teslim olmadık ki" şiarı bizim ne kadar güçlü bir geleneğe, güzelliğe sahip olduğumuzu gösteriyor.

Sabolar 16-17 Nisan'ın yıldönümünde '93'te dalgalandırıldı mahallelerde. Sarıgazi sokaklarında, caddelerinde ve okulunda dalgalandırılan bayrağa tahammül edemeyen kontra çetesi saldırdı bize. (...)

Bu görevin önemli bir ayağı olan yedisinden yetmişine tanıdığım özellikle mahalli alandaki halklarımızın sevgisi, saygısı, Parti-Cephe nezdindeki sahiplenmeleridir. 70 yaşındaki analarımız-babalarımız bir evlat şefkatiyle beni sahiplenerek geceleyin 01-02'ye kadar gereken hürmeti göstermişlerdir. Ellerinden ne geliyorsa yapmışlar, sıcak şefkatlerini esirgememişlerdir. (...)

Evet, hala bizi sahiplenen ailelerimize, yedisinden yetmişine kadar halklarımıza, ne mutlu bize... En büyük güç halklarımızı Parti-Cephemizi zafere taşıyacaktır. Burada isim saymakla ve tanıdıklarımızla yaşadığımız güzellikleri anlatmakla kitaplar dolusu yazılar yazılabilir. (...)

Ben işte bu duygular içinde büyük bir zevk, coşku ve şefkatle yoldaşlarımla birlikte Ölüm Orucu direnişinde yer aldım.

Bu duygu aslında kelimelerle, tam anlamıyla ifadesini bulmuyor. Büyük bir hazdır. Bir tarafta şehitlerle kucaklaşmak, bir tarafta halklarına, önderine, Parti-Cephe'ne ölme sırası geldiğinde hazır olmanın ifadesidir.

Ne mutlu bize...

Halklarımız Kazanacak, Biz Kazanacağız...

ZAFER GÜNÜ ÖLÜMSÜZLEŞEN YEMO YOLDAŞ

O zafer günümüzün şehidiydi...

Bir yandan düşmanla kıran kırana tartışmalar sürüyor, diğer tarafta Ölüm Orucu Savaşçısı Yemo'nun töreni yapılıyordu...

... Can feda Yemo yoldaş. Dediğin gibi "Hiçbir güç beni DHKP-C'den ayıramaz" dedin ve öyle oldu. Şehit düşerek ölümsüzleştin.

Yemo yoldaş önceden yazdığı "Merhaba Yoldaşlar" diye başlayan yazısını yastığının altında tutuyordu. Artık yavaş yavaş ölüme yaklaştığını sezdiği anda bu yazıyı başında sürekli nöbet tutan yoldaşıyla sorumlu yoldaşına gönderiyor. Bu anda verilen mesaj açıktı. Berdan yoldaş şehit düştü sıra bende diyordu...

YEMLIHA İKTİDARI İSTİYOR.

YEMLIHA DEVRİMİ İSTİYOR.

Birçok eylemde değişik programlar yapılır ve eylem sonrası kayıp vermeden başarılı bir geri çekiliş planlanır. Savaşa gidecek, hedefi bulacak, vuracak ve geri çekilecektir. Ama ölüme yatmak çok farklıydı. Zafere mutlaka ama mutlaka ölerек varılacak. Bu eylemin başarıya ulaşmasının başka yolu yoktur. "Kayıp" vermeden geri çekilme olanağı yoktu. Ve Yemliha bunu biliyordu...

Yemliha devrimi istiyor. Yemliha iktidarı istiyor. Yemliha zaferi istiyor ve Yemliha 69 gün boyunca tüm halkımızın, dünya halklarının umutlarını yüklenerek yürüdü zafere...

Adım adım, hücre hücre...

İstanbul mahalleler dendiğinde Yemliha'yı anmamak mümkün değil, mahalli örgütlenmenin oluşturulmasında çok fazla emeği vardır Yemliha'nın...

Bir arkadaşımızın ayakkabıya mı ihtiyacı var?.. Yemliha hemen bulurdu. Çünkü onun mutlaka bir ayakkabıcı tanıdığı olurdu. Bir kurumumuz, bir evimiz mi taşınacak, boyanacak? Yemliha mutlaka boyadan anlayan birini bulur, bir kamyonet ayarlardı. Faşistler pazar tezgahlarımıza mı saldırmış? Yemliha gerektiğinde silahla beklerdi tezgahlarımızın başında. Öğrenen, öğreten, savaşıyor, savaştırıyor Yemo...

Not: Bu bölüm DHKP-C tutsakları tarafından yazılmıştır.

Hicabi Küçük

(27 Temmuz 1995)

TIKE Bursa Cezaevi

Süresiz Açlık Grevi Direniş'nin 69. günü

ULAŞ HİCABİ KÜÇÜK (TİKB)

Bayburt'un Merkez Çayıroğlu köyünde 1972 yılında dünyaya geldi. Bir köylü çocuğuydu. Köyde doğmuş, büyümüştü. Eskişehir Anadolu Üniversitesi 2. Sınıf öğrencisiydi. Devrimci mücadeleye Eskişehir Anadolu Üniversitesinde 92-93 döneminde başlamıştı.

Geldiği yerin tüm olumsuz özelliklerini bırakarak şairin dediği gibi. "açık ve endişesiz" olarak girmişti kavgaya. "Faşizmin gerçek yüzünü görmeye başladıkça, beni o kadar sene uyuttuklarına nasıl da kızıyordum kendime" diyordu. Dur durak bilmeden mücadele içinde çığırıyordu.

"Bir avuç olsak da Üniversiteyi dar etmeliyiz düşmana" diyordu.

Kısa sürede güvenilir, çalışkan, tavizsiz bir kişilikle devrimci saflarda yer edinmişti. Mücadeleye yepyeni bir bölgede öğrenci gençlik içinde başlasa da kendini sadece üniversite ile sınırlamamış, fabrika önlerinde, sendikalarda, emekçi semtlerde gazete satarak ilişki çıkarmaya çalışmıştı. Eskişehir o dönemde Hicabi'siz bir tek eylem, tek bir toplantı görmemişti.

Çalıştığı dönemde faşistler tarafından boy hedefi haline getirilmiş ve defalarca faşistlerle çatışmaya girmişti. Faşistlerle olan çatışmaların birinde kolu kırılrsa da, onların anladıkları dilden konuşmanın coşkusuyla çıkmıştı. Kolunun kırılmasına rağmen yine eylemden eyleme koşuyordu. Hiçbir şey onun mücadelesinin önünde engel olmuyordu.

Kısacası kavga adamıydı Hicabi. Örgüt adamı olmaktı çabası.

Gözüaltılarda ilk akla gelen isimdi. Defalarca gözaltına alınmasına rağmen her defasında başı dik, asırlık bilmişti.

5 ay Aydın E Tipi Cezaevi'nde adli tutuklular arasında tek TİKB'li olarak kalmasına rağmen coşkusundan, kararlılığından hiçbir şey yitirmemişti...

Tüm bu süreçlerden devrimci kişiliğini geliştirerek, amansız bir çabayla çevresini dönüştürerek çıkmasını bilmişti. Çıktıktan sonra yine kavganın içinde oldu. Yine Eskişehir'de her kitle kıpırdanışının içindeydi. İşçilerle en ufak ilişki fırsatını kaçırmadı, büyük fabrikalarıyla, semtleriyle, çevre ilçeleriyle, Eskişehir'i bir bütün olarak kucaklamaya yöneldi. Alınteri İl Temsilciliği'ni yürüttü. Fabrika önleri, sendikalar, semt kahveleri, O'nun uğradığı yerlerdi. En sınırlı ilişkiden bile yeni ilişkilere açılmayı zorladı.

Aranır duruma düştüğünde yer altına geçmek ve işçi sınıfı içinde çalışmak istediğini belirtmişti içtenlikle.

Kısa bir süre sonra son durağı Bursa Cezaevi oldu. TİKB davasından 12 yıl 6 ay ceza aldı. Tutsaklık yaşamında da kendini yenileme mücadelesini sürdürdü. Mücadelesine karşı çıkan, kabul etmeyen, gerici yönleri olan ailesini dönüştürmeye çalışmayı da ihmal etmedi. Ve faşist devletin halka karşı açmış olduğu topyekün savaşa karşı oluşturulan direnişte ölümsüzleşti. Yetişme tarzından gelen dağınıklığından ve gamsız görüntüsünden de direniş okulunda sıyrıldı. Ve Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucunun 69. gününde şehitler kervanına katıldı.

Bir Yoldaşı Hicabi'yi Anlatıyor;

(...)

İlk tanıştığımız günü hatırlıyorsundur sanırım. Yoldaşlarının evindeydik, sen gazetene sarılmış okuyordun. Bizi tanıştırdıklarında adınla birebir örtüşen utangaçlığını hâlâ hatırlıyorum. Hafif bir tebessüm ve ardından pembe bir renk. Nasıl kızdırırdık seni.

'92-93 döneminde gelmiştin Eskişehir'e. (...) kısa bir sürede tanımadığın, konuşmadığın, ilişkiye geçmediğin, gazete satmadığın devrimci demokrat insan yok gibiydi. Gazeteni taşıdığın o yeşil sırt çantası hâlâ gözümün önünde, hiç eksik etmezdin onu yanından. Seni uzaktan görenler DPG geliyor diyorlardı.

... O dönemlerde her taşın tuğlasında senin de emeğin vardı. Gazi katliamının protestosunda, paralı eğitime hayır çalışmalarında, 6 Kasım boykotlarında, alternatif açılışlarda, Newrozlarda, gözaltında kayıpların protestosunda, yurt temsilci seçimlerinde, açlık grevlerinde, standlarda, sayısız toplantı ve basın açıklamalarında, sayısız bildiri-afiş-pul... hiç eksik değildin ki, bugün gibi hatırlıyorum. Sonra o toplantıdaki tiz sesinle yaptığın konuşmaların iş çıksın diye gösterdiğin çabaların geliyor aklıma.

Korkusuz ve cesur bir kimliğin vardı.

... gözaltıların birinde üzerindeki elbiseleri parçalamışlardı, omuzundan aşağıya kadar yırtılmıştı tişörtün, sonrasında ise gladyatör kalmıştı adın devrimci saflarda. Düşmanın ininde bir gladyatör. Gözaltılar nasıl keyifli bir hale gelirdi seninle. Başın dik, alnın ak, zafer işaretleriyle çıkardın adliye koridorlarına.

(...)

... şimdi ise her anma toplantısında okuduğun şiir geliyor aklıma.

Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar birgün zulüm biter
Menekşeler de açılır üstümüze
Leylaklar da güler
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler.

Bu şiiri okuman hep ondandı demek. (...) 69 gün hücre hücre ölüme meydan okuyuşun yarınlar adına direnmekti tabii ki. Böylesine inançla ve kararlılıkla yıktın hücre duvarlarını ve çıktın gökyüzüne. Bu son eyleminle kurtuluş bayrağını teslim ettin varının sahiplerine.

Bir Yoldaşının Anlatımından Ulaş Hicabi Küçük

Büyük oranda gerici bir aileden Hicabi. Faşistler, tarikatlardan oluşan bir çalılığın içinde açan yalnız bir gelincik gibiydi. Ama o, bundan etkilenmedi, ilkin ablasını dönüştürdü, kısacık bir direniş zamanı içinde. Hepimizin ablası olmuştu. Sonlara doğru haftada bir kaç kez geliyor ve elinden geldiğince ihtiyaçlarımızı karşılıyor, direniş örgütlüyordu. Bursa'da yapılan tüm basın açıklamalarında, tüm eylemlerde en öndeydi. Sıkılı yumruğunu kaldırıyor ve haykırıyordu. "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük"

'Aptallar, hepiniz aptalsınız' demişti İstanbul'dan gelen abisi. RP'nin beyni yıkanmış, robotlaştırılmış sempatizanlarından biriydi. O küçücük beyniyle Hicabi'yi hareketleriyle sarsacağını, "kendisine" getireceğini sanıyordu. Öyle ya Hicabi kendi iradesi dışında başkalarının zorlamasıyla Süresiz Açlık Grevi yapmıyor muydu? Şevket hocası da böyle diyordu üstelik. Hicabi'nin cevabı net oldu. "Eğer böyle konuşacaksan bir daha gelme. Benim senin gibi abim yok." Ama yine de kazanmak, uyuşturulmuş bu beyni gerçeklere açabilmek için çaba harcamaktan kaçınmadı.

Bir diğer abisi, tasfiyeci-revizyonist ÖDP içinde yer alıyordu. Bizleri akıllı havada, gençliğin keskinliğiyle hareket eden, zamanla törpülenip biçim kazanacak insanlar olarak görüyordu. Yalnızca üç kez gelebildi görüşe. En son, Süresiz Açlık Grevi şehidimiz Hicabi Küçük yoldaşımızın cenazesini almakta geliş nedeni. Yumruğu havada "Yoldaşlar" diye selamladı şehidimizin çevresindeki direnişçileri. Müdürlerin, savcılarının, gardiyanların arasında dimdik durdu. Kaderden bahsetmedi, ağıtlar yakmadı, kimseyi suçlamadı. Gözlerinden süzülen damlalar, birer kavga çağrısı oldu, dile geldi döküldü dudaklarından.

Yoldaşlar, biliyorum sizler de benim kadar üzgünsünüz. Ama direnin. Hicabi ölmedi. O şimdi burada sizlerle yaşıyor. (...) Bana ne dedi biliyor musunuz? "Sana şimdi açık görüş izni veriyorum. Ama git onları ikna et. Devletle başa çıkılmaz. Doş yere eziyet etmesinler kendilerine" dedi. Ama ben bunları size söyleyemem, Hicabi'ye de söylemedim. O kendi isteğiyle katıldı açlık grevine. Onurlu bir şekilde yaşadı, onurlu bir şekilde öldü. Bizler Mamak'ta teslim olduk, siz teslim olmayın, direnin. Direnin. Bu faşistler sizden korkuyor. Sizden direnmenizi istiyorum. Bir abiniz olarak, bir yoldaşınız olarak istiyorum.

**BİZ KAZANACAĞIZ
HİCABİ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR.**

Not: Bu bölüm Alınteri Gazetesinden derlenerek yazılmıştır.

Osman Akgün

(27 Temmuz 1996)

TİKB Ümraniye Cezaevi

Süresiz Açlık Grevi Direnişi'nin 69. günü

OSMAN AKGÜN (TİKB)

1965 yılında Rize'nin Kalkandere ilçesinin Fındıklı köyünde hayata gözlerini açtı. İlk ve ortaokulu Şirinevler'de, liseyi ise Kocasinan'da tamamladı. 80 öncesi yıllarda lisede mücadeleyle tanıştı.

Ailesi ve çevresi DY'li olduğu için çok genç yaşta, Kocasinan Lisesi'nde okurken DY içinde mücadeleye atılmıştı Osman. Henüz genç bir anti-faşist militan iken, 12 Eylül faşist cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplanan DY içindeki tanıdığı insanları zorluyor mücadele etmek için. Ama nafile. Yine de kendini ve en yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başarıyor. TİKB'yle tanışana kadar yıllarca halkevlerinde ve derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yapıyor.

Osman hobi olsun diye yapmıyordu bütün bunları. Faşist cunta yıllarında, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrimci bir çevre yaratmak ve bunu geliştirmek istiyordu. Bir yandan da kendi hayalindeki örgütü arıyordu. Sosyal ilişkilerinin zenginliği, sıcak sevecen yapısı, hesapsız ilişkileri, fedakar kişiliğiyle bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdiren ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan temiz, hesapsız ve sınırsız bir 'Osman dostları' çevresi vardı etrafında.

1990 Temmuz'unda Osman TİKB'yle tanışır. Ve görüşlerini benimser. Kavgada yerini almaya karar verir.

Osman, geçmişin birikim ve deneyimlerini de mücadeleye sunmaya, dolu dolu yaşamaya hazır gelmişti TİKB'ye. Ve hızla pratiğin içine dalmıştı Osman.

Osman Akgün kısa sürede gelişmiş ve kavganın daha ön saflarında yer almaya başlamıştı. Ayrıca askeri yönleriyle de dikkat çekmeve başlamıştı.

Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesinin ilk üyelerindendi Osman. Eylemlerin içinde yalnız yer almakla kalmazdı. İstihbaratından planlanmasına, gerekli araç ve malzemelerin bulunmasına kadar en küçük işlerle dahi titizlikle uğraşırdı. O sırada aksayan yanlar varsa da pratik zekasıyla o anda halletmeye çalışırdı.

Osman küçük büyük demeden her işi yerine getirirdi. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü. O hainlerin cezalandırılmasından, kamulaştırma eylemlerine, fabrikalardaki muhbir ve işbirlikçilerin dövülmesinden araba kaldırma, istihbarat toplamaktan malzemelerin teminine kadar, en büyüğünden en küçüğüne kadar yakınmasız koştururdu mutlaka.

Osman Akgün bir yandan kendi geçimini sağlamak için çalışırken bir yandan da örgütsel faaliyetlerini aksatmadan sürdürüyordu. Ancak Osman Akgün'ün dışarıdaki mücadelesi kısa sürdü. Ama bu kısa süre içine çok şey sığdırmıştı.

TİKB'nin 13. kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında taksii şöförünün ihbarı üzerine arkadaşlarıyla beraber polisle çatışmaya girer ve ağır yaralı olarak Gayrettepe'ye götürülerek sorgulanır. Ancak işkencecileri asla sevindirmez ve başı dik çıkar yaralı olarak girdiği Gayrettepe işkencehanelerinden. Osman Akgün cezaevinde de içinden hiçbir zaman özgürlük tutkusunu atamaz. Ve '95 yılında dost örgütlerle yapılan yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarından olur. (...)

Fedakarlığı, örgüte ve yoldaşlarına bağlılığı ve örgüt içi anlayışı o kadar güçlüydü ki, iğne ile kuyu kazarcasına baştan itibaren emek verdiği tünelin çalışmasının aksamaması için sevk sorununda yaşanan tikanıklığın aşılması gerektiğinde Osman Akgün "Ben gönüllü olarak sevke gitmek istiyorum. Düşmanın bizim havalandırmaya yönelik dikkatini böylelikle dağıtırız. Siz de eyleme daha rahat devam edersiniz" diyerek kendini fedakarlıkla en öne koyuyordu.

Ve Ümraniye Cezaevi'ne sevke giderken şunları söylüyordu; "Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak,

bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütümüzün bayrağını şerefle taşıyacağız."

13 Aralık direnişinde barikatların önündeydi Osman. Yine 4 Ocak Ümraniye katliamında da üç gün boyunca barikatların en üstündeydi.

SAG'nin 47. gününde "belki bu mektup tarihsel bir önem taşırsa benim yazım olsun istedim" düşüncesiyle kendi eliyle yazdığı mektubunda;

"... Yoldaşlar bedenen kötüyüm ama kafa ve yürek olarak dimdik AYAKTAYIM. Her ama her şeye hazırım" diyordu. Kendi durumunun çok ağır olmasına rağmen yoldaşları için hayıflanıyordu.

Osman artık bilinç kaybına uğramaya başlıyordu. Bunun için kaygılanan yoldaşlarına "Ben, ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Yüreği dik olmalı, başı dik olmalı, ölümün gözde yenilip yenilmemesiyle bağlantılı... Ölümle yüz yüze kaldığım her tarihte de ölümün üzerine giderek ölümü yendiğim zamanlardır. Öyle olunca ölüm daha da küçülür... Ölebiliriz... Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır" diyerek ölümü düelloya davet ediyordu. Daha sonra, bir kaç saat sonra bilincini yitirdi. Beş gün bilincini yitirmiş olarak ölümle savaştı. Sayıklamalarında bile düşmanla savaşıyordu. "Silahlar nerede... Silahlar ...'da... Bir çantanın içinde... silahları getirin... onların silahları var, bizde birşey yok... bana bıçağı verin..." ve beş gün bilinci yitlik bir şekilde ölümle savaştıktan sonra, 69. Gün ÖLÜMÜ YENDİ.

Son sözü baştan söylemişti Osman Akgün;

"Yoldaşlar,

Direnişle ilgili uzun söze gerek yok. Yaşam kendini konuşturuyor.

Bu direnişte Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi?

Bu müthiş gurur veriyor. Evet bedenen ölebiliriz ama kazanan biz olacağız.

BİZ KAZANACAĞIZ.

Bir Yoldaşı Osman'ı Anlatıyor;

Osman ki 14 yaşıyla "çelikleşmiş bileğini, ergenleşmemiş sesini, sevdalanmamış yüreğini armağan eylemişti bu kavgaya." Ve en bozgun dönemlerde düşmanı düşmanın evinde inancıyla vuranlardandı.

"Yürümek yakışmaz bize, koşmam gerekir". Osman hep en önde, hep en hızlı. Düşmansa saldırmalı bütün gücüyle, direnmekse Adressiz Sorgular yaratmalı. Osman devrimin hamalı.

Nice uzun sorgulardan sonra Osman cezaevinde. Cezaevinde dört duvar ama o dışarıda baharı görüyor. Tuzla'da işçilerle yürüyor, Gazi'de barikatlar örüyor.

Varılacak yere
Kan içinde varılacaktır
Ve zafer
Artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
Tırnakla sökölüp koparılacaktır.

Mayıs ayı içeride de dışarıda da kavga ayı. Saldırıları birer birer geliyor. 6-8-9 Mayıs genelgeleri, "bu haklar bedel ödenerek kazanıldı, vermeyeceğiz." ... Bu yol can istiyor. "Ben bu kavganın parçasıyım izin verin canımı barikat yapayım" diyor o.

69 gün su, şeker, inanç eylemlerle birleşiyor. 69. gün. Nefes cılızlaşıyor. Nefes cılızlaşıyor. 69. gün "Bu yüreği bu yola veriyorum, bayrağı size devrediyorum." Osman ki bir devrim kartalı.

Not: Bu bölüm Alinteri Gazetesi'nden derlenerek yazılmıştır.

Hayati Can

(28 Temmuz 1996)

TKP(ML) safından sonra Bursa Cezaevi'nden
hastaneye götürülürken şehit oldu.

HAYATİ CAN TKP(ML)

KOMUTAN DENİZ

“Seni anlatabilmek seni.
İyi çocuklara, kahramanlara.
Seni anlatabilmek seni,
Namussuza, haldan bilmez,
Kahpe yalana.”

Ve seni anlatabilmek zindanlara... Ve seni anlatabilmek kentlere... Ve seni anlatabilmek dağlara...

Hayati Can, yoldaşlarının çağırdığı ismiyle Komutan Deniz, direnişimizin son şehidi oldu. Devletin diz çökmesinden sonra, hastaneye götürülürken şehit oldu. 70 günlük bir açlık sonrasında kişinin can vermesi söz konusu olabilir, ancak hastaneye götürülürken serum takılmamış olması dikkat çekicidir. Yani Deniz'in ölümü, Ölüm Orucu'nun normal seyrinden öte düşmanın bilinçli öldürmesi de olabilir. Düşmanın daha önce TKP(ML) savaşçısı Mustafa Kaya'ya yönelik benzer girişiminin söz konusu olması ve diğer Ölüm Orucu savaşçılarının tedavilerinin tam anlamıyla yapılmamış olması, Bursa Esir Kampı'ndaki devlet güçlerinin bilinçli öldürmüş olabileceği kuşkusunu arttırmaktadır.

Düşmanın, Komutan Deniz gibi bir komüniste böyle bir girişimde bulunması da şaşırtıcı bir durum değildir. Çünkü Komutan Deniz, yirmibeş yıllık yaşamının her anını dolu dolu yaşamış bir komünisttir. Çünkü Komutan Deniz faaliyet yürüttüğü her alanda yiğitliğiyle tanınmış bir TKP(ML) kadrosudur.

1971 yılında, Erzincan ili Tercan ilçesi Balyayla köyünde, bir yoksul Kürt köylüsü olarak doğan Deniz, 28 Temmuz 1996 yılında, Ölüm Orucu direnişimizin son şehit savaşçısı olarak Bursa zindanının yıkılan duvarları arasından bir kez daha dünyayı sarstı.

Deniz, çocuk yaşlarda TKP(ML) ile tanıştı. Ancak ilk olarak örgütsel faaliyetlerine, İstanbul'a göçtükleri dönemde, TMLGB içerisinde başladı. Çok kısa sürede gelişen Deniz, askeri eğitim için Ortadoğu'ya gitti. İyi ve başarılı bir kamp eğitiminden sonra Dersim'de gerilla faaliyetlerine başladı. Bu süre içerisinde TKP(ML)'ye üye de olan Komutan Deniz, birçok pusudan başarıyla çıkarken, birçok eylemin de planlayıcısı olmuştur. Herdif Karakol baskını gibi güçlü eylemlerde de imzası olan Deniz, daha sonraları Marmara Bölge Komitesi'ne Askeri Komite Sekreteri olarak atanır. Askeri Komite görevlerini icra etmeye çalıştığı dönemlerde düşmana esir düşer. Yapılan işkencelerde önderi Kaypakkaya gibi sır vermeme geleneğine sadık kalır. Mahkemelerde de bir komüniste yakışan dik başlılığını sürdüren Deniz, esir düştüğü süre içerisinde zindan direnişlerinin hepsinde görev alırken, Ölüm Orucu direnişinde de TKP(ML) adına örgütleyicilerinden olur. Ve bu son direnişte kavgamızın bayrakları arasında hak ettiği yeri alır.

Deniz, genç yaşına rağmen gerçekten birçok yönüyle örnek bir komünistti. Bu örnek yönlerinden bazılarını, direniş sürecinde yoldaşlarına yazdığı mektuplardan öğrenebildiğimiz gibi, bazılarını da yoldaşlarının anlatımlarından öğreniyoruz, İşte mektuplarından çıkardığımız direnişe ilişkin düşünceleri ve kimi özellikleri.

Süresiz Açlık Grevi'nin başlamasına ilişkin düşünceleri: "Bizler devletin 1 Mayıs'a yaklaşımlarından ve medyanın 1 Mayıs'ta gerçek yüzünü daha da sergilemesinden ve de birçok alandaki sertleşmelerden bu sürecin SAG ile geçeceğini tahmin ediyorduk. Kendi aramızda (toplu) bunu da sohbet konusu yaptık. Ayrıca diğer yapılardan üçer günlük dönüşümlü önerisi geldi. Bunun hiçbir şey ifade etmeyeceğini, merkezi olarak bunun ilerisinde bir politika belirleyeceğimizi tahmin ettiğimizi söyleyerek reddettik."

Deniz'in bu tahlilci ve müdahaleci yönünü açlık grevinin 40. gününde bir başka yoldaşına yazdığı düşüncelerinde de görebiliyoruz: "Bugün açlık grevinin 40. Gününe girmiş

bulunmaktayız. Zira, tarih 28.6.96, saat gece yarısı 01.00 suları. Açlık grevinin yarattığı bazı rahatsızlıklara rağmen moralimiz oldukça iyi. Biz burada toplam 21 kişiyiz. SAG'ye başladığımızda bir arkadaş rahatsız olduğu için, başlangıçta SAG'ye katmadık. Fakat 22. güne geldiğimizde o arkadaş da kattık. Ve doludizgin yolumuza devam ettik. Şu anda hepimiz açlık grevindeyiz.

SAG'nin 40. günü olmasına rağmen oldukça hareketli bir gün geçirdim. Birkaç arkadaşın ziyaretçileri gelmişti. Onlarla ilgileneyim derken bu kez de avukatım geldi. Onunla da uzun uzadıya sohbet ettik. İçinde bulunduğumuz sürecin renk değiştirerek koyulaşacağı netleşti. Zaten, benim tahminlerim ve düşüncem de bu yönlüydü. Bu karara sevindim.”

Ayrıca kararlı ve onurlu tutumunu gerilla mevzilerinde ve işkence tezgahlarında ispatlamış olan Deniz'in, aynı özelliklerini direniş sürecinde de görmek mümkün. Güçlü örgütçülüğüyle yoldaşlarını da eyleme motive eden Deniz, değişik tarihlerde yazdığı mektuplarında şöyle diyor: “19 Mayıs günü başlattığımız süresiz açlık grevinin 24. gününe girmemize rağmen, ufak tefek fiziki arızaların dışında durumumuz fena değil. Herkes kendisini zafere ve SAG sonrasına endekslemiş gidiyor.” Bir başka mektubunda ise; “... Fakat buradaki birçok arkadaş daha önceki süreçlerde sık sık SAG'ye gittikleri için vücutları oldukça yıpranmış. Bu durum kendisini erken zayıflama olarak şimdiden gösterdi. Ama bizler, bize dayatılan onursuzca yaşam koşullarına karşı direnmeye ve bedel ödemeye hazır hissediyoruz kendimizi.” Aynı kararlılığı ölüme yaklaştığı anda, yer yer açılan gözleriyle su içen yoldaşlarını gördüğünde “Şekerli sudan başka bir şey almayın, parti karardır” şeklindeki uyarılarında gizliydi.

Devrimciler arası dostluk ve dayanışmayı önemseyen Komutan Deniz, düzene koltuk değnekliği yapan reformizme karşı büyük bir öfke duyuyordu. Bu özelliklerini de Kaypakkaya'yı anma etkinliklerinden sonra etkinliği anlatan mektubunda görüyoruz.

Deniz mektubunda; “Bizim anmamıza DHKP-C’li arkadaşlar kendi korolarıyla, bizim marşlarımızla birlikte kendi marşlarını da söyleyerek katkıda bulundular. Ayrıca yazdığım anma metninde reformistlere çattık, onlar da hop oturup hop kalktılar. Özellikle onların 1 Mayıs değerlendirmelerine ilişkin...” diye yazmıştı. Böyle düşünen Deniz’in, şehit düşmeseydi, siper yoldaşlığı üzerine ve reformizmin Ölüm Orucu’na karşı aldığı tutuma ilişkin nasıl bir değerlendirme yapacağını da bu satırlardan tahmin etmek mümkündür.

Reformizme karşı nefret duyan Komutan Deniz, en çok da silahlı mücadeleye, en çok da dağlardaki gerilla mücadelesine tutkundu. Bu tutkunluğunu Ölüm Orucu’nun son günlerinde dahi belli ediyordu. Artık su içmek için ağzını dahi açamayan Deniz, yoldaşlarının, “Yoldaş, komutanlar Munzur’dan sana su göndermişler, illa içsin diyorlarmış” demesi üzerine ağzını hafiften aralayarak suyunu dudağına geçirirken bilincini kaybettiği dönemlerde de girdiği görkemli çatışmaları sayıyordu.

“ Seni bağırsabilsem seni,
Dipsiz kuyulara
Akan yıldızlara,
Bir kibrit çöpüne varana,
Okyanusun en ıssız dalgasına
Düşmüş bir kibrit çöpüne.”

Ve seni bağırsabilsem özgürlük tünellerine... Ve seni bağırsabilsem kahpe pusulara, karakol burçlarına...

Şimdi hatıraları tararken Aygün ile çekilmiş bir fotoğrafı takılıyor gözümüze. Zindan duvarlarını aşmak üzere delinen bir betonun kapağı ağzında çekilmiş bir fotoğraf. Her ikisi de zafer işareti yapıyor gülümseyerek. Her ikisi de zafer işareti yapıyordu ölüme gülerek.

Özgürlüğe tutkundu Deniz. Zindan koşullarında betonu delecek ve metrelerce tünel kazacak kadar tutkundu özgürlüğe. Bursa Esir Kampı’na sevk edilirken dahi kesinlikle kaçacağına dair sözler sarfediyordu. Onun için özgürlük dağlarda somutlanıyordu. Bu yüzden, her kaçış sohbetinin

ardından dağ ve gerilla sohbetleri başlıyordu. Dağlara ulaştığında yapılması gerekenler üzerine sohbetler edildikten sonra geçmiş çatışmalar canlanıyordu gözlerde.

Kepir... Dağlara kavuştuğunda girdiği ilk çatışmaydı. Düşmanın tamamen imha gözüyle baktığı o kahpe pusuda beş yoldaşını şehit bırakırken, beş yoldaşıyla çemberi yarıp çıkmıştı. Yoldaşları canlanıyordu gözünde; Cemil, Yıldız, Ünal, Mete ve Eylem. Ve sonra nice çatışmalarda nice şehit yoldaşları canlanıyordu gözünde.

Herdif... Bizzat planlamasına katıldığı güçlü vuruşlardan bir tanesiydi. Sonra tek tek baskınlar ve diğer eylemler. Gerillada coşku, askerde kaçışma. Büyük bir heyecanla anlatıyor Deniz.

Ve sonra Çakaran Deresi... Deniz durgunlaşıyor, Nurhak'ı anlatıyor yani sevdalısını, bir yoldaş soruyor, "O vurulurken sen nasıl gidip çatışmadın?" Deniz durgunluktan sıyrılıp gülümsüyor yoldaşının acemiliğine ve ekliyor: "Ben bir komutanım, öncelikle birliğin güvenliğinden sorumluyum. Ayrıca savaş duygusallığa gelmez, mantık işidir."

Doğru söylersin be yiğit komutan, savaş duygusallığa gelmez. Ama ne yalan söyleyeyim, savaşın içerisinde yetmiş olmamıza rağmen seni anlatırken duygusallaştığım da oldu. Hata bir iki damla da gözyaşı düştü kağıdımın üzerine. Kızacaksın biliyorum ama sen de takdir edersin ki şehitlerin arkasından yazı yazmak kadar zor bir iş yoktur devrimci faaliyette.

Son mektubunu aktarmak istiyorum olduğu gibi. Sanırım seni en iyi anlatacak olan budur.

“Partime ve yoldaşlarıma;

Sevgili yoldaşlar,

Belki de bu size son seslenişim olacak. Çünkü hepinizin bildiği üzere bizler faşist diktatörlüğün cezaevlerine yönelik saldırılarına karşı bedenlerimizi ölüme yatırdık.

Kuşkusuz ki, mücadele alanlarında değerler yaratmak, kalıcı kazanımlar elde edebilmek, bedel ödemeyi gerektirmektedir. Kimimiz bu bedeli işkencehanelerde, kimimiz dağ başlarında şehit olarak, kimimiz sokak ortasında infaz edilerek ödüyor. Bugün bizlerin de burada ödeyeceğimiz bedel bundan farklı değildir, ben de bu bedeli ödeyerek; Partime, halkıma ve devrime layık olabilirim bundan onur duyacağım.

Aslında yazacak çok şeyim olmasına karşın şu anda yazacak durumum olmadığı için geçmek zorunda kılıyorum. Bütün yoldaşlarımdan isteğim; mücadelenin her alanında en ağır bedelleri göze alarak mücadeleyi bir adım daha ilerletmeleri, parti birliğini korumaları, halkın ve partinin çıkarlarını korumalarıdır.

Bunu yapacağınıza inanıyorum.”

Hayati Can

Not: Bu bölüm TKP(ML) tutsakları tarafından hazırlanmıştır.

HASTAHANELER SÜRECİ

HASTANELER SÜRECİ

Ölüm Orucu'nun zaferle sonuçlanmasıyla savaşçılar hastaneye kaldırılmaya başlandı. Devrimci tutsaklar tarafından yenilgiye uğratılmayı hazmedemeyen faşizm aldıkları yenilginin acısını çıkarmak amacıyla Ölümle pençeleşen arkadaşlarımızı katletmek için fırsat kollamaya başladılar.

Ölüm Orucu zaferinden sonra hastaneye kaldırılan Ölüm Orucu savaşçılarının hastanelerdeki sayıları şöyle:

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden 19 kişi, Konya E Tipi Cezaevi'nden 14 kişi, İskenderun Cezaevi'nden 5 kişi, Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nden 13 kişi, Çanakkale E Tipi Cezaevi'nden 11 kişi, Buca Cezaevi'nden 34 kişi, Ümraniye E Tipi Cezaevi'nden 23 kişi, Sakarya E Tipi Cezaevi'nden 6 kişi, Yozgat E Tipi Cezaevi'nden 1 kişi, Bursa Özel Tip Cezaevi'nden 24 kişi, Bayrampaşa Cezaevi'nden 46 kişi, Bergama E Tipi Cezaevi'nden 5 kişi, Bartın Özel Tip Cezaevi'nden 4 kişi, Gebze Özel Tip Cezaevi'nden 5 kişi çeşitli hastanelerde tedavi görüyor.

Ölüm Orucu savaşçıları katletmeye yönelik saldırılardan biri Ümraniye Cezaevi'nden hastaneye sevk sırasında yaşandı. Cengiz Polat ve Ergül Acer hastaneye kaldırılırken askerler tarafından boğulmaya çalışıldı. Rıza Aşkın ve Cevat isimli uzman çavuşlar tutsakları sedyelerin kemerlerini iyice sıkarak ve üzerlerine oturarak öldürmeye çalıştılar. Bu olayı geçici görevli bir doktorun görmesi üzerine amaçlarına ulaşamadılar.

Konya'da Ölüm Orucu'nun sona ermesiyle hastaneye kaldırılan 14 Ölüm Orucu savaşçısı ayaklarından ranzalara zincirlendi.

Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde Ölüm Orucu savaşılarını ziyarete gelen bir grup sinema sanatçısının Ölüm Orucu Savaşısı tutsaklarla görüşmesi engellendi. Tutsaklara kitap ve karanfil göndermek isteyen sanatçıların bu istekleri, gönderilen karanfiller askerler tarafından parçalanarak reddedildi.

Buca Cezaevi'nden hastaneye kaldırılan Ölüm Orucu savaşıları ayaklarından ranzalara zincirlenerek tedavileri engellenmeye çalışıldı.

Yozgat Cezaevi'ne tedavi için giden doktorlardan Nöroloji doktoru elle yaptığı kontroller sonucunda "açlık grevine gittiniz, bunlar doğal, beyinlerinizde hiçbir hasar yok, elimden bir şey gelmez bekleyip göreceğiz" diyerek tedaviyi kesti.

Sadece bir kısmını aktardığımız bu saldırılar bile Ölüm Orucu sonunda diz çöken devletin tutsaklardan intikam almak için yaptığı saldırıların boyutunu göstermeye yeter. Bir çok tutsak hiç tedavi edilmedi. Bir kısmı ayakta muayene edildi ve tedavi edilmeden geri gönderildi.

Dünyanın saygı duyduğu Ölüm Orucu eylemimizden sonra hastanelerde birçok görevli büyük fedakarlıklar yaparak ne kadar etkilendiklerini ortaya koydular. Bazı askerlerin bile etkilendiği görüldü. Faşist olanlar ise her fırsatta kinlerini ortaya koyan tavırlara girdiler. Ama Ölüm Orucu Savaşçılarının kararlılığına çarparak etkisiz hale geldiler.

ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARININ HASTANELERLE İLGİLİ GÖZLEMLERİ

"(...) Çapa'da önce dahiliye, acil, sonra nöroloji kliniğine kaldırıldık. Her iki yerde de doktoru, hemşiresi ve hastane personelinin tavırları tam bir sahiplenmeydi diyebilirim. Bizleri yaşatmak için gösterilen fedakarlık, çaba, özveri dünyayı sarsan Ölüm Orucu eylemimizin, Ölüm Orucu şehitlerimizin yerlerini bir kez daha gösterdi bize. Adeta uyku uyumuyor,

tüm dikkatleriyle bizlerdeki en küçük gelişmeleri takip ediyorlardı. Yapılan her hareketten saygının yansıdığını gözlemlememek imkansızdı. Çünkü eylemimiz insan olan herkesin temel özlemlerini beklentilerini kucaklıyordu. Fedakarlık, halkını düşünme, başkaları için canını ortaya koyabilme, bu düzenin yaymaya, kabullendirmeye çalıştığı pisliklerin bireycilik ve bencilliklerin karşısına şehit olma pahasına çıkma... ve şehit olma burada da derin bir etki yaratmıştı... Öyle ki, faşist subay, astsubayların "bu ilgi niye" diye soracağı kadar açık bir hal almıştı.

Sahiplenme, sağlıkçı olmanın doğal bir yönüydü denilip geçilmeyecek kadar özveri, fedakarlık ile karşı karşıyaydık. Hele ki sahiplenme yatırıldığıımız hastanenin duvarlarını aşmış, gönüllülük gibi bir uygulamayla diğer hastanelerdeki sağlıkçılara bile yayılmıştı. Her yerden hemşireler yorulmak nedir bilmeden bizi sahiplenmeye koştular. Üstelik onların kendi hastanelerindeki görevlerini aksatmadan sürdürmeleriyle gerçekleşiyordu. Bütün gece bizim yanımızda kalıp ertesi gün görevlerinin başına dönüyorlardı. Ayrıca bunu siyasi, idari, birçok baskıyı göze alarak yaptıkları da tartışmasız bir gerçektir.

Bütün bu yorucu tablo içinde bile yüzlerinde en küçük bir yorgunluk ifadesi yoktu. Daima gülen gözler ve yüzlerle sahiplenme son günümüze kadar sürdü. Belki de bugüne kadar devlet ile veya onun herhangi bir kurumuyla ya da onu temsil eden bir statüyle çatışmayan bu insanlar, askerin bizlere yönelik uygulama çabalarında askerle çatışmayı göze aldılar. Ölüm Orucu eylemimizin her açıdan yakaladığı derinlik bizlerin tedavi sürecinde gösterilen ilgi-sahiplenme ile görüldüğü gibi doktorlar, hastabakıcılar, gönüllüler, kat görevlileri tarafından ifade edilmiştir. Başlangıçta "Ölümler olmasın bir daha yaşanmasın" şeklindeki ifadeler terkedilmeye başlanmıştı. Zulüm varsa, sömürü, soygun varsa, faşizm varsa bu savaş sürecektir. Ve zafer bedelsiz kazanılmayacaktır. Ve Ölüm Orucu eylemine, şehitlerimize duyulan saygı, yerini daha devrimci, daha gerçekçi değerlendirmelere bırakıyordu."

Hastaneye kaldırılan Ölüm Orucu savaşçılarından bir diğeri yaşadıklarını şu sözlerle ifade ediyordu:

"... Ben önce cezaevi içindeki hastaneye kaldırıldım. Orada tedavimize hemen başlandı. Serumlar takıldı. Ondan sonrasını yeni serumlar takıldıktan sonraki günün sabahına kadar hatırlamıyorum. Sabahları, kalabalık bir biçimde doktorlar geliyordu. Bayrampaşa Hastanesi'nden sonra Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Nöroloji Bölümü'ne kaldırıldım. Bayrampaşa Hastanesi'ndeki doktorlar, çok fazla bir tecrübeleri olmamalarına rağmen ellerinden geleni yapıyorlardı. Bizlerle gerçekten ilgilenen doktorlar vardı. Ancak, birkaç hemşirenin yaklaşımı oldukça olumsuzdu. Çapa Tıp Fakültesi'ne gittiğimizde, oradaki doktorların yaklaşımı bizi gerçekten etkiledi. Çapa'daki doktorlar, her fırsatta bizim dostlarımız olduklarını vurguluyorlardı. Biz bu durumu hem yaşadık hem de gördük. Onlar, kısaca, umut gülüşleri; içimizdeki bahar esintileri oldular. Bizden ya da eylemden nasıl etkilendiklerine gelince; bu doktorlar eylemin 68. günü hapishaneyi ziyarete gelen doktorlardı. Hastanede sohbet ettiğimizde, bizi ziyarete geldiklerinde Ölümlere-Ölüm sınırındaki insanların sayısının fazla olmasına rağmen bizdeki moral üstünlüğünden muazzam derecede etkilenmişler. Eylemin zaferle sonuçlandığını duyduklarında hemen hazırlıklarına başlamışlar. Ellerinde çok fazla deneyimin olmamasından kaynaklı müdahalede zorlanmışlar. Tek deneyimli doktor, Aysel Zehir'i tedavi eden Hakan Gürvit'ti. Ancak, onun da çok fazlaca bir birikimi yoktu. Doktorlar bir yandan nasıl bir müdahalede bulunacaklarını kesin olarak bilememenin zorluğunu yaşıyorken, bir yandan da hem idarenin hem de polisin baskısını göğüslemek zorunda kalıyorlardı. Bir yandan bizim iyileşmemiz için çabalarken bir yandan da bunlarla boğuşuyorlardı. Aynı şekilde bütün sıkıntılarına rağmen bizden gülüşlerini hiç eksik etmediler, bize birşeyler yaşandığını belli etmemeye çalışıyorlardı. Çapa'ya 17 gün boyunca İstanbul'un çeşitli hastanelerinden gönüllü olarak doktorlar, hemşireler gelmişti. Bu insanlar hem

kendi hastanelerinde çalışıyorlardı, hem de bizim olduğumuz bölümlerde çalışıyorlardı. Oradaki insanları yaşama döndürme çabasıındaydılar. Bilmedikleri birçok noktayı araştırıyor, uzmanlarına soruyorlardı. Büyük bir özveri ve yoğunluk içinde çalışıyorlardı. Ki, orada yaşadığım en güzel olay; gittiğimin ikinci günü, Ali Ekber yatağından kalkmış, sandalyeye oturmuştu. Doktorların bağrıışmaları, ığılıkları bize gerçekten ne kadar özen gösterdiklerinin ifadesidir. Biz de onlardan etkilendik. Ancak bir daha bu tür davranışların yaşanmasını istemiyorlardı. Bu da onların hümanist yaklaşımlarından ve emeklerine sahip çıkmayı bu biçimde algılamalarındandı.”

ÜMRANİYE CEZAEVİNDEKİ ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇISI TUTSAKLARIN HAYDARPAŞA NUMUNE HASTANESİ DEĞERLENDİRMELERİNDEN KESİTLER.

“... Hemşire ve doktorların yanında, asker ve polis dolu küçük bir odaya alınıyorlar; asker ve polisin oluşturduğu kalabalık, havasızlık, aşırı sıcak gibi olumsuz fiziksel koşullar yaşatmasının yanı sıra, ilk muayene ve tıbbi müdahalenin sekteye uğramasına, engellenmesine neden olmuştur. Daha sonra, tutsaklar için ayrılmış cildiye bölümündeki koşullara yerleştirilen hastalar zorla ayaklarından ranzalara kelepçelenmişlerdir. Askerler, hastaların üzerine çökerek zinciri ayak bileklerine oturtuncaya kadar sıkarak ayakları asılı kalacak şekilde yüksekçe bir yere bağlanmıştı. Bu uygulama tutsakların itirazlarına, müdahalelerine rağmen alelacele, zorbaca yapılmıştır. Birçok tutsağın ayak bileklerine kan oturmuştur.

... Bu insanlık dışı ve onur kırıcı uygulamayı kabul etmeyen tutsaklar serumlarını kapatarak ya da çıkartarak, bu koşullarda tedaviyi kabul etmeyeceklerini belirtmiş ve başhekimini çağırmışlardır.

... Bu aşamada başhekimin kayıtsız, duyarsız, hatta jandarmanın bu keyfi uygulamalarını meşrulaştıran yaklaşımlarıyla karşılaşmıştır.

...Tutsaklar bunun üzerine serumlarını çıkartarak ya da kapatarak tedaviyi kesmiş ve sloganla durumu protesto etmişlerdir.

... Bir süre sonra kamuoyu baskısı ve tutsakların kararlı tutumları sonucu zincirler sökülmüştür. Bu, Ölüm Orucu boyunca ölme kararlılığı gösteren tutsakların her koşulda yarattıkları direnişin sonucudur.

Zincirler güvenlik bahanesiyle değil, asıl olarak intikam ve işkence aracı olarak takılmak istenmiştir. Askerlerin zincir takarken vahşice bir tavır sergilemeleri, tehdit ve hakaretlerini sürdürmeleri bunu açıkça göstermektedir. Zincirler söküldükten sonra camlar kapatılmak istenmiş; tutsakların ısrarlı müdahaleleriyle, neredeyse havasızlıktan boğulmayacak kadar ancak açılabilmiştir.

Odalara kalabalık bir jandarma grubu sokulmuş, kalabalık, havasız, sıcak ve gürültülü bir ortam kasıtlı olarak yaratılmıştır.

Jandarma kasıtlı olarak sürekli gürültü yapmış, tutsakları rahatsız etmeyi görev edinmiştir.

Havasız ve sıcak koşullara yeterli hastabakıcı kontrolü sağlanmamış, kontrol vb. nedenlerle biriken idrar boşaltılmamış, gereken temizlik sağlanmamış, hastaların günlük doğal ihtiyaçları karşılanmamıştır. Bu da, şok tedavi sürdürülen ortamları hijyenik ve diğer açılardan alabildiğine sağlıksızlaştırmıştır.

... Tuvalete çıkma ihtiyacı jandarma tarafından keyfi olarak kısıtlanmış, keza bu da bir baskı aracına dönüştürülmüştür.

... Tedavi asla bilimsel yöntemlerle ve sistematik olarak sürdürülmemiş, "tedavi" sürecine deneysellik ve yap-boz hakim olmuştur.

Hastalardan kimi zaman günde iki üç kez olmak üzere dört beş günde onar kez, kimi zaman büyük miktarlarda kan alınmıştır. Gerekçe olarak "pıhtılaştı", "gecikti" gibi nedenler öne sürülmüştür. Uzun süreli açık grevinin etkisiyle

savaşçılarda kan zaten azalmış ve zorla, kimi zaman köpük halinde kan çıkmaktadır.

İkinci günden itibaren tuzlu peynir ve normal tuzlu ekmek, yumurta, çay, dört beşinci günden itibaren tuzlu zeytin vb., altıncı günden itibaren yağlı-salçalı makarna, bezelye, patlıcan vb. yemekler verilmiştir. Bunların yanında tuzsuz pirinç çorbası ile “diyet” sürdürülmüştür. “Diyet” böylesine bilinçsiz ve zıtlıklarla doludur.

Bu durum doktorlara bildirildiğinde, önce “bir zararı olmaz, biz tetkik ediyoruz” denilerek savunulmuş, tutsakların bu zıtlıkları ve dengesizlikleri vurgulamaları nedeniyle kabul edilmiş, ancak, tüm ısrarlara karşın sonuç alınamamıştır. Oysa bu gıdalar, uzun süreli açlık grevinden sonra, hele ki Ölüm Orucundan sonra asla verilmemesi gereken, er ya da geç ama mutlak yan etkilere neden olacak, ileride bünyelerde kalıcı sakıtlıklar yaratabilecekti.

(...) Tutsaklar çeşitli yollardan kendileri için ayrılmış bir gıda istihkakının olduğunu öğrenmiş, ancak tüm zorlama ve ısrarlarına karşın bu istihkaktan daha sonra da haber alınamamıştır. Bu malzemelere personel ya da güvenlik tarafından el konulduğu kuşkuları güçlüdür.

Tedavi süreci bütünüyle jandarmanın denetimi altında ve neredeyse belirleyiciliğinde sürmüş, hatta taburcu edilmeleri tümüyle jandarmanın kararıyla gelişmişti. Sabah hastanede kalmaları için hastaları ikna etmeye çalışan doktor, öğleden sonra taburcu etmek için ikna etmeye çalışmış ve apar topar işlemlerini tamamlayıp birçok hastayı taburcu etmiştir.

Tedaviler henüz tamamlanmamıştır. Kimi savaşçıların kolunda henüz serumları, kimilerinde ise sonda takılıdır. Örneğin Hüseyin Çukurluöz ve Ergül Acer beşinci gün, serumları bitmeden, Cafer Oral 9. gün, sonda takılı bir haldeyken ve henüz tedavileri sürerken taburcu edilmişlerdir. Bu hastalar, daha sonra Ümraniye Cezaevi'nden Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne sevk edilmiş ve tedavileri sürdürülmek üzere hastaneye yatırılmaları uygun görülmüştür. Daha dokuz-on hasta aynı durumu yaşamıştır.”

BAYRAMPAŞA DEVLET HASTANESİ'NDEN GÖZLEMLER

“(…) Ertesi gün sabah 7-8 civarında hemşireler tansiyon, nabız, kilo vb. Ölçümleri yapmak üzere eylemcilerin yanına geldiler. Hemşirelerle birlikte bir de Sağmalcılar Devlet Hastanesi'nde görevli bayan doktor gelmişti. Ölçümlerini yaptıktan sonra koridorda ayak üstü Ölüm Orucu eyleminden bahsettik. Hemşirelerden kimi anlattıklarımızı ilgiyle dinliyor ve onaylar tarzda tavırları oluyordu. Bazıları ise daha çekingen ve uzaktan dinliyorlardı. Bayan doktor şehitlerimizden İlginç'i tanıdığını söyledi. İlginç'in doktor olması onları daha da fazla şaşırtıyor ve ilgilerini arttırıyordu.

Askerlerden bazıları da bu konuşmaları, ilgisiz davranıyormuş gibi yapıyor, ama dikkatle dinliyorlardı. Hatta kimi zaman, sorular sorarak konuşmaya katılmaya çalışıyorlardı. Bunun yanında, askerlerden kimileri de bakışlarıyla, hareketleriyle düşmanlıklarını ifade ediyorlardı.

Doktor heyeti Haseki Hastanesi'nden gelen dahiliye, nöroloji ve göz uzmanlarından oluşuyordu. Ayrıca, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nden Sağlık Bakanlığı'nın görevlendirmesiyle gelen psikiyatristler vardı. Günlük muayeneye gelen üç dört tane dahiliye uzmanı vardı. Bunlardan kimileri sadece işlerini yapıyor hem de eylemcileri tanımak, siyasi düşüncelerini tanımak için sohbet ediyorlardı. Hepsi de günlük muayenelerinde titizlik gösteriyor, gördükleri aksaklıkların düzeltilmesi için hastane personelini uyarıyorlardı.

Doktorlar kendi aralarında konuşurken göz doktoru “Hepsi temiz insanlar, oysa basında filan daha farklı gösteriliyorlar.” dedi.

(…) Hastanede kalınan süre boyunca sürekli psikiyatristler de geldi. İlk karşılaştığımızda ve uzmanlık alanlarını sorduğumuzda, biraz utanarak ve mahcup şekilde psikiyatri

uzmanı olduklarını söylediler. Aslında burada yapabilecekleri bir şey olmadığını, ama zorunlu olarak görevlendirildikleri için burada olduklarını söylediler. Psikiyatristlerin diğer doktorlara göre daha duyarlı oldukları ve sohbet etmek istedikleri belliydi. Yalnız, kimi psikiyatristler bu sohbet ortamını psikiyatrik muayeneye çevirmeye çalıştılar. Bu durumda müdahale edip, kendilerine, böyle bir şeye gerek olmadığını, bu şekilde davranırlarsa devletin karalama ve demagojilerinin bir parçası olacaklarını söyledik; bir daha böyle bir şeye kalkışmadılar. Bir bayan psikiyatrist ise Ölüm Orucu eylemcilerinin gözü kara insanlar olduğu tespitini yaptı.

Yine bir bayan psikiyatrist “Asıl psikolojik tedaviye muhtaç olanlar Adalet Bakanlığı yetkilileridir” dediğimizde, “Hayır, onların böyle bir tedaviye ihtiyacı yok, çünkü kendi mantalitelerine göre tutarlı davranıyorlar” cevabını verdi. Verdiği cevapla, gerici, faşistler, davranması gerektiği gibi davranıyorlar demek istiyordu.

... Hemşirelerden birinin askerlerle normal olmayan, aşırı samimi bir ilişkisi vardı. Bu hemşire aynı zamanda eylemcilere karşı düşmanca davranıyor, tedavinin yapılmaması ya da eksik yapılması için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Refakatçiler, diğer hemşirelerin yanında, bu hemşireye saygısızlık yaptığını söyleyerek uyardılar. Bunun üzerine, tüm insani duygularını yitirmiş olan bu hemşire, ağzında belli belirsiz bir şeyler gevelemeye çalıştı. Kimi askerler bile, ondan daha fazla ihtiyacımızı karşılamaya çalışıyorlardı. Daha sonra, başhemşireyle konuşarak, bu hemşirenin bize hizmet vermemesini istedik. Bunun üzerine, uzunca bir süre ortalıkta görünmedi.

(...) Askerler düşmanca tavırlarını her fırsatta ortaya koyuyorlardı. Ziyaretlerde, hastaların ihtiyacı olan besin maddelerinin içeri alınmasında, hatta kaşık gibi kullanılması zorunlu eşyaların alınmasında bile alabildiğine pervasız ve keyfi davranabiliyorlardı. Hastaların röntgen çekilmesi için aşağıya indirilirken ayakta duramayan insanlara kelepçe

takmaya çalışmaları, hastaneye girişte pantolonun kemerini ve ayakkabı bağını almaya çalışmaları, birbirlerine karşı bağırarak ve küfürlü konuşmaları ve sabaha kadar yüksek sesle arabesk müzik dinlemeleri onların ne kadar rezil ve insanlıktan çıktıklarının somut örnekleridir. Hatta sözde hastane personelini bizden korumak için yanlarında gelen askerler, korumalıklarını hemşirelere neredeyse sarkıntılık düzeyinde yapacak kadar ahlaksızlaşıyorlardı. Bu durum, refakatçi arkadaş tarafından engellenmeye çalışıldı.

Askerlerden bazıları ise, henüz tamamen insani değerlerini yitirmemişlerdi, özellikle bir tanesinin bizimle konuşurken veya bizi dinlerken utandığı, sıkıldığı ve aynı zamanda saygı duyduğu belli oluyordu. Bu asker odalarımıza geldiğinde dergilerimize, gazetemize göz gezdiriyordu.

Ama esas olarak doktorlar üzerinde baskı yaparak hastaların bir an önce taburcu olmalarını, yeni gelen hastaların ise yatırılmamasını istiyorlardı. Doktorlardan bazıları da askerlerin bu isteği doğrultusunda hareket etme eğilimine girdiler. Bunun zerine bu doktorlara, tedavimiz bitinceye kadar burada kalmamız gerektiğini, bunun, hekim olarak kendilerinin bir sorumluluğu olduğunu söyledik. Hastaneye yatmak üzere gelen hastaları geri göndermeye çalışması üzerine, eylemci arkadaşlardan biri doktora, "Hastayı yatırmadığınızdan dolayı doğabilecek olumsuz sonuçların sorumluluğu alabilir misiniz?" demesi üzerine doktorun tavrı hemen değişti ve o günden sonra gelen tüm hastalar hemen yatırıldı.

Askerlerin son günlerde uygulamaya çalıştıkları, sedyede giden hastaya kelepçe takma uygulamasını kabul etmeyen eylemcilerin bazı tahlilleri yapılamadı.

**ÇAPA TIP FAKÜLTESİ HASTANESİ GÖNÜLLÜ DOKTOR VE
HEMŞİRELERİNİN, ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇISI GÜLİZAR
KESİCİ'NİN DEFTERİNE YAZDIKLARINDAN KESİTLER:**

(...) Dövüştüğünüz, kazandığınız yarınızdır. Direndiniz, direnciniz umutlarınızdır. "Ve yaşama karşı bir inattır" sözünü bir kez daha yinelediniz.

Kutlu olsun.

... Sevgili.....

Yapmak istediklerinize, iradenize, mücadelenize saygı duyuyorum.

İzinden döndüğümde acilde yattığınızı, asistan arkadaşlarımızın sizlerle yakından ilgilendiğini öğrendim. Hemşire ve insan olarak, buraya gelmenizi ben de çok istedim. Servis açılınca da gönüllü olarak indim. Normal mesaimin dışında çok fazla zamanımızı burada geçirdik. Personel yoktu. Eleman sayısı azdı. Tüm zorluklara rağmen hemşirelik yaşantımın en güzel dönemini sizlerle yaşıyorum. Koşullarınızın çok özel oluşu mu buna neden bilmiyorum, ama hepinize karşı içimde inanılmaz bir sevgi var. Hepinizi ilgi ve içtenlikle izliyorum. Yeni bir gelişme beni de en az sizler kadar mutlu ediyor. Burada olmasam da aklım sizde kalıyor. Tüm çalışanlar böyle düşünüyor.

Beni en çok üzen şey, taburcu olunca eve değil cezaevine dönecek olmanız. Buna sizler alışkınsınız belki ama benim için bu kelimeyi kullanmak bile çok zor. Dostlukla.

(...) İnançları uğruna insanların Ölümüne gülerek gittiklerini gördük. Her fidan devrildiğinde yüreğimiz sızladı. Onlarla birlikte bizler de öldük. Sizler, galip gelenleri hayata döndürmekte birazcık faydam olduysa ne mutlu bana. Ben bu işi gönüllü yaptım, yine yaparım.

Dostluğunuz, arkadaşlığınız çok güzeldi, Teşekkürler.

(...) Sevgili Gülizar,

Biliyor musun? Seni, Çapa'ya henüz gelmemişken, ben "Zincir taktırmayan kız" olarak tanıdım önce. Bunu anlatan arkadaşım, heyecanla acil dahiliyedeki ilk gecenizi anlatmaya devam ederken ben içimden "Vay be, bravo" Ölümüne ramak kalmışken ve artık anlaşma sağlanmışken bile tedaviyi reddedip geri gidebiliyor bu insanlar. Çünkü cezaevine geri gitmekle tehdit etmiştin sanırım doktorları, diye geçirmiştim içimden.

Sonra; nörolojiye geldiğinizde ve artık sizleri daha kolay göreceğimizi düşündüğümde ilk gece -gönüllü ekip içinde olmuştuk çünkü- tarif edilemez bir heyecan, merak, sevinç ve kaygı karışımı bir duygu taşıyarak, servise geldiğimde; doğrusu senin odanın ününden önce bir ürkeklikle geçtim. Odana girmedim. Beyaz çarşafın üzerine narin bir şekilde kıvrılmış yatan ipincecik çocuk bedenini görünce bir kez daha hatırladım acil dahiliyedeki ilk geceni.

Sonra,sonra koşturmaca "bıb-bıb did-did sesleri"... ve bildiğin hengame içindeki tanışıklığımız. Seninle ve diğerleriyle...

Herbirinizle tek tek kurduğumuz ve bizleri kendi aramızda kurduğumuz yeni sıcacık sevgi dolu ilişkiler; bilmem, sıradan hekim-hasta, hemşire-hasta, meslektaş ilişkisinin çok ötelerinde bir şeyler yaşattı bize diye düşünüyorum. O güzel anıları, o insandaşlığı hepimiz hissettik ve koca bir balon olup yuttuk sanki. Çünkü; şu an olduğu gibi ne yazabiliyor ne de anlatabiliyorum. Hem çok özeldi hem de çok güzel. Ben kendi adıma bu süreçten çok şey öğrendim diyebilirim. Çünkü, ben "dışarıyı yaşayan" bir insan olarak içeridekilerden "umudu", "gözü karalığı", "O büyük günün birgün geleceğini" yeniden öğrendim, hissettim. Dışarıyı yaşayanların; bilirsin "başka" dertleri, tasaları vardır. Ama bu süreç, özellikle hastanede yaşanan süreçten söz ediyoruz belleğimin bir yerinde bulunan fakat çok taze, canlı olarak kalmamış, ilk gençlik aşkı olarak hatırlandığında heyecanlandırıcı duyguyu bana yeniden yaşattı. İşte öğrendiğimde bunu dostlukla, sevgiyle, dayanışmayla her zaman yaşayacağız.

ANADOLU VE KÜRDİSTAN CEZAEVLERİNİN DURUMU

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, hastaneler süreciyle ilgili elimizde yeterli bilgi yok. Buraya aktarabildiklerimizin çoğunluğu ise İstanbul'daki hastanelerde yaşanan sürece ilişkin bilgiler. Kürdistan cezaevlerinde yaşanan süreçle ilgili hemen hemen hiç bilgimiz yok. Anadolu cezaevleriyle ilgili buraya aktardığımız çok az bilgiden de anlaşılacağı üzere devlet, Ölüm Orucundan sağ çıkan tutsakları tedavilerini engelleyerek katletmeye çalışmıştır. Bursa Cezaevi'nden Sağmalcılar Devlet Hastanesi'ne tedavi için getirilen Ergün Bütüner ve İbrahim Doğan'ın yanında refakatçi olarak kalan bir tutsağın anlatımlarını ve Av. Zeki Rüzgar'ın açıklamasını Anadolu cezaevlerindeki tutsakların durumunu açıklaması bakımından önemli olduğu için aşağıya aktarıyoruz

ERGÜN BÜTÜNER VE İBRAHİM DOĞAN'IN YANINDA REFAKATÇİ KALAN ARKADAŞLARININ GÖZLEMLERİ

Ölüm Orucu direnişinin zaferle sonuçlanmasının üzerinden iki aya yakın zaman geçmişti. Ölüm Orucu savaşçıları Ergün Bütüner ve İbrahim Doğan'ın Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne getirildiklerini öğrendiğimde durumlarının iyi olmadığını tahmin etmek benim için hiç de zor olmadı.

Arkadaşların yanına refakatçi olarak gittiğimde, kendimi bir anlık da olsa dehşete kapılmaktan alıkoyamadım.

Sağmalcılar Cezaevi'nde de Ölüm orucu direnişine katılan yoldaşlar ve dostlarımızın hücre hücre eriyen bedenlerinin zayıflığına şahit olmuştum. Ama Ergün ve İbrahim'in bedenleri aşırı derecede zayıftı. Kaldı ki, Ölüm Orucu'nun sonuçlanmasının üzerinden iki aya yakın zaman geçmişti.

İlk olarak, gereken tıbbi müdahalenin yapılmadığı kanısına vardım. Zira, arkadaşların ilk olarak yatırıldıkları Bursa Devlet Hastanesi başhekimisi ve bazı doktorları “sabıkalı” idiler. 1996 yılı başlarında Mustafa Kaya’nın tedavisini yapmayarak katledilmesine sebep olanlar da bunlardı. Ergün ve İbrahim’in ayak bileklerindeki. derin kelepçe izlerini gördüğümde artık bu kanamın doğru olduğundan kesinlikle emindim.

Diğer refakatçi arkadaşın söyledikleri de bunu teyit ediyordu. “Sağmalcılar Devlet Hastanesi’ne getirilişleri yirmidört saat daha gecikseydi şehit düşeceklerdi.” dedi. Ki, bunu söyleyen burada Ergün ve İbrahim’e ilk tıbbi müdahaleleri yapan doktorlarmış.

Ergün Bütüner ve İbrahim Doğan’ı ölüme terk ederek katletmeye çalışmışlardı alçaklar! Ama nafile, çünkü onlar iyileşeceklerinin ilk işareti olan sıcacık gülüş ve kahkahaları çoktan atmaya başladılar bile.

ANADOLU CEZAEVLERİNDE TUTSAKLARIN TEDAVİLERİ YAPILMIYOR

Ankara Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Av. Zeki Rüzgar tarafından yapılan basın açıklamasında, Yozgat, Çankırı ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevlerinde bulunan tutsakların tedavi edilmedikleri, Sağlık Bakanlığı ve TTB’ye başvurmalarına rağmen bir gelişme olmadığı ve tutsakların durumunun ciddiyetini koruduğu bildirildi. Yozgat Cezaevi’nde TTB temsilcisi olduğunu söyleyen nöroloji uzmanı bir doktor tutsakları tedavi dahi etmeden çok ciddiyetsiz davranıp sonra da “durumları normal” diyerek geri göndermiştir.

Çankırı Cezaevi’nde bulunan tutsakların hiçbirine ciddi bir tıbbi tedavi uygulanmamıştır. Ankara’daki tutsakların hastaneden cezaevine adeta kaçtıklarını ve hastanede son derece sıgıksız olan mahkum koşuşuna kaldırıldıklarını belirten Zeki Rüzgar, ciddi rahatsızlıkları bulunan tutsakların

buna rağmen hastanelerde mahkum koğuşlarında tutulduklarını ve çok kötü şartlarda kaldıklarını, bundan dolayı da cezaevlerine geri döndüklerini belirtti. Sağlıksız, insani bakımdan uzak ve zor koşullar altında kalan tutsakların hayati tehlikeyi atlatabadan, kısmi felç ve hafıza kayıplarına rağmen cezaevinde bulunan arkadaşlarının kendilerine en azından insanca bakacağını düşünerek cezaevlerine geri döndükleri belirtildi.

HAYATİ CAN'IN DURUMUNA İLİşKİN YOLDAşLARININ DÜşÜNCELERİ

Ölüm Orucu'nun zaferi ve düşmanın dize gelişinden bir gün sonra şehit olan Hayati Can'ın düşman tarafından bilinçli bir şekilde öldürüldüğüne dair derin kaygılar söz konusudur. Çünkü Hayati'ye anında müdahale edilmemiş, -ki Bursa Cezaevi'nde bulunan tüm Ölüm Orucu savaşçıları için benzer durumlar vardır- ve saatler süren bir yolculuğa çıkartılmıştır. Bursa Cezaevi ile hastane arasındaki mesafeyi göz önüne aldıımızda durum daha anlaşılır olacaktır.

Bunun yanında Hayati'nin TKP(ML)'nin kadrosu oluşu ve Bursa Cezaevi'nde çeşitli düzeylerde toparlamalar yaratmış olması düşmanın dikkatlerini üzerine çekmiştir. Adı geçen cezaevinde, tedavisi engellenerek bilinçli bir şekilde katledilen Mustafa Kaya'yı ve yine düşmanın son dönemlerde, özellikle Ümraniye Cezaevi'nde dikkati çeken kişileri hedefleyen infaza yönelik saldırılarını hatırlayınca Hayati'nin de infaz edildiğine dair kaygılar güçlenmektedir.

HALKIN SAHİPLENMESİ VE TEPKİLER

Her devrimci eylemde olduğu gibi bu eylemde de asıl hedeflerimizden biri devlet saldırılarının ve buna karşı geliştirilen karşı koyuşun ezilenlerce kavranmasını sağlamak ve oluşan bilinç etrafında eylemin sahiplenilmesini yaratmaktır. Çünkü, biliyoruz ki, halklarla bütünleşmeyen, halkların kurtuluş mücadelesinin bir parçası olma niteliğini taşımayan hiçbir eylem gerçek anlamda devrimci değildir. Eylemimiz de devrim mücadelesinin bir parçasıydı ve bunun böyle olduğunun kavranması, halklarla bütünleştirilmesi, kitlelerce sahiplenilmesi eylemimizin kazanımları açısından çok önemliydi. Doğru bir politika önderliğinde hedeflenen kazanımların halklara kavratılması ve bu anlamda siyasetin halklara indirilmesi, yürütülecek mücadelede bitmek bilmez bir enerji yaratır. Haklılığın kavranması ve mücadelenin sürekleştirilmesi hedeflenen kazanımların siyasi içeriğinin kavranması ile mümkündür. Belirlediğimiz politikayı ve bunun ışığında hedeflediğimiz kazanımları halklara kavratığımız oranda zafer yolunda çok önemli adımları atmış oluruz. Her talebimizin ve kazanımımızın mücadeleyle bütünleştirilmesi ve bu anlamda politik kazanım olarak kavranması; bu eylemin de en önemli öğretisi olarak belirlenmelidir. Bu eylem, doğru politika önderliğinde halkların muazzam bir güç olabileceğini, devletin çok küçük bir grup karşısında dahi dize gelebileceğini, parçalarda zaferin ne kadar önemli olduğunu, sahiplenişin ne demek olduğunu oldukça yalın bir tarzda gösterdi. Her kazanım politik bir gelişmeyi içerdi, her eylem, düzen karşısındaki duruşun netleşmesine neden oldu. Eylemimiz içerisinde, destek sahiplenişe dönüştü. Pek çok kesim bu direnişe katılarak saldırıları göğüslemek gerektiğini kavradı ve göğüsledi. Her sahiplenişin politik bir

gelişme olarak kavranılması bu eylem açısından öğreticidir. Ve biz, sahiplenmeden, tepkilerden bahsederken aynı zamanda politikanın yol göstericiliğinden ve politikleşmeden de bahsetmiş olacağız. Asıl görülmesi ve kavranılması gereken budur.

EYLEMİN İLK AŞAMASINDA DURUM VE TEPKİLER:

Eylemimizin başlangıcında, kamuoyunun desteğini almak gerektiğini ve devletin, elindeki binbir araçla bilinçleri bulandırma çabasına karşı etkili bir propaganda yapmamızın zorunlu olduğunu belirtmiştik. Bunun için, devrimci-demokrat basının desteğini almak, gerçekleri yansıtmak, ziyarete gelen yakınlarımızı bu yönde harekete geçirmek ve en önemlisi, yoldaşlarımızın faaliyetlerine bu yönde ağırlık vermesini sağlamak hepimiz tarafından doğru olarak ortaya konmuştu. Eylemimizin yaratacağı kamuoyu, bu sorunun en yetkin biçiminde çözümünü sağlayacaktı. Haklılığımızın ve kararlılığımızın kendisini ifade edecek olan eylemimiz bu anlamda geniş bir kamuoyunu etkileyecekti.

Kısacası, arkamızda büyük bir destekle başlıyorduk eyleme; tutsak yakınlarının bir araya gelerek oluşturduğu DETUDAP (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) ve dışarıdaki yoldaşlarımız. Bu iki güç ve eylemimizin kendisi, kaçınılmaz olarak büyük bir kamuoyuyla bütünleşmemizi sağlayacaktı.

Biz eyleme başladığımızda, PKK'li tutsakların Diyarbakır'da daha önce başlattıkları benzer bir eylem vardı. Bu eylem, zaten gündemdeydi ve etkilediği, desteğini aldığı bir kamuoyu vardı. Daha çok HADEP il ve ilçe binalarında üçer günlük açlık grevleriyle sürdürülen destekler polisin yoğun engelleme çabalarıyla karşı karşıyaydı. Eylemimiz burjuva basın tarafından bilinçli olarak PKK'li tutsakların farklı taleplerle yürüttüğü bu eylemin desteği gibi gösterilmeye çalışıldı. Bir süre, bu olumsuz etkinin ortadan kaldırılması çabası harcandı. Çünkü; farklı talepleri içeren bu eylemin, eylemimizden bağımsız bitmesi, gelişen kamuoyunun

zayıflamasına ve cezaevlerinin gündemdeki yerinin geriletilmesini getirebilirdi. Süreç içerisinde bunun önemi daha da anlaşıldı.

20 Mayıs'ta başlayan eylemimiz ilk dönem kendini çarpıtmalardan kurtarmak yönünde ciddi bir süreç geçirmek durumunda kaldı. Bunun için, tutsak yakınlarının bir araya gelerek oluşturduğu DETUDAP taleplerimize kendi taleplerini de ekleyerek bir eylem programı oluşturdu. Taleplerimiz asıl olarak şunlardı; "Genelgeler iptal edilsin", "Eskişehir tabutluğu kaldırılсын", "Cezaevlerindeki insanlık dışı yaşam koşulları düzeltilsin", "Adalet Bakanı M. Ağar istifa etsin". Bunun için, Sağmalcılar, Ümraniye, Ankara Merkez Kapalı ve Buca Cezaevlerinin önünde basın açıklamaları ve yürüyüşler yapıldı. Cezaevlerindeki oğullarının, kızlarının, dostlarının, yoldaşlarının saldırılar karşısında bedenlerini açlığa yatırmaları ve bu konuda bilinen ısrarlarını, kararlılıklarını ortaya koymaları, M. Ağar'ın şahsında devletin faşist saldırılarının boyutunun açıklığı tutsak yakınlarını daha en başından duyarlı hale getirmişti. Özellikle, Eskişehir tabutluğunun daha önce de ciddi bir eylemlilik süreciyle kapatılmış olması ve bu cezaevinin kötü ünü tutsak yakınlarının duyarlı olmasında önemli bir etken olmuştu.

Eskişehir tabutluğunun bilinen niteliği ve bu cezaevindeki tutsaklara 29 Mayıs günü gardiyanlarca yapılan saldırının basına yansması, tutsak yakınlarının bunu protesto eylemleri bir yandan taleplerimizi gündeme sokarken, diğer yandan kamuoyu oluşmasında etkili bir durum yarattı. Bu saldırı esnasında, DETUDAP'ın çağrısıyla ÇHD ve İHD'nin katıldığı ve Sağmalcılar Cezaevi önünde gerçekleştirilen bir eylem örgütlendi... Bu eyleme devlet engel olmaya çalıştı. Basın açıklaması yapılmak istendi, izin verilmedi. Basın açıklamasına izin verilmeyince eylemciler yürüyüşe geçti. Yürüyüşe saldıran polis, eylemcileri dağıtmayı başardı. Buna karşın, saldırıya karşı takınılan tavır olumluydu. Bu eylemle beraber, devamı gelecek eylemlerin ve devletin bu eylemlere nasıl yaklaşacağı belirginleşti. Devletin, bu sorun karşısındaki tutumu açık ve net bir şekilde ortadaydı.

Bu arada, Süresiz Açlık Grevi eylemine çeşitli cezaevlerinin, Merkezi Koordinasyon'un belirlediği sürelerde ard arda katılımı tempoyu yükselten bir yöntem olmuştur. Hergün, yeni katılımlar basına yansıyor. Bu yöntem, kamuoyunun olgunlaşmasında etkili bir yöntem oldu.

Yakın süreçlerde, Sakarya Cezaevi'nden Eskişehir tabutluğuna götürülmek üzere Gül Doğan ve Şenay Kavrulmuş isimli iki tutsağın alınması için gerçekleştirilen saldırı, durumun öneminin kavranmasında ve temponun bu anlamda yükselmesinde etkili oldu. Devletin genelgelere uygun tarzda, ard arda cezaevlerine saldırması, cezaevleri gerçekliğini daha da netleştiriyordu. Basına, iki tutsağın alınması esnasında uygulanan cinsel taciz, yerde sürüklenme, dayak vb.nin yansması ve yine bu saldırıyı gardiyanların gerçekleştirmiş olması, gerçekliğin daha iyi kavranmasında etkili oldu.

Yaşanan bu olaylar, sürecin devamının nasıl olacağının da sinyallerini veriyordu. İlk aşamada, basın açıklamaları ve devamındaki eylemler, taleplerin neleri içerdiği konusunda ve belli bir kamuoyunun oluşmasında bir olumluluk yarattı. Ama bu yetmezdi. Eylemleri büyütmek, karşı koyuşu militan bir niteliğe sıçratmak gerekiyordu. Tutsak yakınlarında bu bilinç hergün daha da arttı. Çünkü, her geçen gün, olayın önemini daha da belirginleştiriyordu. Bedenler açlığa yatmıştı, talepler haklıydı, devlet açık bir ikiyüzlülükle saldırıyordu. Onlar için bilinç sıçramasında önemli bir yeri olan, devletin yapılan eylemlere coplarla, tazyikli su gibi iğrenç yöntemlerle saldırıları hergün daha fazla militanlığı, hergün daha yüksek bir karşı koyuşu zorluyordu.

Yaşanan bu olaylardan sonra Ankara'da Türkiye Ortadoğu Forumu Vakfı'nın çağrısıyla bir araya gelen kitle örgütleri temsilcileri ve devrimci basın üyeleri ile tutsak yakınları Diyarbakır'da yaşanan açlık grevine destek amaçlı HADEP il binasında devam eden dönüşümlü açlık grevine destek sundular. Bu destek, birbirinden ayrı ve kopuk başlayan iki farklı eylemin, cezaevi gerçekliğinin her cezaevinde benzer bir içerik taşıdığını ve ortak mücadelenin gerekliliğini gösteriyordu.

Bir çok yerde basın açıklamaları ve kısa süreli açlık grevleriyle geçen süreç 8 Haziran'la beraber hızlandı. 8 Haziran'da gerçekleşen eylemlere polis saldırdı. Bu eylemlerde 110 kişi gözaltına alındı.

Sirkeci Postanesi önünde gerçekleştirilen eylem, telgraflarla devletin cezaevleri politikasını protesto etmek ve geniş kamuoyuna cezaevleri gerçekliğini yansıtmak hedefini taşıyordu. İHD ve ÇHD'nin örgütlediği eyleme tutsak yakınları da katıldılar. Polis, telgraf çekmenin yasak olduğunu ve hemen dağılmazlarsa müdahale edeceğini belirterek, kitlenin eylem yapmasına engellemeye çalıştı. Buna rağmen eylemin içeriğini anlatan kısa bir basın açıklaması okundu. Polisin saldırısıyla bir çok insan yaralanırken, eylem basında geniş bir biçimde yansıdı. Bu saldırıda 26 kişi gözaltına alındı. Eyleme engel olma çabasıyla, telgraf çekmenin dahi yasaklandığı bir ülkede bu eylemin sahiplenilmesi esaslı bir ısrar ve kararlılık istiyordu.

Sağmalcılar Cezaevi önünde gerçekleştirilen eylemde ise DETUDAP, basın açıklamasıyla devlet saldırılarını protesto etmeyi ve devrimci tutsakların gerçekleştirdiği direnişin bir parçası olarak süreçte yer aldığını duyurmayı hedefledi. Tutsak yakınlarının yoğun olarak katıldığı eyleme polis saldırdı. Birçok insan dövülerek, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Yine aynı gün, İstanbul'da yapılan HABİTAT II zirvesini ve cezaevlerine yönelik saldırıları protestoyu içeren bir eylem yapıldı. Bir göz boyamadan ibaret olan bu zirve, egemen sistemin insan haklarına duyarlılığının hangi boyutta olduğunu göstermiştir. Bir yandan cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalar ve bunu protesto ederken dövülen, gözaltına alınan insanlar, diğer taraftan sistemin kirli yüzünü gizleyen ve bu anlamda sistemi kutsayan HABİTAT II zirvesi! Bu protesto eyleminde de birçok insan gözaltına alındı.

Uzun bir süreci kapsayacak eylemler dizisi bu biçimiyle başlamıştı. Ve bu ilk aşamada yaşananlar, süreç boyunca boyutlanarak devam edecekti.

Aynı gün, devrimci saflarda önemli bir yer edinen Tuzla Deri İşçilerinin desteği de gündeme geldi. 8 Haziran günü Sağmalcılar Cezaevi önünde çeşitli kitle örgütleri, aydınlar, sanatçılar ve tutsak yakınlarıyla birlikte gözaltına alınan sendikacıların bırakılması ve cezaevlerine yönelik saldırılara son verilmesi amacıyla yapılan iş bırakma eylemi sabah saat 08.00'de başladı. Aydın köyüne doğru yola çıkan işçiler, yürüyüş boyunca devrimci tutsakları sahiplenen sloganlar attılar. Dört kilometre boyunca yürüyen işçiler saat 11.30 sıralarında Deri-İş Tuzla şubesi önünde toplandılar. Sendika Yönetim Kurulu yaptığı açıklamayla, tutsakların eylemlerini ve taleplerini sahiplendiğini, devlet saldırılarını salt cezaevlerine yönelik olarak görmediklerini, saldırıların tutsaklar şahsında tüm emekçi kesimlere yöneldiğini açıkladı. Devlet, bir direniş odağı haline gelen cezaevlerini susturarak devrimci-demokrat kamuoyu üzerinde derin bir moral bozukluğu yaratmayı hedefliyordu. Böylece gelişen toplumsal muhalefetin önü de alınmış olacaktı. "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!" sloganını haykıran Tuzla Deri işçileri gösterdikleri bu dayanışma ile sınıf tavrının güzel bir örneğini sundular. Üçbin deri işçisi, önceki gün Sağmalcılar Cezaevi önünde yapılan protesto eyleminde polis saldırısıyla gözaltına alınan sendikacılar serbest bırakılana kadar devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı üretimi durdurma eylemini devam ettireceklerini açıkladılar. Deri işçileri, üretimi durdurarak, üretimden gelen gücünün farkında olduğunu ve bu gücü en yetkin tarzda kullanabileceklerini de gösteriyordu.

Aynı günlerde, Çorum'da İHD, ÇHD, TSİP, ÖDP, EP'nin il temsilcilikleri ile devrimci basın okurları bir komite oluşturdular. Komite, devrimci tutsakların direnişini üç günlük bir açlık greviyle destekledi. Bu eylemin olumlu yanı, eylemin salt belli merkezlerde değil, çeşitli illere sıçrayarak büyümekte olduğunu gösterilmesi idi. Bu eylem, 13 Haziran günü saldırıya uğradı. 16 kişinin, eylemlerine, 12 Haziran'da son vermesi üzerine destek vermek amacıyla açlık grevinin yapıldığı binaya gelen 100 kişilik gruba polis saldırdı. Akşam saatlerinde Milönü semtinde toplanan grup slogan atarak

kent merkezine doğru yürümek istedi. Basın açıklaması yaparak eylemi bitirmeyi hedefleyen grup ile polis arasındaki tartışma, polisin saldırısına dönüştü. Saldırı sonunda 58 kişi gözaltına alındı.

Yine bu dönemlerde adli tutukluların destek eylemleri, mesajları cezaevlerindeki direnişi genişletti. Bu ülkenin cezaevi gerçekliği salt devrimci tutsakların üzerindeki baskıyla, kişiliksizleştirme politikalarıyla vb. ile sınırlı değildir. En ilkel, en aşağılık uygulamalarıyla adli tutukluları da kapsamaktadır. Bu, devrimci tutsaklar üzerindeki yıldırma, itirafçılaştırma politikalarıyla aynı değildir. Ancak, bu durum adli tutukluların üzerindeki iğrenç uygulamaları örtmez. Ve adli tutuklulardan gelen destekler, belirlediğimiz bu durumun somut kanıtı olarak görülmelidir. Bu destekler devlet tarafından devrimci tutsakları tecrit etme, toplumdan yalıtma çabalarına vurulmuş bir darbe ve aynı zamanda devletin riyakar tutumunun da teşhididir. Bu anlamda önemlidir. Haziran ayının 12'sinde Paşakapısı Cezaevi'nde 300 tutuklunun açlık grevi eylemi, bu önemi somut olarak hayata geçirmiştir. Benzer bir şekilde, Uşak E Tipi Cezaevi'nde ise 25 adli tutuklu 5 ve 6 Haziran günlerinde siyasi tutsakları desteklemek için açlık grevine başladılar. Tutuklular, diğer adli tutukluların da benzer destek eylemlerine girmeleri gerektiğini açıkladılar. 13 Haziran günü Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki adli tutuklular da iki günlük destek sundular. Buna, çeşitli cezaevlerinde zaman zaman sloganlarımıza katılarak, sayım vermeyerek destek sunan adli tutukluları da eklemek gerekiyor.

13 Haziran günü Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin çağrısıyla, başından beri eylemin içinde bulunan, bu anlamda eylemin önemli bir parçası olan tutsak analarının Taksim'de yapılan basın açıklaması ve polisin bu eyleme saldırarak 30 kişiyi gözaltına alması sürecin bu şekilde devam edeceğini gösteriyordu.

1 Mayıs sonrasında hızla geliştirilen devlet saldırıları, cezaevleri özgülünde organizeli bir şekilde karşılanıyor ve

destekler, sahiplenmeler gelişiyordu. Belirtmekte büyük fayda var ki, eylemin sahiplenilmesinin, sorunun kavranmasında, kamuoyunun sürece kilitletlenmesinde önemli bir katkısı oldu. Ondandır ki, birçok işbirlikçi, reformist sendikal kurum şu ya da bu şekilde Adalet Bakanlığı'yla sorunun çözümü için görüşmek zorunda kaldı. Bunu zorunlu kılan gelişen sahiplenişti, sahiplenişin görkemli etkisiydi. Düşünün, 50-60-70 yaşında analar, devletin polisine meydan okuyor ve canını feda etmeye hazır bir şekilde usanmadan eylemden eyleme koşuyor. Küçümsenen bu yaşlı kadınlar "Bizi ezmeden, çocuklarımızı öldüremeyeceksiniz" diye haykırarak haykırarak her eylemde, en önde yer alıyorlar. Bu yaşlı kadınların her biri, sokaklarda polise karşı tutumda birer 'komutan' oluyor. Bu, zulme isyanın görkemli yükselişidir; haklılığın, meşruluğun kavrandığında vardığı başeğmez, isyankar tutumdur. Yenilmezliğimiz buradan geliyor. Kazanacağımızın garantisi "zulme isyan"da gizlidir. Sınıf mücadelesinin bu küçük noktasında, ayrıntısında bu gerçeklik kavgaya damgasını vurmaktadır.

Analar gözleri yaşlı kadınlardı. Bu eylemde, gözyaşları silindi, gözbebeklerine sevinç çılgılığı oturdu. Gözbebeklerine zulme öfkenin ışıltısı oturdu. Analar, ayakta zor duran kadınlardı. Bu eylem, ayaklara direnç oldu. Titreyen eller polise yumruk oldu. Anaların isyankar tutumu bir kez daha kazanacağımızın muştusu oldu.

TUTSAK VE KAYIP YAKINLARI MEYDANLARI MESKEN EDİNDİLER

Her Cumartesi kayıp yakınları Taksim'de, devletten hesap sorun eylemler örgütlüyorlardı. Tutsak yakınları, hem bu eylemleri desteklemek ve hem de kendi taleplerini duyurmak için bu eylemlere her hafta katılmaya başladılar. Bir yandan, bu ülkenin gündeminde önemli bir yeri olan ve devletin gerçekliğini üst boyutta sergileyen kayıp protestosu, diğer yandan, gündem olarak önemini hızla arttıran cezaevi

gerçekliğinin protestosu. Her iki protestoyu birleştiren bir temel vardı; kayıplar, devrim mücadelesinin neferleriydi ve protestocular bunların yakınlarıdır, cezaevlerinde saldırıya uğrayanlar devrim mücadelesinin neferleriydiler ve protestocular onların da yakınlarıydı. Devlet, devrimci mücadeleyi engellemeye çalışıyordu. Bunun için devrimcileri “kaybediyordu”, bunun için cezaevlerini susturmaya çalışıyordu. Devletin bu saldırıları, büyük bir gücü yarattı. Bu güç, kayıp ve tutsak yakınlarının oluşturduğu güçtü. Devlet, bunun derin açmazını yaşadı. Uzun süre engelleyemediği bu protestoyu, bu süreçte engelleme çabasına girdi. Bu engelleme çabaları, büyük tepkiler aldı. Teşhir saldırısını engellemeye çalışan devlet, ısrarcı ve kararlı tavırlar karşısında daha da teşhir oldu.

Taksim’de Galatasaray Lisesi önünde kayıp yakınlarının süreklileşen eylem tutsak yakınlarının katılımıyla üst bir seviye ye çıktı. Artık bu eylem yerinde sadece kayıplar değil, cezaevlerine yönelik saldırılar da protesto edilmeye başlandı. İnsanlar tepkilerini, bilinçlerde meşrulaştırılan ve önemli bir eylem yeri olarak gündeme oturan bu yerde, Galatasaray Lisesi önünde dile getiriyordu. Artık her Cumartesi, bu eylem yeri devletin yoğun kuşatmasına maruz kalıyordu. Ancak, bu kesinlikle bir engel yaratamazdı. 16 Haziran’da bu yerde yapılacak eylem çağrısına kitle örgütleri, aydınlar, oda temsilcileri ile kayıp ve tutsak yakınları önemli ölçüde uydular. Ciddi bir gücü alana dolduran devlet protestoyu engellemek için “şüpheli” gördüğü kim varsa gözaltına aldı. 200 kişi gözaltına alınmıştı. Devlet, bu tutumuyla daha da teşhir oldu, bu açmazı direniş boyunca yaşadı, ne eyleme katılma oranını azaltabildi ne de eylemlerin hedeflerinin önüne geçebildi. Haksız bir zor, hedefine esas olarak ulaşamaz. Eninde sonunda haksızlığına mahkum olur. Bu eylemler, bunun açık göstergesi olmuştur. “Güçlü”, “demokratik” vb. devlet imajı halklarımız nezdinde yerle bir oluyordu.

İstanbul’da Galatasaray Lisesi önünde yapılan bu eylemlerin benzeri Ankara’da Yüksel Caddesi üzerinde İnsan

Hakları Anıtı önünde yapılıyordu. Öncesinde, yine İstanbul'daki gibi kayıp yakınlarınca yapılan eylemler, 13. ayından itibaren cezaevlerine yönelik protestoyu da içine aldı. Her ayın 17'sinde yapılan protesto eylemlerinin 13'üncüsünde 20 bin imzalı dilekçe ile bir basın açıklaması yapıldı. Kitlese bir gösteriye dönüşen bu eylemde oluşturulan bir heyet, Adalet Bakanlığı'nı bu dilekçeyi sundu. Mehmet Ağar'ın istifasının da istendiği 20 bin imzalı dilekçe bakanlığa verildiğinde, Bakanlık durumun Meclis'te ele alınacağı sözünü vererek durumu savuşturma yöntemini seçti. İnsan Hakları Anıtı önünde toplanan kitleye bu durum açıklandıktan sonra eylem sloganlarla bir süre devam ettirilerek bitirildi. Burada da devletin yoğun önlemleri açık bir şekilde göz önündeydi. Buna rağmen eylemin kitleselliğine ve kararlılığına gölge düşürülmemiştir.

İzmir'de benzer bir eylem mekanı da Konak Meydanı'ydı. Burada da kayıp yakınlarının süreklileşen eylemlerine, tutsak yakınları da katılmaya başlamışlardı. Her eylemde 50-100 arası bir kitle bu yerde eylemlerini devam ettirdi. Tutsak yakınları son süreçteki gelişmelerle beraber, kayıp yakınlarının eylemlerine en aktif biçimde katılmaya başlamıştı.

CEZAEVİ ÖNLERİ ARTIK EYLEM İÇİN BULUŞMA YERLERİYDİ

Cezaevi önleri, tutsak yakınlarının sürekli eylem yerleri olmaya başlamıştı. Sadece yakınları olan değil, duyarlı olan herkes bu eylem yerine gelmeyi görevi, sorumluluğu kabul ediyordu. Tutsak yakınlarının her hafta cezaevi önünde buluşmaları vardı. Bu buluşmaları aksatmak istemiyorlardı. Her randevu, eylem randevusuydu artık. Devlet, bunun önünü kesmek için cezaevleri önünde gözaltıları yoğunlaştırdı. Yakınlarını, dostlarını, yoldaşlarını görmeye gelenler cezaevi çıkışında gözaltına alınıyor ve "Terörle Mücadele"

şubelerinde yıldırılmak isteniyordu. Buluşmalar buna rağmen devam etti. Gözaltılar, her yıldırma hareketi durumun ciddiyetini netleştiriyordu. Her yıldırma hareketi anaları daha da cesaretlendiriyordu. Bir röportajda 74 yaşındaki Müşerref Pakkan şöyle diyordu;

“...Ama bilmiyorlar ki, biz analar susmayacağız. Hepimiz bir bomba gibi patlamak üzereyiz. Bizim içerideki evlatlarımıza dua etsinler, yoksa biz analar, çoktan onlara evlat acısını tattırmıştık. M. Ağar bunu iyi bilsin. Bizim cesedimizi çiğnemedi çocuklarımıza dokunamaz. Onun, eskiden dökmüş olduğu kanı unutmuş değiliz. Sadece biz değil tarih de ondan hesap soracak.” Hiçbir yılgınlık yok, tam tersi artan öfkenin net ve berrak karşı koyuşu var bu sözlerde ve devam ediyor Müşerref ana; “Cezaevine geleceğim, görsünler ki 74 yaşında bir ana karşılarında durabiliyor, bunu onlara tattırmak istiyorum. Ve duyduğum her eyleme gidiyorum. Sanmayın ki korkmuyorum, korkuyorum ama yine de gidiyorum...” Eylemi sahipleniş onların gözünde onurun, insanlığın, bağımsızlığın sahiplenmesi oldu. Fatma Tezek çok açık biçimde eylemi sahiplenirken şunları ifade ediyordu; “Ne Çiller ne Yılmaz... Bu çileleri çeken bizler, bu ülkenin sahibiyiz...”

Eylem içerisinde gelişen bilinç, silahlarıyla duvar oluşturan zulüm uşaklarını her eylemde daha bir yıldırarak geliyordu. Bu cesaret onlara dışarıdan bir güç tarafından değil, bizzat kendilerinin gerçeklik karşısındaki duruşlarından ileri geliyordu. Her eylem, analara güçlerinin muazzam ve geliştirici olduğunu gösterdi. Eylem yerlerine giderken polisi göremeyince “Nerede bunlar, gelsinler de çatışalım, bizi engelleyemeyeceklerini göstereyim” dedirten cesaret ve kararlılık, eyleme duydukları güvenden ve inanıştan gelmekteydi. Direnmeyi öğrenenler, direnmeyi öğretiyordu artık. “Her biri bir komutan gibiydi” diyordu Oya Gökbayrak. O daha bir coşkuluydu. Diğer anaların yüzünde bir gülümseme. Hepsi aynı şeyi ifade ediyor birbirlerini tanıtırken: “Evlem arkadaşım”. Birbirlerini tanımadan

başladıkları direniş süreci içinde, eylemde beraber olmanın, aynı hedefe yürümenin büyüttüğü bilinç onlarda eylem yoldaşlığını geliştirdi. Birbirlerine sıkı sıkı sarılmaları, birbirlerini tanıtmaya çalışmaları, birbirleriyle görüşmeleri bir bilinç yükselişiydi. Eylem içinde haksızlığa karşı savaşı büyüttü onlar.

Buca Cezaevi önü de bir direniş mekanıydı. DETUDAP, İHD Cezaevleri Komisyonu'nun düzenlediği basın açıklamasına katılırken tutsak yakınları oturma eylemi yaptılar. Polis müdahaleleri militan bir tarzda karşılanınca polisler geri adım atmak zorunda kaldılar. 500 kişinin katıldığı eylemde "Cezaevi direnişçilerinin, insanlık onuruna, devrimci düşünceye, bedenlerinde yeşerttikleri filizlerle sahip çıktıkları" vurgulunarak bu direnişin sahiplenildiğini belirtildi. Buca HADEP ilçe binasında devam eden açlık grevine katılım ve ziyaretler de devam ediyordu. Aynı gün Gebze'de de 200 kişilik bir kitle adliye binasına kadar yürüdü. Tabutlukların kapatılması ve "Devrimci Tutsaklara Özgürlük" istemleriyle yapılan eyleme tutsak yakınları ve kitle örgütleri de katıldı.

DESTEK BÜYÜYOR

Devrimci-demokrat sendikacıların, sürece, öncesine oranla daha net girdiği dönem, bu dönem oldu. Gerek eylemin niteliği gerekse tutsak yakınlarının ve devrimcilerin süreçteki yoğun etkinlikleri bir çok sendika şubesinin, cezaevlerinde yoğunlaşan saldırıya karşı tavır almalarını sağladı. Tutsak yakınları, devrimci-demokrat gördükleri birçok sendikayı ziyaret etmiş ve direnişi sahiplenmeleri gerektiğini belirtmişlerdi. DETUDAP'ın eylem programı içerisinde, destek toplamaya yönelik faaliyetin de önemli bir yeri vardı. Bu çabaların sonucunda, Sağmalcılar Cezaevi önünde 7 Haziran'da Türk-İş, KESK ve DİSK'e bağlı Şubeler, DETUDAP'ın katılımıyla Genel Direniş'e destek oldular.

Kalabalık topluluk polis kuşatmasına rağmen eylemi gerçekleştirdi. Polis eyleme saldırdı ve 100'e yakın işçi ve sendikacıyı gözaltına aldı. Devamında, daha geniş bir platformla gözaltılar protesto edildi. 10 Haziran günü Türk-İş'e bağlı Deri-İş Genel Merkezi'nde Tuzla ve Beyoğlu şubeleri, Hava-İş Genel Merkezi, Tes-İş 5 No'lu şube, Tekel İşçileri Platformu, Belediye-İş 1 ve 2, Mezbahalar, Beyoğlu İtfaiye şubeleri, DİSK Deri-İş ve Genel-İş yöneticilerinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. DETUDAP temsilcilerinin de katıldığı bu basın açıklamasında Atılay Ayçin "Zulme başkaldıranların yaşamı tehlikededir. Tutsaklara yönelik saldırıların esası biz emekçilere yöneliktir," diyerek ezilen tüm kesimlere bir mesaj iletiyordu; sorun, salt cezaevleri değil, tüm toplumsal muhalefetin bastırılması, susturulmasıydı.

Bu eylem ve sonrasında gelişen eylemde öne çıkarılması gereken bir nokta da gözaltılardan sonra gözaltındakilerin sahiplenilmesiydi. Böylece hiçbir baskının ve yıldırma girişiminin, yürütülen direnişi engelleyemeyeceği de gösteriliyordu. Tuzla Deri-İş yöneticilerinin ve birçok sendikacının gözaltını alınmasından sonra, Deri işçilerinin üretimi durdurması ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istemesi yine benzer bir eylemdir. Bu eylemler, eylem içinde öğrenmenin güzel örnekleridir. Bu olumlu yaklaşımlar cezaevleri önlerinde hızla artan gözaltılara karşı alınan tavırlara da yansdı. Hakklılığına ve doğruluğuna inanılan eylemde bütünleşenler, bu eylemlerde polise karşı tavır da, gözaltına alınanların sahiplenmesinde de bütünleştiler. Polis saldırılarıyla gözaltına alınmaları protesto etmek ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını sağlamak için insanların Vatan Caddesi üzerindeki "Terörle Mücadele Şubesi" önünde oturma eylemi yapmaları açık ve net biçimde sahiplenışı gösteriyordu. Bunlar eylem içinde atılan olumlu adımlardır. Bilincin daha da yükselmesidir. Eyleme katılmak nasıl meşru görülüyorsa, eyleme saldıranların da her türlü tutumu gayri-meşru görülüyordu. Haksızlıklar protesto ediliyordu. "Gözaltılar gayri meşru ve haksızdır" denerek yükselen bilinç pratiğe dökülüyordu.

Genel Direniş'e bir ciddi katkı da devrimci basından geliyordu. Başladığı günden itibaren, eylemi, sürekli en geniş kamuoyuna duyurma çabasında olan ve devletin teşhiri, eylemin niteliği ve gerekliliği üzerinde yoğunlaşan bu basın emekçileri, eylemlere de aktif katılım sunarak devrimci gazeteciliğin önemli bir halkasını pratik içinde gösterdiler. "Biz devrimci gazeteciler, görevimiz ne olursa olsun, salt bir aktarımcı veya yorumcu değil, aynı zamanda bir eylemci olarak bulunmayı doğal ve zorunlu bir görev olarak biliriz." Genel Direnişimiz boyunca birçok kısa süreli açlık grevine katılan devrimci basın emekçileri hemen her eyleme aktif olarak katıldılar.

10 Haziran'da Antalya'da "Tutsakların taleplerinin kabul edilmesi, " istemli açlık grevi, 12 Haziran'da Eskişehir'de "Eskişehir tabutluğunun kapatılması" istemli imza kampanyası ve açlık grevi, 16 Haziran'da Adana'da EP II Binasında aynı taleple 3 günlük açlık grevi, 19 Haziran'da yine Adana'da Merkez PTT'de Adalet Bakanlığı'na "Genelgeler kaldırılсын, M. Ağar istifa etsin" istemli telgraf çekme eylemi yapıldı. Son eyleme polis saldırdı ve birçok insan gözaltına alındı. Bu saldırı ve gözaltılar, İHD'de bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

Eylemlerin yoğunluk kazandığı Ankara'da, tutsak yakınları seslerini daha net duyurma ve saldırının merkezini daha net yansıtmak amacıyla Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, DYP ve RP genel merkezlerini ve Cumhurbaşkanlığı'nı zorlamaya başladılar. İlk zamanlar ısrarlı görüşme çabaları ve bu yönde iletilen talepler yanıtsız bırakıldı. Tutsak yakınları her şeye rağmen eylemlerine devam edeceklerini ısrarla vurguladılar. 29 Haziran'da Başbakanlık binası önüne gelen tutsak yakınları polis tarafından engellendi. Zor kullanan polise karşı direnen tutsak yakınları, sloganlarla, açlığa yatmış bedenleri terk etmeyeceklerini bir kez daha haykırdılar.

"Devrimci tutsakları yalnız değildir", "Eskişehir tabutluğunu yıkacağız" sloganlarını haykıran bu insanlar gözaltına alındılar. 2 Temmuz'da Refah Partisi Ankara il binası işgal

edildi. Hükümet değişikliğiyle beraber Refahiyol koalisyonu oluşturulmuş ve Adalet Bakanlığı'na Şevket Kazan getirilmişti. Saat 17.00'de başlayan işgalle beraber Nadire Çelik ve Güzel Şahin ve Ölüm Orucu'na başladılar. Gece saat 01.00 civarında binaya giren çevik kuvvet yine zor kullanarak, haklılığın zemininde inat eden bu insanları binadan çıkardı. Böylece Refahiyol da Genel Direniş'e karşı tutumunun ne olacağının sinyalinin veriyordu. Hükümet değişikliğiyle olumlu yönde bazı gelişme umanların beklentileri, bu eyleme karşı kullanılan bu zorla beraber yitip gitti. Böylece, bu politikaların hükümetlerce oluşturulmadığı açığa çıkıyordu. Çünkü, gelen hükümet de aynı politikaları uygulamak zorundaydı. "Kurtarıcı" gibi gelen bu hükümet de farklı olmadığını/olmayacağını bu olayla beraber ortaya koyuyordu. Binadan zorla çıkarılan tutsak yakınları ÖDP binasına gittiler, eylemlerine burada devam ettiler. İki tutsak yakını 3 Temmuz'da Ölüm Orucu'na girmiş oldu. Bu Ölüm Orucu sayısı daha sonra Ali Rıza Eroğlu'nun da katılımıyla üçe çıktı.

Evet, üç tutsak yakını, o yaşlı bedenlerini açığa yatırdılar. Bu üç yaşlı insan faşist devlete haklılığın ve meşruluğun gücünü gösteriyordu. Nadire Çelik, Güzel Şahin ve Ali Rıza Eroğlu, evlatlarının yanında, saldırılar karşısında Ölümüne bir çıığı bedenlerinden göğse yükselttiler. Kim bunu küçümseyebilir? Kim bunu önemsemeyebilir? Ancak ve ancak varlığı zorbalık, haksızlık üzerine olanlar! Bu insanların, o yaşlı vücutlarına rağmen girdikleri Ölüm Orucu birçok insanı etkiledi ve Ölüm Orucu'nun yapıldığı binaya daha fazla destekleyen, sahiplenen insan gelmeye başladı. Faşist devlet uyguladığı baskı ve şiddet karşısında, direnişin yıkılacağını düşünüyordu ve ona uygun davranıyordu. Ancak, bunun böyle olmadığı ve olmayacağı birçok eylemde olduğu gibi bu eylemde de ortaya konuyordu. Tutsak yakınları kazanacağımıza kesin inanıyor; bunun için de bedenini ortaya koyacak kadar boyutlu eylemlere girmekten çekinmiyordu. "Eylem öğretiyor" derken de buna vurgu

yapıyorduk. Yaşlı üç bedenın Ölüm karşısında dimdik ve güçlü bir bilinçle duruşu, önemli bir ders olarak Genel Direniş'imiz içindeki yerini almıştır. 3 Temmuz tarihinde, SAG Ölüm Orucu'na dönüştü. Bu üç yaşlı bedenın bilincinde sıçrama yaratan bir etken de budur. Saldırılar ve baskılar anaları yıldırılmıyordu, güçlendiriyordu. Eylemin üst düzeye çıkması tutsak yakınlarını daha da bilinçlendiriyordu. Aynı gün 50 kişilik bir grup Adalet Bakanı Şevket Kazan ile görüşmek için Adalet Bakanlığı önüne geldi. Farklı illerden gelen savcılarla toplantı yaptığı söylenen Kazan ile görüşme olmadı. Devlet acizlik içindeydi ve yeni senaryolar üretme telaşındaydı. Tutsak yakınlarını oyalama ve bu şekilde hareketi engelleme çabalarına giriyordu. Tutsak yakınlarını oyalama taktiği daha önce de uygulanmıştı. M. AĞAR'ın Adalet Bakanı olduğu ve Süresiz Açlık Grevi'nin son günlerine geldiği günlerde (27 Haziran) tutsak yakınlarının ve Halkın Hukuk Bürosu temsilcilerinin de içinde bulunduğu bir heyet, Bakanlıkla görüşmeler sonucunda "Sağmalcılar Cezaevi'ne gidilerek tutsaklarla görüşmek" konusunda sözleştiler. Bu görüşme esnasında, ailelerin Eskişehir Cezaevi'ne ilişkin eleştirilerini dinleyen M. AĞAR'ın Eskişehir Cezaevi Savcılığı'nı arayarak, ailelerin bildirdiği sorunları aktarıp "böyle şeyler varsa önüne geçin" demesi de sadece ve sadece bir oyalamaydı. Bu iğrenç, ikiyüzlü tutum, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki tutsaklarla görüşme sözü için de geçerliydi. 28 Haziran'da randevuya giden tutsak yakınları ve Halkın Hukuk Bürosu temsilcileri M. AĞAR'ı göremediler, gelmemişti. Tutsak yakınlarının direngen ve ısrarlı tavırları karşısında devlet oyalama taktiklerine başvurmak zorunda kalıyordu. O gün yapılan görüşmeler sonuçsuz kaldı. Bu, tutsak yakınlarını sadece ve sadece egemenler karşısında daha da öfkeliendirmiş oldu. DETUDAP'lı aileler, bunun bir oyalama taktiği olduğunu belirterek, yeniden sorunun muhataplarının karşısına çıkmak için Ankara'ya gittiler. Bunların oyalama taktiği olduğunun teşhir edilmesi ve hiçbir yıldınlığa düşülmemesi, devleti daha bir aciz konuma sokuyordu böylece.

Hergün yapılan eylemlerle, devlet büyük bir “başbelası” ile karşı karşıya olduğunu iyice anlıyordu. Engellemek için kullandığı esas yöntem ise zordu. 6 Temmuz tarihinde İzmir Konak Meydanı’nda, İzmir Kayıplarla Mücadele Platformu’nun düzenlediği beşinci protesto eylemine 50 kişi katıldı Hasan Tahsin Anıtı önünde toplanan kalabalık: “Evlatlarımızı Ölüm Orucunda Öldürtmeyeceğiz” pankartını açtı. Polisin uzun süren tehditlerine karşı “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “Yılgınlık Yok! Direniş Var!” sloganlarını haykıran kitle, polise açık bir şekilde meydan okudu. Kitlenin ısrarlı ve kararlı tutumu karşısında polis saldırıya geçti. İnsanları yaka-paça otobüse doldururken nefretlerini kusuyorlardı. Bir kısım anne fenalık geçirmesine karşın saldırı durmak bilmiyor ve savunmasız, tek silahı yürekleri olan insanlara utanmaz bir şekilde iğrenç bir saldırı gerçekleştiriliyordu. Oranın çok uzağında olan, ancak, bu insanların neler hissettiğini anlayabilenler, eminiz ki, bu saldırılar karşısında öfkelerini gizleyememişlerdir. Otobüse doldurma girişimi esnasında öfkeleri birikmiş bu insanlar, sloganlarla eylemlerine devam ettiler. “Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek” sloganları polisin saldırıları karşısında meşruluğun savunulması ve sessiz kalanların eyleme katılması çağrısıydı. Yani, en çirkin saldırılar meşruluğu kavratıyordu. Yılgınlık yine yoktu. Ve yılgınlık olmayacaktı da.

Adalet Bakanlığı’nın oyalama taktikleri sonrasında İstanbul’dan tekrar Ankara’ya dönen DETUDAP’lı aileler Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlığı’yla yeniden görüşmenin yollarını aradılar. Sonuçsuz kalan girişimler, bir sonraki gün yeniden bir girişimde bulunmayı engellemedi. İsrarlı bir çaba sürekli kendini koruyor, hatta geliştiriyordu. 4 Temmuz tarihinde Bakanlar Kurulu toplantısının yapıldığı Başbakanlık binasının önünde toplanan 50 kişilik bir topluluk 4 saat süren bir oturma eylemi ile yaşananları protesto etti. Eylemden sonra Atatürk Bulvarı’na çıkan kitle, yolu trafiğe kapattı. Kimsenin beklemediği bu eylemle beraber polis saldırısı

sonucunda 35 kişi gözüaltına alındı. Polis saldırılarına devam ediyordu. Bu saldırıda yaralananlar hastaneye kaldırıldılar.

5 Temmuz tarihinde sanatçı, aydın ve yazarların içinde bulunduğu 200 kişilik bir grup Ankara'da direniş merkezi haline getirilen Yüksel Caddesi'nde konuşmalarla, sloganlarla bir eylem yaptılar. Polis yine oradaydı. Hem de panzerleriyle. Eski DEP milletvekili Mahmut Alınak'ın da konuşma yaptığı eylemde, Ölüm Orucu'na dönüşen eylemin devam ettiği ve devletin insanlık dışı uygulamalarını sürdürdüğü vurgulandı. Aynı zamanda cezaevlerindeki saldırıların toplumsal muhalefet odaklarının tümüne yönelik olduğu ve bu anlamda sergilenen direnişin tüm toplumsal muhalefet tarafından sahiplenilmesi gerektiğine dikkat çekildi. Polis, panzerlerle geldiğı eylemi tazyikli su ile dağıtmaya çalıştı. Ancak eylemciler birbirlerine kenetlenerek eylemi devam ettirdiler. Tazyikli su kitleyi dağıtamadı. Yaşlı insanların da bulunduğu topluluk oturarak ve kenetlenerek sessiz kalmamaya devam edeceklerini pratikte gösterdiler. Polis, bu ısrarlı tutum karşında coplarla aşağılık bir saldırıya girişti... Yerde sürüklenenler, kafaları kırılanlar, boğazlarından sıkılarak yere atılanlar vb... Coplar inip inip kalkıyor, evlatlarının ölümüne karşı koymak isteyen analar, devletin vahşi saldırılarına karşı olan sanatçılar, eylemi sahiplenilen insanlar dağıtılmak isteniyordu. Ağır yaralanan bir çok insan hastaneye kaldırıldı. Sanılıyordu ki, eylemler son bulacaktı. Hayır, öyle olmadı ve olmayacaktı!

DESTEK VE SAHİPLENME YENİ ÖRGÜTLENMELER YARATİYOR

Birçok ilde, cezaevlerine yönelik saldırılar sonrası, cezaevleri direniş destekleyen ve eylemlerle sürece aktif katılımı öngören, bu anlamda Genel Direniş sahiplenilen platformlar ve komiteler oluşturuldu. Oluşturulan bu örgütlenmeler, devletin yükselttiğı ve yoğunlaştırdığı saldırılara karşı ortak hareket etme bilinci içermesi

bakımından ve bu sayede tepkileri, sahiplenışı, bilinci merkezileştirmesi bakımından önemliydi. Bu platformlar ve bu süreçte oluşturulan komiteler devrimci-demokrat kurum ve çevrelerin bu eylemde, devrimci bir zeminde eylemi başlatan ve yön veren hareketlerin önderliğinde bir araya gelişlerinin somut ifadesi oluyordu. Bu platform ve komiteleri şöyle sıralayabiliriz:

- Malatya'da Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Maliye-Sen'in oluşturduğu Demokrasi Platformu, ayrıca HADEP, ÖDP ve EP'nin oluşturduğu Partiler Platformu,

- Denizli'de demokrat kesimlerin bir araya gelerek oluşturduğu Demokrasi Platformu, Kocaeli'nde Petrol-İş, Harb-İş, Belediye-İş, Tüm Bel- Sen, Tek Gıda-İş, HADEP ve CHP tarafından oluşturulan platform.

- Düzce'de devrimci demokrat kesimlerin oluşturduğu Demokrasi Platformu,

- Amasya'da devrimci-demokrat kesimlerin oluşturduğu Demokrasi Platformu,

- Adıyaman'da Tüm Sağlık-Sen, Tüm Bel-Sen, Tarım-SEN ve İHD'nin oluşturduğu Demokrasi Platformu,

- Ankara'da Edebiyatçılar Derneği, Türkiye Yazarlar Sendikası ve PEN Yazarlar Derneği'nce oluşturulan platform,

- Sakarya'da devrimci-demokrat ve yurtsever kurumların bir araya gelerek oluşturduğu Demokrasi Platformu,

- Yine Ankara'da Tüm Bel-Sen, Sosyal-Sen, Hizmet-Sen, Tüm Yargı-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen, Tarım Sen, Eğitim-Sen, Maden-Sen, Kültür-Sen ve Turizm-Sen'den kamu emekçileri ile DİSK Genel-İş Anakent Şube, DİSK Basın-İş işçileri tarafından oluşturulan Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu,

- Kayseri'de devrimci-demokrat kesimlerin oluşturduğu Demokrasi Platformu,

- Antakya'da tutsak aileleri ve Kurtuluş, Atılım, Alınları tarafından oluşturulan Platform,

- Samsun'da oluşturulan Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi,

Ve İzmir'de Cezaevleri Dayanışma Komitesi.

Bu tip örgütlenmelerin dışında Adana, Trabzon, Tokat, Zonguldak, Urfa, Antep ve daha pek çok ilde de devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı yapılan eylemlerde bir araya gelen devrimci-demokrat işçi ve emekçiler Genel Direniş'i sahipsiz bırakmadılar.

Sakaraya'da 24 Haziran'da oluşturulan Platform, 28 Haziran'da ÖDP Sakarya il binasında bir basın açıklamasıyla üç günlük açlık grevine başladı. Yapılan konuşmalarda; devlet saldırıları karşısında, Ölümüne direneceklerini vurgulayan devrimci-demokrat platform üyeleri aynı zamanda M. AĞAR'ın istifasını isteyerek onun halk tarafından yargılanacağını söylediler. Halka zulüm edenlerin halk tarafından yargılanacağı gerçeği eylem içerisinde somut bir bilince dönüşüyordu. Ve hiçbir güç, bu insanları Ölümüne bir direnişin gerisinde tutamazdı/tutamıyordu. Kayseri'de oluşturulan Demokrasi Platformu 30 Haziran'da İHD'de üç günlük destek amaçlı açlık grevine başladı.

Devrimci mücadelede kamu emekçileri de aynı gün İHD'de başlayan açlık grevine katıldılar. Platform üyeleri ve kamu emekçileri devrimci tutsakların haklı eylemlerini desteklediklerini vurgularken; talepler kabul edilinceye kadar sessiz kalmayacaklarını da söylediler. Samsun'da Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi 30 kişilik bir grupta basın açıklaması yaptı. Açıklamada, dayanışmanın gerekliliği, devrimci tutsakların taleplerinin haklılığı, devlet saldırılarının niteliği üzerinde duruldu. "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız" sloganları atıldı. Ve daha bir dizi ilde benzer oluşumlar, benzer eylemlere girdiler. Böylece direnişlerin etki gücü belirginleşiyor, geniş bir kamuoyu sorunu esas yönleriyle kavramaya başlıyordu. Bu, basit bir 'hak alma' mücadelesi değildi. Emekçi halka yönelik geniş kapsamlı saldırılar karşısında devrimci tutsakları sahipleniş yükseliyordu. Ölüm Orucu'na dönüşen eylemler beraber, eylemler hız kazandı ve daha geniş bir kitleye mal

oldu. Hükümetin el değiştirmesiyle beraber, Adalet Bakanı Şevket Kazan 9 Temmuz Genelgesi'ni açıkladı. Keskin bir manevra olarak yansıtılan bu açıklamanın esas amacı kamuoyunda teşhir olan devletin imajını düzeltmek ve halkların Genel Direniş'e sunduğu desteği kesmektir. Ancak, bunu da başaramadılar. 9 Temmuz Genelgesi'nin içeriği ve amacı teşhir edildi. 9 Temmuz Genelgesi; 6, 8, 10 Mayıs genelgelerinin birleştirilmiş haliydi. Yani, saldırı hız kesmeden devam ediyordu.

Genelgenin içeriğini ve hedefini kavrayan tutsak yakınları, DETUDAP, İHD, sendikalar, kitle örgütleri peşpeşe açıklamalarla bunu teşhir ettiler ve devlete, mücadeleden vazgeçilmeyeceğinin açık mesajını verdiler. Değişen bir şey yoktu, değişene kadar da mücadele anlayışıyla yürünmeye, hatta daha hızlı ve güçlü yürünmeye devam edilecekti.

İzmir'de DETUDAP'lı aileler 10 Temmuz'da açlık grevi yaptıkları EP'nin il binasında açıklama yaparak, yeni genelgelerin cezaevindeki talepleri içermediğini ve eylemlerine devam edeceklerini bildirdiler. Aynı açıklamada; hücre hücre ölen bedenlerin bayraklaştığı ve her ölümden devletin sorumlu olacağı ve hesabının sorulacağı vurgulandı. Haklı ve onurlu mücadele sahipleniliyordu. Ve oyalama taktikleri kendileri için bir geri dönüş değil tam tersi daha ileri bir mücadeleyi getiriyordu.

Benzer bir açıklama yine aynı gün Ankara'da ÖDP binasında yapıldı. DETUDAP'lı ailelerin bir araya gelerek yaptıkları açıklamada; "Şevket Kazan'ın yeni genelge ile kendileri ile resmen alay ettiği" ifade edildi. Ve açık olarak şu mesaj iletildi. "Genelge bizim istediğimiz doğrultuda değişmelidir." Yeni Bakan Şevket Kazan, yeni genelgeyi yayınlarken bir yandan da "Açlık grevinde olmadığı", "tutsakların gizli gizli yemek yediği" gibi yalanlara başvuruyordu. Aileler buna da şiddetle karşı çıktılar ve her ölümün sorumluluğunun devlete ait olacağını belirttiler. Yine 10 Temmuz'da İstanbul'da, Tepebaşı'ndaki RP il binası işgal edildi. Yeni genelgenin kaldırılması ve tutsakların taleplerinin

kabul edilmesi istemiyle yapılan işgal esnasında RP il başkanlığıyla sorun tartışıldı. İl başkanı bunun için çaba harcayacağını söyleyerek oyalama ve kandırma tekniklerini burada da devam ettirdi. Aileler sonuna kadar mücadele edeceklerini bildirirken kararlılıklarını ve sorunun kendileri için taşıdığı önemi de vurguluyorlardı. Polisin kuşatması, ailelerin binayı terk etmesiyle kaldırıldı. Verilmek istenen mesaj verilmişti; “Yeni genelge çözüm değildi, saldırının devamıydı, kavga da devam edecekti”.

Ve eylemler devam etti. Hem de daha da büyüyerek.

Daha önce bahsettiğimiz İstanbul’da, İzmir’de, Ankara’da her Cumartesi kayıp ve tutsak yakınlarının eylemi için randevu günüydü. İstanbul’da İstiklal Caddesi’ndeki Galatasaray Lisesi’nin önünde yapılan protesto eylemi her hafta aralıksız devam ediyordu. Devlet, özellikle son süreçte gelişen, büyüyen eylemlige engel olmak için artık her eyleme saldırıyordu. Eyleme izin vermeme tutumu süreklileşiyordu. Yaşlı insanlar her şeye rağmen eylem yerine geliyor ve polisin tüm engelleme çabalarına meydan okuyordu. İyice azgınlaşan ve sınır tanımayan bu saldırılar karşısında halk öfkesini gösterdi.

59. haftada, ellerinde karanfillerle eylem yerine gelen ve oturma eylemi yapacak olan ailelere polis saldırmıştı. Elllerinde coplarla insanları kovalayan, yakaladığını karga-tulumba polis otolarına bindiren polis, yaşlı insanları yerde sürüklüyordu. Her şeye rağmen sloganlar susmak bilmiyordu; “Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük”. 60. haftaya gelindiğinde 400 kişilik bir grup eylem yerindeydi. Tutsakların taleplerini savunan ve devletin riyakar tutumunu teşhir eden bu gruba polis bu defa müdahale etmedi. Artık farkındaydı; her saldırı daha büyük bir gücü topluyordu eylem yerine. Yoğun önlemler almasına rağmen 400 kişinin Taksim Meydanı’na yürümesine, slogan atmasına engel olamadı. Devlet geri adım atıyordu. Bu durum teşhirden daha kötü bir durumdu onlar için.

İstanbul'da olaylar gelişirken, İzmir Konak'ta 50 kişi aynı gün yine eylem yerindeydi. Kayıp yakınları ve tutsak yakınları bir aradaydılar. Eylemde, kitlenin elinde karanfiller ve kayıp resimleri vardı. Basın açıklaması ve sloganlarla saldırılar protesto edildi. Polis "dağılın" uyarılarına karşın kayıp ve tutsak yakınları oturma eylemine geçtiler. Birbirine kenetlenen insanlar haklı ve meşru olduklarını gösteriyorlardı. Tekme tokat saldırılarına rağmen eylemden vazgeçilmedi. Eli kanlı polis bu sefer köpekleriyle saldırıya geçti. Bu saldırı, devletin ne ölçüde aymazlık içinde olduğunun açık göstergesi oldu. Yeni İç İşleri Bakanı M. AĞAR ise oturduğu koltuktan "yanlışlarımız var, düzeltereğiz" diyerek bu ve benzeri eylemlere böyle müdahalelerde bulunmayacaklarını, daha doğrusu "bekleyin, durum iyi olacak" gibi sözlerle müdahalelerdeki "aşırılıkları" engelleyeceklerini söylüyordu. Bu açıklamalardan sonra, İzmir'deki bu çirkin saldırı bir kez daha devletin fütursuz ikiyüzlülüğünü ortaya koydu. Tüm bunlar eylemin gerilemesi şöyle dursun, daha geniş bir katılımı sağladı.

11 Temmuz'da Adana'da RP il binası işgal edildi. Eylemi örgütleyen Özgürlük Tutsaklarıyla Dayanışma Komitesi, il yöneticilerinin taleplerle ilgileneceklerini söylemeleriyle eylemlerine son verdiler. Eylem gündemdeki yerini aldı.

12 Temmuz'da tutsak yakınları RP Ankara il merkezini işgal ettiler. Polisin binayı kuşatmaya alması ve ardından eylemcilere saldırmasına rağmen geri adım atılmadı. RP il merkezi yöneticilerinin polisi çağırması sadece ve sadece acizliklerinin göstergesiydi. Bu eylemde 90 tutsak yakını gözaltına alındı. Binadan tek tek yaka paça çıkarılan analar çıkartılırken ve araçlara bindirilirken slogan atmaya ve kararlılıklarını "Evlatlarımızı Öldürtmeyeceğiz", "ne yaparsanız yapın karşınızda olacağız." "Lanet olsun hepinize, çocuklarımızı öldüremeyeceksiniz" sözleriyle ifade ettiler. Her slogan ve söz yumruklarla, ağızların kapatılmasıyla karşılaştı. Fakat bu, anaları engelleyemiyordu, sloganlar devam ediyordu. Bu eylemlerdeki gözaltılarla beraber devlet

yeni bir taktiğe başvurdu. Daha önce gözaltına alınanlar o gün veya bir sonraki gün bırakılırken, bu eylemden sonra daha uzun süreli gözaltılar olmaya başladı. Amaç durmaksızın devam eden ve büyüyen eylemlere katılımı azaltmaktır. Onlar için, eylemleri yapan belli insanlardı, onları susturunca bu sorun en aza inerdi. Ama öyle olmadı. İstanbul'da olduğu gibi Yüksel Caddesi de daha kalabalık oldu. Çünkü, direniş bir avuç insanla sınırlı değildi, saldırıların kapsamı genişti, cezaevlerine yönelik saldırı geniş bir kesimin tepkisini topluyordu, cezaevlerine sokaklardan sahiplenme engel tanımadan geliyordu ve devlet, saldırılarında sınır tanımıyordu.

Çeşitli semtlerde süren açlık grevlerinden biri de Gazi Cemevi'nde örgütlenmişti. 7 Temmuz'da alınan kararlar 10 Temmuz'a kadar açlık grevi yapıldı. Böylece Gazi'de 7 Temmuz'da Genel Direniş'i sahiplenme boyut kazanıyordu. Gazi'de eylem merkezi cemevi oldu. Cemevi yoğun bir ziyaretçi akınına uğradı. Bundan sonra onlarca insan bu eylem yerindeydi artık. Geceleri dahi bu kalabalık sürdü. Açlık grevi 10 Temmuz'da son bulmadı, dönüşümlü olarak devam ettirildi. Yoğun bir kalabalık vardı. Eylemi örgütleyenler devrimci örgütlerdi. Kalabalığa da dikkat ediyorlar, düşman sızmalarına engel olmaya çalışıyorlardı. Böylesi bir titiz çalışma içerisinde kalabalığa karışan iki ajan-provokatör belirlenip denetim altına alınıyor ve teşhir ediliyordu. Devletin bu oyununa öfke duyan kitle, devrimci örgütlerin yönlendirmesiyle Gazi'de barikat kurdu. Açlık grevinde olanların da katıldığı barikata ilk gece 150 kişi aktif olarak katıldı. Kurulan bu barikata polis müdahale etme cesaretini gösteremedi. Eylemciler hemen bir eylem komitesi oluşturdular. Ve barikatı "devrimci tutsakların talepleri kabul edilinceye kadar" kaldırmayacaklarını açıkladılar. Devlet ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı. Bir yanda Ölümüne süren bir direniş, diğer yanda bu direnişi sahiplenene ve sahiplenmede muazzam kararlı gözükene öfkeli bir kitle. Buna ciddi bir müdahalenin ne gibi sonuçlar vereceği tam bilinemezdi! Her alanda patlamaya

hazır bir öfke ve sahiplenme vardı. Kitlenin tepkisi ve sahiplenışı durmaksızın büyüyordu.

15 Temmuz'a geldiğinde, Tutsaklarla Dayanışma Komitesi süresiz açlık grevi eylemi başlattı. Akşam saatlerinde 1000 kişilik bir kalabalık oturma eylemi yaptı. Bedenleriyle kurdukları barikatla Ölümlere izin vermeyeceklerini ifade eden kitle sloganlarla, türkülerle yoğun bir coşku içindeydi. Gazili kadın ve çocukların gün boyu sloganları dinmek bilmeden devam etti. Açlık grevinde olanlar ev ev, kahve kahve dolaşıp eylemi anlatıyor ve katılımı arttırmaya çalışıyorlardı. Cemevi etrafında yoğun önlemler alan polis geri çekiliyordu. Patlamaya hazır bir bombaydı karşılarındaki ve korkuyorlardı. Toplantılarla eylem değerlendiriliyor ve katılımın genişletilmesinin yolları aranıyor. Yaptıklarının önemini biliyorlardı.

Faşist teröre büyük bir öfke birikmişti. Gazi halkı bu öfkeyi barikata dönüştürmenin öncülüğünü yapmıştı. Karşı duruş açık ve netti. Meydan okunuyordu. Tutsakların talebi kabul edilecekti. Eylem bunun içindi. Bu olmadıkça eylem sürecekti. Polis, Gazi halkını tanıyordu. Panzere, ölüme meydan okumuştı bu insanlar. Kendileri için ciddi bir tehlikeydi. İlk anda müdahale edemediler. Sadece önlem aldılar. En azından diğer semtlerden katılımı engellemeliydiler.

Barikat eylemi iki gün sürdü. Zaman zaman barikat eylemcilerinin sayısı 2 bini buldu. Olay yerine İstanbul Valisi Rıdvan Yenişen, İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu ve "güvenlik"ten sorumlu birçok polis geldi. Olayın ciddiyeti açıktı. Devlet, bu işin genişlemeden bitirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Müdahale çok hızlı ve net olmalıydı. Eylem komitesi ile görüşme talebi eylem komitesince reddedildi. Red cevabı açık ve netti: "Biz eylemi, devrimci tutsaklara yönelik saldırılar son bulsun diye yapıyoruz. Görüşmeniz gerekenler tutsak direnişçilerdir." Görüşülecek birşey yoktu. Cezaevlerindeki saldırı son buluncaya kadar eylem devam edecekti.

Yakalanan iki ajan-provokatörden birinin, silahına ve kimliklerine el konularak bırakıldı. Diğeri teşhir edildi. Gazi

halkına teşhir edilen bu ajan-provokatör, burjuva basınına çıkarıldı. Tüm kamuoyuna deşifre edilen sadece bir ajan-provokatör değildi, devletin çirkin oyunuydu aynı zamanda. Bu ajan-provokatör de bu teşhirlerden sonra serbest bırakıldı.

19 Temmuz sabahı, barikat eylemcilerinin sayısının en aza indiği bir anda, düşman panzerleri saldırdı. Devlet güçleri ani bir müdahale ile barikatları yıktı. Cemevine panzerle girildi. Gazi halkı tepkisini dile getirse de, bu üst boyutlara sıçramadı.

Halkın tepkisi ve sahiplenışı, devletin içine düştüğü çukurun ispatıydı. Topyekûn saldırıyı kesinlikle rahat bir ortamda devam ettiremeyeceklerdi.

Barikatta yoğunlaşan öfke, diğer semtlerde yayılmaya devam etti. Ateş, çelişkilerin yoğunlaştığı alanları da, tutuşturuyor ve alevlendiği yere parçasını bırakmakla kalmıyor yayılıyordu. Nurtepe Sokullu Caddesi'nde kurulan barikat, Nurtepe'de yapılan sokak gösterisi polisin saldırıları karşısında çatışmaya dönüşmüş ve birçok polisin yaralandığı bu eylemlerde yoğun gözaltılar yaşanmıştı. Gülsuyu, Esenyurt semtlerinde Gazi'de kurulan barikatı selamlayan ve devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesini hedefleyen sokak gösterileri düzenlenmiş, yollar molotoflanmış, sloganlar haykırılmıştı. Nurtepe, Gazi, Alibeyköy esnafları kepenk kapatarak eylemi sahiplenmiştir. Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Artvin ve daha birçok ilde sokak gösterileri, molotoflamalar, bomba süsü verilmiş pankartlarla direnişin ateşi genişleyerek büyümüştür. Üstelik Ölüm Orucu direnişçilerinin ölüm haberleri geliyordu artık. Aygün, Berdan, İlginç... Her Ölüm bir ateş parçası, her Ölüm haberi sokaklarda alanlarda molotoflu gösteri, bomba süsü verilmiş pankart, barikat vb. eyleme dönüşüyordu. Öfke büyüyordu, binlerce insan öfke içinde ayaktaydı.

Ateşin sardığı ve süreç boyunca canlı kaldığı bir alan daha vardı. Direnişin yankısının boyutunun anlaşılır olması açısından bu alanı ayrı bir bölüm olarak irdelemek yerinde olacaktır.

YURTDIŞINDA YÜKSELEN ATEŞ

Yurtdışı birçok devrimci örgütün örgütlülükler yarattığı ve bu anlamda önemli bir devrimci potansiyeli barındıran bir niteliğe sahiptir. Devrimci örgütlenmeler bu alandaki faaliyetlerini ülkenin gerçekliğinden bağımsız ele almadıkları gibi yaşanan ve öne çıkan birçok sorunda aktif olarak faaliyet içerisine girerler. Yaşadığımız bu özgülde de farklı olmamıştır. Haziran ayının başından itibaren Genel Direniş'in bu alanda en geniş kamuoyuna tanıtılmasına ve sorunun çözümünde bir baskı gücünün oluşturulmasına önemli bir ağırlık verilmiştir. Yürüyüşler, basın açıklamaları, oturma eylemleri, işgaller, molotoflamalar vb. eylemlerle hem direnişin tanıtımı ve hem de önemli bir baskı gücünün oluşturulmasında belirgin bir etki yaratılmıştır.

Cezaevlerinde eylemin başlamasıyla beraber devrimci örgütler belli bir hazırlık sürecine girdiler. Nerede nasıl eylemlilikler yapılabileceği, neye ağırlık verileceği üzerinde yapılan tartışmalar sonrasında birçok eylemin ortak yapılmasının zemini hazırlandı ve büyük oranda başarıya ulaşıldı. Bununla beraber devrimci örgütler bu zeminin dışında da tek tek eylemler düzenlemiş ve önemli oranda güçlerini sürece katmışlardır.

Bu alanda yapılan hemen her eylem Türkiyeli devrimci örgütlerin önderliğinde geliştirilmiş, birçok kesimi de içine almış eylemlerdir. Devrimci örgütlerin birçok kesimi sürece katma aktivitelerindeki olumluluğu daha önceki anlatımlarımızda ülke içinde de vurgulamıştık.

Haziran başlarında oluşturulan Özgürlük Tutsaklarıyla Dayanışma Komitesi 12 Haziran'da Köln'de T.C Konsoloslugu'nun önüne siyah çelenk koyarak bir oturma eylemi düzenledi. Direnişi ve devrimci tutsakları selamlayan bir basın açıklaması yapıldı ve sloganlarla eylem bitirildi. Yine aynı kentin tren istasyonu önünde 18 Haziran'da benzer bir oturma eylemi yapıldı. Bu eylemde açlık grevi de başlatıldı. Polisin müdahalelerine "Yaşasın

Proletarya Enternasyonalizmi", "Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla yanıt verildi ve basına yönelik açıklamalarla eylem sona erdirildi. Aynı günlerde Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) Köln temsilciliği işgal edildi. 50 kişinin katıldığı eylemde tutsakların direnişini anlatan bir basın açıklaması yapıldı. Parti yetkilileriyle yapılan görüşmelerden sonra binada açlık grevi başlatıldı.

6 Haziran'da Cenevre'de Birleşmiş Milletler binası önünde ülkede gerçekleştirilen Habitat-II zirvesini ve cezaevlerine yönelik saldırıları protesto eden bir işgal eylemi düzenlendi. Bu eylemde kendilerini binanın parmaklıklarına zincirleyen göstericiler Fransızca yazılı "Habitat Ülkemiz Gerçekliğini Yansıtmıyor. Ülkemiz Gerçekliği; Cezaevleri, İnfazlar, Gözaltılar, Kayıplar, Göçler, Köy Yakmalardır" şeklinde bir pankart açıldı. Polisin saldırdığı bu eylemde 11 gösterici gözaltına alındı.

İsveç ve İngiltere'de destek amaçlı açlık grevleri 3 Haziran'da başlatıldı. Başlatıldığı günden itibaren yoğun ziyaretçi akınının olduğu bu eylemde cezaevlerine yönelik saldırıların geniş teşhiri hedeflendi. Yunanistan'da benzeri bir eylem 4 Haziran'da başladı ve 35 kişi açlık grevine girdi. Belçika'da başlatılan açlık grevine, Belçika polisi Türkiye Başbakanı M. Yılmaz'ın Belçika'ya ziyareti nedeniyle saldırdı. Burada başlayan eylem saldırı sonrasında Leuven kentine taşındı. 14 Haziran günü İngiltere'de oluşturulan Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi üyeleri destek amaçlı açlık grevi başlatırken aynı zamanda kendilerini BBC'nin merkez binası parmaklıklarına zincirlediler.

İsviçre'de 36 kişiyle başlatılan açlık grevi Türkiye'deki cezaevlerine saldırı politikalarının bu ülkenin gündemine girmesini sağladı. 11 Haziran'da başlayan açlık grevi 15 Haziran'da İsviçre Metal İnşaat işçilerinin en büyük sendikası olan GBI'nın işgali ile bitene kadar burada sürdürüldü. 13 Haziran günü aynı ülkede yapılan "meşaleli yürüyüş"e 200'e yakın kişi katıldı. 14 Haziran günü Toges Anzegier gazetesi 1 saate yakın işgal edildi. Buradan, Türkiye ve dünya

basınına konu ile ilgili fakslar çekilerek mesajlar gönderildi. Bu işgalden sonra TC'nin Zürih Konsolosluğu önünde iki saat süren bir oturma eylemi yapıldı. 15 Haziran günü yine konu ile ilgili 500 kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. 17 Haziran'da İsviçre'nin en büyük televizyon merkezi DRS işgal edildi. İşgal sırasında yapılan televizyon röportajları, dağıtılan bildiriler, yapılan açıklamalarla TC'nin cezaevleri politikaları İsviçre'de gündem haline geldi. Basın konuyu ilk haber olarak geçmeye başladı.

Fransa'da 8 Haziran günü bir kilise önünde yapılan eylemle başlayan eylemler 12 Haziran'da Kurtuluş, Özgür Atılım, Partizan Sesi, Özgür Gelecek, Odak, Alinteri, Kızılbayrak okurlarının oluşturduğu Cezaevlerinde Açlık Grevleriyle Dayanışma Komitesi'nin yaptığı açıklamayla devam ettiriliyordu. Kilise işgalinden sonra ACT'İT lokalinde süresiz açlık grevi başlatan komite aldığı sokak gösterisi yapma kararını Paris'te kitlenin yoğun olarak bulunduğu Şanzalize Bulvarı'nda gerçekleştirdi. Fransızca olarak "Fransız halkı Türkiye'deki politik tutsaklara yönelik katliam girişimlerine sessiz kalma" yazılı bir pankartın açıldığı eylemde Şanzalize Bulvarı trafiğe kapandı. Sloganlarla TC'nin saldırı politikaları teşhir edildi ve direniş en geniş kamuoyuna tanıtıldı. Yoğun bir kitlenin meraklı bakışları arasında yapılan eylem 100 metrelik bir yürüyüşle sona erdirildi. Polis eyleme müdahale edemedi.

Fransa'nın Strasbourg kentinde, Avrupa İnsan Hakları Konseyi binası önünde 20 Haziran günü Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi tarafından bir gösteri düzenlendi. Türkiye'de insan hakları ihlallerine, cezaevlerinde insanlıkdışı uygulamalara dikkat çekilen bu gösteride oluşturulan 4 kişilik bir heyet Konsey'in toplantı yaptığı binaya girerek Avrupalı parlamenterlerle görüştü. Parlamenterler, Türkiye'deki hükümeti kınayan bir karar çıkaracaklarını, açlık grevlerini desteklediklerini açıkladılar. Bu açıklama aynı gün saat 18.00 sıralarında resmileşti ve basına açıklandı.

Dünyaca tanınan Der Spiegel basın-yayın merkezi 8 Haziran'da işgal edilerek eylemler dizisi sürdürüldü. 100

kişinin katıldığı eylem beş saat sürdü. İşgal sonrasında gerçekleştirilen yürüyüşe Der Spiegel çalışanları da katıldı.

Avusturya'da Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, 8 Haziran'dan itibaren açlık grevi örgütledi. Yapılan açıklamada, devrimci tutsakların haklı taleplerinin sahiplenildiği ve talepler kabul edilinceye kadar eylemin devam ettirileceği vurgulandı. Yine, açıklamada Avusturya hükümeti, siyasi partiler ve demokratik kuruluşlar TC'nin uyguladığı son saldırı politikalarını protestoya çağırıldı. Komite bildirilerle, imza kampanyalarıyla ve çeşitli yerlere gönderdiği fakslarla eyleme destek çağrıları yaptı.

20 Haziran günü, açlık grevine girenlerle oluşturulan beşer kişilik heyetler Avusturya siyasi parti merkezlerini ziyaret ederek, TC'nin saldırı politikalarına tavır alınmasını istediler. Aynı gün akşam saatlerinde bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş Westbanhaf'ta başlayarak, açlık grevi yapılan Stephansplat'a kadar sürdü. Yürüyüşte sık sık "Faşizme Ölüm Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Hollanda'da bir yandan açlık grevleri yapılırken diğer yandan çeşitli eylemlerle ve çağrılarla Türkiye cezaevleri gerçekliği kamuoyuna tanıtıldı. 15 Haziran'da Hollanda Yeşiller Partisi'nin Fouda şehrinde yapılan Genel Kongresi'ne bir grup eylemci davet edildi ve saldırı karşısında yükselen direnişe dair konuşmalar yapıldı. Saldırıların ve direnişin anlatıldığı konuşmalardan sonra katılımcılar "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları attılar. 18 Haziran günü Yeşil Sol Partisi, Dışişleri Bakanlığı'na Türkiye'deki cezaevleri olayları, açlık grevleri ve son saldırılar hakkında soru önergesi verdi.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, 22 Haziran günü Almanya'nın Köln kentinde 3 bin kişinin katıldığı kitlesel bir gösteri düzenledi. Almanca yazılı "Cezaevleri Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganı olan bir pankartın açıldığı eyleme DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP/Kıvılcım, TDP, TİKB, Ekim taraftarları büyük bir katılım sağladılar. Eylem Ebertplatz meydanında başladı. Konuşmalar yürüyüşün

bitirildiği Rudolfplatz'da yapıldı. Yürüyüş sırasında sık sık Almanca ve Türkçe olarak "Katil Ağır Sıra Sana Gelecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları atıldı. 200 açlık grevcisinin katıldığı eylemde M. AĞAR'ın istifası istendi ve Türkiye'de açlık grevinde bulunan tutsaklara desteğin büyütülmesi çağrısında bulunuldu. Anti-faşist bir Almanın, Yeşiller Partisi Köln yabancılar temsilcisinin ve Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesinden birer kişinin yaptığı konuşmalardan sonra, eylem "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat" vb. sloganlarla bitirildi.

Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi tarafından Köln'de Türkiyeli insanların yoğun olarak bulunduğu yerlerden biri olan Werdengarse'nin esnafına "kepenk kapatma" çağrısında bulunuldu. 1 saat için düzenlenen kepenk kapatma eylemine yüzde 90 civarında katılım sağlandı. 1 saat süren eylem boyunca dükkanların camlarını "Türkiye'de siyasi tutsaklar Ölüm sınırında, onların öldürülmesine izin vermeyelim" yazan afişler asıldı. Köln esnafı olaya karşı duyarlı kalmaya devam edeceğini de belirtti.

26 Haziran günü Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin basın açıklamasına Alman polisi saldırdı. Açlık grevinin devam ettirildiği Köln Rudolfplatz'da gerçekleşen saldırı, Alman polisinin hiçbir hukuk, yasa tanımadığı bir anı ifade ediyordu. Yeri geldiğinde "demokrasi, hukuk" naraları atanlar, tüm doğallığıyla yasal bir statüde devam eden eylem karşısında azgınca saldırı zırhını giyinebiliyordu. Çeşitli yabancı demokratik kurum ve kuruluşların desteğini alan eylemde o gün Alman avukatlar da bulunuyordu. Süresiz açlık grevinde bulunan 60 insan dahil 100 kadar insanın çeşitli yerlerinden yaralandığı saldırıya engel olmak isteyen avukatlardan ikisi gözaltına alındı. Açlık grevinin sürdürüldüğü çadırlar söküldü. Saldırıyı duyup olay yerine gelenlere polis, tehditler yağdırmaktan geri durmadı. Saldırıdan bir gün sonra

Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, saldırıyı kınayan bir basın açıklaması yaptı. Basına ve kamuoyuna, yapılan saldırıların, insanların vahşice dövülmesinin hiçbir gerekçesi olamayacağı açıklandı. Alman Devlet Savcılığı'nın gösterdiği gerekçelerin gerçekleri yansıtmadığı açıklandı. Daha sonra 300 insan, gözaltına alınanlarla birlikte eylemin ve eyleme saldırının olduğu yere Rudolfplatz'a kadar yürüdüler. İzinsiz yapılan bu yürüyüşe polis birkaç kez saldırı denese de bunu başaramadı. Eylemciler "Alman polisinin açlık grevine yaptığı saldırıyı protesto ediyoruz" pankartını açtılar ve sloganlarla Alman polisinin tutumunu protesto ettiler. Keyfi saldırı kınandı.

Devrimci tutsakların hergün daha da yücelttiği direniş, yükselen sahiplenmeyle beraber, devleti yaptığı saldırıya bin pişman ettiriyordu. Avrupa'da yükselen sahipleniş oldukça geniş bir kesime ulaştırılmış ve birçok kurum ve kuruluşun TC'ye karşı tavrı alması sağlanmıştı. TC; ülke içinde engelleyemediği ve büyüüşü karşısında acizleştiği militanlık karşısında hergün daha da gerilerken, yurtdışında da hergün gelişen eylemler karşısında tam bir çıkmaza sürükleniyordu. Avrupa'da Haziran ayında açlık grevleri, basın açıklamaları, yürüyüşler, oturma eylemleri vb... ile geçen süreç Temmuz ayı ile beraber daha ileri boyutlara ulaşan eylemler ve sahipleniş sürecine dönüşmeye başladı. Baktığımızda, daha militan eylem görüyoruz artık. Devrimci örgütler, TC'nin saldırıdaki fütursuzluğunu karşılamak için daha üst perdeden haykırış gerekliliğini görmüşler ve bunu hayata geçirmeyi kararlaştırmışlardı. Ülkede SAG ile başlayıp Ölüm Orucu'na sıçrayan eylem, hemen her yerde olduğu gibi Avrupa'da da üst eylem biçimlerini gündeme soktu.

Devrimci Eylem Birlikleri çerçevesinde gelişen eylemler, Avrupa'da geniş yankılar yaratarak devam etti. 3 Temmuz'a gelindiğinde (SAG'nin Ölüm Orucu'na dönüştüğü gün) Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, Köln Ziraat Bankası'nı 60 kişilik bir kitleyle işgal etti. Alman kamuoyu ve basınında geniş yer alan eyleme polis saldırdı. Alman

polisinin saldırgan tutumu basın açıklamasıyla protesto edildi. Aynı gün, yine 60 kişilik bir kitle ile Frankfurt Havalimanı işgal edildi. Bir saat süren işgal sırasında yapılan açıklamada; "Siyasi tutsakların en temel ve insani haklarının TC tarafından azgın bir saldırıyla gasp edildiği" belirtildi ve "Frankfurt Havalimanı'nı işgal eylemimiz, genelde tüm halk muhalefetine, özelde cezaevlerinde bulunan siyasi tutsaklara yönelik faşist saldırıların bir an önce durdurulması içindir. Bu faşist saldırılar durdurulmadığı sürece eylemliliklerimiz daha da boyutlanarak devam edecektir." denildi. Eylemde sık sık "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganı atıldı.

Çeşitli eylemlerle sahiplenilen direniş, 6 Temmuz'da Zürih'te THY bürosunun işgaliyle kendini bir kez daha duyurdu. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylem yarım saat sürdü. Polisin müdahaleleri sırasında aktif karşı koyuşlar sağlandı. İşgal, basında ve televizyonlarda yer aldı. Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi bundan böyle de Ölüm Orucu'nun haklılığını dünyaya duyurmak, TC'yi uluslararası planda teşhir etmek için eylemlerine devam edeceklerini yeniden duyurdu.

9 Temmuz günü Hollanda'nın Den Haag kentindeki Adalet Divanı'nın önünde büyük bir protesto eylemi düzenlendi. 1,5 saat süren eylem esnasında eylemin içeriğine ilişkin çeşitli basın kuruluşlarına bilgiler verildi ve Adalet Divanı ile görüşme talebi dile getirildi. Dört kişilik bir heyetin içeri alınması ile bu talep gerçekleşmiş oldu. Yapılan görüşmelerde Türkiye'deki cezaevleri gerçekliği ve ölüm sınırına gelen direniş anlatılarak tavır alınması istendi. Görüşmeden kısa bir süre sonra gösteri, planlandığı gibi bitirildi.

Direnin elli ikinci gününde Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) Frankfurt binası işgal edildi. DGB'li yetkililerin engelleme girişimleri komite tarafından eleştirildi ve işgalden taviz verilmedi. Saat 10.00'da başlayan direniş 14.30'a kadar sürdürüldü. DGB, olayın basına yansımalarını engelleme çabasına girse de komitenin kararlı tavrı nedeniyle 13.00'te

basın eylemden haberdar edildi. Basına eylemin içeriği ve Türkiye'deki direnişin niteliği, Ölüm Orucu'nun vardığı boyut açıklandı. Bu açıklamanın yanısıra DGB'nin işbirlikçi, gerici niteliği ve eylemde aldığı tavır da eleştirildi. Eylem boyunca devrimci marşlar okundu ve sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur, Onurumuzu Çiğnetmeyeceğiz" sloganları atıldı.

5 Temmuz'da yapılan bir eylemde ise, Köln İstanbul THY Merkez bürosu 50 kişi tarafından işgal edildi. Alman polisi, eyleme gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırı sonucunda 38 kişi gözaltına alındı. Bu eylem de basında geniş yer aldı. Daha sonra, gözaltına alınanların bırakılması için yapılan gösteriye katılım daha geniş oldu. Alman polisinin teşhiri yapılırken aynı zamanda, bu tarz saldırıların direnişin sahiplenilmesini engelleyemeyeceği de gösterilmiş oluyordu. Gözaltına alınanlardan 15 kişi tutuklandı.

Bu arada, devrimci örgütler, yapılan bu eylemlerin dışında bağımsız olarak benzer nitelikte eylemler de gerçekleştirdiler. Burada vurgulanması gereken ise, bu tür eylemlerin dışında, özellikle TC'nin kurum ve kuruluşlarını hedefleyen, bunun yanısıra yine devletin uzantıları olan faşistlerin kullandığı mekanları da (kiraathane, dernek vb.) bu hedefler içine alan molotoflamalar Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'da da sürekli yapıldı.

TC'nin devrimci tutsaklara karşı giriştiği saldırılar 12 Temmuz'da Fransa'nın Strasburg kentinde, Avrupa Parlamentosu önünde de protesto edildi. Devrimci tutsakların sergilediği direnişin sahiplenilmesi dalga dalga büyüyen desteklerle doruk noktalara ulaşmaya devam ediyordu. Sabah erken saatlerde, Avrupa Parlamentosu önünde toplanan yüzlerce kişi, hazırlanan pankart ve dövizleri açarak sloganlar eşliğinde gösteriye başladılar. Gösteriyi düzenleyen tertip komitesinin belirlediği dört kişilik heyet, hazırlanan dosyayla parlamentoya girdi. Ve Parlamento'ya direnişin taleplerini ve yaptıkları eylemin amacını aktaran bilgiler verdiler. Tertip Komitesi bir kişiyi

de, aynı dosyayı İnsan Hakları Komisyonu'na sunması için görevlendirdi. Verilen bu bilgilerden sonra heyet dışarı çıktı. Eylemciler hazırladıkları bildirileri dağıtıp slogan atarak eylemi bitirdiler.

İki gün sonra 500 kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Faşizmin, cezaevlerine yönelik insanlık dışı saldırıları bu kitlesel yürüyüşle, sloganlar eşliğinde protesto edildi.

13 Temmuz günü, Avustralya'nın başkenti Sydney'de devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı bir gece örgütlendi. Geniş bir katılımın sağlandığı gecede, devrimci tutsakların yalnız olmadığı, haklı taleplerinin kabul edilmesine kadar yanlarında bulunduğu ve desteklemeye devam edileceği vurgulandı. Gecede yapılan konuşmalarda 6, 8, 10 Mayıs Genelgeleri'nin içeriği, tutsakların talepleri ve hedefleri, TC'nin tutumu anlatıldı. Kayıp ve tutsak yakınlarının ısrarla, kararlılıkla sürdürdükleri eylemlerden övgüyle bahsedildi. Ve yine tutsak yakınlarının acılarının paylaşıldığı, onlarla beraber bulunduğu ve mutlaka ama mutlaka kazanılacağı konuşmalarda dile getirildi. Bütün bunlar, olması gereken bütünleşmenin hayat bulması ve soluksuz bir direnişin hedeflerine belli boyutlarda ulaştığını gösteriyordu. Hiç kimse kendini bir diğerinden ayrı görmüyordu. Tam tersi, eylem bütünlüğü yansıtıyordu. Bu, gelecek açısından olumlu bir gelişmeyi ve devrimci eylemimizin oturduğu zeminin ne kadar güçlü olduğunu da gösteriyordu.

Bir sonraki önemli eylem Almanya'nın Köln kentinde Dom Kilisesi önünde yapıldı. Devrimci güçler kitlesel bir katılımı faşizmi, bu defa ortaçağ feodalitesi döneminden kalan ve onlarca aydının katledildiği eski bir binanın önünde protesto ettiler. Yaklaşık 2 bin 500 kişinin katıldığı eylem, Alman polisinin, komando timlerinin ablukasına rağmen gerçekleştirildi. Merkezi bir yerde ve ciddi bir kalabalıkla yapılan eylem 5-6 yerden birden başlatıldı. Bu büyük gösteriye Alman anti-faşistleri de aktif olarak katıldılar. Eylem yaklaşık 4 saat sürdü. Eylem boyunca "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" vb. sloganlar atıldı. Eyleme çeşitli yerlerden katılmak isteyen yüzlerce insan

Alman Polisi tarafından engellendi. Engellenen kitle, Ölüm Orucu'na desteğini, engellendiği yerde, Almanya-Belçika otobanında sürdürdü. Bu otoban işgal edildi ve sloganlar atılarak tüm engellemelere rağmen direnişe desteğin kırılmayacağı gösterildi.

Bu eylem sonrasında 700 kişi gözaltına alındı. Bu gözaltılar direnişin sahiplenilmesini engelleyemezdi, ki, gözaltına alınanlar eylemlerini götürüldükleri karakollarda da devam ettirdiler.

18 Temmuz günü ise 50 kişi tarafından Hürriyet gazetesinin Frankfurt'taki matbaası işgal edildi. Eylemciler, genel olarak basının, özel olarak Hürriyet'in direniş hakkındaki bilinçli karşıt yönlendirme çabalarını protesto etmek için işgali gerçekleştirdiklerini belirttiler. 6 saat süren eyleme polis saldırdı ve tüm eylemciler gözaltına alındı.

22 Temmuz günü Paris'te bulunan Türk Büyükelçiliği işgal edildi. Eylemin amacını anlatan bildiriler, dövizler, pullamalar ve kuşlamalar yapıldı.

24 Temmuz günü Londra'da 50-60 kişilik Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi havaalanını işgal etti. İki saat süren eylem amacına ulaştırılarak bitirildi.

Avrupa'da yükselen direniş, Ölüm Orucu eylemimizin uluslararası alanda yankı bulmasında ve birçok demokratik kurum ve kuruluşun hatta devletin bu saldırılara tavır almasında ve yine birçok ülkede yaygınlaştırılmaya çalışılan ideolojiler uğruna "savaşım bitti" söyleminin yerle bir olmasında etkili olmuştur.

SAHİPLENİŞ, ŞEHİTLERİMİZİN CENAZELERİNDE DAHA DA BÜYÜDÜ

Direnışimizin cezaevlerindeki ilk şehidi Ümraniye Cezaevi'nde kalan TKP(ML) üyesi Aygün Uğur oldu. Altmışüçüncü gün ilk şehidimizin ölümü küçülten günü oldu. Altmışüçüncü gün, zafere dev bir adım atıldığı, ölümcül bir vuruşla düşmanın boynunu büken bir sıçrama günü olarak yazıldı direniş defterine. Düne kadar ölümleri

engelleme çabasında olan, genel direnişi sahiplenen ve bayrağımızı dışarda her türlü baskıya karşın gökten yere indirmeyen onurlu insanlar ölümü gördüler. Zafer ölümlerle kucaklanacaktı, artık bu sınır tanımaz bir kabarışın daha da yetkinleşmesinin bilinci idi. Ölüm, haklı direnişin zafere yürüyüşünün tavizsiz adı olarak kazındı bilinçlere. Bu bilinçle cenaze faşizmin suratına bir şamar gibi indirilecekti. Faşizm umduğunu bulamayacaktı. Ölümle gelebileceği düşünülen bir gerileme olmayacaktı. Çünkü bilinç oturmuştu. Çünkü kazanılacakların ölümlere değer olduğu kavranmıştı. Ölüm Orucu direnişçileri zafere ilerliyordu. Direnişi sahiplenen onurlu insanların yapması gereken ise daha bir kararlılıkla zafere koşmaya devam etmektir. Düşmanın tüm engelleme çabasına karşı bu böyle olmak zorundaydı.

İlk şehidimiz Aygün Uğur'du. O, zafere koştu durmaksızın ve ilk bombamız oldu. Düşmanı ürküttü, zafere ışık oldu.

Şehit düşmeden önce bir vasiyette bulunmuştu Aygün; Şehit düşmesi durumunda cenazesi İstanbul Sarıgazi’de gömülecekti. Bu vasiyete uygun yapılan hazırlıklara yoğun ve militan bir katılımın olacağı ve bunun da kendileri açısından derin bir açmaz yaratacağı endişesiyle devlet tarafından engel olunmaya çalışıldı. Önce aile baskı altına alınarak cenazenin Mersin’e götürülmesi sağlandı. Ve ilk şehidimiz düşmanın bu baskısı sonucunda, kavganın görkemleştiği, şehidimizin gömülme vasiyetinde bulunduğu İstanbul’da değil Mersin’de toprağa verildi. Ama bu, Aygün’ün vasiyetinin yerine getirilmesine engel olamazdı. Temsili de olsa şehidimizin isteğine ve Ölüm Orucunun kararlılığına ve militanlığına uygun bir cenaze töreni yapılmalıydı. Direnişimizi direnişleri kabul eden ve militanca bir sahiplenişle hayata geçirmesini de bildiler.

23 Temmuz'da Sarıgazi'de 1000 kişinin katıldığı temsili bir cenaze töreni yapıldı. Bu cenaze töreni Ölüm Orucunun ilk şehidinin cenazesiydi. Geniş bir kamuoyunu etkileyerek devleti çaresizleştiren Ölüm Orucunun cenazelerle birlikte

daha da büyümesinden açıkça çekinen düşman bu sefer Jandarmasıyla törene müdahale etti. Belli bir zamandan sonra azalarak 300 kişiye inen kitleye kalaslarla saldırıldı. Kitle Ölüm Orucunun mantığına uygun şekillenmişti ve bu saldırıyı yanıtsız bırakmadı. Önce jandarmanın “dağılın” uyarılarına sloganlarla karşılık verildi. Kitlenin kararlı tutumu karşısında jandarma “Allah Allah” nidalarıyla saldırıya geçti. Çatışma büyüdü ve saldırıya uğrayan kitle çevrede bulunan inşaat malzemeleriyle, resmi plakalı bir otoyla barikat kurdu. Sarıgazi Cemevi’ne sığınmış olan grup sloganlar eşliğinde cemevinden çıkarak Sarıgazi’nin merkezine doğru yürüyüşe geçti. Jandarma tekrar saldırdı. Bu saldırıya da karşılık veren kitleden birçok kişi gözaltına alındı.

24 Temmuz günü Ölüm Orucu direnişinin ikinci şehidi Altan Berdan Kerimgiller yaklaşık 3000 kişinin katılımıyla Tarsus’ta toprağa verildi. Ailesinin evinden mezarlığa kadar yapılan yürüyüşte “Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Şehid Namırın” vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş esnasında çevreden de katılımlar gerçekleşti. Yürüyüşte bulunmayanlar ise alkışlarla destek sundular. Mezarlığa gelindiğinde saygı duruşu ile birlikte Ölüm Orucu şehidi Berdan, Adana, Mersin, Tarsus’tan katılımlarla toprağa verildi. Birçok kitle örgütü ve devrimci-demokrat insan bu anlamlı törende yerlerini aldılar. Berdan’ı toprağa verenler bütün süreç boyunca direnişimizin bu bölgedeki eylemlerini yaratanlardı ve onlar Berdan’ı iyi tanıyorlardı. Berdan bir kez daha onlara zaferi muştulamıştı. Coşkulu kitle zaferin ışıldayan güzelliğini Berdan’ın yüzünde gördü ve cenaze töreni bu güzelliğin ardında bitimsiz bir türkü oldu.

Ölüm Orucu’nun 65. gününde Bayrampaşa Cezaevi’nde bir bomba daha düştü. Berdan’dan sonra İlginç Özkeskin de zafer için ödenmesi gereken bedelin simgesi oldu Bayrampaşa’dan. Devlet, İlginç’in de cenazesini telaşlı bir korkuyla kaçırarak Karacaahmet Mezarlığı’na gömdü.

Ölüm Orucu'nun dördüncü şehidi Hüseyin Demircioğlu'nun cenazesi Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden yüz kişilik bir kitle ile Adli Tıp'a götürüldü. Adli Tıp önünde bekletilen kitlenin avukatların ve Demircioğlu ailesinin çabaları sonucunda cenaze morgdan alındı. İstanbul'a doğru yola çıkıldı. Geride kalan kitle cenazenin ardından ana caddeye kadar alkışlarla yürüdü. Bu sırada katılım 500'ü buldu. Caddeye varıldığında eylem sona erdirildi. Eylemi önce izleyen polis kitlenin dağılmaya başlamasıyla beraber saldırıya geçti. Birçok kişi coplandı tartaklandı. İstanbul'a getirilen cenaze Hüseyin Demircioğlu'nun vasiyeti üzerine Gazi'de gömülmek isteniyordu. Ancak düşman Gazi'de kendisinin neleri beklediğini biliyordu. Bu nedenle bir kez daha cenaze kaçırıldı ve Karacaahmet'e gömüldü. Ailesinin ve yoldaşlarının karşı olmasına rağmen polisin bu çirkin tavrına lanetler okundu. Demircioğlu'nun eşi Nalan Demircioğlu "Eşimin cenazesi, ailemin ve yakınlarımin isteği dışında 'kaçırılarak' Karacaahmet Mezarlığı'na gömülmüştür. Devlet cenazelerimizden dahi korkmaktadır..." şeklinde bir basın açıklaması yaptı. Ve devamında, "Herşeye rağmen, Hüseyin'in vasiyetine uygun olarak Gazi Mezarlığı'na gömülme istemini yerine getirmek için her yol denenecektir. Bu ölümlerin sorumlusu devlet ve sessiz kalan 'mehmetçik' basındır." diyerek durumu teşhir etti. Karacaahmet'te 7 Ağustos Çarşamba günü yapılan anmaya yüz kişi katıldı. Anmada Demircioğlu'nun başeğmezliliği, devrime adanmış yaşamı, mücadeleye bağlılığı anlatıldı. Anma sırasında mezarlığa yığınak yapan polis sürüsü kitleye arkadan saldırıya geçti. Saldırıyı direnişle karşılayan kitleden on kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınıp tutuklananlar daha sonra Sakarya Cezaevi'ne konuldu.

Her an ölüm haberi bekleniyordu artık. Analar, kitle örgütleri, devrimci-demokrat kuruluşlar ve devrimci örgütler her anın öneminin farkında süreci zaferle taçlandırmak için her geçen gün mücadeleyi yükseltiyorlardı. Günler soluksuz geçiyordu. Ölümü kucaklamaya hazır yüzlerce devrimci

halka ve cezaevlerine yönelik saldırıyı göğüsleyerek genel saldırının önüne geçmenin zorunluluğunun bilincinde olarak ödün vermeden, hergün şehit verme pahasına devletle savaşını sürdürüyordu. Düşman yenilecekti. Ölümle buluşulsa dahi düşman yenilecekti. Evet, düşmanın “eylemi geriletebilir” diye düşündüğü ölüm, direnişçilerin karşısında çaresizleşiyordu.

Ölüm Orucu’nun 67. gününde Bursa’da şehit düşen Ali Ayata’nın cenazesi İstanbul’a getirilirken Çamlıca turnikelerinden itibaren polis tarafından kordon altına alınmış olarak Sarıgazi’ye getirildi. Sarıgazi’ye gelindiğinde Ayata’nın cenazesine katılmak üzere orada bulunan yaklaşık 300 kişi, 1000’i aşkın polis ve jandarma tarafından abluka altına alındı. Abluka altına alınan kitle sloganlarla durumu protesto etti ve yine abluka altında halaylarla, türkülerle, düşmanda tedirginliği arttıracak bir cenaze töreni yapıldı.

Ölüm haberleri daha sık geliyordu. 67. günün ikinci şehidi olmuştu Müjdat Yanat. Altıncı Ölüm Orucu şehidi Müjdat 26 Temmuz’da bin 500 kişinin katılımıyla İzmir’de toprağa verildi. Devlet cenaze törenini engellemek amacıyla, törene katılmak isteyenlerin kiraladığı otobüslere el koydu. Kitle, beklenen duraktaki otobüslere el konulunca bir ilerideki durağa sloganlarla yürüdü. Devletin polis gücü burada bulunan otobüslere binilmesini de engelledi. Teleferik durağına yönelen kitle burada yolu kesti ve bazı otobüslere taşlarla saldırdı. Polisin engelleme girişimlerine cevap böyle verildi. Bu cevap karşısında polis el koyduğu otobüsleri teslim etmek zorunda kaldı. Müjdat Yanat’ın cenazesi otobüslerle Buca Cezaevi önünden geçirilirken cezaevinden de sloganlar yükseldi; “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür” sloganıyla cenaze Kuruçeşme Mezarlığı’na getirildi. DHKP-C bayrağına sarılan cenaze sloganlarla, marşlarla toprağa verildi.

Ölümün çaresizleştiği bir gün daha; 68. gün. Ayçe İdil Erkmen Çanakkale Cezaevi’nde ölümü kendinde yüceltirdi. Ve Ölüm yaşam içindeki gerçek yerini aldı. İdil’in Şehit düşüşü

bir belediye anonsuyla duyuruldu. Düşman bir kez daha acizlik içinde cenazeyi kaçırdı. Buna rağmen İstanbul Edirnekapı Mezarlığı'nın yakınlarında toplanan 60 kişilik bir grup İdil'i devrimci bir tavırla uğurlama görevini yerine getirdi.

Direnışin 68. Gününde şehit düşen Tahsin Yılmaz İzmir'de, geniş bir katılımıla toprağa verildi. Gültepe'de Belkahve Mezarlığında yapılan ve civar semtlerin halkından katılımların yoğun olduğu anmaya devrimci örgütlerin ortak katılımı sağlandı. Jandarmanın ve polisın kuşattığı alan yoğun katılım nedeniyle denetime dahi alınamadı. TİKB bayrağına sarılı olarak getirilen cenaze sloganlarla, türkülerle toprağa verildi: Düşmanın denetim altına dahi alamadığı bu alanda müdahale de söz konusu olmadı. Tören bitiminde 3 bin kişi yine sloganlarla yürüyerek bölgeyi terk etti.

Eylemin 69. Gününde Osman Akgün şehit düştü. Yine aynı gün Bayrampaşa'da devrimci mücadelenin içinde yer almayı düşmana hiçbir koşulda teslim olmama ve düşmanın her koşulda ezilebileceğı, anlayışıyla bütünleştirmeyi başarmış bir yiğit daha şehit düştü; Yemliha Kaya...

Direnışin 69. günü Ölümsüzleşen Osman Akgün ve Yemliha Kaya 28 Temmuz günü Yenibosna Mezarlığı'nda 1000 kişinin katıldığı törenle toprağa verildi. Baskılara, insanlık dışı uygulamalara cevap verilmişti ve bu uğurda Ölüme yürüyen Osman ve Yemliha aynı yerde, aynı kitlenin katılımıyla ölümsüzlüğe uğurlanıyorlardı.

Yemliha Kaya mezarlığıa DHKP-C bayrağına sarılı olarak getirildi. "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları eşliğinde cenaze toprağa verildi. Yarım saat sonra TİKB bayrağına sarılı olarak Osman Akgün'ün cenazesi mezarlığıa getirildi. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Şehit Namırın" sloganlarıyla Yemliha'nın 200 metre kadar ötesinde toprağa verildi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalarla törene son verildi.

Direnişin 69. gününde şehit düşen TİKB savaşçısı Ulaş Hicabi Küçük Bursa Adli Tıp'ın önünde toplanan 300 kişilik kitle tarafından Bayburt Mezarlığı'nda "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız" sloganlarıyla uğurlandı.

Eylemimiz zaferle sonuçlanmıştı. Şehitlerimiz zaferi önceden görmüşlerdi, ancak yine de onların o anı görmeleri her şeye değerdi. Zaferi yaşayan ancak hastaneye götürülürken şehit düşen TKP(ML) üyesi Hayati Can hayata gözlerini zaferden sonra yumdu. Bursa'da 300 kişilik kitle tarafından İstanbul'a uğurlanan cenaze, burada tüm engellemelere rağmen 1000 kişinin katıldığı bir anmayla Sarıgazi'de toprağa verildi. Düşman yoğun önlemler almıştı ve yine yoğun bir engelleme çabasına girmişti. Her şeye rağmen cenaze devrimci bir sahiplenişle kaldırıldı. Sloganlar ve marşlarla beraber halaylar çekildi.

Genel saldırının karşılanması bilinciyle varlık zemini bulan büyük Ölüm Orucu direnişi, zaferin haklı olma, doğru taktiği uygulama, mücadele yöntemini doğru belirleme ve bunlarda ısrarcı, kararlı bir tutum sergileme ile her zaman mümkün olduğunu göstermiştir. Zaferimizin yeşerdiği toprak bu etmenlerle yüklüydü. Kazanmamızın nedeni bu etmenleri esas olarak hayata geçirmiş olmamızdır. Devrim kavgası da yine böylesi bir mücadelenin sonucunda başarıya ulaşacaktır. Ölüm Orucu Direnişi bunun mümkün olduğunu gösterdi.

Ölüm Orucu direnişi halkların devrimci eylemle bütünleşmesinde de çok ciddi bir örnek, hatta bir sembol olarak tarihe geçti. Kitleler egemenlerin yoğun saldırıları ile devrimden kopartılmaya çalışılırken bu eylem onların bilincinde devrim düşüncesinin oluşmasında veya gelişmesinde önemli bir etki yaratmıştır. Kitlelerin devrime yakınlaşmasının pratiği olmuştur Ölüm Orucu direnişi. Genel direnişi yaratan ve Ölüm Orucu direnişi ile davaya bağlılığı somutlayan devrimcileri sahiplenen kitleler zafere yürüyüşün önemli adımlarını da atarak zafer gününü kendi günleri

olarak kutlamış oldular. Şehitlerimizin resimlerini cenaze ve anma törenlerinde, protesto eylemlerinde bayraklaştıran, başta analar olmak üzere tüm kitle Genel Direniş sürecinin militanları olarak tarihe geçtiler ve öyle de anılacaklardır.

Biz hayatın her alanında kendimize biçtiğimiz devrimci misyonu pratikleştirmenin bir deneyimini ve bunu uluslararası bir boyutta sembolleştirmenin gururunu yaşadık. Zaferimize ortak olan bu sahiplenmeler, bu pratiğin içinde öğrendi ve öğretti. Bu pratiğe yön veren bilinci daha bir inatla ve daha bir siper yoldaşlığı bilinciyle hayata geçirmenin görevleri var önümüzde. Halkımız beklentilerini koymuştur. Öğrenmeyi bilmenin ve öğrendiğimizi somutlamanın zorunluluğunun bilinciyle yürümeye ve kazanmaya devam edeceğiz.

DEVİRİMİN SAVAŞÇILARI SİLAHIN ŞİDDETİYLE KARŞILADILAR TESLİMİYET POLİTİKALARINI:

Devletin saldırı politikalarının yoğunlaştığı dönem içerisinde devrimci tutsaklara dayatılan teslimiyet politikalarına karşı, devrimci silahlı güçlerin dışarıda da, süreç içinde yoğunlaşan eylemleri zafere ulaşmada, kitleleri mücadeleye katmada, onları pratik içinde bilinçlendirmede etkili oldu. İçeride Ölüm Orucu ile sergilenen militanlık ve kendini feda ruhu, yoğunluklu eylemlerle dışarıda da farklı biçimlerde sergilendi. Devrimci güçlerin süreç içinde artan bir tempoda yoğunlaştırdıkları bu eylemler daha yüksek birlikteliklerin ürünüdür. Bu anlamda, sürece katkıları, pratik olarak neleri içerdikleri ortaya konarak ele alınmalıdır. Bu arada şu da belirtilmelidir ki; bunun dışında, önceki dönemde ortaya koyduğumuz eylemleri devrimci güçlerin inisiyatifi dışında düşünmek doğru olmayacaktır; bu eylemler bir bütün olarak Ölüm Orucu direnişinin merkezi örgütlülüğünün anlayışının yön verdiği ve yine içinde devrimci güçlerin pratik yönlendiriciliğinin esasen etkili olduğu eylemlerdir. Bu eylemleri, devrimci politikaların başarılı olmasında her biri

öneme sahip eylemler dizisi olarak görmek, aynı zamanda içerik ve biçimlerinin belirleyici karakterini de anlamamızı sağlar.

Süresiz Açlık Grevi ve devamında Ölüm Orucu ile yetkinleşen direnişimiz karşı durulmaz bir militanlık ve feda ruhu örneği olarak tarihsel yerini alırken karakol baskınları, polis kuvvetlerine saldırılar, silahlı sokak gösterileri; devlet araç ve kurumlarına imha saldırılarıyla ve bu eylemlerde ödenen bedellerle devrimci güçler sarsılmaz bir inanca sahip olduklarını apaçık ortaya serdiler. Direnişin haklılığı ve kararlılığı ile gelişen inisiyatif, doğru mücadele yöntemleriyle etkinliğini geliştirdi. Devletin, siyasi açıdan gerileme yaşarken bile devrimci güçler üzerinde sürekli hedeflediği hareketsizleştirme, bu eylemlerin güçlenen temposuyla başarısızlığa mahkum edildi. Devrimci güçler bu politikalar üzerinde yükselen eylemlerin sürekliliğini sağladıkça devletin etkinlik sahası daraldı, kitleler üzerinde devrimci inisiyatif daha da etkili oldu.

Siyasi arenada ortaklaşan politikalar, aynı zamanda devrimci güçlerin eylemlerine "eylemde birlik" şeklinde yansdı ve eylem birlikleri ardı sıra hayat buldu.

Kısacası, umuda yönelmiş saldırılara en yetkin yanıtını yine umudun savaşçıları verdi.

Şehitlerin de verildiği tavizsiz yanıtların tümünün buraya aktarılamayacağı açıktır. Bu nedenle, belirgin ve özellikle kamuoyuna yansıyan eylemleri daha çok sunacağız.

Ancak bilinmelidir ki, özellikle Ölüm Orucu'nun başlamasıyla eylem grafiğinde önemli bir yükselme olmuştur. Savaşın her cephesinde bizimle olan ve tereddütsüz savaşan tüm yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı buradan selamlar ve kucaklarız. HEP BİZİMLEYDİNİZ!..

Eylemler, Haziran ayının ilk dönemlerinde sokak gösterileri ile başlayıp devamında bombalamalarla, molotoflamalarla zenginleşerek yükseldi.

7 Haziran'da DHKC'liler Okmeydanı Mahmut Şevketpaşa Mahallesi'ndeki ana caddede bir sokak gösterisi düzenlediler. Yolların yakıldığı eylemde "Eskişehir Tabutluğu Kapatılsın" yazılı, bomba süsü verilmiş bir pankart civardaki bir binaya asıldı. Sloganların atıldığı eylem kayıp verilmeksizin bitirildi.

Aynı gün aynı sloganı içeren bir pankart yine benzer bir eylemde DHKC'liler tarafından Fetihtepe Mahallesi, Fatih Sultan Mehmet Caddesi üzerinde bulunan bir binaya asıldı. Yolların yakıldığı bu eylemde de devlet güçlülerin her hangi bir müdahalesi söz konusu olamadı.

Aynı sloganlı pankart yine aynı gün, bu sefer Okmeydanı Piyalepaşa Bulvarı üzerindeki bir binaya asıldı. Yine DHKC'lilerin düzenlediği bu eylemde bulvar yakılarak eylem sona erdirildi.

8 Haziran günü Küçükalyalı Garanti Bankası ve yine aynı gün Sarıyer Garanti Bankası TMLGB ve TİKKO militanları tarafından molotoflandı. Eylemi üstlenen TKP/ML TMLGB ve TİKKO militanları cezaevlerindeki direnişi selamladıklarını ve eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar.

10 Haziran'da da molotoflamalar devam etti. Bu sefer hedef Bahçelievler Çalışlar Caddesi üzerindeki Pamukbank şubesiydi. Bankayı molotoflayan TKP/ML TMLGB militanları kıyıp vermeden çekildiler.

9 Haziran günü TKP(ML) TİKKO, yapımı devam eden Mazgirt Uzunçayır barajı ve hidroelektrik santralini koruyan karakola baskın düzenledi. Bu baskın sonucu 9 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı. TİKKO gerillaları kayıp vermeden üslerine çekildiler. Eylemden sonra TKP(ML), genelgelere karşı yürütülen direnişin dağlardan selamlandığını ve devrimci tutsakların teslim olmayacağını, kazananın devrimciler olacağını açıkladı.

DHKC'liler 12 ve 13 Haziran'da arka arkaya, önce Fetihtepe Mahallesi yolağzında sonra Okmeydanı Mahallesi'ndeki karakola 400 metrelik bir mesafede iki ayrı sokak gösterisi düzenleyerek cezaevi direnişini selamladılar. 15 Haziran'da da Okmeydanı Çeşme Durağı'ndaki Yapı Kredi bankamatığı molotoflanarak kullanılmaz hale getirildi.

16 Haziran'da DHKC Silahlı Propaganda Birliği (SPB) Tansu iller'in kaldığı Yeniköy'deki yalı önünde nöbet tutan polisler bir saldırı düzenledi. Devrimci tutsakların imhasına yönelik politikalara son verilmesi için yapılan bu uyarı eyleminde, polislerin saldırıya karşılık vermesiyle saldırı için gaspedilen otomobilin şoförü Salman Aldemir yaralandı.

Devletin teslimiyet politikaları bir öfkeyle yanıtlanmaya devam ediyordu.

18 Haziran günü, saat 07.00 civarında Dersim'de, Hozat ilçesi 41. Mekanize Tugayı yakınlarında DHKC gerillaları yol kesti. Direnişin selamlanması amaçlı yapılan bu eylemde uzaktan kumandalı bombalar patlatılarak ve direnişin propagandası yapılarak eylem bitirildi.

Aynı gün İstanbul'da Bahçelievler DYP ilçe binasına baskın düzenleyen DHKC savaşıları duvarlara devrimci tutsakları selamlayan, devlete meydan okuyan yazılamalar yaptılar.

22 Haziran günü saat 21:35 sıralarında DHKC Silahlı Propaganda Birlikleri'nce DYP Kağıthane ilçe binası önünde nöbet tutan bir bekçi ve iki polise yönelik bir saldırı düzenlendi. Bekçi ve polislerin yaralandığı eylem sonrasında bölgeyi kuşatmaya alan polis savaşıları sıkıştırmaya çalıştı. Alanı terk edemeden savaşılarla polis arasında yer yer çatışmalar oldu. Bu çatışmalarda iki polis daha yaralanırken DHKC savaşıcısı Adalet Yıldırım şehit düştü. Girdiği çatışmaları sonuna kadar sürdüren Adalet Yıldırım'ın bu direnişi direnişimizi daha da görkemleştirdi. Adalet Yıldırım'ın al kanlar içinde şehit düştüğü bu eylem direnişimizin doruklarından biridir. İlk saldırı esnasında yaralanan bekçi kaldırıldığı hastanede öldü.

Aynı gün ve saatlerde Yenibosna Zafer Mahallesi Bakkal Durağı'nda DHKC, MLKP ve TKP(ML)'nin katıldığı ortak bir molotoflu sokak gösterisi yapıldı. Yol molotoflanarak trafiğe kapatıldı ve "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları eşliğinde yüründü. Karanlığın sessizliği ateşlere ve haykırışlara boğuldu. Devrimci tutsakların direnişi,

gecenin sessizliğini yırtan haykırışlarla selamlandı. Göstericiler daha önce tespit etmiş oldukları faşist bir unsura ait ayakkabı dükkanını da molotoflayıp yakarak eylemi bitirdiler.

23 Haziran'da saat 19.00 sıralarında Sarıgazi Meydanında düzenlenen bir sokak gösterisinde de "Yaşasın Genel Direnişimiz", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atılarak yüründü. Yolların molotoflanarak trafiğe kapatıldığı eylem yerinde bir binaya "Yaşasın Genel Direnişimiz: DEV-GENÇ/DİRENİŞ" yazılı bir pankartı asan göstericiler kayıp vermeden çekildiler.

Yine 23 Haziran günü, Çağlayanda DHKC'liler bir sokak gösterisi düzenlediler. Saat 21.15'te gerçekleştirilen eylemde lastikler yakıldı ve "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Tutsakların sürdürdüğü direnişin sesi; ateşlerle, bombalamalarla, düşman mevzilerine saldırılarla yankılanıyordu. Hemen hergün sokaklardan ateşler, savaş naraları yükseliyordu.

28 Haziran günü DHKC bu sefer Ümraniye 1 Mayıs mahallesinde bir gösteri düzenledi. Gösteri saat 22:30'da Tepe durağında, yolun molotoflanarak kesilmesiyle başlatıldı. "Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız..." pankartının asıldığı eylem yerinde faşist niteliği ile öne çıkmış olan Paşabahçe Sürücü Kursu da tahrip edildi. Gösteri, havaya silah atışlarının yapılmasıyla bitirildi.

30 Haziran günü DHKC Karadeniz Recai Dinçel Kır SPB Komutanlığı'na bağlı bir SPB tarafından Sivas Emniyet Müdürlüğüne bir saldırı düzenledi. DHKC bu eylemi cezaevlerindeki direnişi desteklemek için gerçekleştirdiğini açıkladı,

Aynı gün MLKP savaşçıları Gülsuyu mahallesinde barikat kurdular. "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" pankartının taşındığı eylemde cezaevi direnişinin ajitasyonu yapıldı. Çevreden barikata katılımın da olduğu eylemi uzaktan görerek yaklaşan bir polis aracına kitlesel bir karşı-koyuş sergilendi. Çekilmek zorunda kalan polis aracı takviye güç

getirerek eyleme müdahale etmeye çalıştı. 45 dakika süren bu çatışmada silah da kullanan göstericiler kayıp vermeden çekildiler. Gösterinin bitmesinden sonra alana giren polis, panzerlerle sokaklara kadar girdi ve birçok ev basılarak insanlar gözaltına alındı.

Aynı gün Mersin’de DHKC, MLKP ve TİKB ortak imzasını taşıyan bir pankartla, bir grup, çevreyolu ve Demirtaş caddelerini molotoflayarak kestiler. Devrimci tutsakların direnişi, yanan yolların, atılan sloganların görkemiyle, giderek büyüyen bir öfkeyle sahipleniyordu.

1 Temmuz’da Kadıköy’de bulunan bir otopark devrimci dayanışmanın güzel bir örneği sergilenerek tahrip edildi. Eylem DHKC ve Ekimci Genç Komünistler tarafından üstlenildi.

2 Temmuz’da ise Hatay Ülkü Ocakları’na yönelik gerçekleştirilen molotoflamada, DHKC’liler devrimci tutsakların direnişinin zaferi için eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar.

Yine 1 Temmuz’da İskenderun’da Merkez Ülkü Ocağı Başkanı’nın arabasına bomba konularak havaya uçuruldu. Olay yerine “Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız-MLKP” imzalı bir pankart asılırken, çevreye de yazılamalar yapıldı.

3 Temmuz akşamı saat 21.30’da Halkalı İstasyon Caddesinde DHKC-Liseli DEV-GENÇ’liler direnişi sahiplenerek ve selamlayan bir sokak gösterisi düzenlediler, süreklileşen eylemlere bir yenisi daha eklenmiş oldu böylece.

Yine 3 Temmuz’da 2 banka şubesi tahrip edildi.

4 Temmuz günü Dersim’de faaliyet yürüten TKP(ML) TİKKO gerillaları bir düşman konvoyunu pusuya düşürerek yaptıkları eylemle direnişi selamladılar. Bu eylemde gerillalardan Elmas Demir isimli ve Alişer kod adlı gerillalar şehit düştü. Her şehidimiz düşman suratına bir şamar gibi inerken, kaybedenin, eninde sonunda onlar olacağı yüksek bir perdeden haykırılmış oluyordu.

DHKC’liler eylemlerine 4 Temmuz’da Şişli Yapı Kredi Bankası’nı ses bombası atarak ve 5 Temmuz’da Yapı Kredi ve Garanti Bankası’nı molotoflayarak devam ettiler.

Aynı gün İzmir Yamanlar'da MLKP milisleri, faşistlerin üs olarak kullandığı bir kuaförü molotoflayarak kullanılmaz hale getirdiler. İş yerinin karşısına bombalı bir pankart asan milisler havaya ateş açarak olay yerinden uzaklaştılar.

Yine 5 Temmuz günü TKP(ML), DHKC ve TİKB tarafından Şile otoyolu üzerinde silahlı bir kitle gösterisi düzenlendi. "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız" pankartının taşındığı eylem havaya sıkılan kurşunlarla son buldu.

8 Temmuz'da İstanbul Alibeyköy Cengiz Topel Caddesi'ndeki şeriatçılara ait bir tuhafiye dükkanı ile, faşistlere ait bir işyeri MLKP milisleri tarafından ateş açılarak tarandı ve molotoflandı. Eylem yerine flama bırakıldı.

9 Temmuz Merter Keresteciler Sitesindeki Esbank şubesi tahrip edildi. DHKC eylemi devrimci tutsakların direnişine destek amacıyla gerçekleştirdiğini açıkladı.

Aynı gün Alibeyköy Barajı civarında kamp kurarak eğitim faaliyeti yürüten on faşist unsur DHKC ve MLKP'li milislerce cezalandırıldı. On faşistin dövüldüğü kamp yerinde bulunan ve bunlarca kullanılan bir baraka da yakılarak imha edildi.

10 Temmuz'da İstanbul Üniversitesi içinde bulunan Beyazıt Yangın Kulesi işgal edildi. TİKB-GK tarafından düzenlenen eylemde kuleye "Cezaevlerinde Yeni Ölümlere İzin Vermeyeceğiz" yazılı bir pankart asıldı. Çeşitli sloganların atıldığı eylem iki saat sürdü. İki saatten sonra kule duvarlarını delerek içeri giren polis gaz ve gözyaşartıcı bombalarıyla etkisizleştirdiği göstericilerin direnişini bastırarak kuleyi ele geçirdi. Kule işgalcileri polis tarafından dövülerek, sürüklenerek, gözüaltına alınırken sloganlar atıp, zafer işareti yaptılar.

11 Temmuz'da Ortaköy'de bulunan Ziraat Bankası, Akbank ve Türk Ticaret Bankası şubeleri zaman aralıklı bombalarla kullanılmaz hale getirildi. DHKC DEV-GENÇ adına eylem üstlenildi.

Yine 11 Temmuz günü DHKC'liler saat 24.00'te Üsküdar Sultanmurat son durakta bir sivil faşiste ait otomobili molotoflayarak yaktılar.

12 Temmuz gecesi TKP(ML) TİKKO militanları, Gazi'de azılı bir faşiste ait nalbur dükkanını molotoflayarak tahrip ettiler. Bu kişinin Gazi'deki olaylara karıştığı ve bir çok devrimci-demokratı ihbar ettiği için suçlu olduğu ve bu nedenle cezalandırıldığı vurgulanarak direniş selamlandı.

14 Temmuz günü saat 01.00 civarında DHKC SPB'nin düzenlediği İstanbul Gültepe Merkezi'ndeki eylemde, başta karakol olmak üzere faşistlerin üstlenmiş olduğu 11 yere saldırıldı. Gültepe polis karakoluna yönelik saldırıda iki polis yaralandı. Karakol önündeki ekip otosu tahrip edilerek kullanılmaz hale getirildi. Saldırı sonrasında bir grup savaşçı Telsizler Mahallesi'ndeki bir evde kuşatmayaalandı. Polisin bomba ve büyük silahlarla giriştiği operasyona savaşçılar ateşle karşılık verdiler. Sloganlarla direniş haykırdılar. Kuşku üzerine operasyona girilen evde kimlerin kaldığını bilmeyen polise, savaşçılar bir yandan saldırıya cevap verirken, diğer yandan da ev halkının zarar görmemesi ve dışarıya çıkabilmelerinin sağlanabilmesi için uğraş veriyordu. Ev halkından Hanım Gül dışarıya çıkarılırken polisin ateşleri sonucunda yaralandı. Saldırıya yanıt vermeyi sürdüren savaşçılar canlarını feda ederken ev halkının zarar görmemesi için ellerinden geleni yaptılar. Onlar; Hasan Hüseyin Onat, Gülizar Şimşek, Emine Tunçal, Ali Ertürk'tü. Onlar; direnişimiz doruklarından zaferi görebilen yiğit savaşçılardı. Direnişimizde abideleştiler.

Polisin saldırıları sırasında yaralanan ve hastaneye kaldırılan Hanım GÜL ise burada işkenceciler tarafından pencereden atılarak şehit edildi.

Yine 14 Temmuz'da saat 19:40'da Sanayi Mahallesi Şirintepe son durağında molotoflu bir sokak gösterisi düzenlendi. Eylemi düzenleyen Direniş Hareketi militanları yolları molotoflarla kestikten sonra "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla vürüdüler.

Aynı gün İstanbul Güneşli meydanında alanın en kalabalık olduğu saatlerde TKEP-Leninist-13 Mart GKB militanları bir belediye otobüsünü, içindeki insanları indirdikten sonra yaktılar. Aynı zamanda, alanda bir sokak gösterisi düzenleyen militanlar “Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız-TKEP/Leninist 13 Mart GKB” yazılı bir pankartı alanda bulunan bir binaya astıktan sonra kayıp vermeden dağıldılar.

Yine aynı gün TDP şehir gerillaları cezaevi direnişini sahiplenmek ve selamlamak için saat 22:30 civarında Davutpaşa Kışlasına bombalı saldırıda bulundular.

16 Temmuz günü MLKP işçi Milisleri RP Zeytinburnu irtibat bürosunu molotoflarla tahrip ettiler. “Cezaevlerindeki Katliamların Hesabı Sorulacak” vb. sloganlarını atan militanlar bir süre sonra olay yerinden uzaklaştılar.

İstanbul Acıbadem’de bir gazete dağıtım bayi MLKP milislerince 16 Temmuz’da bomba ve molotoflarla tahrip edildi. Eylem Ölüm Orucu eylemine destek ve faşist basının tavrını protesto için gerçekleştirildi.

Aynı gün TKP(ML) TMLGB militanları G. Osman Paşa’ya bağlı Rami Milli Gençlik Vakfı’nı molotofladılar. Molotoflama sırasında MGV de bulunan üç kişi yaralandı.

Bir sonraki gün DHKC ve MLKP’liler Kayışdağı yolunu molotoflayarak ateşe verdiler. “Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız” yazılı pankartlarla bir sokak gösterisi düzenlendi.

18 Temmuz günü Nurtepe Sokullu caddesinde akşam 21:30 sıralarında kalabalık bir kitleyle barikatların kurulduğu bir sokak gösterisi düzenlendi. DHKC tarafından düzenlenen eylemde “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganları atıldı ve eylem yaklaşık bir saat sürdü. Polise rağmen devam ettirilen eylemde, polisin saldırılarına karşılık verildi. Göstericilerin çekilmesinden sonra panzerlerle sokaklara kadar giren polis evlere yaptığı baskınlar sonucu bir çok kişiyi gözaltına aldı.

Refah Partisi Bahçelievler İlçe binası düzen partilerini uyarmak ve direniş selamlamak amacıyla 18 Temmuz'da TKEP-Leninist 13 Mart GKB tarafından bombalanarak tahrip edildi. Yine, Halkbank Kartal Şubesi, Direniş Hareketi tarafından yakılarak tahrip edildi.

Bir sonra ki gün İzmir Yamanlar'da 25 dakika süren silahlı bir sokak gösterisi düzenlendi. Yolların molotoflanarak yakıldığı eylemde direniş selamlayan sloganlar atıldı. Eylemi düzenleyen MLKP milisleri kayıp vermeden dağıldılar.

TKEP/Leninist 13 Mart GKB, aynı gün Aksaray Millet Caddesi üzerindeki Akbank'ı bombaladılar. Bankada maddi hasar meydana geldi.

Ve sokaklar bir şehit daha verdi direniş için. Gazi'de kurulan barikatları selamlamak ve büyüyen öfkeyi yeniden ortaya koymak için bir grup DHKC'li ve MLKP'li Bağcılar'da Namık Kemal Caddesi üzerinde barikatlı bir gösteri düzenledi. 19 Temmuz'da gerçekleştirilen ve izleyenlerin de sonradan katıldığı eyleme Yüzyıl Polis karakolundan gelen polislerce müdahale edilir. Eylem sloganlarını güçlendirmek için sesini yükselten, barikat malzemelerini güçlendirmek için koşturan Levent Doğan 8. sokağın başındaydı. Bir liseli genç heyecanı ve coşkusuyla geldiği eylemde silahsızdı. Çevreye rastgele ateş etmeye başlayan polis, insan avına çıkmış gibi saldırgandı. Bir ekip otosu Levent'in bulunduğu 8. sokağa girdiğinde Levent oradan uzaklaşmaya çalışıyordu. Silahsız olarak polisin kurşunlarından sakınmaya çalışan DHKC taraftarı Levent Doğan polislerce vuruldu. Yere düşen Levent'in üzerine giden polisler onu, ölsün diye bir de kalbinden vurdular. Bir sokak infazı gerçekleşmişti. Infaz edilen gencecik bir insandı. Ama o gencecik insan, büyük bir direnişin cesur, yürekli ve yiğit savaşçısı olarak şehit düştü. Ölüm onu yüceltti ve onu öldürenler daha da alçaldılar.

Direniş Hareketi militanları 21 Temmuz günü Sanayi mahallesi Garanti Bankası şubesini saat 22.40 civarında molotoflayarak tahrip ettiler. Banka şubesinde yoğun tahribat gerçekleşti.

Yine İstanbul'da Gülsuyu Heykel'de aynı gün barikat kuran MLKP milisleri bir belediye otobüsünü de yaktılar. Gelen ekiplerle silahlı çatışmaya giren milisler daha sonra kayıpsız ayrıldılar.

Kocaeli Gebze'de ise DHKC'liler, bu kez devlet bankalarına ait iki para taşıma aracını aynı gün yakarak kullanılmaz hale getirdiler.

22 Temmuz günü Zeytinburnu Siteler'deki Yapı Kredi Bankası TKEP/Leninist 13 Mart GKB tarafından bombalanarak tahrip edildi.

Aynı gün akşamı saat 22.00 sıralarında İstanbul Esenler Karabayı'da bir grup, Ölüm Orucunun 63. günü şehit düşen Aygün Uğur için bir sokak gösterisi düzenledi. TKP(ML) TİKKO imzalarını taşıyan pankartlarla beraber yollar kesildi, sloganlar atıldı. Eylem yapılan yerde bulunan İSKİ'ye ait iki aracı ve sivil faşistlere ait kuyumcu, pastane, kasap, kuruyemiş dükkanı ve bir kahvenin tahrip edildiği eylem yollara atılan molotoflarla bitirildi.

Yine TKP(ML) TİKKO militanları bir faşiste ait Engin Tekstil'i aynı gün molotoflayarak yaktılar.

Ankara'da aynı gün Çankaya Asayiş ekiplerine bağlı bir polis otosu DHKC-SPB tarafından otomatik silahlarla tarandı. Biri ağır olmak üzere iki polis yaralandı.

DHKC Karadeniz Recai Dinçel Kır SPB Komutanlığına bağlı Yusuf Erişti SPB tarafından Sivas ili Hafik İlçesi Adamlı Köyünden Hüseyin Çakmak ve Hasan Önder adlı iki ihbarcı ve işbirlikçi 23 Temmuz 1996 tarihinde ölümle cezalandırıldı. Yapılan açıklamada: "Eylemimiz kahraman Ölüm Orucu Savaşçılarımızın ve Şehitlerimizin onurlu direnişini selamlamak, faşizmden ve onunla işbirliği yapanlardan hesap sormak için gerçekleştirilmiştir." denildi.

Esenyalı'da Pendik hattında çalışan bir belediye'ye ait otobüs Ahmet Yesevi durağında 23 Temmuz günü akşamı, saat 21.30'da MLKP milislere tarafından molotoflandı.

Aynı gün Türkiye Gazetesi'nin İstanbul Bakırköy temsilcisi TKEP-Leninist 13 Mart GKB militanları tarafından direnişi selamlamak amacıyla bombalandı.

İstanbul Avcılar Parseller’de MLKP milisleri bir faşisti cezalandırdılar ve aynı unsurun dükkanını da yaktılar.

Tarabya Ömrütepe’de bir gösteri düzenleyen Direniş Hareketi militanları yolları molotoflayıp kestikten sonra “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganlarıyla yürüdüler. Eylem sona erdirilirken yol kenarına bir dükkan kepengine “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz-Direniş Hareketi” pankartı asıldı.

İzmir’de iki belediye otobüsü yakılarak tahrip edildi. Yamanlar ve Bayraklı semtlerinde yakılan bu iki otobüsle beraber bir de Emlakbank Balçova şubesi bombalandı.

24 Temmuz günü gerçekleştirilen bu eylemle beraber aynı gün İstanbul’da Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi Devlet Güvenlik Mahkemesi binasına bombalı saldırıda bulundu. TİKB militanları, eylemi cezaevlerinde sürmekte olan SAG ve Ölüm Orucu direnişlerini selamlamak amacıyla gerçekleştirdiğini açıkladılar.

Yine aynı gün Ankara Cebeci’de Vakıfbank’a ait bir Bankamatik bombalandı. Eylem TKP(ML) TİKKO tarafından üstlenildi.

TKP (ML) militanları, yine aynı gün bu sefer Çorlu Sağlık Mahallesinde mahalle girişini molotoflayıp keserek bir sokak gösterisi düzenlediler. “Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir”, “Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarının atıldığı eylem mahalle girişinde bulunan lastiklerin yakılmasıyla son buldu.

25 Temmuz günü MLKP milisleri Yamanlar’da bir belediye otobüsünü molotoflarla yakarken Bursa’da da Yeşilova MGV binasını bombaladılar.

Aynı gün TKP(ML) TİKKO militanları Esenler Atışalani’nda bulunan muhtarlık binasını bombaladılar. Eylem yerine “Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür” pankartı bırakıldı.

Aynı gün Alibeyköy’de gerçekleştirilen kitle gösterisinde polis şefi Emin Eşbir cezalandırıldı. Saya Yokuşunda saat 21.30’da DHKC, MLKP, TKP(ML) ve DY tarafından düzenlenen eylemde eylem yerine gelen polis otosu tarandı.

Göstericilerin polis otosuna yönelik bu saldırısında Emin Eşbir anında ölürken, Ahmet Bahçeci adlı polis de hastaneye kaldırılırken öldü.

26 Temmuz günü Esenler Turgut Reis mahallesinde faşistlere ait iki otomobil Direniş Hareketi taraftarlarınca molotoflanarak tahrip edildi.

Aynı günün gecesi Çağlayan'da DHKC ve TİKB'liler tarafından silahlı bir kitle gösterisi düzenlendi. Yolun iki yönden de kesildiği ve yakıldığı eylemde polislerle işbirliği içinde bulunan bir faşiste ait işyeri tahrip edildi. "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" pankartının asıldığı eylem, bundan sonra sona erdirildi.

Sokakların aleve boğuldu, öfkenin kabına sığmadığı bu zamanlarda, bir de PKK gerillalarının dağlardan yükselen sesleri katıldı sesimize. Malatya'da 200 askerin konumlandığı Maraka Tepesi'ne saldırı düzenleyen PKK gerillaları, saldırının cezaevlerindeki Ölüm Orucu direnişine destek amaçlı yapıldığını açıkladılar.

İstanbul'da Kartal İlçe merkezinde bulunan ve dönemin Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın kardeşine ait olan "Binbir çeşit market" adlı işyeri Direniş Hareketi tarafından 27 Temmuz günü akşam saatlerinde tahrip edildi.

28 Temmuz günü saat 03.00 sıralarında Antep'te Düztepe polis karakolu MLKP Kürdistan Kızıl Müfrezelerinin silahlı baskınına uğradı. Polislerin panik içinde sağa sola ateş etmeye çalıştığı eylemde, savaşçılar karakolu otomatik silahlarla tarayıp kayıp vermeden çekildiler. Eylem sonrasında, yoksul semtlerde terör estiren polis çaresiz kaldı.

29 Temmuz gecesi Sultanbeyli'de 03.00'te iki resmi polis otosuna roketatarlı ve otomatik silahlarla saldırı düzenleyen MLKP Kızıl Müfrezeleri, iki otoyolu da yakarak kurşunlarla tahrip ettiler. Eylemde bir işkenceci polis de ağır yaralandı.

25 Temmuz'da Ankara Dutluk Köy Hizmetlerine ait bir otobüs TKP(ML) TMLGB militanlarınca molotoflanarak imha edildi.

Yine aynı günlerde, ortak zaferin elde edildiği bir zamanda, TKP/ML TİKKO militanları zaferi selamladılar,

Amasya Cezaevi Nizamiyesi nöbetçi kulübeleri ve müdür lojmanları TİKKO gerillalarının silahlı baskınına uğradı. Bombalı saldırının da gerçekleştirildiği eylemde TİKKO gerillaları kayıp vermeksizin çekildiler. Eylemden sonra, eylemin zaferi selamlamak ve şehitlerinin hesabını sormak amaçlı yapıldığı açıklandı.

Aynı gün bu kez Tokat il merkezindeki adliye binası tahrip gücü yüksek bombalarla tahrip edildi. Büyük hasara uğrayan binanın yanındaki Tokat Cezaevi de küçük çaplı hasar gördü. Eylemi TKP/ML üstlendi.

Belirttiğimiz gibi, buraya aktaramadığımız ve hatta aktarmadığımız birçok silahlı eylem oldu bu süreçte. Özellikle Ölüm Orucu'nun son zamanları yüksek rakamlara ulaşan bu eylemler zaferimizin büyüklüğünün de ifadesi oldu. Bu eylemlerde yakalanan ortaklıklar direnişimizin önemli bir özelliği olarak anlamlı bir yere oturdu. Devrimin savaşçıları eşsiz bir fedakarlık örneği sergileyerek, savaşın bir bütün olduğunu ve bir bütün yürütülmesi gerektiğini de gösterdiler.

Daha büyük zaferlerin inşası için gerekli cesaret vardır. Ölüm Orucu bunu ispatlamıştır.

ZAFER HALKLARIMIZA KUTLU OLSUN

Eylem birliği içerisinde hareket eden devrimci parti ve örgütler ile düşman arasında bilinç, cesaret, inanç ve irade üzerine yükselen bu savaşta, devlet maddi-teknik tüm imkanlara sahipken bedenen esaret altında tutulan devrimci tutsakların tek silahı, bilinçleri, inançları, iradeleri, cesaretleri ve halklarının desteğıydi. En güçlü silahı elinde bulunduran devrimci tutsakların hareket ettikleri zemin haklı ve meşru olunca zafer kaçınılmaz olmuştur.

Zafer bir doğumdur. Hem de çok acılı bir doğum. Çünkü bütün zaferler büyük acıların sonucunda bedeller ödenerek kazanılır. Özellikle ezilenlerin, ezenlere karşı olan mücadelesinde küçük küçük başarılarından tutalım en büyük zaferlere kadar hepsi için mutlaka ama mutlaka bedeller ödemek gerekir.

Her zafer, bir savaşta elde edilen başarıdır. Ancak, her savaş sonrasında elde edilen zaferlerin hepsinin boyutu bir ve aynı olmaz: Birisi yöresel, bölgesel ve ulusal etki yaparken, bir diğeri ülke sınırlarını da aşarak dünyayı sarsar. Biz, dünyayı etkileyen bir zaferden söz ediyor ve onun sarsıcı etkilerini, bir kez daha dünyaya anlatmak istiyoruz.

Zaferimizin gücü sadece ülkemiz insanlarını sarıp sarmalamadı. Kürdistan ve Türkiye'nin sınırlarını aşarak dalga dalga dünyaya yayıldı ve tüm dünya halklarını sarıp sarmaladı. En başta teslim etmek gerekir ki bunu sağlayan yapıtaşları, başta Ölüm Orucu şehitleri olmak üzere

direnışçilerin kararlılığı ve halklarımızın sahiplenışidir. Bu, tutsaklık koşullarının yarattığı tüm dezavantajlara rağmen bizi g¼çlü kılan en b¼y¼k silahtı. Ç¼nk¼, sınıf savaşımları tarihi olan insanlık tarihinin gerçek kahramanları ve yaratıcıları halklardır. Haklılığımız ile haktan aldığımız destek birleşince zafer kaçınılmaz olur. Tarihin yasaları bizlere haksız olanların nihai olarak yenilgiye uğrayacağını, haklı olanların ise nihai olarak kazanacağını öğretiliyor. Bizleri, ezenler karşısında zaferden zafere koşturan da bu tarih bilinci ve devrimci politikalarımızdır.

Haksız olanların nihai olarak yenilgisi ve ezilenler ¼zerinde zul¼m ve baskı aracı olan faşist devletin yıkılması bir devrim sorunudur. Ki, devrim bir zor, bir şiddet hareketidir. Karşı-devrim g¼çlerinin silahlarla alt edilmesidir. Bu y¼zden, tüm eylemlerimizde olduğu gibi, cezaevi direnişlerine ve dolayısıyla ¼l¼m Orucu direnişine devrim m¼cadelesinin bir parçası olarak yaklaşılmıştır.

Devrim m¼cadelesi tarihinde zindan cephesi, sınıf m¼cadelesinin zorlu bir parçası olmuştur. Faşist devletin, şimdiye kadarki teslim almaya ve kimliksizleştirmeye y¼nelik tüm politikaları bu gerçeği g¼stermektedir. Bu politikanın nedenlerini iyi sorgulamadığımızda faşist devletin katliamcı uygulamalarına karşı, devrimci politikalar ¼retmek ve karşı-duruş geliştirmek m¼mk¼n değildir. Tersine bir yaklaşım uzlaşmayı ve faşizme yedeklenmeyi beraberinde getirir ki, hiçbir devrimci bunu kabul etmez. Bu bilinçle hareket eden devrimci tutsaklar, d¼řmanın teslim alma politikalarını bir kez daha boşa çıkartmış ve d¼řman ile girdikleri uzun soluklu irade savaşından bir kez daha zaferle çıkmışlardır.

Hiç kuşkusuz ki bu zafer birdenbire ortaya çıkıp d¼nyayı etkileyen bir maddi g¼ç haline gelmedi. Her anı eylem olan altmışdokuz g¼nl¼k bir direnişin sonucundailmekilmek ¼r¼lerek tarihimizin en g¼zel, en onurlu sayfalarında yerini aldı. Her ilmeği ile kitlelerin bilinçlerine ve y¼reklerine bir d¼đ¼m atan bu tarihi o sayfalardan silmeye kimsenin g¼c¼ yetmeyecektir.

Devlet tüm dayatmacı politikalarına, keskin söylemlerine ve demagogilerine rağmen altmışdokuz günün sonunda diz çökerek masaya oturmuştur. Bu tablo dahi zaferi kimin kazandığını tüm çıplaklığıyla anlatmaktadır. Ancak bu tablo kadar önemli olan bir şey daha vardır ki, o da bu zaferin nasıl kazanıldığıdır. Bizi, zaferin ardındaki gerçeklere götürecek olan bu soruyu cevaplamak sorunun özünü yakalamak anlamına gelecektir. Bu, önümüzdeki süreçte yeni saldırıları püskürtmek ve yeni zaferler kazanmak için vazgeçilmez önemdedir. Ki, Ölüm Orucu eylemimiz geçmişteki zindan direnişlerimizin tecrübeleri ve mirası üzerine yükselmiştir.

Yaratılan bu değerlerin güçlü bir şekilde analizlerini yapmak ve bir sentez halinde halklara ve gelecek devrimci kuşağa sunmak ve dolayısıyla özü, yani zaferin ardındaki gerçekleri tespit ederek aktarmak bizler açısından ayrı bir görevdir.

Bu bilinçten hareketle Ölüm Orucu zaferinin kazanılmasındaki temel noktalar şöyle sıralanabilir :

- Süresiz Açlık Greviyle başlayan ve Ölüm Orucuna dönüşerek zirveye varan eylemimiz sürece denk düşen doğru politika olması bakımından zaferin kazanılmasında can alıcı önemdedir.

- Başta Ölüm Orucu şehitleri olmak üzere tüm direnişçilerin kararlılığı, fedakarlığı ve ölümün üzerine cesaretle atılışı ve bu kahramanlığı yaratan bugüne kadar yaratılan değerler ve gelenekler bütünü.

- Eylemin, ta başından, eşzamanlı ve eşgüdümlü bir hareket tarzıyla, Merkezi Koordinasyon'un inisiyatifinde yürütülmüş olması ve Ölüm Orucu dönemecinde de yedi parti ve örgütün eylembirliği etrafında eylemi devam ettirmiş olması. Yani, siper yoldaşlığı etrafında eşzamanlı ve eşgüdümlü bir hareket tarzının yakalanmış olması.

- Başta tutsak yakınları olmak üzere, halklarımızın ve devrimci-demokrat güçlerin desteğini ve sahiplenmesinin sağlanması. Toplumdaki tüm devrimci dinamiklerin bu eylem etrafında, direnişin talepleri üzerinde neredeyse tam bir mutabakat sağlayarak harekete geçmesi.

Bizleri zafere götüren bu temel faktörlerin yanında tamamlayıcı etmenler olarak şunları sayabiliriz:

- SAG ve Ölüm Orucu eyleminin yaygın ve kitlesel olması. Böylesi bir kitlesellik Ölüm oruçlarında ilk defa oluyordu.

- Çok sayıda devrimci parti ve örgütün, cezaevi dışındaki mücadele alanlarında da eylembirliği içerisinde hareket etmesi.

- SAG ve Ölüm Orucu eyleminin, devam ettiği 69 günün de ötesinde öncesinin olması zamana yayılması. Yani bu eyleme geçilmeden 1994 yılından bu yana başlayan mevzi direnişlerinden (43 günlük açlık grevi, arkasından barikat direnişi ve rehin almalar) genel direnişe evrilen iki yıllık eylemlilik sürecinin, en önemlisi de Buca ve Ümraniye Cezaevlerindeki katliamların ve bu katliamlara karşı direnişlerin olması.

- Devrimci tutsakların genel direnişinin genel devrim mücadelesinin bir parçası olması ve bu bilinçle hareket edilmesi.

- Şehitlerimizle birlikte direnişimizin dünya kamuoyu ve basın-yayınının gündemine oturması. Sorunun Türkiye çapında bir sorun olmaktan çıkıp uluslararası bir sorun haline gelmesi.

- Direnişimizin yayılarak gelişen bu sarsıcı etkisi karşısında emperyalist devletlerden tutalım da birçok devlete kadar, direnişimizin ve o ülke halklarının baskısı, görünürde de olsa, faşist T.C. devletine ve onun sözcülerine karşı tepki göstermek zorunda kalması.

- Devrimci tutsakların dışında kalan ve sayıları 53 bini bulan adli tutuklu ve hükümlünün ezici çoğunluğunun direnişin başarıya ulaşmasını istemesi ve yer yer üç beş günlük açlık grevleriyle direnişi desteklemesi.

- Sürekli olarak "bunlar ölmezler, gizli gizli yiyorlar ve istedikleri şeyleri içiyorlar" şeklinde demagoji yapan devletin ve onun Adalet Bakanı'nın, üç şehidimiz ile birlikte gerçek yüzünün daha net bir şekilde açığa çıkması ve çok daha geniş kesimler tarafından görünür olması.

- Devrimci aydın ve sanatçıların direnişimizi desteklemesi ve sahiplenmesi. Direnişin belli bir aşamasından sonra Yaşar Kemal ve Zülfü Livaneli gibi kimi aydın ve sanatçıların da istenilen düzeyde olmasa da bu desteğe katılması.

Faşist devletin devrimci tutsaklara karşı giriştiği teslim alma ve kimliksizleştirme politikalarına karşı, haklı ve meşru zeminde başlattığımız direnişin altmışdokuz günün sonunda zaferle taçlanması ardındaki gerçekler bunlardır. Bu gerçekler bizleri zafere götürüp birçok noktada politik kazanım elde etmemizi sağlarken, bu gerçeklerin tespiti gelecek zaferlerimizin yolunu açan bir kar makinası görevi görecek.

DİRENİŞİN VE ZAFERİN POLİTİK SONUÇLARI

27 Temmuz 1996 günü, tarihsel önemdeki bir zafere tanıklık etmiştir. Bu, devrimci irade, inanç, cesaret ve fedakarlık sahibi devrimcilerin, düşmana diz çöktürüşünün zaferiydi. Egemen sınıfların ideolojik alandaki eskimişliklerinin ve yenilgilerinin yeni bir senedi olan bu zafer, aynı zamanda birçok kazanımın da belgesi haline gelmiştir.

“Sosyalizmin öldü” demagojisi ile ideolojik hegemonyasını güçlendirmeye çalışan egemen sınıflar, tatlı bir rüya içerisinde olduklarını bir kez daha anladılar. Çünkü zafer, egemen ideolojinin kofluğunu ve eskimişliğini gözler önüne sererken sosyalizmin, tüm fırtınalara rağmen kararlı bir şekilde ilerlediğini tüm dünyaya bir kez daha göstermiş oldu.

Egemenlerin, halklara aşılacak istediği bireycilik ve inançsızlık düşünceleri direnişimiz karşısında derin yaralar alırken, egemenlerin ve özellikle Refah Partisinin islamcı ideolojisinden -uğruna ölünecek tek ideoloji dindir- anlayışı da yerle bir edildi. Zaferi ilmek ilmek ören oniki şehidimiz ve bu süreçte çatışmalar içerisinde şehit düşen diğer yoldaşlarımız sosyalizmin, uğruna ölmeye değer yegane umut olduğunu bir kez daha gösterdi.

Sosyalizm uğruna savaşımların geliştirdiği bu direniş ideolojik olarak yenilmezliğin bir kez daha adı olmuştur. Burjuvazi ve onun besleme ideologları, “yeni dünya düzeni” dedikleri safsatayla birlikte geliştirmeye başladıkları “sosyalizm öldü” propagandalarını bu direniş sırasında da göstermeye çalıştılar. Ezilen halkların beyinlerini fethetme ve onları her türlü psikolojik savaş yöntemiyle devrime karşı yönlendirme çabaları direnişimizin karşısında boşa çıktı ve kazanan Marksist-Leninist ideoloji oldu. Egemenlerden tutalım da reformistlere, yığınlara ve yorgunlara kadar herkes devrim için, davaları için ölümü göze alacak insanların kalmadığını bolca tekrarlayıp duruyorlardı. Ancak, yüzlerce devrimci ölümüne yattığında ve ard arda gelen ölüm haberleriyle bütün dünyayı sarstığında şaşkına döndüler. Burjuvazinin en pespaye yazarları bile ağız değiştirerek şaşkınlıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Düne kadar “bunlar yiyor”, “bunların direnişi bozguna uğrayacak”, “devletin bu teröristlerle pazarlık yapması harakiri yapmaktır” gibi söylemlerle direnişçilere karşı ideolojik saldırıya geçip, devlete akıl verenler bu kez de “daha fazla ölü çıkmasın”, “daha fazla dünya aleme rezil olmayalım”, “bunlar insandır” diyerek anlaşma yolları aradılar.

Oysa onlar, direnişimizin karşısında dünyaya çoktan rezil olmuşlardı. Öylesine rezil oldular ki, devletin “terörist” dediği devrimcileri, halk, “onurumuzdur” diye sahiplenmiş ve gerçek teröristin devlet olduğunu görmüştür. Bunu sağlayan güç, Ölüm karşısında gülümseyen direnişçilerimizin kararlı yürüyüşü ve şehitlerimizin zafer işaretleriyle birlikte dimdik duran başlarıydı.

Her türlü burjuva ideolojisi karşısında üstünlük sağlayan direnişimiz, aynı zamanda “adil düzen” söylemleriyle hükümete ortak olan RP’nin de nasıl bir düzen üzerine şekillendiğini açığa çıkarmıştır. Şevket Kazan’ın Adalet Bakanlığı’na getirilmesiyle birlikte deşifre olma sürecini daha da hızlandıran RP’nin diğerlerinden farklı olmadığını geniş kesimler görmüş ve onların da katil olduğunu anlamıştır.

RP-DYP hükümetinin din tüccarı ve katil yüzünü çok geçmeden açığa çıkaran direnişimiz aynı zamanda şu iki olguyu da öğretmiştir: Birincisi; var olan bu faşist terör politikalarının tek tek kişilerle ilgisi yoktur. İkincisi; hükümetlerin MGK'nın amir eri olmaktan başka hiçbir işlevi olmadığıdır.

Saldırı nedenini, daha çok işkenceci kimliğiyle tanınan Mehmet Ağar'a bağlayanlar, Ağar'ın Bakanlık'tan alınmasıyla hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Direnişimiz tamamen MGK'nın belirlediği politikaları uygulamakla görevli birer uşak olduklarını ve hatta hükümet değişikliklerine rağmen saldırı politikalarında hiçbir değişikliğin olmadığını ve dolayısıyla saldırıların bir devlet politikası olduğunu ortaya koydu.

Kolluk güçlerinden burjuva basın-yayına kadar topyekün bir saldırıya geçen devletin, fiziki saldırılarından psikolojik saldırılarına kadar, tüm saldırıları direnişimiz karşısında tuzla buz olmuş ve kitleler üzerinde yaratmak istedikleri yanılsamalar yerini gerçeğe bırakmak zorunda kalmıştır. Bu görkemli direniş ve zafer, karşı cephede böylesine gedikler açarak tarihe geçmiş ve devrim cephesine yeni değerler katmışlar.

Bunların başında geleni dar grupçu anlayışları bir kenara itip siper yoldaşlığının daha ileriye taşınmış olmasıdır. Mahirler'den, Denizler'den ve Kaypakkayalar'dan miras kalan bu gelenek direnişimiz ile birlikte daha bir geliştirildi.

SİPER YOLDAŞLIĞI

Ölüm Orucu direnişimiz ile birlikte kavram olarak daha bir oturan ve çok daha somut bir olgu haline gelen siper yoldaşlığının temeli '70'lerdedir. '71 devrimci çıkışının önderleri olan Deniz Gezmişler'in, Mahir Çayanlar'ın ve İbrahim Kaypakkayalar'ın pratikleri bunun en iyi örnekleridir.

Mahir Çayan önderliğindeki THKP-C ve THKO savaşçıları, Kızıldere direnişini kanlarıyla yazarken, Denizler'in idamlarını

önlemek için harekete geçmişlerdi. THKP-C ve THKO savaşıları, siper yoldaşlığının tohumlarını Kızıldere'de ekerken, TKP-ML önderi İbrahim Kaypakkaya da Malatya'nın Kürecik kazasında aynı tohumu ekmiş; Sinan Cemgiller'in ihbarcısı olan Kahyalı köyü muhtarı Mustafa Mordeniz'i kendi elleriyle cezalandırmıştı. Onlar, devrimci dayanışmanın, yoldaşlığın en güzel örneğini bizlere bıraktılar.

Sonraki yıllarda birçok devrimci dayanışma örnekleri yaşandı. Ne var ki, dar grupçu yaklaşımlar bu örneklerin yanında hiç eksik olmadı. Ve hatta çok daha ön plana çıktı.

İşte, 70'li yıllarda, devrimci önderler tarafından ekilen fakat daha sonraki yıllarda yeterince hayata geçirilemeyen siper yoldaşlığı, direnişimizle birlikte yeniden ön plana çıktı. Hem de bir iki örgütün bir araya gelmesi şeklinde değil, yedi devrimci parti ve örgütün bir araya gelmesi şeklinde ön plana çıktı. Yüzlerce militanın bedenini ölüme yatırdığı ve binlerce kitlenin birlikte harekete geçtiği bir siperde yoldaşlık yaşandı. Birlikte direnildi. Birlikte paylaşıldı. Birlikte ölümsüzlüğe ulaşıldı. Ve eylemimiz içerisinde siper yoldaşlığı pekiştirilerek dünya devrimci hareketinin ve halklarımızın hanesine önemli bir kazanım olarak kaydedildi.

Bu kazanım burjuvazi açısından da ürkütücü bir durum olmuştur. Çünkü, burjuvazi için davaları uğruna ölümü göze almış bilinçli insanlar en korkutucu güçtür. Bu korkutucu güç, birliktelik bilinciyle; siper yoldaşlığıyla ortaya çıkıp bir bayrak gibi burjuvazinin karşısına dikiliyorsa bu, çok daha ürkütücü olmaktadır. Dolayısıyla burjuvazinin radikal güçlerin birleşik mücadelesi karşısında paniklediği, panikleyeceği açıktır.

Siper yoldaşlığı, halkın "birlikten kuvvet doğar" deyişini bilinçlere kazıyan somut bir olgu olmuştur. Bu somutluk devrimci mücadelenin tüm kesitlerinde göz önünde bulundurulması ve uygulanması gereken bir durumdur artık. Bir zafer, yeni bir zafer kazanmak için manivela olarak kullanılıyorsa gerçek anlamını bulur ve tarihe geçer.

VE KADINLARIMIZ DAHA DA ÖZGÜRLEŞTİLER

Aynı siperde, kadın-erkek yoldaşça yürüdük Ölümün üzerine. Kadın erkek eşitliği direniş ve Ölümsüzlüğün keşfinde yaşandı direniş boyunca.

Direnişimiz, kadınların politikada bir araç değil, politikanın bir unsuru olduğunu göstermiştir. Kendilerini politikada araç olarak kullanmaya çalışan egemenlere karşı daha kitlesel ve daha militanca bir duruşla devrim mücadelesinde olması gereken yeri bir kez daha almıştır. Direniş boyunca kadınların gösterdiği tavır onların sınıf mücadelesi arenasında ileriye doğru sıçramada önemli bir boyuta ulaştıklarını göstermiştir. Kadınlar bizleri teslim alamazsınız deyip erkek yoldaşlarıyla birlikte direniş cephesinde yerlerini almışlardır.

Ayçe İdiller'le, sakat kalan yoldaşlarıyla ve "bin yıl yatarım sevdana oğul" diyen analarla kadınlar bu direnişte daha bir özgürleştiler.

Türkiye ve Kürdistan, Bese Hanımlar'ın, tarihi kanlarıyla yazan Sabolar'ın, Barbaralar'ın, Zilanlar'ın ve tutsak ailelerinin sembolü Didar Şensoylar'ın mücadelesine tanıklık etmiştir. Ama direnişimizin bir farkı vardır. Hücre hücre ölünen bir eylemde kadınlar ilk kez böylesine bir kitlesel katılımı yer almışlardır ve ilk şehitlerini vermişlerdir. Ve 69 gün boyunca, devrimci tutsakları yalnız bırakmayan kadınlar, tutsak yakınlarına yönelik devlet saldırılarında en fazla pay alırken tek bir taviz vermemiş, dışarıdaki direnişlerin önemli motor güçlerinden olmuştur. Kadınlar diren olup saplanmıştır düşmanın bağına. Her saplanışta özgürleşmiş ve Ayçe İdil'le Ölüm Orucu'nu taclandırmışlardır.

REFORMİZMİN UZLAŞMACI YÜZÜ DAHA NET GÖRÜLDÜ

Her eylemin ayrıştırıcı bir özelliği vardır. Ama kimi eylemler vardır ki bu ayrıştırma işlemini çok daha iyi yapar. Ölüm Orucu eylemimiz böylesi bir eylemdir. Adeta asiti ve bazı ayrıştıran bir turnusol kağıdının görevini görmüştür. Eyleme karşı tutumlar, devrimciler ve reformistler arasındaki kalın çizgiyi çok daha berrak bir şekilde ortaya çıkarmış ve halkların görmesini sağlamıştır.

Düzene koltuk değnekliği yapma görevini hiç ihmal etmeyen reformizm, “96 1 Mayıs”ında berrak bir şekilde ortaya koyduğu tutumunu, Ölüm Orucu sürecinde de devam ettirmiştir. Her fırsatta “deli saçmalığımıza” dil uzatmıştır. Ama 69 günlük direniş ak ile kararı açığa çıkarmış; doğru ve yanlış kitleler gözünde somutlamıştır.

Direnç ve zafer beyinlere silinemezcesine yerleşirken, ideolojik gıdasını burjuvaziden alan her türlü reformist hareketler ve yaklaşımlar da zaferimizin karşısında ciddi yaralar almış, zaferimiz çözümün radikal devrimci mücadelede olduğunu göstermiştir. Zaferimizin sarsıcı etkileri görmeyen gözleri görür ve duymayan kulakları duyar kılarken, “zafer kazanamadınız” ya da “bu talepler için ölünür mü” diyen reformistlerin, düzen yanlısı, teslimiyetçi ve uzlaşmacı yüzünü açığa çıkarmıştır. Reformizmin gerçek yüzünü deşifre eden eylemimiz, bu kesimin kitle tabanını da derinden etkilemiş ve düzenle radikal bir hesaplaşmaya girmek gerektiğini göstermiştir. Bunun yanında cezaevlerini sınıf mücadelesinin bir cephesi olarak görmeyen, “Cezaevlerinde siyasi mücadele olmaz” diyerek buradaki mücadeleyi sadece hak alma mücadelesi olarak gören düşüncelerin yanlışlığını da ortaya çıkarmıştır.

ZAFERİMİZ EZİLEN HALKLARA MORAL VE GÜÇ KATMIŞTIR

Devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki bir savaşta karşı-devrime vurulan her darbe, emperyalizmi ve onun başını çektiği gericiliği geriletir. Dolayısıyla proletarya ve onun başını çektiği devrimci güçlere güç kazandırır. Mücadelesini ileriye götürür. Çünkü, gericiliğin çıkarlarının ortak olduğu yerde buna karşı proletaryanın ve ezilen halkların çıkarı da ortaktır. Dolayısıyla dünyanın herhangi bir parçasında halkların sesi olarak yükselen direniş ve zaferler diğer parçalardaki mücadelelere güç katar. Ölüm Orucu zaferimiz de, dünya proletaryasına ve ezilen halklara moral üstünlüğü sağlamış ve güç katmıştır. Bu gelişmeler karşısında dünyanın birçok yerinde devrimci parti ve örgütler direnişimizi desteklemişlerdir. “Sosyalizm öldü, komünizm öldü” şeklindeki ideolojik saldırıların direniş şahsında yenilgiye uğratılması, proletaryanın dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmin savunucularına önemli oranda güç ve moral sağlamıştır.

Tutsak yakınları ve şehit analarının “Evlatlarımızın kanı katilleri boğacak”, “Onları öldürtmeyeceğiz” ve bunun yanında alanların binlerce insan tarafından zaptedilerek “Şehitler Ölümsüzdür”, “Hesap sorduk soracağız”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” şiarlarıyla yeri göğü inleterek dünya halklarına ulaştırılan bu sese sahip çıkılması enternasyonal ruhtan başka bir şey değildir. İrade savaşımızın dünya halklarının beyninde yarattığı devrim dalgası, devrimimizi ileriye doğru hareket ettirici bir rol oynadı. Yüzlerce devrimcinin iradesi karşısında diz çöken egemenlerin ideolojik ve siyasi olarak darbe almaları devrim uğruna savaşan dünya devrimcileri için önemli bir destek ve güçlü bir moral kaynağı oldu.

Devrimci ideolojinin ışığı altında, bilinç ve cesaret ile Ölüme meydan okuyan herkes, aynı zamanda dünya gericiliğine de meydan okuyor demektir. Bu, ideolojik ve

siyasi olarak meydan okumadır. Direnişimizin bu enternasyonal özelliğindendir ki Peru'dan Filipinler'e, Fipilinler'den Filistin'e, Filistin'den Yunanistan'a, Yunanistan'dan Belçika'ya ve Almanya'ya kadar dünyanın dört bir yanındaki devrimciler ve ilericiler, direnişimizi ve zaferimizi ayakta selamladılar.

DİRENİŞİMİZİN MADDİ KAZANIMLARI

Esasen, devrim ve karşı-devrimin sert ve keskin bir noktada çarpıştığı bu irade savaşında maddi kazanımları tartışmak Ölüm Orucu eylemimizi ve sonuçlarını kavramamak olur. Çünkü zaferimiz maddi kazanımlarla ölçülemeyecek kadar görkemlidir. Bu gerçekliğin yanında elde ettiğimiz haklar da hanemize yazılmış kazanımlardır.

Birçok aydın, sanatçı ve avukatın tanıklığında kabul edilen taleplerimizi sıralayalım:

- Eskişehir tabutluğunun devrimci tutsaklara kapatılması.
- Tutsakların tedavileri ve duruşmalara katılmalarının önündeki engellerin kaldırılması.
- Yeni tutuklananların, tutuklandıkları il sınırları içerisindeki cezaevlerine götürülmesi.
- Cezaevlerinde tek bir statünün uygulanması.
- Siyasi temsilcilik hakkının kabul edilmesi.
- Cezaevlerinde koşuşlar arasındaki ilişkilerin önündeki engellerin kaldırılması.
- İtirafçılık dayatmalarına son verilmesi.
- Tutsak aileleri üzerindeki gözaltı terörünün son bulması.

KAVGA BİTMEDİ DEVAM EDİYOR

Dünyanın gözleri önünde tarihsel bir zafer kazandık. Bu zafer, 27 Temmuz gününde tarihin en güzel sayfalarına kaydedildi. Ancak kavga henüz bitmedi. Kavga bütün şiddetiyle devam ediyor. Kavga fabrikalarda, tarlalarda, gecekondularda, sokaklarda, okullarda, alanlarda, dağlarda ve zindanlarda, yaşamın her alanında devam ediyor.

69 gün boyunca ölümü küçülterek yendiğimiz ve zaferle taçlandırdığımız bu savaşla cezaevlerindeki mücadelenin bitmeyeceğini biliyoruz. Çünkü, sistem halen varlığını koruyor. Ve saldırılarına pervasızlaşarak devam ediyor. 27 Temmuz'da karşımızda diz çöken devlet, aradan iki aylık bir zaman geçmemiştir ki yeni bir katliam gerçekleştirdi. Diyarbakır Cezaevi'nde onbir yurtsever devrimci tutsak çivili kalaslarla katledildi. Ve onlarcası yaralandı. Sistem devam ettiği sürece faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırıları eksik olmayacaktır. Devrimci tutsakları teslim alma ve onları kimliklerinden soyundurma heveslerini sürekli koruyacaklardır. Bunun için bu zaferden doğru dersler çıkartmak ve bu dersler ışığında yeni zaferlere koşmak devrim mücadelesinin olmazsa olmaz koşuludur. Yeni zaferlerin teminatı, eski zaferlerin elde ettiği mevzileri korumaktır. Bunun için Ölüm Orucu direnişimizin tecrübelerini özümsemek ve özümsetmek zorundayız. Bu, faşizmin yeni saldırılarına karşı daha bir hazırlıklı olmayı sağlayacaktır.

Eylemimizin tecrübeleri kavganın her alanına uygulanacak niteliktedir. Birlikte mücadele anlayışı ve siper yoldaşlığı kavganın her alanına uygulanacak nitelikte tecrübelerdir. Eylem birlikleri oluşturmak ve gelişmelere karşı birlikte tavır koymak devrimin sürekli ihtiyaçlarındandır. Bu ihtiyaca cevap vermek, kavganın her alanında bulunan devrimciler için bir görevdir. Devrim, bilinç ve irade istediği kadar, birlik ve kuvvet de ister. Direnişimiz zafere kilitlenmenin yanında birliğin ve bundan doğan kuvvetin de önemini açığa çıkarmıştır.

Sınıf mücadelesinde kalıcı mevziler elde etmek ve devrimi ileriye taşımak için bedel ödemek gerekir. 12 kızıl karanfilimiz bedel ödemenin nasıl olacağını herkese öğretmiştir. Ölümü küçülterek yenen devrimin kahramanlarını şimdi daha çok sahiplenmek zorundayız. Bugün, dünya halklarına armağan ettiğimiz bu büyük zaferin yapıtaşları olan şehitlerimizin, yarınları olan sarsılmaz inançları asla soyut değildir. Onlar inançlarını, halkın güvenine, yeteneğine, cesaretine ve kahramanlığına duyulan

güvenden almaktaydılar. 12 kahramanımızı şehit vererek zafere ulaştık. Onlardan öğrendik, onlarla zafere ulaştık. Devam eden kavgamızda yine onlarlayız ve onlarla birlikte kazanacağız.

Kavga bitmedi devam ediyor... Çünkü faşist devlet varlığını sürdürüyor. Egemen sınıflar zulüm ve sömürsünü devam ettiriyor. Bu zulüm ve sömürü çarkının dişlileri arasında kalanların durumu her geçen gün kötüye gidiyor.

Ezen ile ezilen arasındaki çelişki devam ettiği sürece kavga, yaşamın her alanında devam edecektir. Çünkü kavgamız sınıf kavgasıdır. Kavgamız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kavgasıdır. Ölüm Orucu direnişimizin de öğrettiği gibi bu kavga bedeller ödenerek kazanılacaktır. Bu gerçeği bizlere öğreten, onur ve kahramanlık abidesi şehitlerimizin adları ve kavgaları dilden dile, gönülden gönüle, elden ele kahramanlık türküleri yapılarak bayraklaştı. Şimdi bu bayraklarla yürüyoruz. Şimdi daha güçlüyüz.

Şehitlerimizinilmekilmek ördüğü direnç ve zafer yolundan şaşmayacağız.

Zaferimiz başta dünya proletaryası olmak üzere bütün dünya halklarına kutlu olsun.

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

Bilinir ki, insanlığın gerçek kurtuluşu yaşamın her alanındaki mücadele ile sağlanacaktır. Bu amaç doğrultusundaki mücadelenin bir parçası, 20 Mayıs-27 Temmuz 1996 tarihleri arasında cezaevlerinde yaşandı. Binlerin süresiz açlık grevi ile başlayan ve doruk noktasına yüzlerin Ölüm Orucu eylemiyle varan Genel Direniş; devrimci parti ve örgütlerin yol göstericiliği ve alnı kızıl bantlı 12 devrim şehidimiz başta olmak üzere yüzlerce Ölüm Orucu savaşçısının kendini adanmışlığıyla birleşince zafer kaçınılmazdı. Evet, şehitlerimizle ve birlikte mücadeleyle ZAFERİ BİZ KAZANDIK!..

Türkiye ve Kürdistan'da yürütülen karşı-devrimci politikalar sonucunda tıkanan, çürüyen sistemin krizi derinleşirken, çaresizliği de ortaya çıkmıştır. Sınıflar mücadelesi yükseldikçe ve sertleştikçe sistem, haftaları hatta günleri kurtarmaya yönelik politikalar üretmeye çalışmakta ve halklarımıza vahşice saldırmaktadır.

Faşizmin bu vahşi ve topyekün saldırısı karşısında yapılacak iki şey vardır; ya susacak ve sıranın kendimize gelmesi beklenecek ya da susmayıp mücadele edilecek ve bu vahşi saldırılara set olunacaktır. Elbette ki bu düzenin yıkılması gerektiği bilincine erişenler ve insan olmanın onurunu taşıyanlar faşizmin topyekün saldırısına dur demek ve bu düzeni yıkmak için mücadele edecektir.

Faşist devleti yıkma mücadelesinde, Türkiye ve Kürdistan'ın dağlarında, şehirlerinde şehit düşenler ve bugüne kadarki Ölüm oruçlarının alnı kızıl bantlı şehitleri nasıl ki bir feda ruhunun temsilcileriyseler, değişik mücadele alanlarında yer ve görev alan herkes devrim mücadelesinin bir neferidir. Bu mücadelede yer almak onurlu bir görevdir ve insan olmanın gereğidir.

Kitabın içerisinde de ayrıntılı biçimde anlatıldığı gibi, faşist devlet ayakta kalabilmek için tüm alanlarda halklarımıza saldırmakta ve egemenliğini ancak zor araç ve yöntemleriyle sürdürebilmektedir. Halklarımızın devrim mücadelesini bastırmak için faşist devlet topyekün bir savaş açmıştı. Halklarımızın moral ve direniş kaynağı olan devrimci

tutsakları teslim aldıktan sonra diğer alanları daha kolay teslim alıp bu savaşı kazanacağını düşünen faşist devlet, bu amaçla cezaevleri için 6, 8, 10 Mayıs Genelgelerini yayınlarak yeni bir saldırıya girişti. Ama devrimci tutsaklar "ORTAK KARŞI DURUŞ"u gerçekleştirmek için Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu kurmuşlar ve hazırlıklarını yapmışlardı. Saldırının sadece kendilerine yönelik olmadığını, halklarımıza karşı başlatılmış olan topyekün saldırının bir parçası ve devamı olduğunu bilen devrimci tutsaklar, direnmenin ve bu saldırıyı da püskürtmenin görevleri olduğu bilinciyle hareket ettiler, bu bilinçle bedenlerini saldırılara set yaptılar.

Güçleri bir araya getirmek, birlikte hareket etmek ve devrimci dayanışma içerisinde olmak düşmana diz çöktürmeyi kolaylaştıracaktı. Ve biliniyordu ki, Mahirler, Denizler, İbolar devrimci dayanışmanın ve siper yoldaşlığının en güzel örneğini bizlere bırakmışlardı.

12 Eylül faşizminin cezaevlerine en azgın saldırılar düzenlediği vahşet dönemlerinde bile devrimci tutsaklar ölümüne direnişle düşmanın saldırılarını püskürtmüş, bizlere büyük bir miras ve zengin dersler bırakmışlardır. Çünkü onlar da biliyorlardı ki, faşizmin saldırıları, ancak ve ancak birlikte direnmekle, savaşmakla püskürtülür.

Bu zengin dersler ışığında, bilinç ve kararlılıkla hareket eden 1500 beyin ve 1500 yürek, siperlerin başında tek bir beyin gibi düşünüyor ve tek bir yürek gibi atıyordu. Tek bir vücut olarak düşmanın vahşi saldırılarına göğüs germek ve bundan büyük bir mutluluk duyarken bile hep yanıbaşındaki siper yoldaşını düşünmek ancak ve ancak sömürsüz bir dünya yaratma amacıyla olanların yaşayabileceği güzelliklerdir. Aynı siperde düşmana karşı birlikte mücadele ederken; siper yoldaşlığını kalıcı kılma ve geçmiş tüm olumsuzluklardan arındırılması çabası, istenilen ve beklenendi. Bu istemle, siper yoldaşları daha sıkı sarıldılar birbirlerine ve düşmanı alt edecekleri bilincinden hareketle kenetlendiler, Ölüm Orucuna başladılar.

Hücre hücre ve organ organ ama yavaş yavaş ölen bedenin Ölümle çarpışmasıdır Ölüm Orucu... Asit ve kan kusarsın, ses duymak, ışık görmek istemezsin. Elin ayağın

buz keser, Temmuz sıcağında isyan eder bedeninin. Çırpınır, hıçkırır, yine de yanbaşındaki siper yoldaşın sesini duysun istemezsin. Oturamaz, kalkamazsın ileriki günlerde. Yavaş yavaş ölen beden senindir.

Ölüm Orucunun kolay tarafını anlatmaya gerek var mı? Gelecek güzel günler için yenik düşse de bedeninin Ölüme, insan olmanın onuru ve haklı olmanın kararlılığı ile çıkılan bu yolda iraden bir kez daha galip gelir ölüme de kolay olmaz mı hiç. Devrimci irade ve kararlılık öylesine bir coşku ve feda ruhu yaratır ki insanda, zor görüneni kolaylaştırmak için başka bir şey yapmak gerekmiyor.

Faşizmin topyekün saldırısını durdurmak ve geri adım attırmak için yüzlerce ölüm oruççusu, birbirleriyle yarışarak atıldıkları bu kavgada alnı kızıl bantlı olmanın sevincini yaşıyorlardı, coşkuyla ve onurla. Her biri ipi ilk göğüsleyen olmayı isteyip bedenlerini ortaya koyan diğer siper yoldaşlarının daha fazla yaşaması için Ölüme gülerek giderlerken; halklarımızın kurtuluşu davasına kendisini adanmış her devrimcinin katılmak isteyeceği Ölüm Orucuna seçilmiş olmanın ve bu devrimci görevi layıkıyla yerine getirebilmenin onuru yetiyordu onlara.

21 Temmuz'dan itibaren halaylara duruldu cezaevlerinde. "Yiyorlar, ölmezler" diyen düşmanın suratına bir bomba gibi patladı Ümraniye Cezaevi'nde Aygün Uğur. İlk o göğüslemişti ipi ve halaybaşı olarak yerini aldı. Ardından Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Yemliha Kaya, Ulaş Hicabi Küçük, Osman Akgün ve Hayati Can halaydaki yerlerini aldılar ve zaferimizin müjdecisi oldular.

Başlarken ZAFER BİZİM OLACAK demiştik...

Ve zaferi 12 şehidimizle BİZ KAZANDIK!..

Bu zafer, düşmanın saldırılarına karşı, devrimci parti ve örgütlerin BİRLİKTE ve DEVRİMCİ MÜCADELESİYLE kazanılmıştır.

Devrimci parti ve örgütlerin inisiyatifi altında, tüm Ölüm Orucu savaşçılarının ve 12 yiğit şehidimizin kararlılığıyla yürütülmüş olan Ölüm Orucu eylemimiz, faşizmin topyekün saldırılarına set olmuş ve saldırıları geri püskürtmüştür.

BELGELER-RESİMLER

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Ceza ve Tevkifevleri Müdürlüğü
B.03.0.CTE.0.00.00.

SAYI: Ks/11 V:R

AN K A R A

KONU: 96018784

06 Mayıs 1996

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA

İLGİ : a) 30.10.1995 gün ve 950466002 sayılı yazınız.

b) 22.11. 1995 gün ve 950492 26 sayılı yazınız.

Terör suçu veya terör amacıyla işlenilen suçlardan tutuklu olarak, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yargılanan sanıklar için Kırklareli E Tipi Kapalı Cezaevi 50 kişiyle, Kütahya E Tipi Kapalı Cezaevi 50 kişiyle, Sakarya E Tipi Kapalı Cezaevi 50 kişiyle, Kastamonu Kapalı Cezaevi 50 kişiyle, Inebolu Kapalı Cezaevi 50 kişiyle, Sinop Kapalı Cezaevi 50 kişiyle ve Eskişehir Özel Tip Kapalı Cezaevi ise 150 kişiyle sınırlı olmak üzere tutukevi olarak tahsis edilmiş olup, bu yer cezaevlerine nakillerin İstanbul C. Başsavcılığı koordinatörlüğünde yapılması uygun görülmüştür.

Bu nedenle;

Bundan böyle;

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yargılanan ve terör suçu veya terör amacıyla işlenen suçlardan sanık olarak tutuklananlar ikinci bir emre kadar İstanbul Bayrampaşa Cezaevi'ne alınmayacaktır.

Balıkesir, Yalova, Bilecik, Bursa, Çanakkale, Edirne, Kırklareli, Kocaeli, Sakarya ve Tekirdağ illerinde tutuklananlar ile Gebze ilçesinde tutuklananlar bu yer cezaevlerine alınacaklar, ilçelerinde tutuklananlar ise herhangi bir sevk emri alınmaksızın bağlı bulundukları il cezaevine nakledilecekler ve bu yer Cumhuriyet Başsavcılıkları İstanbul C. Başsavcılığı ile temasa geçerek İstanbul C. Başsavcılığının belirteceği yer cezaevine nakillerini yapacaklardır.

İstanbul ili sınırları içinde tutuklananların aynı günde sevk edilme imkanı olması halinde İstanbul içindeki hiçbir cezaevine alınmaksızın derhal, aynı gün sevk edilme imkanının olmaması halinde ise geçici olarak Metris Kapalı Cezaevi'ne alınarak en geç ertesi gün, İstanbul C. Başsavcılığınca tutuklu sanıkların örgütsel yapıları ve aktiviteleri ile Kırklareli E Tipi Kapalı Cezaevi'nin 50, Kütahya E Tipi Kapalı Cezaevi'nin 50, Sakarya E Tipi Kapalı Cezaevi'nin 50, Kastamonu Kapalı Cezaevi'nin 50, İnebolu Kapalı Cezaevi'nin 50, Sinop Kapalı Cezaevi'nin 50, Eskişehir Özel Tip Kapalı Cezaevi'nin ise 150 kişiyle sınırlı olması değerlendirilerek bu cezaevlerine nakilleri yapılacaktır.

Kırklareli, Kütahya, Sakarya, Kastamonu, İnebolu, Sinop, Eskişehir C. Başsavcılıkları, nakillerin düzenli ve isabetli bir şekilde yapılabilmesi için terör suçundan tutuklu sanık sayısını her gün İstanbul C. Başsavcılığına bildireceklerdir.

Ancak;

a) Terör suçundan, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yargı alanı içindeki yerlerde yeni tutuklanan kadınlar sevk emri alınmaksızın derhal Ümraniye E Tipi Kapalı Cezaevi'ne nakledilecek ve tutukluluklarının infazına bu yer cezaevinde devam olunacaktır.

b) İstanbul DGM yargı alanı içindeki illerde tutuklanan sağ terör örgütü mensubu kişiler öncelikle bulundukları yer cezaevine; İstanbul ilinde tutuklananlar ise Metris Kapalı Cezaevi'ne alınacaklar ve Bakanlığımızdan gönderilecek yer cezaevinin tespiti için sevk talebinde bulunacaklardır.

c) Tutuklulardan can güvenlikleriyle ilgili sorunları olanlar gerekli güvenlik önlemleri alınması suretiyle önce

tutuklandıkları yer cezaevlerinde (ilçeler hariç), İstanbul'da ise Metris Kapalı Cezaevi'nde barındırılacak ve sevk edilecekleri yerin tespiti için faks ile Genel Müdürlüğümüzden talepte bulunacaklardır.

İstanbul Bayrampaşa Kapalı, Ümraniye E Tipi Kapalı Cezaevi, Kırklareli E Tipi Kapalı Cezaevi, Kütahya E Tipi Kapalı Cezaevi, Sakarya E Tipi, Kastamonu Kapalı, İnebolu Kapalı, Sinop Kapalı ve Eskişehir Özel Tip Kapalı Cezaevi'nde bulunan terör suçundan tutuklu sanıklardan, hükümlü veya hükümsüz konumuna geçenlerin nakil işlemine esas olmak üzere infaz durum cetvelleri ilgili C. Başsavcılıklarınca derhal Genel Müdürlüğümüze gönderilecektir.

İlgi genelgelerimiz işlemden kaldırılmıştır.

Sevkler sırasında güvenlik önlemlerinin alınması hususunda azami dikkatin gösterilmesi ve sevklerin süratli bir şekilde yapılması için ilgili güvenlik kuruluşlarıyla gerekli koordinasyonun kurulması, yazımızın mülhakat C. Başsavcılıkları, Cezaevi Mümessillik ve Müdürlüklerine tebliği için gereği önemle rica olunur.

Cemal Sahir Gürçay

Hakim

Genel Müdür

DAĞITIM

GEREĞİ :

BİLGİ

İstanbul DGM C. Başsavcılığı
İstanbul C. Başsavcılığı,
Üsküdar C. Başsavcılığı,
Bakırköy C. Başsavcılığı,
Kartal C. Başsavcılığı,
Balıkesir C. Başsavcılığı,
Bilecik C. Başsavcılığı,
Bursa C. Başsavcılığı,
Çanakkale C. Başsavcılığı,
Edirne C. Başsavcılığı,
Kırklareli C. Başsavcılığı,
Kocaeli C. Başsavcılığı,
Sakarya C. Başsavcılığı,
Tekirdağ C. Başsavcılığı,
Kastamonu C. Başsavcılığı,
İnebolu C. Başsavcılığı,
Sinop C. Başsavcılığı,
Yalova C. Başsavcılığı

Gereği ricasıyla cezaevi müdürlüğüne.

6.5.1996

C. Başsavcısı

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Ceza ve Tevkifevleri Müdürlüğü

ANKARA
09/05/1996

SAYI : Ks/11. V:R
KONU : 96019603

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA

İLGİ : 6 Mayıs 1996 gün ve 96018784 sayılı yazımız.

İlgi yazımızın “(a) maddesinde, terör suçundan, İstanbul DGM’lerin yargı alanı içindeki yerlerde yeni tutuklanan kadınlar sevk emri alınmaksızın derhal Ümraniye E Tipi Kapalı Cezaevi’ne nakledilecekler ve (b) maddesinde İstanbul DGM yargı alanı içindeki illerde tutuklanan sağ terör örgütü mensubu kişiler öncelikle bulundukları yer cezaevine, İstanbul ilinde tutuklananlar ise Metris Kapalı Cezaevi’ne alınacaklar ve Bakanlığımızdan gönderilecekleri yer cezaevinin tespiti için sevk talebinde bulunacaklardır” denilmiş ise de;

Yeniden yapılan değerlendirmede;
Bundan böyle;

a) Terör suçundan, İstanbul DGM’lerinin yargı alanı içindeki yerlerde yeni tutuklanan kadınların öncelikle bulundukları yer cezaevlerine; İstanbul ilinde tutuklananların ise Metris Kapalı Cezaevi’ne alınması ve bakanlığımızdan sevk emri alınmaksızın derhal Eskişehir Özel Tip Kapalı Cezaevi’ne nakledilerek, tutukluluklarının infazına bu yer cezaevinde devam olunması,

b) İstanbul DGM yargı alanı içindeki illerde tutuklanan sağ terör örgütü mensubu kişilerin öncelikle bulundukları yer cezaevine; İstanbul içinde tutuklananların ise İstanbul Özel Tip Kapalı Cezaevi"e alınarak bakanlığımızdan gönderilecekleri yer cezaevinin tespiti için sevk talebinde bulunulması,

Uygun görülmüştür.

Bilgi ve gereği rica olunur.

Cemal Sahir Gürçay
Hakim
Genel Müdür

DAĞITIM

GEREĞİ :

BİLGİ

İstanbul DGM C. Başsavcılığı
İstanbul C. Başsavcılığı,
Üsküdar C. Başsavcılığı,
Bakırköy C. Başsavcılığı,
Kartal C. Başsavcılığı,
Balıkesir C. Başsavcılığı,
Bilecik C. Başsavcılığı,
Bursa C. Başsavcılığı,
Çanakkale C. Başsavcılığı,
Edirne C. Başsavcılığı,
Kırklareli C. Başsavcılığı,
Kocaeli C. Başsavcılığı,
Sakarya C. Başsavcılığı,
Tekirdağ C. Başsavcılığı,
Kastamonu C. Başsavcılığı,
İnebolu C. Başsavcılığı,
Yalova C. Başsavcılığı
Sinop C. Başsavcılığı,

Cezaevi Müdürlüğüne.
9.5.1996/Avni Bilgin

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü
B.03.0.CTE.0.00.00.

ANKARA

09/05/1996

SAYI : Ks/11 V : R
KONU : 96019605

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA

İstanbul ili Kadıköy ilçesinde 1 Mayıs 1996 tarihinde meydana gelen olaylar nedeniyle terör suçu veya terör amacıyla işlenilen suçların dışında kalıp da evrakları İstanbul DGM C. Başsavcılığınca görevsizlik kararıyla Kadıköy C. Başsavcılığına gönderilen sanıklardan tutuklananların kadın ve erkek ayrımı yapılmaksızın öncelikle Bakırköy Metris Kapalı Cezaevi'ne alınmaları ve bakanlığımızın sevk emri alınmaksızın derhal Eskişehir Özel Tıp Kapalı Cezaevi'ne sevklerinin yapılarak, tutukluluklarının infazına bu yer cezaevinde devam olunması uygun görülmüştür.

Bilgi ve gereği rica olunur.

Cemal Sahir Gürçay
Hakim Genel Müdür

DAĞITIM
GEREĞİ
Kadıköy C. Başsavcılığı,
İstanbul C. Başsavcılığı,
Üsküdar C. Başsavcılığı,
Bakırköy C. Başsavcılığı,
Eskişehir C. Başsavcılığı

BİLGİ: İstanbul DGM C. Başsavcılığı,

Cezaevi Müdürlüğüne
9.5.1996

Avni Bilgin
İstanbul C. Başsavcısı

Arkadaşlar, Siper Yoldaşları, Halkımız!

20 Mayıs '96 tarihinde DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi tutsakları olarak halklarımız ve biz devrimci tutsaklara yönelik teslim alma saldırılarına karşı başlatmış olduğumuz Süresiz Açlık Grevi'mizin 45. gününde; tabutluk genelgelerinin iptal edilmesi, itirafçılaştırma dayatmalarına ve sürgünlere son verilmesi, başta Eskişehir olmak üzere bütün tabutlukların kapatılması, tutsak yakınlarına yönelik saldırılara son verilmesi, savunma hakkımız ve tutsakların tedavileri önündeki engellerin kaldırılması, kayıplara, infazlara, katliamlara, işkencelere son verilmesi, başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçilere yönelik devlet terörüne son verilmesi, Erzurum ve Diyarbakır zindanlarındaki vahşetin son bulması talepleriyle direnişimizi ÖLÜM ORUCU'na dönüştürüyoruz.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!
ZAFERİ ŞEHİTLERİMİZLE KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ**

Devrimci Tutsakların 3 Temmuz 1996'da başlattıkları Ölüm Orucu Eyleminin Anonsu

9 Temmuz Genelgesi

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA

I. Terörle Mücadele Kanunu kapsamına giren suçlardan tutuklu veya hükümlü olanlar hakkında 06.05.1996 tarihine kadar (27.6.1996 dahil) Bakanlığımızdan yayınlanan tüm genelgeler yürürlükten kaldırılmıştır.

II. Bugünden itibaren bahsi geçen tutuklu ve hükümlüler sevklerinde aşağıdaki esaslar uygulanacaktır.

SEVKLERLE İLGİLİ ESASLAR

1) Son yıllardaki yoğun yerleşim hareketleri nedeniyle şehir merkezlerinde kalan ve ileriki yıllarda kaldırılması düşünülen İstanbul Bayrampaşa Kapalı Cezaevi ile Buca kapalı Cezaevi'ne bundan böyle yeni tutuklu konmayacaktır.

2) Halen Bayrampaşa Kapalı Cezaevi ile Buca Kapalı Cezaevinde bulunan hükümlü ve tutuklular bu yerlerde kalacaklardır.

3) İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin yetki alanına giren Terörle Mücadele Kanunu kapsamındaki tutuklular, Kartal'da yapılan 500 kişi kapasiteli özel tip cezaevi inşaatı tamamlanıncaya kadar İzmit Kapalı, Sakarya E Tipi ve Eskişehir Özel Tip cezaevlerine konulacaktır.

4) İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin yetki alanına giren Terörle Mücadele Kanunu kapsamındaki tutuklular yeni bir cezaevi yapıncaya kadar Nazilli E Tipi, Uşak E Tipi, Bergama Özel Tip cezaevlerine konulacaktır.

5) Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi yetki alanı içinde Terörle Mücadele Kanunu gereğince tutuklu olup halen Diyarbakır E ve Ek tesisleriyle, Diyarbakır Kapalı

Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlüler Diyarbakır Cezaevi yapılıncaya ve yeni yapılan 300 kişi kapasiteli Midyat Özel Tip, 650 kişi kapasiteli Siirt E Tipi Cezaevleri hizmete açılıncaya kadar halen bulundukları yer cezaevlerinde kalacaklardır.

6) Tüm tutukluların duruşmalarında hazır bulundurulması için ilgili Devlet Güvenlik Mahkemeleri savcıları ile tutuklu oldukları yer cezaevi savcılıkları tarafından gerekli her türlü sevk önlemi alınacaktır.

7) İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi yetki alanına giren suçlardan tutuklu olup da uygulamadan kaldırılan Genelge hükümleri sebebiyle Sinop E Tipi, Kütahya E Tipi, Kastamonu E Tipi ve İnebolu Özel tip cezaevlerine sevk edilenler CTE'leri Genel Müdürlüğü'nün planlamasına göre 3. maddede belirtilen yerlerdeki cezaevlerine nakledileceklerdir.

8) İstanbul Kadıköy'de 1 Mayıs'ta meydana gelen olaylar neticesinde tutuklanan ve fakat eylemleri terörle mücadele kapsamı dışında kalan ve halen Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde bulundurulan tutuklular mahkemelerinin en yakınındaki cezaevlerine nakledileceklerdir.

9) Tutuklandıkları tarihte sevkı mümkün olmayan veya can güvenlikleri nedeniyle sorunları olan Terörle Mücadele Kanunu kapsamına giren tutuklularla, hakkında mahkumiyet kararı verilmiş olanların sevk işlemleri ve sevkle ilgili koordinasyon bu genelge esas alınarak Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün talimatları doğrultusunda yürütülecektir.

III. TÜM CEZAEVLERİ İÇİN HİZMETLE İLGİLİ ESASLAR

1) Tüm tutuklu ve hükümlülerin duruşmaya gidip gelmelerinde veya nakillerinde alınacak tedbirler firarı önleyecek boyutları geçmeyecektir.

2) Koşuş ve şebeke kapılarının kapalı tutulmasına özen gösterilecek, bir koşuştan diğerine gidip gelmelere izin verilmeyecektir.

3) Çocuk ve kadın hükümlü ve tutuklulara özel ihtimam gösterilecek, melhuz tehlikelerden korunacaklardır.

4) Tüm tutuklu ve hükümlülere mutfaktan üç öğün yemek verilecektir. Herhangi bir sebeple verilen yemeği kabul etmeyen veya sağlığı nedeniyle kabul edemeyenlerin beslenmesi iâşe tutarıyla sınırlı olarak başka gıdalarla sağlanacaktır.

5) Boş olan sağlık memurluğu kadroları doldurulacak, tüm tutuklu ve hükümlülerin sağlık sorunları ile yakından ilgilenilecektir.

Kurum dışı tedavi gerektiren acil durumlarda azami çabukluk ve çaba gösterilecektir.

6) Tüm tutuklu ve hükümlülerin temizlik ve ısınma, ibadet ihtiyaçlarının karşılanması için her türlü tedbir alınacak ve yardımcı olunacaktır.

Hükümlü ve tutukluların saç tıraşları cezaevi berberhanesinde ücret alınmadan ve normal görünüşü bozmayacak biçimde yaptırılacak, kesinlikle makineye vurulmayacaktır.

7) Gerek cezaevi içinde gerek cezaevi dışında tüm hükümlülere hiçbir kötü muamele veya onur kırıcı davranışta bulunulmayacaktır. Aksi davranışta bulunan, kim olursa olsun hakkında gerekli yasal işlem yapılacaktır.

8) Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nde "Cezaevleri Şikayet Masası" birimi kurulacaktır.

Tutuklu ve hükümlülerin cezaevi yönetimi ve uygulamaları ile ilgili şikayetlerini veya isteklerini doğrudan doğruya Adalet Bakanlığı'na iletmelerini temin için tüm cezaevlerine kilitli şikayet kutuları konulacaktır. Şikayet kutularının anahtarı cezaevinin bağlı olduğu Cumhuriyet Başsavcıları veya onun görevlendireceği bir Cumhuriyet Savcısında olacak, görevli Cumhuriyet Savcısı tarafından her hafta sonu açılacak şikayet kutusundan çıkan ve doğrudan Adalet Bakanlığı'na yazılan mektuplar hiçbir şekilde açılmaksızın "Cezaevleri Şikayetleri Masası"nda değerlendirilmek üzere Adalet Bakanlığı'na gönderilecektir.

9) Tutuklu ve hükümlülere dışarıdan gönderilen ve sakınca teşkil etmeyen giyeceklerle yiyecekler;

X-RAY cihazı bulunan cezaevlerinde bu cihaz ile,

Bu cihazın bulunmadığı cezaevlerinde ise yiyecek ve giyeceğe zarar vermeyecek şekilde kontrolleri yapılarak ilgililere teslim edilecektir.

10) Tüm tutuklu ve hükümlülerin, 0-10 yaş grupları arasında bulunan çocukları ile eşleri ayda bir gün kurallara uygun olarak açık görüş yapmaları sağlanacaktır. (3713 sayılı Terörle Mücadele kanunun Eşler Yönünden 16'ncı madde hükmü saklıdır.)

11) Cezaevlerinin tüm personeli, ziyaret sırasında, ziyaretçiler aranırken veya hükümlü ile görüşürken tarafların onurlarını kıracak davranıştan mutlaka kaçınılacaktır.

12) Bakanlıktan özel izin almadıkça, hiçbir tutuklu ve hükümlünün yerli ve yabancı basınla veya yabancı temsilcilerle mülakat yapmasına müsamaha edilmeyecektir.

13) Bu genelge ile uygulamalarda ve diğer tereddüt edilen konularda mutlaka bakanlığın görüşleri alınacaktır.

Gereğini önemle rica ederim.

AYGÜN UĞUR

Ölüm orucunun ilk şehidi

ÖLÜM ORUCUMUZ ŞEHİTLERİMİZLE

ZAFERE YÜRÜYOR!

TKP(ML) davası tutuklusı Aygün UĞUR ÖLÜM ORUCUMUZUN 63'üncü gününde Ümraniye Cezaevi'nde direnişimizin ilk şehidi olarak bayraklaştı.

ŞİMDİ SİRADA BİZ VARIZ

Bizler DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP-L, TKP/ML, TDP ve DİRENİŞ HAREKETİ davalarından 227'si ÖLÜM ORUCU DİRENİŞÇİSİ olmak üzere 1400'ü aşkın direnişçi olarak bir kez daha haykırıyoruz;

Taleplerimiz Kabul edilsin...

Kararlıyız...

Ölecek ama Teslim Olmayacağız...

Teslim olmaksızın,

Kölece yaşayıp hergün ölmektense,

Onurumuzla direnerek,

Zülme karşı savaşıp öleceğiz...

BİZ KAZANACAĞIZ!...

Aygün Uğur Ölümsüzdür!

Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız!..

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Aygün UĞUR

Tüm Cezaevlerindeki TKP(ML), DHKP-C, MLKP, TKEP-L, TKP/ML, TDP ve DİRENİŞ HAREKETİ dava tutukluları adına; Ökkeş KARAOĞLU, Şadi ÖZBOLAT, M.Ali ÇELEBİ, Ümit Onursal ÖZAT, Mehmet YEŞİLÇALI, Bülent PARMAKSIZ, Ramazan SADIKOĞULLARI

AYGÜN UĞUR

ALTAN KERİMGİLLER

**İLGİNÇ
ÖZKESKİN**

*Ey ölümlere sevdalanan yüreğim
Sana nasıl başeğdirilebilir ki zulüm
Biz değilmiydik birazcık ölüme sözlü
Yaşama nişanlı*

ÖLÜMÜ ölüm oruçlarında rezil etmek için çıktığımız onurlu yolculukta TKP (ML) davası tutukluları **Aygün UĞUR** (63.) günde, **Ali AYATA** (67.) günde, DHKP-C davası tutukluları **Altan Berdan KERİMGİLLER** (65.) günde, **İlginç ÖZKESKİN** (66.) günde, MLKP davası tutuklusu **Hüseyin DEMİRCİOĞLU** (67.) günde, **Müjdat YANAT** (68.) günde ÖLÜMSÜZLÜĞE ULAŞTILAR.

**HÜSEYİN
DEMİRCİOĞLU**

Şehitlerimiz, halkların bağrına düşen bir ateş topudur şimdi.
Ateş dalga dalga yayılıyor.
Ateş büyüyor...Zaferi müjdeliyor.
Sizlerin, hücre, hücre ölümlere yatan bedenleriniz, zafer
bayrağını daha yükseklerle dikme yeminleriniz,
kararlılığımızı, gücümüzü büyütüyor.
And olsun ki
Hesabını soracak, uğruna feda olduğunuz bağımsızlık,
eşitlik, adalet davasını mutlaka kazanacağız.

ALİ AYATA

**ÖLÜM ORUCU DİRENİŞÇİLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
ZAFERİ ŞEHİTLERİMİZLE KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ!
BİZ KAZANACAĞIZ, HALK KAZANACAK!**

DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve
DİRENİŞ HAREKETİ siyasi tutukluları adına.
Şadi ÖZBOLAT, M. Ali ÇELEBİ, Ökkeş KARAOĞLU, Ümit Onursal
ÖZAT, Mehmet YEŞİLÇALI, Bülent PARMAKSIZ, Ramazan
SADIKOĞULLARI.

MÜJDAT YANAT

Arşun UĞUR
TKP (ML) ÜMRANİYE

İlginc ÖZKESKİN
DHKP-C BAYRAMPAŞA

Hüseyin DEMİRCIOĞLU
MLKP ANKARA

Tahsin YILMAZ
TİKB BAYRAMPAŞA

Nicobi KÜÇÜK
TİKB BURSA

Osman AKGÜN
TİKB ÜMRANİYE

ZAFERİ ŞEHİTLERİMİZLE HALKIMIZIN DEVİRCİLERİ SAHIPLLENMESİYLE KAZANDIK

Devrimci tutuklular, haklarını teslim alma saldırılarına karşı 20 Mayıs 1996 tarihinde Süresiz Açık Grevi olarak başlatıp 3 Temmuz 1996 tarihinde ÖLÜM ORUCU'na döndürdüğümüz Genel Direnişimizi, düzeni dize getirerek 27 Temmuz 1996 tarihinde ZAFER'e taşındık...

ZAFER,

"Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız!" diyerek cezaevlerinde ÖLÜM ORUCU'na başlayan ve ölümlü hücre hücre yenerek düzenin kalelerine birer bomba gibi düşen, Onurlu direnişimizi desteklemek ve büyütmek için katıldıkları eylemlerde şehit olan

KAHRAMAN ŞEHİTLERİMİZDİR!..

ZAFER,

işkencelere, coplara, kalınlara karşı yılmadan, kararlılıkla direniş evlatlarına sahip çıkan tutuklu yakınlarımız,

Hiçbir bedelden kaçınmadıklarını, yaşlı bedenlerini ölüme yataarak ortaya koyan ana-babalarımızın,

"Biz de ölüme yatıyoruz... Sırada biz varız" diyerek ÖLÜM ORUCU'na başlayan devrimci, demokrat, duyarlı sendikacılarımızın,

Yoksul gecelendularını barikata çeviren, her türlü mücadele ve eylem biçimleriyle direnişimizi destekleyen kadın-erkek her yaştan, her milliyetten ve inançtan halkımızın,

Grev, iş yavaşlatma, kepenk kapatma ve diğer eylem biçimleriyle direnişimizi destekleyen ve büyüten devrimci, demokrat, yurtsever, duyarlı işçilerin, memurların, esnafın, öğrenci gençliğin,

Direnişimiz boyunca sesimiz-soluğumuz olan, açık grevleri ve diğer eylemleriyle direnişimizi destekleyen devrimci basın emekçileri ve hukukçuların,

Costierleri, eylemleri, açıklamalarıyla bizimle birlikte soluk alıp veren, bizi destekleyen demokratik kitle örgütleri, yöre demekçileri, meslek odaları, vakıflar ve bütün diğer kitle örgütlerinin,

Yurt dışında her türlü eylemle direnişimizi büyüten, direnişimizi eylemleriyle dünyaya taşıyan devrimci, demokrat, yurtsever kitle örgütleri, kuruluşlar ve kişilerin,

Direnişimize insani duygularla da olsa destek ve katkı olan bütün aydınların, sanatçıların, sağlık emekçilerinin,

...

BÜTÜN HALKIMIZDIR!..

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENiŞİMİZİN ZAFERİ!

BİZ KAZANDIK HALK KAZANDI

DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi davasından yargılanan tutuklular adına;

Şadi ÖZBOLAT, M. Ali ÇELEBİ, Ökkeş KARAOĞLU, Ümit Onursal ÖZAT, Mehmet YEŞİLÇALI, Bülent PARMAKSIZ, Sadık RAMAZANOĞULLARI

A. Berden KERİMGİLLER
DHKP-C BAYRAMPAŞA

Ali AYATA
TKP (ML) BURSA

Müjdat YANAT
DHKP-C BUCA

Ayşe İDİL ERKANEN
DHKP-C ÇANAKKALE

Yemilha KAYA
DHKP-C BAYRAMPAŞA

Hayati CAN
TKP (ML) BURSA

**Zaferi Şehitlerimizle, Siper Yoldaşlığıyla ve Halklarımızın
Devrimcileri Sahiplenmesiyle Kazandık!
ZAFERİMİZ HALKLARIMIZA KUTLU OLSUN**

Kürt ve Türk Ulusları,

**Arap, Laz, Çerkez, Gürcü her milliyetten, her inançtan,
Alevi-Sünni her mezhepten emekçi halklarımız;**

**20 Mayıs 1996 tarihinde Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu
oluşturan Parti ve Örgütlerin Süresiz Açlık Grevi temelinde
başlattığı ve 3 Temmuz 1996 tarihinde DHKP-C, MLKP, TKP(ML),
TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi parti ve örgütleri
olarak ÖLÜM ORUCU'na dönüştürülerek yükselttiğimiz Genel
Direnişimiz faşizme diz çöktürülerek 69. günü olan 27 Temmuz
1996 tarihinde zaferle sonuçlandı.**

Faşizme karşı büyük bir zafer kazandık...

**Zaferi şehitlerimizle, siper yoldaşlığıyla ve halklarımızın
devrimcileri sahiplenmesiyle kazandık...**

**Bu zafer bütün halklarımızındır... Zaferimiz halklarımıza
kutlu olsun...**

"HALKLARIMIZA"

**On yıllardır bizlere sömürü ve zulümden başka hiçbir şey
veremeyen faşizm büyük bir kriz içerisinde. Egemenler,
bizlerin sömürsüz, insanca ve özgür bir yaşam isteklerine
cevap verememekte, yönetememektedir.**

**Sömürü düzeninin devamı için yoksul ve emekçi
halklarımıza onyıllardır zulüm uygulayan devlet, Kürt
ulusunun ulusal kimliğini yok saymakta, şovenist politikalarıyla
Kürt ulusunu yoketmek için soykırımcı saldırılara girişmekte,**

Kürdistan'ı yakıp tahrip etmekte, halkı yediden yetmişe işkencelerden geçirmekte, katletmekte, halkı vatanından sürgüne göndermekte, asimilasyon ve kişiliksizleştirme politikalarını tüm gücüyle sürdürmektedir. Haklarını arayan halk kitleleri ve devrimciler üzerinde terör estiren devlet, katliamlarıyla, infazlarıyla, kaçırıp kaybetme ve zindanlara doldurma uygulamalarıyla zulüm politikalarına devam etmektedir. Düzenin onyıllardır zulüm politikalarıyla devam ettirdiği demokrasicilik oyunları ve sahte vaatleri yoksul ve emekçi halk kitlelerinin gözünde bir şey ifade etmemekte ve halklarımız faşist devletten daha da uzaklaşarak devrimcilerden yana saf tutmaktadır...

Bu gerçekler emperyalizmi ve faşizmi korkutmakta; iktidarını kaybedecekleri kabusuyla emekçi halklarımız üzerindeki terör politikasını daha da yoğunlaştırmaktadır.

Devletin emekçi halklarımız üzerindeki terörist saldırılarının son örneklerinden birisi Mart 1995'teki Gazi katliamı oldu... Derin bir ekonomik ve siyasi kriz içerisindeki egemenler emekçi halklarımıza gözdağı vermek ve sindirmek için Gazi halkına saldırdı. Halkın tepkisinin kendisine yönelmemesi için Alevi-Sünni çatışması yaratmaya çalıştı. Fakat devletin bu çabası amacına ulaşmadı. Kürt ve Türk uluslarından, her milliyetten ve Alevi-Sünni her mezhepten Gazi halkı gerçek düşmanları karşısında birleşerek yıllardır birikmiş öfkeyle devlete karşı isyan bayrağını yükseltti. Devletin kurşunlarına taşlarıyla, sopalarıyla, barikatlarıyla ve ellerindeki her şeyi silah haline dönüştürerek karşılık verdi. Devletin kurşunlarıyla onlarca insanını şehit vermesine rağmen boyun eğmedi ve devletin oyunlarını bozdu.

1995 1 Mayıs'ı da halklarımızın giderek daha kitlesel olarak devrimci mücadeleyi sahiplendiğini gösterdi. Gazi'nin ruhu 1 Mayıs'ta alanlara taşındı.

Korku ve çaresizlik içerisindeki egemenler katliamlarıyla, işkenceleriyle, kaçırıp kaybetmeleriyle halklarımıza saldırı politikalarını bu süreçte daha da yoğunlaştırdı. Devlet, dışarıda olduğu gibi cezaevlerinde de devrimcileri sindirmek,

teslim almak istiyordu. Eylül 1995'te Buca cezaevindeki üç devrimci tutsağın, Ocak 1996'da ise Ümraniye cezaevinde dört devrimci tutsağın katledilip onlarcasının ağır şekilde yaralanmaları, devletin halklarımızı ve devrimci tutsakları teslim alma saldırılarıydı. Fakat devlet, bu saldırılarıyla da amacına ulaşamadı. Devrimci tutsaklar, katliam saldırıları karşısında boyun eğmediler, devrimci kimliklerini yokettirmediler. Devrimci tutsaklar Ümraniye katliamına ve devletin katliamcı politikalarına siper yoldaşlığı bilinciyle birçok cezaevlerinde barikatları ve rehinleriyle; halklarımız her türlü mücadele biçimleri ve her şeyi silah haline getirerek karşılık verdiler. Devletin saldırıları karşısında halklarımızın, devrimcilerin boyun eğmeyeceği bir kez daha gösterildi. Bedel ödeyen sadece devrimciler değildi; faşist devlete ve egemenlere de bedel ödettirildi.

Halklarımız faşist devletten daha da uzaklaşıyor ve giderek artan bir kitlesellikle devrimci mücadeleyi sahipleniyordu. 1996 1 Mayıs'ı bu gerçeği dost-düşman herkese çok açık bir şekilde gösterdi. Halk kitlelerinin devrimci mücadeleyi sahiplenmesi karşısında ürperen faşizm, 1996 1 Mayıs'ını devrimci demokrat üç işçi ve emekçiyi katletmesi ve kitlelerin üzerinde azgınca saldırmalarına rağmen halk üzerinde korku yaratamadı ve tıpkı Gazi'de olduğu gibi halk kitlelerinin öfkesiyle karşılaştı. "Terör" ve "terörist" edebiyatıyla yoksul ve emekçi halk kitlelerini devrimci mücadeleden uzaklaştıramayan egemenlerin korkuları 1996 1 Mayıs'ından sonra daha da büyüdü. Bu nedenle de halklarımıza ve devrimci tutsaklara yönelik MGK kaynaklı saldırılar daha da hızlandı, yoğunlaştı.

Devlet, halklarımıza karşı topyekün bir saldırı içerisindeydi. Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar da bu topyekün saldırıdan bağımsız değildi. Doğrudan MGK tarafından yönlendirilen saldırılar, faşist ANAYOL hükümeti tarafından uygulamaya sokuluyor ve eli yüzlerce devrimcinin kanına bulaşmış bir işkenceci ve katil olan Mehmet Ağar, Adalet Bakanlığına getirilerek tüm halka devletin saldırılarında

kararlı olduğu mesajı veriliyordu. 6,8,10 Mayıs 1996 tarihli genelgeler çıkartılarak devrimcilerin tabutluklara yerleştirilmesi, böylece tutsakların birbirlerinden ve halktan tecrit edilerek itirafçılaştırma politikalarına hız verilmesi amaçlanıyordu. Saldırı çok kapsamlıydı. Bu saldırılara en geniş halk kesimlerini de direnişin asli unsurları haline getirerek uzun soluklu bir direnişle karşılık vermek gerekiyordu. Saldırıların boyutları ve bütün halka karşı topyekün bir biçimde geliştirilmesi, topyekün bir direnişle cevap verilmesini zorunlu kılıyordu. Bu nedenle devrimci tutsakların daha önce biraraya gelerek oluşturdukları, güçlü ve kapsamlı saldırılara karşı merkezi bir şekilde politika üreterek karşılık verilmesi amacıyla kurulmuş olan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun kararıyla 20 Mayıs 1996 tarihinde bütün cezaevlerinde yaklaşık 1500 devrimci tutsak kitlesiyle Süresiz Açlık Grevine başlandı. Direnişimiz, halk kitlelerinin de desteğiyle her geçen gün büyüyor, faşizmin cephesinde ise hükümet değişikliği olarak REFAH-YOL hükümeti kuruluyordu. Saldırıları doğrudan devlet politikası olduğundan hükümetler değişiyor fakat saldırı politikaları değişmiyor, daha da azgınlaşarak devam ediyordu. Anti-emperyalist ve halkçı söylemleriyle, "Adil Düzen" vaadleriyle düzenden memnuniyetsiz halk kitlelerinin bir bölümünün oylarını alan Refah Partisi iktidara ortak olduktan sonra gerçekte bir düzen partisi olduğunu, faşist devlet politikalarını uygulamakla diğer düzen partilerinden geri kalmayacağını saldırı politikalarına hız vererek açıkça ortaya koyuyordu.

Faşizm saldırılarında ısrarlıydı. Kimi parti ve örgütlerin "kısa sürede çözümler" şeklindeki veya Refah Partisi'nden "çözüm" bekleyen mantıkları ve bu mantık üzerinden ürettikleri beklemece politikaları yanlıştı. Süresiz Açlık Grevi ile sonuç alınamayacağı ve zafere ulaşılamayacağı açık bir gerçektir. Direnişimizin nitelik olarak sıçratılması ve faşizmin kararlılık gösterisinin karşısına yenilmez devrimci iradeyi ve ölümü paçavraya çevirecek feda ruhunu dikmek gerekiyordu.

Bu nedenle bizler DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi parti ve örgütleri olarak Süresiz Açlık Grevi direnişimizi ÖLÜM ORUCU saldırısına dönüştürme kararı aldık.

Bütün hazırlıklarını tamamladığımız ve 3 Temmuz 1996 tarihinden başlattığımız Ölüm Orucu Direnişimizin talepleri şöyleydi;

1- Tabutluk genelgeleri iptal edilsin.

İtirafçılaştırma dayatmalarına ve sürgünlere son verilsin.

Başta Eskişehir olmak üzere bütün tabutluklar kapatılsın.

2- Tutsak yakınlarına yönelik saldırılara son verilsin.

3- Savunma hakkımız ve tutsakların tedavileri önündeki engeller kaldırılınsın.

4- Kayıplar, infazlara, katliamlara, işkencelere son verilsin.

Başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçilere yönelik devlet terörüne son verilsin.

Erzurum ve Diyarbakır zindanlarındaki vahşet son bulsun.

Kararlıydık... Ölüm Orucu Direnişimizi, taleplerimiz yerine getirilene kadar sürdüreceğiz, zaferi şehitlerimizle ve halklarımızın sahiplenmesiyle kazanacaktık...

Ölecek ama asla teslim olmayacaktık...

159 Ölüm Orucu Savaşçısı ölme kararlılığıyla zafere yürüyordu...

Bu, faşizme karşı devrimcilerin her türlü bedeli ödemek pahasına bir saldırı hareketiydi... Zafer mutlaka kazanılacaktı...

Ölüm Orucu Direnişimizle birlikte halklarımızın devrimci tutsakları sahiplenmesi her geçen gün artıyor, cezaevi önleri, alanlar faşizmin coplarına, kalkanlarına, işkence ve gözaltılara rağmen ısrarlı direnişlere sahne oluyor, halk kitleleri yılmıyordu. İşçiler, memurlar, öğrenciler, kadın-erkek her yaştan insan taleplerimize sahip çıkıyor, "Evladlarımızı Katlettirmeyeceğiz", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları

Türkiye'nin, Küdistan'ın ve Avrupa'nın dört bir köşesinde her geçen gün daha gür bir biçimde haykırılıyordu. Ölüm Orucu Direnişimizi büyötmek için silahlı, silahsız, kitlesel ve dar her türlü mücadele yöntemi ve aracıyla direniş yükseltiliyor, bedeller ödeniyor, kitle gösterilerinde, silahlı eylemlerde, çatışmalarda şehitler veriliyordu.

Direnişimiz, Süresiz Açlık Grevi sürecindeyken 22 Haziran 1996 tarihinde DHKP-C Savaşçısı Adalet Yıldırım, direnişimizi desteklemek için Kağıthane'de halk düşmanlarına karşı gerçekleştirilen bir eylem sonrasında çatışarak şehit düşmüştü. Direnişimizin Ölüm Orucu saldırısına dönüştürölmesinden bir gün sonra; 4 Temmuz 1996 tarihinde ise direnişimizi desteklemek ve selamlamak için Dersim'de gerçekleştirilen iki eylem sırasında Elmas Demir ve Alişer kod adlı TKP(ML) savaşçıları şehit düştüler.

Faşizm, azgınca saldırılarına devam etmekte ve kararlılık gösterileri yapmaktaydı. REFAH-YOL hükümetinin Adalet Bakanı Şevket Kazan faşizmin halklarımızı aldatma politikalarının bir parçası olarak 9 Temmuz 1996 tarihinde Mehmet Ağar döneminin genelgelerini tekrar eden ve daha da sağlamlaştırılan yeni bir genelge çıkarıyordu. Refah Partisi, emperyalizme ve faşizme sadakat gösterileri yapıyor, devrimci tutsakları teslim alma politikalarının en sağlam uygulayıcılarından biri olduğunu ortaya koyuyordu.

Devrimci tutsaklar bu kararlılık gösterilerine de karşılık veriyor, Ölüm Orucu Savaşçılarının sayısı 13 Temmuz 1996 tarihinden itibaren DHKP-C, TKP(ML) ve TKEP-Leninist tutsaklarının toplam 62 kişilik ikinci Ölüm Orucu ekipleriyle 221'e yükseliyor, DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi tutsakları yaklaşık 1200 kişiyle yeniden süresiz açlık grevine başlayarak kararlılıklarını ortaya koyuyorlardı.

Bu süreç, cezaevleri dışında da mücadelenin sürekli büyütölüp yükseltildiğı, emekçi halk kitlelerinin yoğun olduğı gecekondu mahallelerinin de kitle gösterileri yaptığı, barikatlar kurduğı bir süreç olmuştur. Ölüm Orucu Direnişimizi büyötmek ve desteklemek için birçok devrimci eylem gerçekleştirilmiş, 15 Temmuz 1996 tarihinde İstanbul

Göltepe merkezini basan DHKP-C savaşçılarından Hasan Hüseyin Onat, Gülizar Şimşek, Emine Tunçal, Ali Ertürk bulundukları evin polis tarafından kuşatılması sonucu çatışarak şehit düşmüşlerdir. 19 Temmuz 1996 tarihinde ise devrimcilerin ortak düzenlediğı meşru kitlesel bir gösteriye katılan Kurtuluş Gazetesi okuru Levent Doğan, İstanbul Bağcılar'da polis kurşunlarına hedef olarak şehit düşmüştür.

Cezaevlerinde kararlılıkla sürdürölen Ölüm Orucu Direnişimiz ise ilk Ölüm Orucu Savaşçısı şehidini 21 Temmuz 1996 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde verdi. TKP(ML) tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Aygün Uğur ölüm Orucu direnişimizin ilk şehidi oldu. Aygün Uğur'un şehit düşmesiyle faşizmin yalan ve demagojileri boşa çıkıyor, öfke ve kararlılığımız daha da pekişip güçleniyor ve 23 Temmuz 1996 tarihinden itibaren Ölüm Orucu Savaşçılarının sayısı DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-Leninist ve Direniş Hareketi tutsaklarının yeni katılımlarıyla 272'ye ulaşıyordu.

Ardından şehitlerimiz peşpeşe geldi. 23 Temmuz 1996 tarihinde Bayrampaşa Cezaevi'nde DHKP-C tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Altan Berdan Kerimgiller; 24 Temmuz 1996 tarihinde Bayrampaşa Cezaevi'nde DHKP-C tutsağı ve Ölüm Orucu savaşçısı İlginç ÖZKESKİN; 25 Temmuz 1996 tarihinde Bursa Cezaevinde TKP(ML) tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Ali Ayata, Ankara Cezaevinde MLKP tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Hüseyin Demircioğlu, Aydın Cezaevinde DHKP-C tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Müjdat Yanat, 26 Temmuz 1996 Bayrampaşa Cezaevinde TİKB tutsağı ve Süresiz Açlık Grevi Direnişçisi Tahsin Yılmaz, Çanakkale Cezaevi'nde DHKP-C tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Ayçe İdil Erkmen, 27 Temmuz 1996 tarihinde Bursa Cezaevi'nde TİKB tutsağı ve Süresiz Açlık Grevi Direnişçisi Hicabi Küçük, Bayrampaşa Cezaevi'nde DHKP-C tutsağı ve ölüm Orucu Savaşçısı Yemliha Kaya, Ümraniye Cezaevi'nde TİKB tutsağı ve Süresiz Açlık Grevi Direnişçisi Osman Akgün şehit düşüyorlardı. Şehitlerimiz, faşizmin kararlılık gösterilerini paramparça ediyor ve faşizmi dize getiriyordu. 27 Temmuz 1996 tarihinde şehitlerimizle, halklarımız ve dünya halklarının devrimcileri sahiplenmesiyle

dize gelen faşizm, taleplerimizi kabul ediyordu. Zafer halkımızındı, devrimci tutsaklarındı. Fakat şehit vermeye devam ediyorduk. Zaferden bir kaç saat sonra 28 Temmuz 1996 tarihinde Bursa Cezaevi'ndeki TKP(ML) tutsağı ve Ölüm Orucu Savaşçısı Hayati Can hastaneye kaldırılırken şehit düşmüştü. Yine, Ölüm Orucu Savaşçılarımızı şehit verdiğimiz dönem içerisinde Gültepe'de çatışmanın olduğu evden yaralı olarak gözüaltına alınan Hanım Gül de bulunduğu hastanede faşizm tarafından katlediliyor ve direnişimizin şehidi oluyordu.

Şehitler, gözaltılar, işkenceler pahasına faşizmin saldırı politikalarına boyun eğilmeden kararlı bir şekilde sürdürülen direnişimiz faşizmi dize getirmiş, devrimci tutsakların talepleri kabul edilerek zaferle sonuçlandırılmıştır.

Direnişimiz devletle "uzlaşma" ile değil, faşizmin diz çöktürülmesiyle iradi bir şekilde zaferle sonuçlanarak sona erdirilmiştir.

Devrimci tutsakların birlikte sürdürdükleri bu direniş, başta Türkiye ve Kürdistan halkları olmak üzere bütün dünya halklarında derin etkiler yaratmış, devrimler tarihine geçecek tarihsel öneme sahip bir eylem olmuştur.

Ölümün üzerine dalga dalga giden Ölüm Orucu Savaşçıları Türkiye ve dünyada devrimci mücadele içerisinde yer alanlara büyük bir moral güç olmuş, cüret aşılamıştır.

Dünya halklarında derin izler bırakan, yankılar uyandıran büyük irade savaşı olan direnişimiz aynı zamanda sosyalizm için savaş çağrısı olmuş, sosyalizmin yegane umut ve uğruna ölmeye değer olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Burjuvazinin "terör" edebiyatı yara almış, halk kitleleri, devletin "terörist" dediği devrimcileri "onurumuzdur" diyerek sahiplenmiş, devrimciler ve devrim halk kitlelerinin nezdinde daha da meşrulaşmıştır.

Ölüm Orucu saldırımız, Türkiye'de faşizmin hüküm sürdüğünü, halkların hiçbir özgürlüğünün olmadığını, yasaların ve emperyalizm ve tekellerin bugünü ve geleceği

için işlediğini, Türkiye'yi katillerin, din tüccarlarının yönettiğini göstermiş, en geniş halk kesimlerine güven vermiştir. Bu düzenin çürümüşlüğü, devletin acizliği ve terörist kimliği bir kez daha açığa çıkarılmıştır.

Uyuyanları uyandırmış, yığınları ve yorgunları yeniden ayağa kaldırmış, devrimci mücadeleye uzak olan, devrimci mücadele karşısında yerinden kıpırdamayan bir çok kesimi hareketlendirmiş, herkesi yeniden düşünmeye zorlamıştır. Devrimcilerden ve devrimci mücadeleden uzak olan bir çok insana insanlıklarını yeniden hatırlatmıştır.

Burjuvazinin kitlelere aşılama çalıştığı inançsızlık ve bencillik düşünceleri derin yaralar almış, yeni bir ahlakı, yeni insanı temsil eden Marksist - Leninist ideolojik ölüme yatanların, kişiliklerinde somutlanarak burjuva ideolojisi karşısındaki üstünlüğünü bir kez daha ispatlamıştır.

Hiç bir iradenin, hiç bir teknik gücün devrimcilerin iradesini yenemeyeceği, bedel ödeme kararlılığıyla zulme karşı mücadele edildiğinde zulüm politikalarının püskürtülebileceği, zafer kazanılabileceği, en geniş halk kitlelerine gösterilmiştir. Devletin güçlülüğü, yıkılmazlığı düşüncesi önemli bir yara almıştır.

Refah Partisi'nin "Adil Düzen" söylemlerinin büyük bir aldatmaca olduğu günlerde ifade edilebilecek çok kısa sürede açığa çıkarılmış, REFAHYOL Hükümeti'nin din tüccarı, mafyacı yüzü gözler önüne serilmiştir.

Devlet içinde esas olunan bu zulüm düzenini devam ettirmek olduğu, hükümet değişikliklerinin saldırı politikalarında hiç bir değişiklik yaratmadığı, saldırıların devlet politikaları olduğu gösterilmiştir.

Reformizmin düzen yanlısı, teslimiyetçi, uzlaşmacı yüzü açığa çıkarılmıştır. Direnişimiz, reformizmin kitle tabanını da derinden etkilemiş ve halklarımızın kurtuluşunun ancak düzenle radikal bir şekilde çarpışarak, devrimci mücadeleyle sağlanabileceğini göstermiştir.

Cezaevi, direnişimizin esas gücü olmuş, cezaevlerinde siyasi mücadelenin yürütülmeyeceği, sadece hak alma

mücadelesi yürütülebileceği, düşüncelerinin yanlışlığı ortaya çıkarılmıştır. Cezaevlerinin, halklarımızın kurtuluş mücadelesinin önemli odakları olduğu açık bir şekilde ispatlanmıştır.

Direnişimizle, faşist teröre set oluşturmuş, faşizmin saldırı politikaları püskürtülerek tabutluklar devrimci tutsaklara kapatılmış, itirafçılaştırma uygulamaları boşa çıkarılmıştır. İşkence, ölüm, cezaevi korkusuyla devrimcilere boyun eğdirmeyeceği ispatlanmıştır.

Ölüm Oruçlarında ilk kadın şehit verilerek, diğer alanlarda olduğu gibi zindanlarda da devrimci kadın savaşçılarımızın onuru gösterilmiştir.

Ölüme yatılarak kazanılan zafer, dünyayı Türkiye'den sarsmış, Türkiye'de devrimci dinamiklerin güçlü olduğu ortaya konulmuş, dar ve grupçu anlayışlarla hareket edilmeyip devrim için biraraya gelindiğinde, halk güçleri birleştirildiğinde ve savaştırıldığında büyük gelişmelerin ortaya çıkarılabileceği gösterilmiş, siper yoldaşlığının hem cezaevlerinde hem de dışarıdaki mücadelede güzel örnekleri hayata geçirilmiş, güven duygusu geliştirilmiş, gelecekteki daha sağlam daha güçlü birlikteliklerin yolu açılmıştır.

Direnişimiz, halklarımızı kurtuluş yolunda birleştirmenin tarihsel adımlarından birisi olmuş, devrime birlikte yürüyebileceğimizi göstermiştir.

Direnişimiz, halk kitlelerine güven vermiş, halklarımızın yüzünü devrime, devrimcilere döndürmüş, Türkiye'nin devrime gebe bir ülke olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Devrimci güçler geniş halk kitlelerini çevresinde toplamış ve çeşitli şekillerde harekete geçirmiştir. Zaferimizin ayırt edici ve ona özel bir nitelik kazandıran önemli kazanımlarından birisi de budur. Ayrıca aşağıdaki taleplerimiz bir çok aydın, sanatçı ve avukatın da tanıklığında kabul ettirilmiştir;

a- Eskişehir tabutluğunun devrimci tutsaklara kapatılması,

b- Tutsakların tedavileri ve duruşmalara katılmaları önündeki engellerin kaldırılması,

c-Yeni tutuklananların tutuklandıkları il sınırları içerisindeki cezaevlerine götürülmesi,

d- Cezaevlerinde tek bir statünün uygulanması,

e- Siyasi temsilcilik hakkının kabul edilmesi,

f- Cezaevlerinde koğuşlar arasındaki ilişkilerin önündeki engellerin kaldırılması,

g- İtirafçılaştırma dayatmalarına son verilmesi,

h- Tutsak aileleri üzerindeki gözüaltı terörünün son bulması.

Bununla birlikte zaferimizi cezaevlerindeki “maddi” kazanımlarla tartışmak Ölüm Orucu eylemini ve sonuçlarını kavramamaktır. Devrimle karşı-devrimin çok sert bir şekilde çarpıştığı bu irade savaşı devrimin lehine sonuçlanmış, devrimci tutsaklar, halklarımız kazanmıştır. Direnişimizin çok somut ve bütün çıplaklığıyla ortada olan esas kazanımları da bunlardır.

Bugün halklarımızın başı daha diktir. Bizler devrimci mücadelenin çok daha geniş halk kesimlerini içine alması, devrimcilerin birlikteliğinin pekiştirilmesi ve güçlendirilmesi için bütün gücümüzle mücadele edeceğiz, halklarımızı emperyalizme ve faşizme karşı birleştirip savaştıracak, yeni zaferler kazanacağız, sömürü ve zulüm düzenine karşı savaşımızı daha büyüterek bu düzeni yıkacak, sınıfların ve sınıf egemenliğinin olmadığı, insanların özgürce yaşayacağı bir dünyayı mutlaka kuracağız.

27 Ağustos 1996

*Bütün Cezaevlerindeki DHKP-C, MLKP, TKP(ML),
TKEP-Leninist, TKP/ML, TDP ve Direniş Hareketi dava
tutsakları adına; Şadi ÖZBOLAT, M. Ali ÇELEBİ, Ökkeş
KARAOĞLU, Ümit Onursal ÖZAT, Mehmet YEŞİLÇALI,
Bülent PARMAKSIZ, Ramazan SADIKOĞULLARI*

Ölüme Yatıp, Ölümü Yenen Yoldaşlar,

Ölüm Orucu eylemi ile bütün halklarımız ve dünya halkları en çıplak biçimiyle Türkiye faşizmini ve devrimci iradenin yenilmezliğini gördü.

Ölüm Orucu savaşı olmak ve bu savaşta şehit düşmekten daha güçlü bir eylem yoktur. Halk için ölüme yatmak öylesine inanılmaz, öylesine büyük, kutsal ve meşru ki, oligarşinin tüm yalanları, demagojileri yerle bir oldu. Devrimcilerin haklılığı, meşruluğu bir kez daha kanıtlandı. Bütün halklar hatta çeşitli burjuva kesimler devrimcilerin inancını, kararlılığını düşünmeye başladı. Herkes sarsıldı. Adeta bir deprem oldu, en korkaklar, yığınlar dahi hareketlendi, onurlu olmak gerektiğini hatırladı. Ölüme yatanlar onlarca silahlı eylemden ve en güçlü silahlardan çok daha güçlü bir etkiye sahip olduklarını gösterdi. İnancı ve sağlamlığı, halka bağlılığı gösterip, ihtilalin yolunu meşrulaştırdılar. Halkın öncüsü oldular ölümsüzleştiler.

Ölüme giderken ölümü yendiler. Ölümü yenerken burjuva ideolojisi büyük bir yara aldı. Ölüme yatanların ideolojik saldırısı karşısında burjuvazi sendeledi ve yalanlarını çoğalttı. Ama tüm inandırıcılığını yitirdi. Çünkü ölümü yenenler karşısında her şey güçsüzdür. Şimdi tavizsiz görünüyorlar. Ama her ölümde açmazları biraz daha derinleşiyor. Çünkü, şehitlerimiz dışarıdaki mücadeleye yön veriyor. Dinamitin fitilini ateşliyor ve faşistlerin gerçek yüzlerini açığa çıkarıyor.

Yoldaşlar,

Ölüm Orucu Savaşçılarımız,

Bu kavgadan ideolojik olarak daha güçlü çıkacağız. Devrimci düşüncenin yenilmezliği ve üstünlüğü herkesin beynine hiç çıkmayacak biçimde kazınacaktır.

Bu direniş ülkemiz devriminde bir dönüm noktası olacak, saflar daha çok netleşecek, savaş büyüyecek ve gelişecektir.

Halkımızın ve vatanımızın gerçek sahipleri ve temsilcisi şehitlerimizin yolunda yürüyecek, zaferi kazanacağız. Ölüm Orucu düşmanla en üst düzeyde süren bir savaştır ve bu savaşı her ne pahasına olursa olsun biz kazanacağız,

Tüm yoldaşlarımı kucaklıyor, sevgi ve selamlarımı iletiyorum.

DURSUN KARATAŞ

26 Temmuz 1996

"Tutsak yoldaşlar,

Faşizme karşı büyük bir zafer kazandınız. Kutlu olsun ve bu zaferler kurtuluşa kadar sürsün. Bu zafer kurtuluş savaşımızda bir dönüm noktası olacak, uyuyanları uyandıracak, yığınları ve yorgunları yeniden ayağa kaldıracaktır. Bu zafer başta Parti-Cephemiz olmak üzere direnen bütün tutsakları, onurun, özverinin, kahramanlığın bayrağı haline getirecektir. Bu bayrak halkımızın kurtuluş bayrağıdır. Bu bayrak Parti-Cephe'mizin bayrağıdır. Parti-Cephe, düşüncesi ve mücadelesiyle, her alanda öncü olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Bir an dahi olsun rehavete düşmeden, önderlik misyonumuzu unutmadan, ağır bedeller ödeyerek kazanılan zaferi süreklileştirmek için tüm gücümüzle çalışmalıyız.

Başta şehitlerimiz olmak üzere; tüm tutsak yoldaşlarımızın halka ve Parti'ye bağlılığı, özverisi ve kahramanlığı karşısında onur duyuyoruz. Tutsaklarımız kahramanlıklarıyla her türden bütün burjuva ideolojilerine unutamayacakları bir ders vermiş, M-L düşüncayı, yeni bir ahlakı, yeni insan kişiliklerinde, direnişlerinde somutlamıştır. Kurtuluş bu kişiliklerle, bu insanlarla, bu düşüncelerle sağlanacaktır.

Ağır bedeller ödedik ama milyonların beyinlerinde depremler yarattık. Şehit yoldaşlarımızın yolunda bayrağımızı ülkenin en ücra köşelerine taşıyacağımız inancı ve güveniyle onların çıkacak anısı önünde saygıyla eğilirken bütün yoldaşlarımızı kucaklıyor selam ve sevgilerimi iletiyorum.

DURSUN KARATAŞ

28 Temmuz 1996

SİZE VE ONLARA

Umutsuzluk-kararsızlık ve karamsarlık bugün düşmandan daha da düşmandır bize. Bütün olumsuzluklara, kötülüklere, hatta ihanet ve teslimiyetlere rağmen göğsümüzde ağaçkakanın ormanı yankılatan vuruşları gibi bir işçinin ağır ve sakın tek düze inip kalkan çekicinden çıkan ses gibi, çalkantılı çalışmasını sürdüren yürek asla ve asla yılgınlık çukuruna gömülmeyecektir, gömülmemelidir. Nasıl ki, güzelliği anlamlı kılan çirkinlikse, başarıyı, zaferi, olumluluğu anlamlandıran da yaşanmış olan ve yaşayacağımız başarısızlıklar, yenilgiler ve olumsuzluklardır.

Biz her acıyla nasıl kavrulup, içleniyorsak, her kavruluş ve içlenmeyi öfke ve kine, coşku ve sevince tabi kılmasını da bilmek zorundayız.

Ancak, her bakışın bize bir can verdiğini, anlayacağız, 12 defa ölüp dirilme şansına kavuşmuş olduğumuz bilincim defalarca tekrarlamaktadır. Çünkü her ölümü, her yenilgi ve başarısızlığı, olumsuzluğu zıttına çeviren bilinç keyfi bir tutum içinde değil, tam aksine ayakların en şiddetli savaş cephesinin, en kanlı ve en yoğun çatışmalarının yaşandığı mevzinin topraklarına öyle bir basmıştır ki, kuşkulanmayı bile utanç sayan durumdadır.

Eğer bugünleri birileri kalkıp da unutmaya, unutturmaya çalışacak olursa, açlığın kemiğe yapıştırdığı deriyi inkar sofrasına katmaya çalışıp, o çalkantı ve coşkuyla çarpan yüreklerini müthiş iradeleriyle ve o iradeyi ortaya çıkarıp etkinleştiren bilinçleriyle, halkına mutlu bir gelecek armağan edebilmek için durdurmaktan çekinmediklerinin üstünü ölü toprağıyla örtüştürmeye çalışırsa, onları bilimin cenderesinde ezmekten geri durmayın.

Ölümü küçülterek yenmenin anlamını çözümleyememiş olanların, küçük pencerelerinden büyük dünyanın büyük insanlarının gözlerine bakmaya cesaret edememelerinden daha doğal ne olabilir ki?

Onlar biliyorlar ki, bu direniş, bu feda ruhuyla küçülterek yenilen sadece korku kaynağı olarak dayatılan ölüm değildir. Küçülen, aynı zamanda görüldüğü gibi olmayanların, uğruna erim erim eriyerek tüketilen bireysel ömrün adandığı; şanlı kavganın akkor ateşi karşısında yaşadığını sanırken etrafı ölü çürümüşlüğü'nün kokusunu yayarak iğrenilen kişiliktir.

Onlar, bu kişilikleriyle gökyüzüne erişmiş başların alınlarından öpmeye dahi layık değilken, yine aynı inançla küçültülen midenin yükselttiği gurultu sesini yoldaşlık yapan kızıl kurşun vınlamasının aynı hedefe yöneldiğini anlayamadıklarından dolayı çürümüş bacaklarının, çürümüş gövdeleri mezarlığa doğru götürdüğünün ayırdına dahi varmadan gömüleceklerdir.

Biliyoruz yine anlamazlıktan gelen olacaktır. Varsın bir zaman daha böyle davranmaya devam etsinler.

Ama sağ göğsümdeki derin yaram üzerine yemin ederim ki,

Yemin ederim ki, evlat acısıyla kavrulan ananın gözyaşı üzerine, yemin ederim ki, isyankar bakışlar ve göğre varmış başlar üzerine, yemin ederim ki, en son sırtımda taşırken, sıcak nefesini hissetmediğimden, onunla beraber öldüğüm ve bütün ağırlaşmasına rağmen indirmediğim, 'öldü' diyemediğim, kurşunla parçalanmış yoldaşım üzerine,

Yemin ederim ki, napalmin, gazın kavurduğu bebenin, bütün güzelliklerine düşman eli değmiş, hayata küskün Kürt kızının dirilişi üzerine,

Nasıl yargılandıysa ihanet ve teslimiyet,

Nasıl ki, boyun eğdirildiyse yılanı başa,

Aynı öyle sorgulanacaktır, bu umarsızlık. Ya yeter deyip, çürümüş yanlarına sen diz çöktüreceksin, ezeceksin içindeki yılanı başı ve saygıyla eğileceksin kütüğe, yürüyeceksin

Dar'a doğru ve yargılayacaksın kendini, af dileyeceksin ya da ihaneti ve teslimiyeti bütün biçimleriyle yargılayanların yargısına kalacaksın.

12 yüreğin alevlendirdiği kıvılcım bugün milyonlarca harlanıyorsa, o sessiz çoğunluk diye bilinenler haykırarak yüreğini 12 yüreğe katıyorsa, ölümü küçülterek yenme görevini en ön mevzide karşılayanların yanı sıra her an kendi yüreğini söküp avuçlarına alarak düşmanın suratına çarpmak için hazır bekleyenlerinden alınlarından öpmek bir onursa, biz o onura ortak olmak için göğsümüzü her türden düşmana siper etmeyi sürdüreceğiz.

Siz sevgili yoldaşlar, dostlar, arkadaşlar,

Siz, düşmanı sarsmanın, binbir duvarı bir yaşımsal çığlıkla çatlatmanın onuruyla yaralarınızı sarmayı da başaracak ve yeni çatışmalara hazırlanacaksınız.

Biz, barut kokusunun sindiği kayalıklarıyla Munzur'un sertliğini omuz omuza sizinle düşmana hissettirip taşırken yoldaş kanının kuruduğu bir noktaya vurmuş yağmur tanesinin bahane olduğu filizin canlılığıyla, yürümeye devam edeceğiz zafere doğru çetin patikalardan. Daha nice pusuları bozguna uğratacağız, nice taburlar bozulacak, nice duvarlar çatlayacak faşizmin külleri savruluncaya dek.

Her birinizin, şahin bakışıyla evreni gözetleyen, yargılayan gözlerinden 12 defa öperken, ne yazık ki, artık gitmeliyim. Birlik yürüyüşe geçti bile, bekletmek olmaz.

5 Eylül 1996

Cüneyt KAHRAMAN
TKP(ML) Genel Sekreteri

Cüneyt Kahraman 24 mart 1997'de, Dersim'in Çemişgezek ilçesinde faşist devlet güçleriyle girdikleri muharebede, babası İsmail Kahraman'ın da içinde bulunduğu 7 yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

**PARTİMİZ TKP/ML'NİN BAĞIMSIZLIK, HALK
DEMOKRASİSİ, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM
MÜCADELESİNİ ZİNDANLARDA SÜRDÜREN VE
FAŞİST TC'Yİ DİZE GETİREN KOMÜNİSTLERE VE
DEVİRİMCİ TUTSAKLARA**

Yoldaşlar,

Çok köklü ve derin bir ekonomik-siyasi kriz içinde debelenen ve azgınlaştırdıkları sömürü ve zulümlerine karşı yükselen halk muhalefeti karşısında bir kez daha topyekün saldırıya girişen emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının halkımızı teslim alma çabalarını yeni bir aşamaya sıçratma planlarının bir adımı olarak yürürlüğe sokulan komünist ve devrimci tutsakları teslim alma, itirafçılaştırma, katletme hedefli politika ve saldırılarını, diğer devrimci dost örgüt ve partilerden tutsaklarla birlikte bedenlerini ölüme yatırarak, kahramanlıklarla dolu bir Genel Direniş ve Ölüm Orucu Direnişiyle geri püskürtmesini ve şehitlerle zafer kazanmanızı, bu zaferi emekçi halkımıza, enternasyonal proletaryaya mal etmenizi Partimiz Merkez Komitesi komünist coşkuyla ve sınırsız yoldaşlık duygularıyla selamlar!

Yoldaşlar,

Gerçekleştirdiğiniz Genel Direniş ve Ölüm Orucu eylemiyle sizler ve siper yoldaşlarımız; komünist ve devrimci tutsakların ne pahasına olursa olsun asla teslim olmayacağını aksine en zor koşullarda direnerek büyük zaferler kazanabileceğini dostlara ve düşmanlara bir kez daha tüm berraklığı ve keskinliğiyle ilan ettiniz.

Komünist ve devrimci tutsakların mücadelesinin halkın mücadelesinden koparılamayacağını aksine sınıf mücadelesinin

düşmanla her türlü savaşın zindanlarda daha da keskin sürdürüleceği ve buralarda halk için, devrim için, Parti için zaferler kazanılacağını bir kez daha tüm berraklığıyla ve keskinliğiyle ilan ettiniz.

Somut talepler ve hedeflere varmak ve kazanmak için güçlerini birleştiren ve tüm gücüyle zafere kenetlenen devrimciler, komünistler ve halkın kahredici gücü karşısında en azgın, en adi, en sinsi saldırılara başvursa dahi egemen azınlığın ve kan emici uşaklarının nihayetinde diz çökmeye mahkum olduğunu gerek ülkede gerekse de dünyada dostlara ve düşmanlara bir kez daha tüm berraklığı ve keskinliğiyle ilan ettiniz.

Komünist ve devrimci azmin ve feda ruhunun ölümün üzerine ölümü küçülterek yürüyüşün enginliğinin ve gücünün sınırsızlığını, engel tanımazlığını, yıkıcı ve yeniden yapıcılığını dostlara ve düşmanlara bir kez daha tüm berraklığı ve keskinliğiyle ilan ettiniz.

Böylelikle de sizler ve siper yoldaşlarımız sınıfımızın Paris Komün'ünden bugüne sürdürdüğü ve geliştirdiği göğse saldırı eyleminin yeni ve parlak bir halkasını oluşturduunuz.

"Devrim ve sosyalizmin hayal olduğu" mavallarının tozu dumana kattığı, "ideolojiler öldü, kimse ideolojiler uğruna ölümü göze almıyor" sahtekarlığının puan topladığı, her türlü bireyciliğin kutsanarak göklere çıkarıldığı bugünkü koşullarda devrim ve sosyalizm mücadelesinin coşku ve azimle sürdürüldüğünü, bu uğurda her türlü fedakarlığın tereddütsüzce omuzlandığını apaçık haliyle ortaya koyarak dünya ve ülke proletaryası ve emekçi halklarına, komünist ve devrimcilere umut, coşku, azim, kararlılık ve feda ruhu aşıladınız.

Partimizin kadro ve militanları olarak Partimizin ilkelerine sımsıkı bağlı kalarak, Parti bayrağını yükselterek doruklarda dalgalandırdınız.

Yoldaşlar,

Genel Direniş ve Ölüm Orucu Direnişi'nde şehit düşen siper yoldaşlarımızın anısı Partimizin mücadelesinde yaşatılacak, miras bıraktıkları yüce ve ölümsüz direnme,

savaşma, kazanma geleneği mücadelemize her zaman ışık tutacak, ilham verecektir. Partimiz şehitlerimizin hesabını faşist diktatörlükten Demokratik Halk Devrimi mücadelesini zaferle taçlandırarak, tek tek katillerden ve sorumlulardan ise şaşmaz ve kahredici adaletini gerçekleştirecek soracaktır.

Yoldaşlar,

Bu destansı direnişimiz dünya ve Türkiye devrim tarihindeki onurlu yerini en büyük zindan direnişlerinden biri olarak ve ardında bilince çıkarılması, yaşama uygulanması mutlak zorunlu çok önemli dersler bırakarak almıştır.

Bu derslerin en önemlisi doğru politika ve mücadele taktikleri etrafında devrimcilerin ve Komünistlerin birliği ve halkın katılımı sağlandığında ve sarsılmaz bir kararlılık, feda ruhu, kazanma bilinci ve inancıyla mücadele yürütüldüğünde zaferin mutlak olduğudur. Öyleyse bize düşen görev her koşulda somut hedefler için doğru politikalar ve taktikler belirlemek, birleşebileceğimiz tüm devrimci güçlerle birleşmeye ve sınıfın; halkın en geniş kesimlerini harekete geçirip savaştırarak mücadelenin her anını sarsılmaz bir kararlılık, moral üstünlüğü ve feda ruhuyla yürümektir.

Yoldaşlar,

Siper yoldaşlarınızla birlikte büyük azim, kararlılık, cüret ve kazanma bilinciyle sürdürüp zaferle sonuçlandırdığınız Genel Direniş ve Ölüm Orucu Direnişi'niz başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkımıza her türden mücadelesinde ışık tutacak ve yol gösterici olacaktır. Direnişiniz halkımıza birlik olunduğunda, kararlılık ile her türden bedeli göze alarak direnildiğinde ve ancak bu şekilde her türlü hakkın alınabileceğini, zafer kazanılabileceğini tüm somutluğu ve berraklığıyla göstermiş, halkın bilincinde bu yönde derin etkilerde bulunmuş, halkın devrimcilere yeniden yüzünü dönmesinde önemli bir rol oynamıştır. Güven ve umut aşılmalıdır. Düşman ise diz çökmüştür.

Yoldaşlar,

Hepimiz biliyoruz ki, her cephede sınıf mücadelesi durmaksızın ve şiddetlenerek sürmektedir. Faşist diktatörlük esasta zindanlarda, alanlarda, sokaklarda geri püskürtülen topyekün saldırı politikalarını daha üst boyutta yürürlüğe sokmak için yeni manevralara, hazırlıklara daha şimdiden başlamıştır. İlk fırsatta daha azgın, daha adi, daha sinsi ve katliamcı saldırılara yöneleceğine kuşku yoktur. Bu nedenlerle gerek emperyalizmin uşağı komprador patron-ağaların yeni saldırılarını boşa çıkartmak ve gerekse de zindan cephesindeki diğer görevlerimizi yerine getirmek için uyanıklığımızı, kararlı çabamızı ve mücadelemizi kesintisizce sürdürmek, geliştirmek ve daha yüksek aşamalara ulaştırmak temel görevimiz olmalıdır.

DAHA BÜYÜK ZAFERLERİN GARANTİSİ, PARTİMİZİN KIZIL BAYRAĞINI YÜKSELTMEK, ÇELİKTEN BİR DİSİPLİNLE İLKELERİMİZİ KUŞANMAK VE KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAKTIR!

- ŞAN OLSUN BOYUN EĞMEYEN, BEDENLERİNİ ÖLÜME YATIRMAKTAN KAÇINMAYAN VE İLKELERİNDEN TAVİZ VERMEYEN KOMÜNİSTLERE VE DEVRİMCİ TUTSAKLARA!

- ŞAN OLSUN GENEL DİRENİŞ VE ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİNE!

- GENEL DİRENİŞ VE ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR. YAŞATACAĞIZ!

- YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!

- YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, HALK ORDUMUZ TIKKO, GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

TKP/ML-MK

*(Türkiye Komünist Partisi /
Marksist-Leninist -Merkez Komitesi)*

Sevgili yoldaşlar,

Yeni bir sınavdan geçiyorsunuz. Partinin ve devrimin onurunu bir kez daha canınız pahasına da olsa hep yükseklerde tutacağınızdan eminiz. Devrimci irade, kararlılık ve cüret bizim harcamızda var. Faşist düşman, tepelere tırmanan devrim güçlerini vadilerin derinliklerine fırlatıp, devrimci ve komünist harekete ağır darbeler vurup, yığın hareketini tavsatmak için, her zamanki gibi genel saldırısını bir kez daha zindanlardan başlattı. Bunun için, özgürlük tutsaklarına teslimiyeti bir kez daha dayatmayı deniyor. Ama boşuna! Devrimci onur ve cüret bir kez daha kazanacak! Zindanlardaki ölümüne direniş dalga dalga yayılıyor dört bir yana! Hiçbir güç özgürlük ve sosyalizm yürüyüşümüzü, tarihin kaçınılmaz akışını durduramaz! Ama çok iyi biliyoruz ki, bedel ödemeden, alçak ve korkak düşmana geri adım attırılamaz, karanlıklardan aydınlığa çıkılamaz! Partimizin kısa tarihi de bunu göstermiyor mu? Zafer dolu yürüyüşümüzü bedeller ödeyerek sağlamadık mı? Parti, içeride-dışarıda her yerde ve her zaman bedel ödemeye hazırdır. Bu bizim savaş çağrımız ve sözümüzdür. Siz sevgili yoldaşlarımızın da bu çizgide sonuna kadar yürüyeceğinizi biliyoruz. Sizinle gurur duyuyoruz! Unutmayın ki, çektiğiniz acılar bize, işçi ve emekçi yığınlara ilham veriyor. Azmi biliyor! Açlığa ve ölüme yatırdığınız bedenleriniz düşman mevzilerine devrimin ateş gülleleri olarak düşüyor! Yalnız değilsiniz! Bu duygularla sizleri kucaklıyor, bu yeni sınavda da başarılar ve zaferler diliyoruz.

MLKP Merkez Komitesi

CEZAEVLERİNDEKİ BÜTÜN YOLDAŞLARA.

Değerli Yoldaşlar;

Bir BÜYÜK MÜCADELE verdiniz. Bu büyük mücadelenin temelinde yoldaşlarımızın ve bütün devrimci eylemcilerin yiğitliği, kahramanlığı, soyluluğu ile halkların kurtuluş davasına olan derin bağlılığı yatıyor. Her biri mücadele, kararlılık, direngenlik örneği olan 69 gün proletaryanın, Kürt, Türk halklarının ve bütün halkların mücadele tarihinde bir dönüm noktası oldu. Bundan sonraki devrim günleri kırmızı 69 günün derin izlerini taşıyacaktır. Bütün Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu savaşçıları, emekçi kitlelere çok etkileyici bir savaş anlayışı kazandırdılar. Spartaküs gerillalarının köleci toplumdaki o büyük kahramanlığı; Vietnam özgürlük savaşçılarının ABD emperyalizmi gibi dünyanın en saldırgan gücü karşısındaki kahramanlığı; Güney Afrika'daki siyah özgürlük savaşçılarının, ırkçı-zalim beyaz rejim karşısındaki kahramanlığı; büyük gerilla önderi Che ve arkadaşlarının Latin Amerika'daki kahramanlığı ne ise Açlık grevi ve Ölüm Orucu Savaşçılarının dünyanın en zalim faşist rejimi karşısındaki kahramanlığı da odur. Kesinlikle, bundan sonraki devrim mücadelesinin her cephesi büyük mücadelenin izlerini taşıyacaktır. Bu büyük mücadelede düşen devrim ve halk kahramanlarının yüksek özgürlük ve devrim idealleri mutlaka zafere ulaşacaktır. Partimiz TKEP/Leninist bu halk kahramanlarının mücadele ve anılarını yaşatmayı görev bilir.

Partimizin cezaevlerindeki savaşçıların, Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eyleminde en başında bilinçli planlı biçimde yer alması; eylemin sonuna kadar büyük bir gönüllülük, disiplin, güven, kararlılık temelinde götürülmesi mücadelemize büyük bir güç kattı. Elde ettiğimiz savaşçı, komünist, öncü konumumuzu pekiştirdi, daha bir üst düzeye çıkarttı. Eylemci bütün yoldaşlarımız partimize yaraşır bir

vakarla davranmışlardır. İktidar mücadelesinde kendi gücümüze daha bir güvenle yürüyoruz. Siz yoldaşlarımızın ölüm orucuna hazır olduğunu, bunun için MK'nin vereceği her kararı büyük bir kararlılıkla yerine getireceğinizi öğrendiğimizde, bunun, partinin daha ileri atılmasında öncü bir rol oynayacağını düşündük. Öyle de oldu yoldaşlar! Bu yiğit, kahramanca, partizanca eyleminiz parti örgütlerimizin ve militanlarımızın ileri atılması için kesinlikle öncü rol oynamıştır. MK Partimizin büyük savaşçıların öncü eylemini bütün partiye, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere götürmek; doğmuş olan yüksek ve derin mücadele anlayışını bütün kitlelere taşımak için seferberlik içinde olacaktır. TKEP/Leninist "Ya devrim ya ölüm!" diyerek ÖLÜMÜNE SAVAŞAN büyük savaşçılarımızla şimdi daha bir güçlüdür, daha bir vakarlıdır. Yiğit ve kahraman bütün Leninist savaşçıları içten kutlarız.

Yoldaşlar;

69 gün süren büyük eylemlerin politik ve sınıfsal anlamı nedir? Politik olarak sermaye sınıfı ve faşist devlet karşısında kesin bir zafer kazanılmıştır. Bu, taktik bir zaferdir. Ancak stratejik zaferi derinden etkileyecek türden bir taktik zaferdir. İktidarı ele geçirme mücadelesinde daha alınacak uzun ve çetin bir yol var. Sermaye güçleri ve faşist devlet güçleri aldıkları sarsıcı yarayı sarmak, yenilgi atmosferinden kurtulmak ve yeniden karşı saldırı denemek için kolları sıvamış durumdadır. Ancak, devrimci hareket ve devrimci hareketten etkilenen demokratik hareket de kolları sıvamış durumda. Faşizmin yeni saldırı planları ve girişimleri daha sert ve güçlü halk mücadelesi ile karşılaşacaktır. Mücadelenin ana yönü budur.

Burjuvazinin geliştirdiği burjuva iç savaş, emekçi halkların devrimci iç savaşıyla yanıtlanmıştır. 69 mücadele günü emekçi halkların devrimci iç savaş günleri olmuştur. 69 mücadele günü devrimci iç savaşın gelişmesinde yeni bir dönem başlattı; devrimci iç savaş ise iç savaş sürecinde yeni bir dönem başlattı. Kitleler ayağa kalkmış ve devrimci saldırıya geçmiştir. Kitleler hiç bu kadar devrimci güçlere sahip çıkmamışlardı, devrimci güçlerin öncülüğü hiç bu kadar büyük bir sempati ve coşku yaratmamıştı. Karşı devrim güçleri büyük bir moral bozukluğu yaşarken, devrimci güçler

ise yüksek bir moral kazandılar. Yeni yeni halk kitlelerinin devrimci iç savaşa katılmasının yanında, elde edilen yüksek moral de savaşın halk tarafından kazanılmasında çok önemlidir. Devrimci güçler, yeni mücadele dönemine daha büyük bir halk desteği ve yüksek bir moralle giriyorlar.

İllegal komünist ve devrimci örgütlerin büyük mücadeleyle öne çıkması karşısında her türden oportünist ve sosyal reformist çizgideki hareketler ise daha da geriye düşmüş ve küçülmüşlerdir. Onlar artık eskisi kadar etkin değiller. Uzlaşmacı hareketlerin gerilemesi, devrimin yükselişi karşısında aciz duruma düşmesi, devrim mücadelesinin daha büyük bir gelişim göstermesi anlamına gelir. İlegal komünist ve devrimci örgütlerin bu tarihi inisiyatifini çok iyi ama çok iyi değerlendirmeliyiz. Bunun yolu sürekli eylem ve karşı devrime arka arkaya etkin darbe indirmektir. Böylece doğmuş olan devrimci ortamda, illegal komünist ve devrimci güçlerin iyice güçlenmesi, geniş kitleleri iktidar mücadelesine çekmesi eskisine göre daha olanaklıdır.

Oportünist ve sosyal reformist hareket, devrimin bu yükselişi karşısında daha da geriye gidecek, burjuvaziye yanaşacak ve o oranda gerileyecektir. İç savaş, devrimci durum ve yükseliş içindeki devrim her sınıfı ve politik akımı açık olarak saflaştırıyor. Her politik akım, sınıfsal konumuna ve amaçlarına uygun biçimde bir yerlere oturtuluyor.

İşçi sınıfı, diğer ücretli emekçilerin mücadelesi, 69 gün boyunca kendi içinde çatışan ve çarpışan bir seyir izledi. Esas olarak burjuva sendika liderlerinin etkisindeki işçiler uzlaşma politikası izlerken, devrimci işçiler ve emekçiler devlete karşı eylemlere yöneldiler. Her iki tavır da net olarak ortaya çıktı ve kendi içinde çatıştı. Ama devrimci işçi ve emekçiler 69 gün savaşçıların eylemi sayesinde şimdi daha güçlü konumdalar. Yapılan eylemler, kitlelerin ruh halini yükseltti, moral kazandırdı, mücadele bilincini biletti. Verilen çetin ve büyük mücadelenin sınıf mücadelesinde, proletaryayı daha güçlü konuma getirdiğini söyleyebiliriz.

Yoldaşlar;

Cezaevlerinde diğer örgütlerle başlattığımız ortak eylem, **"SİPER YOLDAŞLIĞI"** yarattı. Siper yoldaşlığı devrimci güçlerin cephesel karakterli birlikleri için müthiş bir yoldaşlık

bağları ve güveni yarattı. Gerek cezaevlerinde, gerek tutsak aileleri arasında, gerek militanlar arasında, gerekse yurtdışında başlamış olan birlik çalışmalarını daha ileri götürmek için öncü ve yönetici bir rol oynamalıyız. Bugüne kadar, bu konuda, ilkeli davrandık, bundan sonra da yapacağımız budur. İlkeli temelde devrimci güçlerin birliği için etkin bir rol oynamamız gerekiyor. Devrimci teori bakımından olsun, politikalar bakımından olsun, leninist parti ilkeleri bakımından olsun ve militan-savaşçı mücadele bakımından olsun partimiz sağlam silahlarla donanmıştır. Bu durumda olanların, her düzeydeki birlik platformlarında öncü olması gerekir.

Komünist ve devrimci güçlerin illegal temeldeki savaşçı birliği uzun zamandır proletaryanın ve halklarımızın isteği ve özlemidir. Bu ısrarlı istekleri ve büyük özlemleri yerine getirmek için partimiz daha sorumlu davranacaktır. Ancak bu konuda duygusal da davranmayacaktır. O halde Partiyi güçlendirmekte bütün işçi ve halk hareketlerinde öncü konuma getirmek için her partili, her Leninist kadro daha sorumlu davranmalıdır. Partinin devrimci programını hayata geçirmek için daha etkin ve girişken olmalıyız. Partinin güçlendirilmesi ve devrimci cephe çalışması karşı karşıya olan şeyler değildir. Daha güçlü bir leninist parti, devrimci cephenin ivedilikle oluşması ve başarıya ulaşması anlamına geleceği gibi; güçlü ve etkin bir birleşik devrimci cephe, Leninist partinin hedeflerine daha sağlam bir biçimde ulaşması ve iktidar mücadelesinde daha güçlü olmasını gerektirir.

Her partilinin bilince çıkarması gereken gerçek şudur: Komünist partisi, bütün devrimci cephe çalışmalarının ve cephe oluştuğunda cephenin öncü ve motor gücüdür. Komünist partisi (Leninist parti)'nin öncülüğü ve yönlendiriciliği olmadan güç, eylem birlikleri ve devrim cephesi gelişme gösteremez, hedefine ulaşamaz. Yoldaşlarımız, partimizin öncü ve yönlendirici yönünü bir an bile akıldan çıkarmadan, ilkeli temelde olmak üzere devrimci nitelikteki güç ve eylem birlikleriyle halkların birleşik cephesinin oluşması için kolları sıvamalıdır.

Yoldaşlar;

İşbirlikçi tekелci sermaye ve faşist devlet güçleri, partimizi yok etmek için yaptıkları yoğun saldırılar sırasında MK şu anlayışı yükseltti: Burjuva saldırıları boşa çıkartmanın en etkili yolu parti eylemlerini yükseltmektir. Bu devrimci anlayışa bağlı olarak da, bütün yoldaşları daha fazla sorumluluk almaya çağırdık. MK tarafından ortaya konan etkin devrimci anlayış ancak ölümüne mücadele anlayışıyla yerine getirilebilirdi. Siz cezaevindeki yoldaşlarımız 69 kızıl gün boyunca ölümüne savaştınız. Partinin devrimci anlayışını yerine getirmede öncü oldunuz. Yaratmışınız yüksek mücadele örneği ile, Partimizin toparlanmasını, burjuva ve faşist devlet saldırılarını boşa çıkarmasını sağladınız. Öncü savaşınız, tekелci güçlerin ve faşist devletin, proletaryaya, emekçi halklara ve partimize yönelik saldırılarına en etkin yanıt oldu. Parti örgütlerinin en ivedi, ertelenemez görevi sizlerin başlattığı büyük mücadeleyi devam ettirmek ve sonuca ulaştırmaktır.

Değerli savaşçı yoldaşlar;

69 gün savaşarak partinin devrimci görevlerini yerine getirdiniz, bu yüzden hepinizin sağlığı kötü durumda. MK şimdi sizden sağlığını düzeltmenizi istiyor yoldaşlar.

Yeni zaferlere doğru yürüyen bütün yoldaşları yoldaşça duygularla kucaklarız.

**YAŞASIN SAVAŞÇILARIMIZIN SÜRESİZ AÇLIK GREVİ
VE ÖLÜM ORUCUNUN ZAFERİ!**

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE
BİRLİĞİ!**

YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLERİN SİPER YOLDAŞLIĞI!

YAŞASIN DEVRİMCİ İÇ SAVAŞIMIZ!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi

ŞANLI ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ ZAFERLE SONUÇLANDI!

Türkiye cezaevlerinde 69 gündür insanüstü bir inanç ve kahramanlıkla sürdürülen açlık grevi ve ölüm orucu direnişlerimiz zaferle sonuçlanmış bulunuyor. Bu kahramanca direnişimiz şu ana kadar 12 yoldaşımızın şahadeti pahasına zafere ulaşmıştır. Yüzlerce yoldaşımız da ölüm orucunun bedenlerinde bırakacağı kalıcı izleri ölünceye kadar onurla taşıyacaklardır.

Hükümet yetkilileri tutsak yoldaşlarımızın bütün temel istemlerini kabul ettiğine göre daha önceki tutumlarında yanlış ve haksız olduğu ortaya çıkmıştır. Hükümet yetkilileri niçin yüzlerce insan ölüm sınırına gelene kadar beklediler? Niçin son ana kadar bizzat Adalet Bakanı Şevket Kazan aslı astarı olmayan yalanlarla kamuoyunu oyaladı ve tutsakları suçlama yolunu, tehdit etme yolunu seçti? Çünkü onlar son ana kadar direnişi ezmeye ve tutsak yoldaşlarımızı teslim almaya çalıştılar. Ama başaramadıkları ortaya çıktıktan sonra anlaşılmaya mecbur kaldılar.

Kazanılan zaferde kuşkusuz ki iç ve dış kamuoyunu etkileyen tüm devrimci, demokrat, ilerici güçlerin, insan hakları savunucularının payı büyüktür. Ama şu da açık ki gerek yurtiçindeki gerekse yurtdışındaki dayanışma duygusuyla ve gereken ağırlık verilerek sürdürülseydi daha kısa sürede ve daha az şehit verilerek başarıya ulaşılabilirdi. Ne yazık ki baştan gereken duyarlılığın gösterilmemesi ölüm orucunun bu noktaya kadar uzamasına yolaçmıştır.

Ölüm orucunun bitmesiyle görevlerimiz bitmemiştir. Tersine yeni başlamaktadır. Gericilik zulmünü devam ettirmek ve atmak zorunda kaldığı geri adımın acısını çıkartmak için ilk fırsatta yeniden saldırabilir. Zaten

halklarımızın tek sorunu da cezaevlerindeki baskılar değildir. Kürdistan'daki KİRLİ SAVAŞ sürmektedir. Yargısız infazlar durmuş, kayıplar bulunmuş değildir. İşçilerin, emekçilerin ve diğer halk kesimlerinin bütün acil sorunları gündemdedir, hepsi çözüm beklemektedir.

Bu direniş göstermiştir ki halklarımızın örgütlü, birleşik gücü ve mücadelesi sorunların çözümü için tek yoldur, zaferin tek güvencesidir.

Ölüm orucu direnişi boyunca bir araya gelen devrimci demokrat örgütlerin, tüm güç ve çevrelerin bu mücadele anlayışını yaşamın bütün alanlarına taşımaları gerekir.

Bu direniş boyunca oluşan mücadele potansiyeli, cezaevlerindeki ve halklarımızın yaşamının her alanındaki baskı ve zulüm uygulamalarına karşı duyarlı olmaya ve kesintisiz bir mücadeleye dönüştürülmelidir.

Ancak o zaman halklarımızın özgür ve aydınlık günleri başlayabilir ve özgür bir yaşam güvenceye alınabilir.

- ŞAN OLSUN ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİNE!
- ŞAN OLSUN YA ZAFER YA ÖLÜM ŞİARIIYA ŞANLI DİRENİŞ RUHUNU YAŞATANLARA!

TDP
(TÜRKİYE DEVRİM PARTİSİ)
28.07.1996

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAUFAX

GÖRÜLMÜŞTÜR
4. 5. 6
TRANSMITTAL SHEET

Teslim Şekilleri
A- Normal teslim Normal delivery
B- Özel teslim Special delivery
C- Hızlı Posta Express mail
D- PTT Merkezinde Counter collection
E- Telefonla bildirimden sonra PTT merkezinde Telephone advice
F- Özel faks cihazına Telefax
G- Telekale bildirimden sonra PTT Merkezinde Counter collection with telex advice
RE- Riks göndericiye aittir.

1. Uluslararası merkez Sending office		Telf. No.	
2. Kabul merkezi Originating Office		3. Döküman No. Doc. No. 167	
4. Sayfa Ad. Page 1	5. Tarih ve Saat Date and time 26.7.96		
6. RE ☐	Kabul Acceptance		
Alış Receiving			
7. Teslim Şekli : Delivery mode and service Instructions ☐			
8. Alıcı adresi (varsa posta koduyla) Address (including postal code) ŞADI GÜZELAT Ezmeçiler Cezinesi C-16 GAYRAMPASA/İ.S.			
9. Varış Merkezi Destination Office		Telf. No.	

10. Gönderici adresi (varsa posta koduyla)
Sender (including postal code)
HASAN GÜNGÖRMEZ
E Tipi Cezavevi 13. Koşuş

ÇANKIRI

Metin : Merhaba Yoldeşler,

27.07.1996

Message : Önce Altan BERDAN'ımızı, ilginç ÖZKESKİN'imizi en son olarak Müjdat YAŞAT'ımızı Ölüm Orucu Direnişimizde şehit verdik. Canlarımızı, yoldeşlerimizi birer birer şehit verirken Ölüm Orucu Savanımızla düşmanın keleşlerini sarımsaya, düşmanın sendelemesine yol açıyoruz. Ölüm Orucu Direnişimiz, şehitlerimiz devrimci-siyasi tarihimize büyük bir kahramanlık geleneği olarak yazılmaktadır. Halkın yüreğinde, bilincinde umut olan Parti-Cepheviz cezavevlerinde de devrimci yağanmanın, devrimci güç katmanının savaşını keş ettiğini birkez daha tüm dünyaya göstermiştir. Şehitlerimiz devrime olan tutkumuzun en büyük fedakarlık örnekleri oldular. Bu örnekler tarihi mirasımıza yeni ve güçlü bir halka eklemiştir. Ve eklemeye devam etmektedir. Daha güçlüyüz, daha kararlıyız. Veroglarda, kırlarda, fabrikalarda, okullarda yürüttüğümüz silahlı savaşımızda teslim olmama, ölme meydan okuma kültürümüzü Ölüm Orucu şehitlerimizle bütünleştiriyoruz. Üzgür Tuts ak misyonu, yeni insan davası, kitlemel olarak devrimi, iktidarı alma bilinciyle bu cephe de asferi çoktan kazandığımızın garantisi. Şehitlerimiz Parti-Cephevizin devrimci atılımıdır. Düşman şehitlerimizle hesabını veriyor ve vermeye devam edecektir.

YA ZAFER, YA ÖLÜM !

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİNİZ !

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİ-CEPHEVİZ ! Çankırı Cezavevi

DNKP-C Tutanakları:

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAU FAX

GÖRÜLMÜŞTÜR
TRANSMITTAL SHEET

- Teslim Şekilleri
A- Normal teslim Normal delivery
B- Özel teslim Special delivery
C- Hızlı Posta Express mail
D- PTT Merkezinde Counter collection
E- Telefonla bildirimden sonra PTT merkezinde Counter collection with
F- Özel faks cihazına Telephone advice
G- Telekse bildirimden sonra PTT Merkezinde Telefax
RE- Riğe göndericiye Counter collection with
aittir. telex advice

3012363

10. Gönderici adresi (Posta koduyla)
Sender (Including postal code)
HASAN GÜNGÖRMEZ
E Tipi Cezaevi 13. Koğuş

ÇANKIRI

1. Uluslararası merkez Sending office		2430309 Telf. No.	
2. Kabul merkezi Originating Office		3. Döküman No. Doc. No. 167	
4. Sayfa Ad. Pages 1	5. Tarih ve Saat Date and time 26.7.96 Kabul Alış Acceptance Receiving		
6. RE ☐			
7. Teslim Şekli : Delivery mode and service Instructions ☐			
8. Alıcı adresi (varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code) SADI GİZOLAT Ezizmalılar Cezaevi C-16 BAYRAMPAŞA / İSİ.			
9. Varış Merkezi Destination Office		Telf. No.	

Metin : Merhaba Yoldaşlar,

27.07.1996

Message : Önce Altan BERDAN'ımızı, ilginç ÖZKESKİN'imizi en son olarak Muğdat YANAT'ımızı Ölüm Orucu Direnişimizde şehit verdik. Canlarımızı, yoldaşlarımızı birer birer şehit verirken Ölüm Orucu Savanımızla düşmanın kalelerini sarsmaya, düşmanın sendelemesine yol açıyoruz. Ölüm Orucu Direnişimiz, şehitlerimiz devrimci-siyasi tarihimize büyük bir kahramanlık geleneği olarak yazılmaktadır. Heikin yüreğinde, bilincinde umut olan Parti-Cephemiz cezaevlerinde de devrim yaşatmanın, devrime güç katmanın savaşını kaz andığını birkez daha tüm dünyaya göstermiştir. Şehitlerimiz devrime olan tutkumuzun sınırsız fedakarlık örnekleri oldular. Bu örnekler tarihi mirasımıza yeni ve güçlü bir halka eklemiştir. Ve eklemeye devam etmektedir. Daha güçlüyüz, daha kararlıyız. Veroglarda, kırlarda, fabrikalarda, okul2 larda yürüttüğümüz silahlı savaşımızda teslim olmama, bilime meydan okuma kültürümüzü Ölüm Orucu Şehitlerimizle bütünleştiriyoruz. Özgür Tutsak misyonu, yeni insan davası, kitlesel olarak devrimi, iktidarı alma bilinciyle bu cephede de zaferi çoktan kazandığımızın garantisidir. Şehitlerimiz Parti-Cephemizin devrimci atılımıdır. Düşman şehitlerimizin hesabını veriyor ve vermeye devam edecektir.

YA ZAFER, YA ÖLÜM !

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ !

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİ-CEPHEMİZ ! Çankırı Cezaevi

DHKP-C Tutsakları

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
 REPUBLIC OF TURKEY
 GENERAL DIRECTORATE OF
 ELECTRONIC MESSAGE
 BUREAU

ADALET BAKANLIĞI
 BURSA ÖZEL TİP CEZAEVİ
 BURSA GÖRÜLMÜŞÜ

TRANSMITTAL SHEET

- Teslim Şekilleri**
 A - Normal teslim
 B - Özel teslim
 C - Hızlı posta
 D - PTT Merkezinde
 E - Telefonla bildirimden
 sonra PTT Merkezinde
 F - Özel faks cihazına
 G - Teleksele bildirimden
 sonra PTT Merkezinde
 RE - Risk göndericile
 aittir.

- (Delivery mode)**
 Normal delivery
 Special delivery
 Express mail
 Counter collection
 Counter collection with
 telephone advice
 Telefax
 Counter collection with
 telex advice
 Risques expéditeur

1. Gönderen merkez Sending office		Tel. No.
2. Kabul Merkezi Originating Office	3. Doküman No. Doc No. 478	
4. Sayfa Ad. Pages	5. Tarih ve Saat Date and time	
6. RE ☒	Acceptance Kabul Alış Receiving	
7. Teslim şekli : Delivery mode and service instructions A		
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Address (Including postal code) CAGAR CANGÖZ Sazmalılar Cezası C/4. Köyü Bayrampaşa/İST.		
9. Varış Merkezi Destination Office	Telf. No.	

10. Gönderici Adresi (Varsa posta koduyla)
 Sender (Including postal code)
 Hayati CAN
 Özel Tip Cezası
 I/1102 BURSA

Metin : Sevgili Yolcular;
 Message : ... Ölümünüzde küçültüp cesaretin kimselerine keşif: koca
 yüreklerinde mezarı gönen, alni kızıllı bantlı direnişçilere...
 Böyle direnme geleceğimize yakışan, yeni bir tarih yazıyor. Pasizmin sin-
 danlarında oca bedeli mücadelelerle kazanılan mevzilerimizin her maddesine
 uğrayışında, siper başlarında ölümüne karşılığın, biden önce "gidenlerin"
 kesin talimatidir!...
 Bu talimatla 20 Mayıs'ta başladığımız yolculuğumuzun, Haziran'dan geçerek,
 Temmuz'a ulaştığı şu günler, hücre hücre yanan bedenlerimizin yüklenen kızıl
 alevleriyle düşmanımızın başkına çeviren görkemli bir safer yürüyüşüne tanık
 oluyor... Ölüm küçülürken, düşmana tutuşmuş öfkemizi düştüğü yoldan gülerimizi-
 de, düşmanın bir kere daha yenilecek olmasından duyduğumuz bildik korkusu büyüyor.
 Halklaştıran büyük bir mücadele içerisindedir, siper başında, "ipi ilk
 göğsüne" nöbetini tutmanın onurlu, sis ölüm orucu direnişçilerini, kama-
 naçımıza olan kesin inancımıza selamlayarak :

TAYASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ :

HAYATI CAN

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAU FAX

Teslim Şekilleri	(Delivery modes)
A-Normal teslim	Normal delivery
B-Özel teslim	Special delivery
C-Hızlı posta	Express mail
D-PTT Merkezinde	Counter collection
E-Telefonla bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telephone advice
F-Özel faks cihazına	Telefax
G-Telekselle bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telex advice
RE-Risk gönderimi	

YERİNDEN
24/07/1996

10. Gönderici Adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)

RABBEHA HANEDAR

E TİPİ CEZASIZ 11. KOÇUŞ
YOZGAT

1. Ulaştırarak merkeze Sending office Telf.No. 2122010	
2. Kabul Merkezi Originating Office Yozgat	3. Döküman No. Doc No. 249
4. Sayfa Ad. Pages 1	5. Tarih ve Saat Date and time Kabul
6. RE X	Acceptance Receiving
7. Teslim şekli : Delivery mode and service Instructions F	
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code) BUSEYİN FEVZİ TEKİN SARMAÇILAR KAPALI CEZASIZ C-15 BAKIRPAŞA/İSTANBUL	
9. Varış Merkezi Destination Office	Telf. No. Faks No: (0 212) 567 54 70

Marhaba Yoldaşlar,

24 Temmuz 1996

Cesetlerimizle kazanacağınız bilinci ve kararlılığıyla önderimizin siyasi cesareti ve P-C önderliğinde yola çıktık. Bu, bisedik, savaş gerçeği ve P-C geleneğiydi. Ne mutlu ki, zindanların alanları, dağlardan varoğlara üykenin her yanında, Avrupa metropollerinde, yediden yetmişe savaş gerçeğini yaşıyor, yaşıyoruz. İktidarı yalanlarıyla yds yds bırakıp faşizmin oyunlarını çıkararak "Adil düzen" yalanlarıyla halkımızı kandırmaya çalışanların kanlı yüzünü gösterdik. İşte 10 yaşında barikat arkasında "Titre Oligarşi P-C Celiyor" diyen de, sokaklarda "Annelerin Ökmesi Katilleri Boğacak" diyerek haykıran da, bedenlerini bizlerle ölüme yatıran annelerimizle ve biz ölüme yemeden direnişimizi kanla kızıştıran yoldaşlarımızla P-C ruhu, kararlılığı ve öncülüğündeki yürüyüş.

Özet Yoldaşlar. Biz de Aygün'le yendik ölümlü. Dayanışmayı, siper yoldaşlığını canlarımızla harmanlayarak büyüttük, halklarımızı sardı, sarmaladı. Alanlarda faşizmden hesap soran sese, güce döndük. Herkes direnişimizle bize bakıyor, bizi konuşuyor.

İlk Aygün'le yendik ölümlü. Zaferi ölümlerimizle büyüttük zamanıydı ve bayrağı "Tanya" şii-mini okur gibi gür ve coşkulu sesle Berdan'ımız aldı.

kararlılığı dağıttı. Şimdi sıra bizlerde.
Bu savaş gerçeğimize. Vurarak-vurarak, ölersek, öldürerek bugünlere geldik. P-C olarak halkımızın umdu olduk. Yine aynı doğrultuda yüzlerce bugün olduğu gibi ölüme koşacak, ölecek, öldürecek ve zaferi kucaklayacağız.

Yozgat Cezası

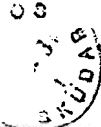
MEKP-C Ölümlü Örgütü Cümhurleri
Adını : RABBEHA HANEDAR

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ;
ÖLÜM ORUCU SEHİTLERİ ÖLÜMSÜZLÜR;
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞI

Selmani OZCAN, Mert YAMAÇ, Serdal GELİR

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAU FAX

Testim şekilleri	(Delivery modes)
A- Normal teslim	Normal delivery
B- Özel teslim	Special delivery
C- Hızlı posta	Express mail
D- PTT Merkezinde	Counter collection
E- Telefonla bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telephone advice
F- Özel faks cihazına	Telefax
G- Telexle bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telex advice
RT- Risk göndermeye aittir	Risques expedieur

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)
Necef kulu ARPAGAY
Uskudar E TİPİ CEZAEVİ
D/3.4 ÜMRANİYE

1. Ufustlararası merkez Sending office Telf. No. 76	
2. Kabul Merkezi Originating office	3. Döküman No. Doc No. 181
3. Sayfa Ad. Pages	5. Tarih ve Saat Date and time
6. RE ☒	Kabul Acceptance
Alis Receiving	
7. Teslim şekli: Delivery mode and service Instructions	
8. Alınan adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code) Cema RAKIP Bayrampaşa cezaevi C 3 blok C.3. koğuşu B. paşa/ist.	
9. Varış Merkezi Destination Office	Telf. No. 0.212-5012367

Metin :
Message

Dostlar

Yıllardır bedeller ödeyerek korandığımız haklarımız tetraan geri alınmaya çalışılıyor. Tarih her kesitinde hatlı, onurlu kavgoda bedel ödeyerek zafere ulaşılır. Bu kezde öyle olacak. Bu onurdu ve saygı durenisinizle bir kez daha kararlar biz olacaktır. Ağzlarından Salva abıtanlar bir kez daha tanık olacaklar. Azmin, direnişin baş eğermeziğiz, galibi-yetine. Bu bağlamda söyleyeceğim. bu gün ve gelecek günleri sizlerin onurlu direnişinizi rehber edineceğim. Kararıdan haklarımızı korumak için bedel ödemekten çekinmeyeceğim. Tüm ölüm oluca direnişçilerini selamlıyorum. Bayramı, murafteri, Nili, sade gülü ve tümü-nürü i Rancında kucaklıyorum. Necef.

MÜDÜ
R KAY
E OF
İKTİSADİ

2. 290 110
8400

TRANSİTAL
8400

il del

2. Kabul merkezi
Organizasyon

4. Sayfa sayısı

6

Kabul
Alındı

İzmir - 11

Form No.

74
7-96

Ayt
Koşu

Aydın
M. T. Çeçen
Gebze - İTİT

YERİ ADI (İL, İLÇE, BÜYÜKŞEHİR, KÖY, MAHALLE)
ADRESİ (YOL, NO, KAT, DÜKKAN NO)

☐ Cahit ÖRAL - Aziz HUN
C-12, Sıgırmacılar Çeçenleri
Boğaziçi - İSTANBUL

Y. YERİ ADI (İL, İLÇE, BÜYÜKŞEHİR, KÖY, MAHALLE)
ADRESİ (YOL, NO, KAT, DÜKKAN NO)

212 502360

* Sevgili Yoldaşlar,

11.07.1996

Bu tanıştık anda, savundüğümüz, sahip çıktığımız, yasama kurulturmak istediğimiz ne varsa hepsini; devrimi, insanı, insanı, onuru ve emeği sizler temsil ediyorsunuz.

Ö, önce direnişle. halkımızın, insanlığa ve devrimci tutsa kitleye büyük bir güç almaya edeceğimiz. Gösterdiğimiz fedakarlık ve kaharetliliği çokıyla seahmıyoruz!

Hep sizinle. Sizler seviyor, kucaklıyor, öpüyor.

San sözü sizin söyleyeceğiniz!

Yasamın ölmü önce birleşimimiz!

Gebze. Çeçenleri
Türkiye Devrim Partisi TOP
tutukları

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAUFAX

Teslim şekilleri

(Deliver: modes)

A - Normal Teslim	Normal delivery
B - Özel teslim	Special delivery
C - Hızlı posta	Express mail
D - PTT Merkezinde	Counter collection
E - Telefonla bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telephone advice
F - Özel faks cihazına	Telefax
G - Telexle bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telex advice
RE - Risk göndericiye aittir.	Risques expéditeur

1. Uluslararası merkez Sending office Telf. No. 2212 513 57 17	
2. Kabul Merkezi Sıkpa Originating Office	3. Doküman No. Doc No. 906
3. Sayfa Ad. Pages	5. Tarih ve saat Date and time
6. RE 09	Kabul Acceptance
7. Teslim şekli : Delivery method and service Instructions 0A	
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (including postal code) H. S. S. Demirelli Merkaz Karali Cezaevi 5. Kısım ANKARA	
9. Varış Merkezi Destination Office	Telf. No.

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)

M. Akif, Han
 Bayrampaşa Cezaevi C-13
 Koşu
 Cezaeviler İstanbul

Metin : Sevgili Hüseyin
 Mesaj 5 Temmuz tarihli direnç yüklü faksını aldık. Sıkpa gönderdiğimiz faksaları aldığınızı umuyoruz. Dört yandaki gönüllülerimizin sağlıkları ne kadar sorunluysa moralleri de o denli yüksek. Bayrak yarışında sıra bekleyenlerin metaneti olması gerektiği gibi, Bu, zindan tarihinin tanık olduğu en muhteşem direnişlerin başında geliyor. Genel bir kararlılık, feda ruhu, metanet, ölümle alay etme tavrı herşeye damgasını vuruyor. İlk şehidini veren insan dalgaları, yemek üzere ölümün üzerine yürüyorlar. Dün bu olanları "akılları almayanlar" artık "aklını yitirmeye" hazır olmalılar.

Yüreğiniz yüreklerimizde, nabızlarınız nabızlarımızda atıyor. Hayatın yakasına onu ve yığılmanın direnciyle sarılacağınıza inanıyoruz. Ölümsüzlüğü fethetmiş olanlara bu yakışır. Başaracağınız güvenimiz sonsuzdur.

Tarih hükümünü verdi: Son sözü direnenler söyleyecek, biz kazanacağız. Zindanların, sokakların yek vücut olduğu o muhteşem direniş kazanacak.

Daima bizimlesiniz, daima sizinleyiz.

22 Temmuz '96/Akif

T. C.
 ADALET BAKANLIĞI
 İSTANBUL KARALI CEZA VE
 TUTUKLU MÜDÜRLÜĞÜ
 GÖRÜLMÜŞTÜR

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAUFAX

Teslim şekilleri

(Delivery modes)

A - Normal Teslim	Normal delivery
B - Özel teslim	Special delivery
C - Hızlı posta	Express mail
D - PTT Merkezinde	Counter collection
E - Telefonla bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telephone advice
F - Özel faks cihazına	Telefax
G - Telexle bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telex advice
RE - Risk göndericiye aittir.	Risques expéditeur

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
 Sender (Including postal code)

Sevda Öztekin
 Nevşehir Çarşısı. Sırası
 Bayanlar Koşuğu.

1. Uluslararası merkez
 Sending office Telf. No.

2. Kabul Merkezi
 Originating Office

3. Döküman No.
 Doc No.

3. Sayfa Ad.
 Pages

5. Tarih ve Saat
 Date and time

6. RE
☐

Kabul
 Acceptance

Alış
 Receiving

7. Teslim şekli : Delivery mode and service
 Instructions
☐

8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla)
 Addressee (Including postal code)

Ramazan Sadıkoğulları
 Bayrampaşa Çarşısı
 C.12 Koşuğu

9. Varış Merkezi
 Destination Office

Telf. No.

Metin : Sevgili yoldaşlar mehaba;
 Message :

Ölüm Orucu direnişimizin zaferini coşkuyla selamlıyorum. Oligarşinin cezaevlerini teslim almaya, itirafçılaştırmaya, devrimci değerlerimizden arındırarak soysuz birer posa haline getirmeye, gözlerimizdeki ışıltının, yüreklerimizdeki ateşin söndürülmesine, çelikten iradelerini yitirdikleri birer zavallılar topluluğu olmamızın zeminini oluşturmak için 6-8-10 Mayıs ve 9 Temmuz genelgeleri ile topyekün saldırıya girişmiştir.

Devrimci tutsakların şahsında tüm ezilen emekçi, halklarımıza yönelik bu saldırıların yaşamda karşılığını bulması sözkonusu olamazdı, öyle de oldu. Devrimci tutsakların birleşik devrimci direnişiyle, faşizmin saldırılarına karşı bedenlerini hücre hücre eriterek yaşamlarını destanlaştıran şehitlerimiz; halklarımızın ve bizlerin onurudur, ve gururudur.

İnancın ve iradenin zafere ulaştığı Ölüm Orucu direniş sürecinde 12 siper yoldaşımız şehit düştü. Şehitlerimize bağlılığın bir ifadesi olarak; son sözü onurlu bir yaşam için ölümü hiçe sayarak yaşamı ölüm-süzleştiren şehitlerimiz söyledi.

Anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

Sevda ÖZTEKİN

30.7.1996

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
 REPUBLIC OF TURKEY
 GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
 BUREAU FAX

Testim şekilleri	(Delivery modes)
A- Normal teslim	Normal delivery
B- Özel teslim	Special delivery
C- Hızlı posta	Express mail
D- PTT Merkezinde	Counter collection
E- Telefonla bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telephone advice
F- Özel faks cihazına	Telefax
G- Telexle bildirimden sonra PTT Merkezinde	Counter collection with telex advice
RE- Risk göndericiye aittir	Risques expediteur

1. Uluslararası merkez Sending office Telf. No.	
2. Kabul Merkezi Originating Office	3. Döküman No. Doc No.
3. Sayfa Ad. Pages	5. Tarih ve Saat Date and time
6. RE ☐	<u>Kabul</u> <u>Alış</u> Acceptance Receiving
7. Teslim şekli: Delivery mode and service Instructions ☐	
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code) Ramazan Sadıkoğulları, Bayrampaşa Caddesi C Blok 12. Koğuş	
9. Varış Merkezi Destination Office	Telf. No.

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)

Sinan Tepe
Gebze Cezaevi
Kocaeli

Metin : Sevgili Ramazan yoldaş,
Message:

Böylesi önemli, önemli olduğu kadar da tarihi niteliği olan eylemimizin en üst aşaması olan Ölüm Orucu direnişimizin başarıya ulaşacağına olan inancımla selamlıyorum sizleri.

İçinde bulunduğumuz Ölüm Orucu direniş sürecini zaferle taçlandırmayı, mücadelemize olan sarsılmaz inancımızın bir gereği olarak görüyorum. Senin de böylesi onurlu bir eylemlilikte yer almanı büyük bir sevinç ve saygıyla karşılıyorum.

Yaşamı güzelleştirmek için bedenini Ölüm Orucu direnişine yatıran sen yigit yoldaşımı böylesi bir eylemlilikte şehit versek bile zaferin direnenlerin olacağından hiç kimsenin kuşkusuz olmasın.

Direniş Hareketi davası tutanakları olarak; onurumuzu, siyasi kimliğimizi, hareketimizin yarattığı değerlere bağlı kalacağımız. Senin şahsında tüm Ölüm Orucu direnişçilerini saygıyla selamlıyorum.

Sinan TEPE
Sinan TEPE

19.7.1996
19.7.1996

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAUFAX

Teslim Şekilleri

(Delivery modes)

A- Normal Teslim	Normal delivery
B- Özel Teslim	Special delivery
C- Hızlı Posta	Express mail
D- PTT Merkezinde	Counter collection
E- Telefonla Bildirimden	Counter collection with
Sonra PTT Merkezinde	telephone advice
F- Özel Faks Cihazına	Telefax
G- Teleksle Bildirimden	Counter collection with
Sonra PTT Merkezinde	telex advice
RE- Riskli Göndericiye Aittir	Risques expéditeur

BİSK GÜVENLİLİĞİ ALTINDA

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)

MUTLU YILDIRIM
E-Tipi: C-2

1. Uluslararası merkez Sending office		Telf. No: 271165
2. Kabul Merkezi Originating Office		3. Doküman No Doc. No. 158
4. Sayfa Ad Pages 1	5. Tarih ve Saat Date and time 15.7.98	
6. RE ☒	Kabul Alış Acceptance Receiving 15.7.98	
7. Teslim Şekli : Delivery mode and service Instructions ☐ F		
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code) MUHARREM YANKAR Sapmalılar Caddesi C-11 BAYRAMPAŞA - İSTANBUL		
9. Varış Merkezi Destination Office		Telf. No Faks no: 0212-5675470

Metin : Merhaba Yoldaşlar 15.07.98
Message : Üstün insan üstün sınırında yürüyor. Özgür ise kan ışıltısı
Sarıyor ki zaferimiz engellenemez. Biz biliyoruz ki zaferi daha
kuvvetle bile komünistik karallığına sunuyorlar. Varsın sınırsızlar.
Özlecekleri günler yakındır...

Dün şar'da Serpil ve diğer direnişçiler geldik. Böylece bir tarih-
sel olayın belgeleneceği bile oluyordu biryaz. Gazetelerden gırtlardınız
kızdınız Arzu, Sema, Sonu ve Serpil yoldaşların durumu tartışıyor. Gök-
men o ki, kadın yoldaşların THKO'dan bu yasa baskınında ilk
olmak için yoldaşlar. Ama bilsen ki bu büyük direniş adımı
yoldaşlık bile büyük biryazdır. İnanıyorum ki, üstün insan direnişçisi
her birimiz AGİT gibi davranmalıyız. Yalvarı, üstün direnişçiler kurt-
kaynak kadar çok sevilen, yazın insan olma da direniştir. Bir
kuvvetin durumu madur ve karallığına göstermektedir

Gazetelere göre Bakı yoldaşın durumu tartışıyor. Ama birzade kato-
diki - Gökmen o gün bir kurtuluş hane hane, durum son sayı gibi
kurtuluş direnişçisi, ilk olmak onunla çok etmek istemesi
nâfisi. AGİT gibi, bütün kurtuluş gibi direnişçiler.

Hepimiz direnişçinin, olma coşkusuna kurtuluşunuz. Mutlu
Not: Üstün 2-grup ta Gökmen'e bulduğunuz, 2 DİKKETİNE
beraber.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAU FAX

TRANSMITTAL SHEET

- Teslim şekilleri (Delivery modes)
- A - Normal teslim Normal delivery
 - B - Özel teslim Special delivery
 - C - Hızlı posta Express mail
 - D - PTT Merkezinde Counter collection
 - E - Telefonla bildirilenden sonra PTT Merkezinde Counter collection with telephone advice
 - F - Özel faks cihazına Telefax
 - G - Telexle bildirilenden sonra PTT Merkezinde Counter collection with telex advice
 - RE - Risk gönderticiye aittir. Risques expéditeur

1. Uluslararası merkez Sending office		Tell. No
2. Kabul Merkezi Collection Office	Döküman No Doc No.	
3. Kabul Tarihi Date	5. Tarih ve Saat Date and Time	
6. RE Acceptance	Aile Receiving	
7. Teslim şekli : Delivery mode and service instructions		
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code)		
Cemal Rakip Sagmalcılar Cezaevi 4. Koşuş Bayrampaşa/İSTANBUL		
9. Varsa Merkez Destination Office	Tell. No.	

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)
Hüseyin Karakus
Merkez Kapalı Cezaevi
S. Koşuş

Uluçanlar/ANKARA

Metin :
Message : Merhaba yoldaşlar.

10.7.1996

Cezaevlerinde başlayan amir toplumun tüm kesimlerini ilgilendiren bir direniş, bir karsi koyuş süreci yaşıyoruz. Faşist devlet cezavelerine yine saldırdı. Bu saldırı sadece cezaevlerine değil, tüm topluma yöneliktir. Dolayısıyla önemli bir kapısmadır. Bunun bilincindeyiz. Şehitler pahasına da olsa bu kapısmadan zaferle çıkmalıyız.

45. günlere kadar hep beraber taşıdığımız direniş bayrağını, 45. günlerden sonra "Ya zafer ya ölüm" şıngıyla, ölümü ayaklar altına olarak zulmün üzerine yürüten bazı daşlarımız ve siz değerli yoldaşlarımız, daha bir gururla ve emelle taşıyorsunuz.

Zafere kadar taşıyacağımıza inanıyorum.

Şehitler olsun istemiyoruz. Olursa da zafere giden bu yolda düşen her dost ve yoldaşın ölümü, ölümü soruşt birakarak güzelleştirilecektir.

Tüm kardeşliğimiz ve inancımızla dayanarak ki;
Faşizm yenit ki, yi. 2 biz KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN ÖLÜ ORUCU DİRENİŞİMİZ!

Hepinizi sevgiyle ve yoldaşla kucaklıyorum.
Hüseyin Karakus

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
PTT İŞLETME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY
GENERAL DIRECTORATE OF PTT
ELEKTRONİK MEKTUP
BUREAU FAX

Teslim Şekiller

Delivery Modes

- A- Normal Teslim
B- Özel Teslim
C- Hızlı Posta
D- PTT Merkezinde
E- Telefonla Bildirimden
Sonra PTT Merkezinde
F- Özel Faks Cihazına
G- Telefonla Bildirimden
Sonra PTT Merkezinde
RE- Risk Göndericiye Aittir

- Normal delivery
Special delivery
Express mail
Counter collection
Counter collection with
telephone advice
Telefax
Counter collection with
telex advice
Risques expéditeur

RISK GÖNDERİCİYE AITTİR

1. Ulaştırma merkez Sending office	Telf. No. 2471165
2. Kabul Merkezi Originating Office	3. Döküman No. Doc. No. 247
4. Sayfa No. 1 Pages 1	5. Tarih ve Saat Date and time 24.7.96
6. V.E. V.E.	Kabul Alış Acceptance Receiving 14
7. Teslim Şekli : Delivery mode and service Instructions U Fax 0212 5675470	
8. Alıcı adresi (Varsa posta koduyla) Addressee (Including postal code) Üniversel ÖLAT Sagmalcılar Cenneti C-11 Bayrampaşa/İST.	
9. Varış Merkezi Destination Office	Telf. No (0212) 567 54 70

10. Gönderici adresi (Varsa posta koduyla)
Sender (Including postal code)

Şüleyman ACAR
E. Tıp. Cenneti
C-11

Metin

Message

Sesizliği Yokladılar...

29.07.1996

İkinci ölümlü orucu savuşturmayı da ölümsüzlüğe uğurladık. Siper gıdaları, eylem süre-
since derinimi yapıları birbirlerine ayağı yakınlıktır. Ölümlülikle birlikte bu yakınlık o ka-
dar arttı ki... Burada herkes birbirine yoldaş diye hissediyor. Birlikte savaşmak ve hele
bu savaşta birlikte bedel ödeyip ölümlü paylaşmak, çok güzel bir duygudur. Gelişimlere "müca-
dele birliği" açısından bakınca, bu derinim enfele, sonlanacağına dair inancımı arttırdı. Ne
güzel bir durum; artık derinimi yapıları ölümlüleri paylaşıyor. Aygün ve Baidan gıdaları
sonra, elbette daha birçok gıdaları ölümsüzlüğe uğurlayacağız. Bu eylemde en büyük pay
ö. Örgütçülerinin idi. Yalnızca zafere değil, "mücadele birliği"nin sağlanmasında da en büyük
pay onlara düşecek. Bir de bizim ölümlü-kolumuz bağışlılığımız olmasa... Yoldaşlar adım adım
sonuçluğa giderken öğretmek dışında elimizden bir şey gelmiyor ki! Ne yapalım... bu
savaşta bize verilen görev de bu. Başlıyoruz kıldan önce.

Yoldaşlar... Bakı yoldaş hala canavar gibi! Tuncayın: 9-6, nabız: 68. Bir parça
rayfılladı (40 kg), hepsi o kadar. Zafere görecek. İnalt ve itadisi var, yoldaşlarımız.
Ölümlü yoldaşların sağlık durumlarına ihtisastir seviniriz. Tüm yoldaşlara sağ ve durgunluk dilerim.

501236

Metin :

Merhaba Yoldaşlar 02-08-1996

Message :

Lorlu ve sancılı bir süreçten geçtiğimiz dönemde karamuz için bedenlerimizle siper yapıp bir kez daha özgürlük ateşini Zindanlarda, Uvaroslarda yükselttik. Zindanlarda, Uvaroslarda yükselttiğimiz özgürlük ateşini partimizin netfeleri Aygün yör, Ali Ayano, Hayati Can ve diğer yifti insanlarımız bedenleri ile bir kez daha yükselttik ve 12 can kurbanıyla sonuçlandı.

Kürt fasım kan ışıltısı ve aldı, biter ölüm orucuna yatan ken bedelleri ödemeğe hazırlık, ama fasım hiçbir zaman unutmuyor ki dokümanı bu kanlı bir zaman yerde kalmayacaktır. Bizler Kürtler için canımızı katırsak bu yola, 12 canla yitirdikten özgürlük ateşini hiç bir zaman söndürmeyeceğiz.

Copragımız daha fazla özgürlük ateşiyle yanıyor. İhtiyacı durum, halk ve partiye olan inanç ve bağlılığımızla sekinliyiz.

ÖLÜM ORUCU DİRENİŞÇİLERİ ÖLÜMÜZDÜR

YAŞASIN HAKKIN-LERİNİZİN-MADEKAL

TKP(ML) BAKAN TUTUKLARI

Sok No. 150.0001-3335 (210x297)

Konya cezasından ponderilmiştir.

5. Ağustos 1994

AYDIN

Gamim Çocuklarını Cahit ve
Aziz:

Bu mektubu size yazarken
nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum.
Geçmiş olsun mu desen, kurtulan
mu desen kestiremiyorum. Emin
olduğum tek şey sizlerin bu
inanc dolu, kasıtlı bir yapı ve
çizgide ölümlü göze alarak, hiç
bir tavuz vermeden yalnızca
deneyim etmenizdir. Evlatların
bu iki ayda sizden bahsetmek,
sizleri övmek gereğini duymuyordum
Türkiye ve dünya bunun canlı
şahididir. Bizler sizlere ulaşmanız
mümkün değil.

Buna rağmen öğle yorgun, öğle
bitapo düştüğün kü anlatamam.

Yoklunda görüşünüz, daha detaylı
konuşur, tartışırız. Bunun sizleri
isteyim yine irade ve kararlılıkla
bir sakatlığa neyden vermeder
bunu atlatmanızdır. Zira sizleri
seviyor ve sayar duyuyoruz.
Bilecekt'in bizi sağlamların
bekliyoruz. İsteklerinizi muhtlak
bildirin. Kızların ve annenin
sevecenlik ve geçmiş olsun
dileği ile sizleri kucaklayas,
öpüyas, öpüyoruz.

Zeki Parmaksız

Handan

15.11.1990

Sevgili Ayşe

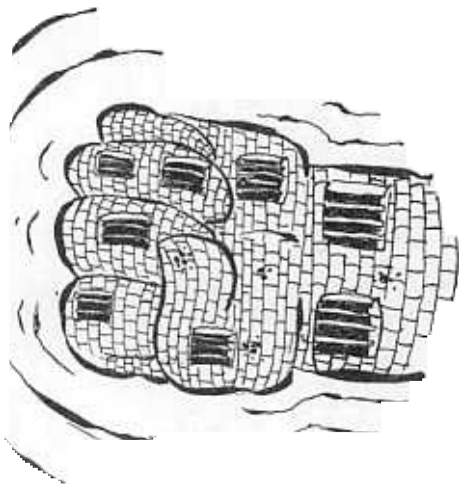
Haklı, meşru iştetkilerimiz

onurdu bir yaşam, için hiçbir bedel
ödemekten kaçınılmazlığını biliyoruz.
Haklı mücadelemizi destekliyoruz.

Sizler susarsanız Türkiye susar.
Türkiye hiçbir zaman susmayacaktır.
Tüm dinlenenleri sevgi ile

kucaklıyoruz

Ezgihan

Ezgihan

23 Temmuz 1996 Altan Berdan Kerimgiller'in katafalkı Sağmalcılar Cezaevi Koguşu (DHKP-C)-İstanbul

Çanakkale Cezaevi Ayçe İdil Erkmen

Adanet Yıldırım

Gülizar Şimşek

Hasan Hüseyin Oran

Emine Tunçal

Her an eylem

olar 69 gün boyunca hem zindanda hem dışarıda diye üç sınırlı olduğu kavga.

Bedenlerini

zihne siper edip ölümü hücre hücre yemeler yadınız değildi: DHKC

savaşçıları savaşta sürülen bedenlerin zaferi için adanet olmaları sokaklarda.

Adanet, 22

Haziran günü Kızılkırmızı DYP ilçe binasına yönelik hesap sorma eyleminde,

Hasan, Gülizar, Emine ve Ali, 15 Temmuz da

Gülirpe

merkezinde 11

yaşlı odaya

dizencikletleri

başın sonrasında kanyatıkları evde,

Levent Doğan

Hanım Gül

Ali Ertürk

Hanım Gül, bu baskından bir hafta sonra kaldırıldığı hastanede,

Levent Doğan

ise, 19 Temmuz da Bağcılar'da tutsaklara

uygulanan zulme karşı örgütlenen bir gösteride polis tarafından

kalellidiler.

Ölüm Orucu

Direnşi

Şehitlerin

yanında omutlu

yerlerini aldılar.

Elmas Demir

Gültekin Candan

Ölümün ufkundaki zaferi inşa edenlere gerilla bölgelelerinden güç katmak üzere devlet güçleriyle muharebeye tutuşan TKP(ML) önderliğindeki TIKKO savaşçılarından Elmas Demir ve Gültekin Candan 4 Temmuz 1996'da Dersim'de; Dinar köyüsünde şehit oldular.

Sağmalcılar Çarşısı, İstanbul - İstanbul

YASASIN
ÖLÜM ORUCU
DİRENİŞÇİLERİNİ
SELAMLIYORUZ
DETUDAP

Ailelerin Ölüm Orucu

Gazi Mahallesi Barikat Direği

Haklar ve Özgürlükler Platformu Sorucusu Oya Gökbayrak ve tutanak alleleri
Sağmaltepe Cezaevi önünde

Gazi Mahallesi Gecekodu Halkı Tutsak Evlatlarını Yalnız Bırakmadı

Kayıp analarının geleneksel oturma eylemi - İzmir

Yüksel Caddesi Ankara

yar yayınları

PK 531 - İstanbul

YAR YAYINLARI BİLİMSEL DİZİ

- ÖLÜMÜN UFKUNDAKİ ZAFER - *Yasemin Okuyucu*
- BİR DİRENİŞ ODAĞI METRİS - *Metris Tarihi- Sinan Kukul*
- TÜRKİYE PROLETARYASI - *A. Şnurov*
- LEİPZİG DURUŞMASI - *E. Fischer*
- DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA KOMÜNİST DENMEZ
- *Fidel Castro*
- KOLOMBİYA HALK GERİLLASI - *Jacobo Arenas*
- PARTİZAN SAVAŞI - *Marx-Engels/Lenin-Stalin*
- BÖLÜNME ÜZERİNE - *V. İ. Lenin*
- PROLETARYA KÜLTÜRÜ - *V. İ. Lenin*
- PARTİLEŞME SÜRECİ - *V. İ. Lenin*
- MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ - *Kuusinen*
 1. *Diyelektik ve Tarihi Materyalizm*
 2. *Kapitalizmin Ekonomi Politigi*
 3. *Uluslararası Komünist Hareketin Teori ve Taktigi*
 4. *Sosyalizm ve Komünizmin Teorisi*
- FELSEFENİN İLKELERİ - *V. Afanasiev*
- TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİ-CEPHESİ

YAR YAYINLARI CHE DİZİSİ

- ASKERİ YAZILAR - *Che Guevara*
- SAVAŞ ANILARI - *Che Guevara*
- BOLİVYA GÜNLÜĞÜ - *Che Guevara*
- POLİTİK YAZILAR - *Che Guevara*
- SOSYALİZM VE İNSAN - *Che Guevara*
- SAVAŞÇIYA PRATİK ÖNERİLER - *Che Guevara*
- SOSYALİZMİN KURULUŞUNA DOĞRU - *Guevara*
- EKONOMİK YAZILAR - *Che Guevara*
- YAŞAMÖYKÜSÜ\RÖPORTAJLAR\MEKTUPLAR
- *Ernesto Che Guevara*
- ŞİİRLER - *Che Guevara*
- CIA, CHE'YE KARŞI - *A. Cpull-F.Gonzalez*

yar yayınları

PK 531 - İstanbul

YAR YAYINLARI BİLİMSEL DİZİ

- ÖLÜMÜN UFKUNDAKİ ZAFER - *Yasemin Okuyucu*
- BİR DİRENİŞ ODAĞI METRİS - *Metris Tarihi- Sinan Kukul*
- TÜRKİYE PROLETARYASI - *A. Şnurov*
- LEİPZİG DURUŞMASI - *E. Ficher*
- DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA KOMÜNİST DENMEZ
– *Fidel Castro*
- KOLOMBİYA HALK GERİLLASI – *Jacobo Arenas*
- PARTİZAN SAVAŞI – *Marx-Engels/Lenin-Stalin*
- BÖLÜNME ÜZERİNE – *V. İ. Lenin*
- PROLETARYA KÜLTÜRÜ – *V. İ. Lenin*
- PARTİLEŞME SÜRECİ – *V. İ. Lenin*
- MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ - *Kuusinen*
 - 1. *Diyaletik ve Tarihi Materyalizm*
 - 2. *Kapitalizmin Ekonomi Politikği*
 - 3. *Uluslararası Komünist Hareketin Teori ve Taktiği*
 - 4. *Sosyalizm ve Komünizmin Teorisi*
- FELSEFENİN İLKELERİ - *V. Afanasiev*
- TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİ-CEPHESİ

YAR YAYINLARI CHE DİZİSİ

- ASKERİ YAZILAR - *Che Guevara*
- SAVAŞ ANILARI - *Che Guevara*
- BOLİVYA GÜNLÜĞÜ - *Che Guevara*
- POLİTİK YAZILAR - *Che Guevara*
- SOSYALİZM VE İNSAN - *Che Guevara*
- SAVAŞÇIYA PRATİK ÖNERİLER - *Che Guevara*
- SOSYALİZMİN KURULUŞUNA DOĞRU - *Guevara*
- EKONOMİK YAZILAR - *Che Guevara*
- YAŞAMÖYKÜSÜ/RÖPORTAJLAR/MEKTUPLAR
– *Ernesto Che Guevara*
- ŞİİRLER - *Che Guevara*
- CIA, CHE'YE KARŞI - *A. Cpull-F.Gonzalez*

ÖLÜMÜ YENENLER

- Aygün : "Bizde bu dostluk, bu yoldaşlık sıcaklığı olduğu sürece herşeyi ama herşeyi yeneriz."
- Berdan : "Partimizin alınlarımıza taktığı bu kızıl bantlara ant olsun ki, umudun adı Parti-Cephemize ant olsun ki, bayraklarımıza ve şehitlerimize ant olsun ki, zaferi biz kazanacağız."
- İlginç : "Bugün bizler de Ölüm Orucu gönüllüsü olarak bu saldırıyı püskürtmekte görev üstleniyoruz. Bu gücü başta bütün geleneklerimizin yaratıcısı olan önderimizden, tarihimizden, halkımızdan alıyoruz."
- H.Demircioğlu : "Parti insanı olmak; onun kültürüne bezenmek, kavganın da ustası olmak ve zor anların dava adamı demektir."
- A.Ayata : "Bu Ölüm Orucu sürececek ve şehitler vererek zafere yürüyeceğiz."
- Tahsin : "Eylem süreci içinde şehit düşmek de var. Ne yalan söyleyeyim, böyle bir eylemde bunu çok da özliyorum."
- Osman : "Ölüm dediğin ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."
- İdil : "(...) Ama zaferimizin düşmanın beyninde patlayan bir mermi olacağını biliyorum.(...) Ben bir mitralyözüm."
- Müjdat : "Önderimizin, halkımızın ve şehitlerimizin gözleri bizlerin üzerinde. Bugüne kadar halkımızı ve şehitlerimizi utandırmadık."
- Hicabi : "... Biz kazanacağız."
- Yemliha : "Partim ve Cephe benim için en büyük güç ve destektir. Yoldaşlarım, şehitlerimiz benim için en büyük güç, en büyük destektir."
- Hayati : "Ben de bu bedeli ödeyerek Partime, halkıma ve devrime layık olabilirim onur duyacağım."

